JUSTIN SCOTT

JUSTIN SCOTT

CEI NOUĂ DRAGONI

Micuţa se simţi parcă ridicată de un monstru venit din străfunduri şi îngrozită, începu să dea cu putere din mâini şi din picioare, pentru a-l ajunge din urmă pe tatăl său şi a se agăţa de braţul lui ocrotitor. El o rugă să nu se mai zbată, şoptindu-i că monştrii nu-i vor ataca dacă vor sta liniştiţi. Ceva groaznic însă i se frecă de picioare…

Era o noapte cumplită a anului 1973 – Anul Boului. Coasta chineză rămase mult în urmă, învăluită în beznă. Soldaţi şi bariere din sârmă ghimpată dublă împiedicau evadarea pe uscat din China comunistă. Tai Pang Bay oferea singura cale de scăpare pe mare. De partea cealaltă, drept înainte, se zăreau licărind luminile roşii ale coloniei libere a Coroanei Britanice din Hong Kong care ţinea de peninsula Kowloon împreună cu alte câteva mici insule.

Tatăl presupuse că rechinul se îndepărtase. Înota încet pe o parte şi vorbea în şoaptă, sugrumat de frică, având grijă să nu mai iasă, pe cât posibil, la suprafaţă. Fetiţa se agăţă de centura lui pe sub apă şi se lăsă purtată de curent privind din când în când peste umăr înfricoşată.

Tatăl fusese profesor înainte ca Gărzile Roşii să-l fi maltratat, considerându-l „duşman fără armă”. A trebuit să aştepte ca rănile să i se-vindece pentru a nu lăsa urme sângerânde. Studiase îndelung comportamentul rechinilor şi ajunsese la concluzia că aceştia îi atacă doar pe înotătorii care se agită şi fac zgomot, luându-i drept peşti cuprinşi de zvârcolirile morţii. În această noapte îşi puse teoria în aplicare şi o ridică pe fetiţă în braţe, înaintând cu greu în întuneric.

Înotară ore întregi, odihnindu-se din când în când pe băşica de porc umflată asemenea unui balon care-i ajuta să plutească. Trecură de cel de-al doilea canal iluminat intermitent şi acum înotau de-a lungul lui, privind din când în când înapoi. Înaintau în direcţia curentului, însă valurile începură să crească ameninţător. Fetiţa îl auzi pe tatăl ei gâfâind şi bănui că era răpus de oboseală.

Un alt talaz îi ridică şi le dădu drumul, asemenea unei mâini uriaşe. Sleiţi de puteri, priviră pantele abrupte ale peninsulei Kowloon şi se lăsară purtaţi de curent, în aşteptarea unui nou atac al monstrului. Acesta spinteca apa cu coada în imediata lor apropiere. Luminile reflectoarelor căzură deodată pe dâra de sânge ce se scurgea din gura lui.

Încet, curentul îi purtă până în apropierea ţărmului de care valurile se izbeau cu putere. Începură să înoate iar, până dădură cu picioarele de nisip. Câinii lătrau. Fâşii de lumină brăzdau ţărmul. Alergară să se ascundă în desişurile colinelor, unde stătură până la ivirea zorilor. Găsiră apoi o altă ascunzătoare – în canalul de scurgere aflat dedesubtul unui pod pe care patrulau zgomotos trupele britanice. Pe jumătate adormită, fetiţa visă chipul mamei, care se estompă însă curând. Cuprins: de febră, tatăl ei îşi lipi fruntea de pământ, mulţumind zeiţei mării şi Împărătesei Cerurilor, Tin Hanu, care îi ferise de rechini.

Seara târziu, îndrăzniră să se aventureze pe şosea, unde fură orbiţi de farurile unui camion de fermă ce transporta varză la oraş. Şoferul le permise să urce în spate, în schimbul ultimei bucăţele de jad şi îi depuse apoi în furnicarul mahalalei Mong Kok.

Micuţa îl ţinea cu o mână pe tatăl ei, iar cu cealaltă strângea un petic de hârtie pe care era notată adresa mătuşii Chen. Ajunşi într-o piaţă, uimită şi speriată în acelaşi timp de tot ce vedea în jur, simţi un miros de ulei încins care-i zgândări foamea. La vârsta de nouă ani, era slabă ca un ţâr. Provenea dintr-o familie de chinezi săraci

care trăiau de pe o zi pe alta. Nu mai văzuse niciodată până atunci atâta mâncare şi atâtea lucruri de cumpărat la un loc.

Şerpi fioroşi dormitau în cuşti zăbrelite. Musonul de iarnă venit de pe continent le îngroşase sângele. De cealaltă parte a potecii înguste, într-o rigolă, un porc zăcea tremurând cu picioarele legate fedeleş, privind în sus la fâşia de cer albastru. Construcţii improvizate din prăjini de bambus se înghesuiau haotic, unele din ele indicând existenţa unui loc pentru negoţ, altele servind drept suporţi pentru uscat rufe, pentru expunerea unor obiecte de îmbrăcăminte scăpate din cine ştie ce incendiu, spre a fi vândute. Tot acest spaţiu îngust răsuna de ecoul paşilor târşâiţi, de strigătele ascuţite în dialect cantonez şi de zgomotul sacadat al unor maşini de stanţat.

Un vânzător uscăţiv sprijinit pe călcâie apucă cel mai mare exemplar din grămada de crabi proaspeţi aflată alături de el şi îl flutură pe dinaintea lor; penibila creatură se zbătea din toate articulaţiile şi cleştii săi, însă spectacolul nu avu nici un efect asupra fetiţei, pentru că în amintirea ei dăinuiau imagini mult mai înfricoşătoare.

Alergă la negustorul ambulant care vindea chiftele de porc şi începu să se tocmească. El îi întinse o chiftea învelită în hârtie, dar fata atrasă de preţul portocalelor, ceru patru.

— Yih. Două.

Se tocmiră până ajunseră la trei. Pe măsură ce mânca i se făcea şi mai foame. Când îl apucă pe tatăl său de mână, îl simţi tremurând din toate mădularele.

— Nu mai e mult, tată.

El mergea în urma ei târşâindu-şi picioarele, ca şi cum ar fi ştiut încotro se duc. Deoarece adresa de pe peticul de hârtie devenea tot mai puţin lizibilă, fata se îndreptă iute către o vânzătoare de peşte sărat, Hakka, şi o rugă să-i indice direcţia dorită. Bătrâna socoti că locuinţa mamei ei nu putea fi decât undeva pe această potecă.

— Xiao yie, fetiţo! Îi strigă o voce familiară. Bătrâna care trăgea în urma ei o plasă cu legume se opri şi o ridică în braţele ei puternice. Şi de astă dată zeiţa Tin Han făcuse o adevărată minune.

— Cheng-gwoo! Mătuşă Chen!

În vremuri mai bune, mătuşa Chen îi fusese doică sau amah, însă familia acesteia o vânduse de mică familiei tatălui. Mătuşa fusese aceea care îl crescuse şi pe tatăl fetiţei şi mai târziu se ocupase şi de ea când mama micuţei dispărea de acasă, lucru care se petrecea destul de des. Deoarece Gărzile Roşii începură să persecute slugile devotate familiei, tatăl îi dădu mătuşii Chen o sumă de bani pentru a se refugia la Hong Kong.

Într-un târziu, după ce urcară câteva trepte întunecoase, ajunseră într-o mică încăpere. Mătuşa chemă un infirmier de pe o ambulanţă care îl examină şi îi recomandă să consulte un medic, la spital. Tatăl se împotrivi, căci nu avea nici un document de identitate asupra lui, însă infirmierul îi spuse că englezii au „un centru de primire” sau un fel de tabără pentru refugiaţi politici, unde i s-ar putea oferi adăpost.

Mătuşa Chen îi promise că a doua zi de dimineaţă va găsi un medic naturist care tămăduieşte cu plante şi ierburi. Tatăl se prăbuşi într-un somn foarte agitat şi abia atunci micuţa îndrăzni să întrebe de mama ei. Mătuşa Chen se posomorî dintr-o dată şi o trimise la culcare pe un ton aproape sever.

— Du-te şi te culcă, acum eşti acasă la mine.

— Ea nu e aici la Hong Kong?

— Ba da, sigur că este în Hong Kong, unde ai vrea să fie?

Locuinţa mătuşii Chen avea o fereastră care dădea într-un fel de curte interioară, cu un perete din cărămidă, în faţă, de care atârna un bec electric. La lumina lui, mătuşa Chen stătea până noaptea târziu şi confecţiona flori artificiale din tulpini, frunze şi petale, pe care le vindea apoi negustorilor ambulanţi. Verii tatălui care se refugiaseră mai demult, le

dădură repede de urmă şi le aduseră haine vechi şi alte obiecte de strictă necesitate. Recăpătându-şi treptat forţele, tatăl se simţi în stare s-o ajute pe mătuşa Chen la confecţionarea florilor, ba chiar o duse pe fetiţă, de vreo două ori la frumosul templu al zeiţei Tin Hanu din piaţa publică, unde aprinseră beţe înmiresmate şi se rugară zeiţei să-i ajute în continuare.

Într-una din zile, mama îşi făcu, în sfârşit, apariţia. Era chiar mai drăguţă decât şi-o amintea fiica sa şi emana un parfum plăcut, din care răzbătea un miros îmbătător de ţigări bune. Avea ochi mari şi negri, misterioşi, specifici femeilor din Shanghai. În acea după-amiază se plimbară amândouă cu feribotul „Star” şi fetiţa luă cel dintâi contact cu un mare port. O impresionară multitudinea de vase, nave, ambarcaţiuni de tot felul ce se îngrămădeau într-un haos de nedescris, precum şi clădirile înalte din metal şi sticlă care sclipeau în lumina razelor de soare. Tot atunci văzu primii gweilos, oameni din Vest, cu chipuri înspăimântătoare, asemenea stafiilor, groaznic de înalţi, unii chiar de două ori mai înalţi decât tatăl ei. Mamei însă nu-i era teamă când vreun uriaş în uniformă albă se apropia de ea; îi vorbea în engleza ei stâlcită, folosind greşit unele cuvinte, de exemplu surioară în loc de fetiţă.

În curând, spre consternarea tatălui, mama începu să lipsească tot mai des, aşa cum procedase şi în China. Fata era nevoită să împartă cu mătuşa Chen patul amenajat în spatele unui paravan, dar somnul îi era tulburat de discuţiile lor în contradictoriu, tatăl fiind de fiecare dată neplăcut surprins de jargonul folosit de mama copilului său.

— Unde pleci?

— Aici, în Hong Kong, trebuie să cunoşti oameni ca lumea, oameni descurcăreţi.

— Ce fel de om e prietenul tău?

— Unul care a pierdut totul, ca şi noi. A început-o de la zero, iar acum e mare barosan.

Fetiţa auzea tot, îşi ţinea respiraţia să nu dea de bănuit că e trează şi în bezna nopţii şi-l imagina pe tatăl ei trăgând cu putere aer în piept pentru a-şi aduna tot curajul, aşa cum făcuse în noaptea aceea când se hotărâseră să fugă.

— Te-ai culcat cu el?

— Sigur că nu, el doar mă ajută să înjghebez o afacere cu… jeanşi. Ăştia sunt oamenii cu care trebuie să ai de-a face azi.

— Da, dar eu sunt profesor.

— Şi? Ce-i cu asta, uită-te unde ai ajuns. Slavă Domnului că cel puţin ai învăţat-o pe fată engleza, astfel se va descurca mai târziu.

Într-o zi, mama veni acasă cu veşti importante care aveau să schimbe total viaţa fetiţei. Prietenul acesteia reuşise să-i găsească un loc într-o şcoală a Misiunii Catolice, o şcoală de elită pentru copiii chinezi cu limba de predare engleză. Mătuşa Chen începu pregătirile pentru şcoală, îi ajustă o fustă albastră decoloratăcu un număr mai mare decât măsura ei, îi apretă şi călcă o bluză albă subţire şi îi făcu rost de un ghiozdan pentru cărţi.

— Ai scăpat de necazuri, răsuflă ea uşurată, urmărind-o cu privirea.

Între timp mama plecase din nou, avea de lucru. De-a lungul potecii, acolo unde se surpa pământul, ea se opri în faţa atelierului de jucării unde ştia că-l putea vedea pe tatăl său mânuind o maşină de stanţat jucăriile proaspăt ieşite, din formele calde de metal. Văzându-i braţele scheletice, fata se simţi pentru prima oară în viaţă cuprinsă de mânie. El avea de îndeplinit două norme – una la fabrica de jucării şi alta de bucătar la un restaurant, în vreme ce mama ei nu făcea nimic.

Mătuşa Chen străbătu împreună cu ea străzi din ce în ce mai largi, străjuite de o parte şi de alta de sute de reclame şi inscripţii colorate. Ajunseră îndată într-un parcaj unde urmau să aştepte, la coada deja formată, autobuzul pentru şcoală. În acel moment, o maşină uriaşă sclipitoare opri în

perimetrul autobuzului, şi din ea coborî un şofer în uniformă, care se repezi să deschidă portiera. Un gweilo cu faţă roşiatică şi umeri largi coborî din maşină, trăgând după el o fetiţă cu cozi aurii. Gweilo avea o mustaţă stufoasă şi ochi albaştri pătrunzători care păreau atenţi la orice mişcare în jurul lui. În momentul în care această apariţie înspăimântătoare mormăi gutural aplecându-se asupra fetiţei: „Hai, vino, Maiestate, să dăm o raită pe la şcoală, să vedem pentru ce mami îmi stoarce cecuri atât de grase”, palida copilă îl apucă de mână, bucuroasă de parcă el ar fi fost chiar tatăl ei.

Această întâlnire neaşteptată cu bogaţii gweilos îi stârni în cel mai înalt grad curiozitatea fetiţei. O femeie gweilo, o gweipo, înaltă şi bronzată ţâşni din maşină râzând zgomotos, o prinse pe fată de cealaltă mână şi, timp de câteva momente, toată lumea de pe partea aceea a străzii, chiar şi cei aflaţi în maşini, se opriră să privească trioul acela blond care îşi plimba privirile posesive în jur, asupra propriului oraş Hong Kong. Mama gweipo o zări pe micuţa chinezoaică ce rămăsese cu gura căscată, agăţată de braţul mătuşii Chen.

— Duncan, iubitule! Ia priveşte ce fetiţă adorabilă.

Ochii albaştri se îndreptară în direcţia indicată.

— Hmm! Aici avem de-a face cu un amestec de Shanghai. N-ai să mai vezi niciodată o cantoneză mai pură ca asta. Când va creşte mare va zdrobi multe inimi. Ei râseră cu poftă. Fetiţa lor blondă o privi şi ea cu atenţie, cu ochi parcă mai albaştri decât ai tatălui, întrebându-se cam cum arată acele inimi pe care avea să le zdrobească cândva.

— Victoria! Hai, vino odată!

— Mamă, priveşte, ea se uită saşiu.

— Nu, draga mea, nu este saşie, e chinezoaică.

— Nu, mamă, uită-te mai bine, are nevoie de ochelari, ca Samanta la şcoala de călărie.

Mama gweipo se aplecă să o cerceteze mai bine. Faţa enormă a femeii gweipo atârna deasupra ei ca o lună plină.

— Da, ai dreptate, Victoria! Se adresă apoi cu glas tare mătuşii Chen: Acest copil are nevoie de ochelari. Nu uita să le spui profesorilor acest lucru. Şcolile au programe speciale pentru ei, ai înţeles?

Faţa bătrânei amah păli.

— Doamne Iisuse Christoase! Cum se spune în chineză la ochelari?

— Ngaan geng, îi şopti fetiţa mătuşii Chen. Doamna spune că am nevoie de ochelari.

— Ngaan geng? Repetă bătrâna. Întreab-o pe străina asta dacă nu cumva trebuie să ne cumpărăm şi o maşină. Ngaan geng…?

— Şcoala va…

— Nu ai spus bine, o întrerupse Victoria. La ochelari se spune yaen gein.

Fetiţa o corectă politicos.

— Vorbeşti foarte bine mandarina, dar din păcate sărmana mea amah este din Canton.

Tatăl Victoriei râse cu poftă.

— Unu-zero pentru ea, Maiestate, dar să sperăm că vei fi mai tare la călărie.

Victoria păru profund indignată pentru că nu suferea să fie luată peste picior de tatăl ei şi obrajii i se îmbujorară de ciudă. Dar îşi regăsi calmul şi, scuturându-şi capul blond, ripostă cu curaj:

— Mandarina este limba oficială a Chinei, tată!

— Dar noi trăim aici în Hong Kong, nu în China.

Mama îl străfulgeră cu o privire încărcată de reproşuri şi încercă să împace fetiţa cu o uşoară bătaie pe umăr:

— Pe continent se vorbesc multe limbi diferite. Se vorbeşte dialectul shanghai la Shanghai, fukinez în peninsula Fukien, iar aici, la Hong Kong, chinezii vorbesc cantoneza, deoarece ei provin din Canton. Engleza este însă limba oficială la Hong Kong, iar tu, spuse ea aplecându-se din nou spre micuţa cantoneză, vorbeşti frumuşel engleza. Căută ceva în poşeta ei cu închizătoare aurie.

— Iată, aici ai cartea mea de vizită pe care o vei da profesoarei tale şi-i vei spune că Tai-Tai este de părere că ai nevoie de ochelari. Ştii ce sunt aceia ochelari?

Micuţa cantoneză amuţi de-a binelea. Tai-Tai! Asta însemna chiar soţia unui Tai-Pan, era ca şi când o vedea pe Tin Hanu în carne şi oase.

— Ai înţeles?

— Da!

Pe cartea de vizită scria: Sally Farquhar Mackintosh, Peak House.

— Iată autobuzul tău, hai, fugi!

Mătuşa Chen o trase de mână şi o ajută să urce, iar taipanul gweilo râse din nou zgomotos.

— Frumos spectacol, mamă. Hai, Victoria, mami a făcut o altă faptă bună pe ziua de azi.

Victoria şi micuţa chinezoaică se întoarseră în acelaşi timp şi se mai priviră o dată. Victoria îşi scutură din nou capul, dându-şi cozile aurii pe spate. Micuţa chinezoaică o privi cu invidie, observând că purta cercei de jad cu câte un dragon verde strălucitor de fiecare parte. Urcă în cele din urmă fără să se mai uite înapoi şi se trezi apucată de mâna mamei sale.

În prima zi de şcoală, fetiţa stătea dreaptă şi atentă la fiecare cuvânt rostit de profesoara ei de engleză. Era greu. Accentul de aici se deosebea de acela al tatălui ei. Era foarte important să fii un elev bun, spunea profesoara. Elevii silitori erau răsplătiţi cu ceva care se numea bursă, iar această bursă le permitea să urmeze colegii tehnice, sau, dacă erau foarte buni, chiar universităţi. Când vor fi mari, ei vor putea primi posturi bune în serviciile publice britanice, adică în administraţia Hong Kong-ului. Elevii buni trebuiau să muncească cu râvnă, să asculte de profesorii lor şi să se roage lui Dumnezeu.

Acum, că Dumnezeu şi serviciile publice ştiau cu cine vor avea de-a face, profesoara se gândi să dea fiecărui elev câte un nume englezesc. Pe băiatul din capătul rândului doi l-a

numit Anthony. După litera „B”, Bennet, urmă „C” Carolyn. Când ajunse la Deborah, fetiţa fiind tare la numărat, socoti că numele ei va începe cu „V”. Coincidenţa însemna destin, un dar al zeiţei Tin Hanu. Astfel pregătită, când profesoara ajunse în dreptul ei, procedă într-un mod nefiresc ei. Îşi adună puţinul curaj de care dispunea şi trecu la fapte, stimulată de amabilitatea pe care gweilos i-o arătase pe stradă, ca şi de acordul imediat al profesoarei, la vederea cărţii de vizită a soţiei Tai-Pan-ului, de a o trimite la un consult pentru ochi. Dar doza cea mai mare de curaj provenea din dorinţa de a avea o mamă la fel ca a fetiţei cu codiţe şi cercei cu dragon.

— Vivian! O numi profesoara.

— N-aţi putea să-mi spuneţi Victoria?

— Poftim? Ce-ai zis? Ridică-te în picioare când vorbeşti cu mine.

Fetiţa tresări şi se ridică imediat în picioare, cuprinsă de o teamă fără margini, dar îndrăzni să şoptească cu glas tremurând:

— Nu s-ar putea să mă cheme Victoria?

— Victollia? Imită profesoara accentul fetiţei. Victollia e numele unei mari regine britanice, iar tu nu eşti decât o fetiţă chineză. Stai jos, Vivian!

Ea îşi duse acasă noul nume, deşi s-ar fi lipsit bucuroasă de el, ca de o păpuşă jerpelită găsită pe stradă.

Era sigură că niciunul dintre ai săi nu va agrea noul ei nume. Mama nu se întorsese încă, dar mătuşa Chen, la auzul numelui, începu să şuiere printre puţinii ei dinţi, în semn de profundă indignare.

— Cu un aşa nume, ai să te înroşeşti şi tu ca acei gweilos.

Tatăl însă o linişti pe bătrâna amah şi îl repetă de mai multe ori, ca şi când ar fi vrut să se obişnuiască cu el.

— Vivian e un nume frumos, spuse el în cele din urmă, privind absent floarea din mâna sa, căreia îi făcuse ultimele retuşuri. Un nume frumos pentru un nou cămin.

Ea însă nu-i spuse de Victoria; era primul ei secret pe care nu voia să-l împărtăşească tatălui său. Văzând-o atât de necăjită, acesta se grăbi să adauge:

— Dar tu ai încă numele tale, iar ăsta nu e decât unul în plus.

Ea se ghemui în braţele lui, ştiind că în curând avea să plece la slujba lui de bucătar, apoi deschise vechea carte de citire pe care i-o dăduse profesoara. Avea un avans faţă de ceilalţi copii pentru că tatăl ei o învăţase să scrie şi să citească înainte de a merge la şcoală. Îi citi primele cuvinte învăţate în ziua aceea: „Hong Kong este un mic port pe coasta de sud a Chinei unde se pescuieşte…”

— Cum asta, tăticule? Îl întrebă fetiţa. Hong Kong este un oraş cu clădiri uriaşe, cu străzi aglomerate şi zgomotoase şi cu zece mii de corăbii. Văzuse doar cu propriii ochi, cu mult timp înainte de a ajunge istoviţi la ţărm, miile de lumini roşiatice strălucind în depărtare.

Tatăl se îndreptă spre colţul camerei lor – aşa-zisa bibliotecă ce începuse să se umple de tot felul de reviste, ziare şi cărţi vechi, căpătate de pe la rudele care găteau şi făceau curat în casele de gweilos. Mai erau acolo şi multe reviste rămase de la mama, în care găsiră câteva lucruri interesante, publicate de Asociaţia Turistică din Hong Kong. El desfăcu o hartă turistică de la hotelul „Peninsula”, unde vărul său mai mare găsise un post de chelner. Oare ce însemna Tsim Sha Tsui? Îşi amintiră că parcurseseră strada Nathan unde se înşiruiau restaurantele districtului, cluburile şi magazinele cele mai elegante. Dar Tsim Sha Tsui însemna în dialectul cantonez „limbă ascuţită de nisip”, un nume îndrăgit de pescari. Şi… uite, priveşte aici la Shek-O, capătul estic al insulei Hong Kong, unde Tai-Panii bogaţi joacă golf! Era şi o ilustrată ce înfăţişa marea învolburată izbind cu putere stâncile. Ce însemna în cantoneză Shek-O? Nu cumva „Bogaţii Tai-Pani joacă golf?

— Nu, chicoti ea, asta înseamnă „ţărm stâncos”, un alt lume pe placul pescarilor. Nu înţeleg. De fapt, ea înţelegea,

însă îi făcea plăcere să-i asculte poveştile. Dar Kowloon ce este? Kowloon înseamnă „nouă dragoni” dar pescarii nu prind dragoni.

— Ei bine, am să-ţi spun povestea lor: În vremurile de demult ultimul împărat Sung, un băieţel nu mai mare decât tine fusese pus pe fugă de mongoli care l-au urmărit până la Hong Kong. În Kowloon erau pe atunci dealuri impunătoare ce i-au atras atenţia băieţelului-împărat. Acesta îi spuse tutorelui său: „Priveşte! Acolo sunt opt dragoni!” „Nu, Maiestate, îl corectă tutorele, şi împăraţii sunt dragoni, aşa că acolo sunt nouă dragoni”.

— Ce s-a întâmplat cu băieţelul? De ce era el ultimul?

— Când mongolii i-au descoperit ascunzătoarea, tutorele l-a luat în braţe şi s-a aruncat împreună cu el în mare.

Vivian îşi astupă urechile să nu mai audă.

Socotind că greşise, tatăl îi luă uşor mâinile de pe urechi şi se gândi să dea legendei un alt sfârşit, mai optimist.

— Ei au trecut strâmtoarea înot – cam pe acolo pe unde circulă azi feribotul – până când au ajuns pe insula Hong Kong, unde au trăit ani mulţi fericiţi.

— Nu înţeleg, ce înseamnă asta? Întrebă ea bănuitoare, însă tatăl era grăbit să plece la lucru, astfel încât se decise să-i spună singurul adevăr pe care-l descoperise şi care se potrivea cu propria sa viaţă.

— Ce înseamnă, Vivian? Asta înseamnă că lucrurile se schimbă prea repede în China ca să le mai poţi opri.

— Dar nu ne aflăm în China, îl contrazise ea, amintindu-şi de cuvintele Tai-Pan-ului englez. Noi trăim în Hong Kong.

Un zâmbet îi lumină faţa – zâmbetul unui om aflat dintr-o dată pe pământ solid – şi pentru moment, el încetă să mai fie un meseriaş oarecare, un bucătar sau un pârlit de refugiat fără o leţcaie, redevenind un om învăţat, din Împărăţia Orientului Mijlociu care, cu scurte întreruperi, a dominat lumea timp de patru mii de ani.

— Hong Kong este China, spuse el, China ta.

CARTEA ÎNTÂI.

JONCA ROŞIE.

Iulie 1996

Vicky Mackintosh sosi la Hong Kong cu avionul ei rapid obişnuit. Un reporter de la revista de cancanuri „Taler” alergă după ea, întrebând-o ce vânt o aducea pe fiica lui Duncan Mackintosh înapoi la Hong Kong.

— Afaceri cu Tai-Pan-ul.

Zâmbi scurt către aparat şi trecu mai departe. Era o femeie micuţă de statură, cu părul blond, lung până la umeri, o talie zveltă şi ochi azurii care mascau cu dibăcie visuri extravagante şi îndoieli tainice. Purta un tricou şi pantaloni largi, cercei sclipitori şi un pandantiv masiv din aur placat cu un dragon încolăcit, cu un ochi mare din jad.

Aeroportul Cheklapkok, aflat încă în faza de construcţie pe insula Lantau, în mijlocul radei portului, arăta a balamuc. Un avion din Pekin tocmai sosise cu câteva minute înainte de aterizarea celui cu care călătorise fiica Tai-Pan-ului. Cohorte de birocraţi din Republica Populară Chineză se năpusteau asupra taxiurilor, îmbrâncindu-i pe oamenii de rând care le stăteau în cale, cu servietele lor ieftine din plastic. Invective în mandarină adresate şoferilor de taxi cantonezi o făcură pe Vicky să zâmbească pentru a doua oară, ca şi cum şi-ar fi amintit motivul pentru care încerca să-şi pună familia la adăpost în S. U. A., într-unui din hotelurile din Manhattan, unde aveau să-şi stabilească sediul firmei, înainte ca Republica Populară Chineză să ia în stăpânire Hong Kong-ul.

— Missy! O strigă şoferul mamei sale în dialect anglo-asiatic. Uriaşul Daimler se urni şi începu să se strecoare prin mijlocul haosului, asemenea unei stânci într-o mare agitată. Şoferul deschise portiera şi Vicky se strecură în maşină, cu un sentiment de recunoştinţă pentru binefacerile aerului condiţionat din interiorul acesteia.

— Bun venit acasă, Missy!

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi Cerului că ai venit Ah Ping. Unde-i mama?

— Tai-Tai, spune dimineaţa cafea la Peninsula.

— Doamne, Christoase! Trebuia să mă întâlnesc cu Hugo. Hai, grăbeşte-te!

Pe Kowloon Bridge, tot ce putea face Ah Ping era să conducă maşina la pas. Vicky formă un număr la telefonul limuzinei. Dorea cu disperare să stea de vorbă între patru ochi cu fratele ei; îl prinse în cele din urmă la birou. Era 9:30 dimineaţa, cu o jumătate de zi în avans faţă de New York şi cu zece grade mai cald; o sâmbătă de vară umedă a anului 1996, cu un an înaintea predării oraşului de către Marea Britanie Chinei.

— Ascultă, Hugo! Mama m-a înhăţat deja. Hai să ne întâlnim la 11:30.

— De ce să nu discutăm pe iaht?

— Ce vrei să spui?

— Ridicăm ancora azi după-amiază spre Manila.

— Manila? Dar eu am venit aici cu treburi legate de restructurarea hotelului.

— Restructurare? Sună de parcă ai fi venit acasă să împrumuţi nişte saci cu bani!

— Al doilea născut restructurează, iar primul născut rămâne acasă să slugărească.

În ciuda diferenţei de opt ani dintre cei doi fraţi, se apropiaseră foarte mult unul de altul de când începuseră să lucreze împreună. Hugo îşi făcuse studiile la Gordonstoun şi apoi armata, în timp ce ea creştea. Cu toate acestea, Hugo ignora total competiţia unilaterală în care se avântase Vicky pentru a câştiga aprecierea tatălui lor.

— Nu pot crede că am zburat optsprezece ore pentru a pleca imediat pe mare.

— Vicky, poate că bătrânul te supraestimează şi apoi, ştii prea bine că tata este auditoriul tău fidel.

— Da, este adevărat dar… ia stai puţin! Cred că tata s-a ţicnit! Nu ne aflăm în sezonul taifunului?

— Tai-Pan-ul spune că vom naviga fără probleme, răspunse Hugo, cu un ton pe care-l adopta de obicei pentru a

transmite ordinele taipanului. Nu mai e nevoie să-ţi spun că Fiona insistă să îmbarcăm copiii în avion, ca să ne întâlnim acolo. Cred că se pune ceva la cale, acolo, în Mariane.

Vicky coborî geamul să privească cerul. Deasupra portului, acesta era albastru şi puţin înceţoşat: câteva pămătufuri de nori subţiri, imobili, cu sclipiri metalice atârnau dântr-un plafon foarte înalt. Ici şi colo se zăreau câţiva nori cirrus care prevesteau vânt înspre est. Era destul de riscant să traversezi Marea Chinei pe o asemenea vreme.

— Mai întâi trebuie să vorbesc ceva cu tine, Hugo.

Fratele ei acceptă să se întâlnească la 11:30 la barul Clubului de iahting. Nevrând să fie mai prejos decât mama ei, care era foarte preocupată de aspectul ei exterior, Vicky se privi în oglinda limuzinei în vederea unor mici retuşuri. Clocotea însă de mânie, gândindu-se la conduita arbitrară, tipică pentru tatăl său. Ea nu va uita niciodată dacă s-ar întâmpla să piardă hotelul. Să-l ierte, da, însă în ochii ei avea să poarte pentru totdeauna stigmatul eşecului. Ce conta dacă Mackintosh Farquhar – prescurtat MacF – ajunsese asemenea unui copil rătăcit în copleşitorul peisaj hotelier al New York-ului şi că plătea mult prea mult pentru o frumoasă clădire veche, aflată în vecinătatea altora, de un modernism absolut? Ce importanţă avea dacă „Golden” a fost, fie şi numai pentru un sezon, cel mai bun hotel din oraş? Les Dames d'Escoffier, clubul feminin din Manhattan, renumit în materie de artă gastronomică impusese Cravata neagră pentru a marca „eleganta” sa contribuţie la evoluţia industriei hoteliere din New York – „elegant” fiind abrevierea lui Les Dames – şi a-i asigura lui Vicky succesul în negocierea cu sindicatul forţelor de muncă, permiţându-i să angajeze personal stilat din Hong Kong. N-avea importanţă eşecul ei în tentativa îndrăzneaţă de a achiziţiona legendara Plazza. Ce conta dacă mişcarea unei femei întreprinzătoare era contracarată de acţiunea impulsivă a unui bărbat?

Îl surprinse pe Ah Ping urmărind-o în oglinda retrovizoare.

— Cum merg treburile, Ah Ping?

— Foarte prost, Missy. Se spune că trupe din Republica Populară Chineză trec graniţă, dacă mare tărăboi este.

Hong Kong era bântuit de cele mai funeste zvonuri venite din Asia, iar bătrânului şofer chinez îi făcea o adevărată plăcere să le colporteze îndeosebi pe cele mai sinistre. Vicky nu putea să uite povestea aiurită pe care o auzise la aeroport.

— Se spune că cei din China ar avea de gând să-i propună Marii Britanii să dirijeze în continuare serviciile publice după marea „schimbare”. Evenimentul care urma să aibă loc în 1997 era denumit când „răsturnare” în vorbirea curentă a lui Vicky, când „înlocuirea drapelului”, când pur şi simplu „'97”, după Ah Ping.

— Şi eu am auzit asta, spuse Ah Ping, gata să lanseze un zvon încă şi mai alarmist. Două-Cărări – alias sir John Wong Li, CBE – cel mai bogat om din Hong Kong şi cel mai hrăpăreţ afacerist imobiliar, vrea să radă de pe suprafaţa pământului Causeway Bay Typhoan Shelter, locul unde Clubul Regal de Iahting din Hong Kong îşi ancora vasele adăpostindu-le de taifun, încă de pe vremea Războiului Opiului.

— Ce face mama? Îl întrerupse ea, revenind la problemele sale personale.

— Tai-Tai, bine, bine, Missy.

Vicky sesiză tonul lui prevenitor şi se temu ca nu cumva mama ei să se fi apucat din nou de băutură. Dar Hugo şi Peter?

— Fraţi, bine, domnişorul Peter are prietenă nouă.

— Da, ştiu, Mary Lee. Peter îi scrisese plin de entuziasm evenimentul.

— Familie grozavă, Lees.

— Dar tata? Întrebă ea în cele din urmă, în timp ce Ah Ping puse o frână de mare maestru în parcajul hotelului „Peninsula”. Ce face tata?

— Tai-Pan, bine, forţă nouă, răspunse bătrânul şofer privind nesigur în oglindă. Înainte ca ea să-l întrebe ce însemna acest lucru, portarii hotelului îmbrăcaţi în alb şi auriu – uniformele Clubului de Iahting – se şi repeziră să o ajute la coborârea din maşină.

— Bun venit acasă, Missy, o salutară ei cu plecăciuni adânci. Tai-Tai aşteaptă.

Traversând imensul hol boltit al hotelului, tapetat în crem şi auriu, Vicky aruncă o privire rapidă spre masa la care stătea mama ei. Presupunând că fiica sa avea să întârzie mai mult datorită traficului intens de la aeroport, Sally Farquhar Mackintosh îşi spuse că avea suficient timp pentru a-şi suplimenta raţia de cherry de la ora 10 a.m., astfel că mai dădu pe gât vreo două păhărele.

Vicky aşteptă într-o tăcere apăsătoare, încă nepregătită să o confrunte, în vreme ce arunca priviri pe furiş să vadă dacă chelnerul luase paharele golite. Mama ei avea o figură imperială. Orice amănunt în înfăţişarea şi comportamentul ei, de la felul în care stătea picior peste picior, până la poziţia umerilor şi înclinarea capului pe spate, sugera posibilitatea că această mare frumuseţe fără vârstă să deţină un vas înarmat până în dinţi, ancorat în port, gata să deschidă focul în cazul în care băştinaşii şi-ar fi scos ghearele.

Era blondă, bronzată, mai înaltă decât Vicky, doar cu câteva cute abia perceptibile în colţul ochilor, cu o linie a nasului de o fineţe regală. Avea însă un talent deosebit de a-şi pune în umbră vestimentaţia prin etalarea bogatelor şi masivelor bijuterii din aur – inele, brăţări cu diamante, lanţuri grele, cercei şi un ceas Rolex.

Văzând că, în sfârşit, îşi golise paharul, Vicky alergă spre ea. Urmară îmbrăţişările şi sărutările de rigoare. Sally o asaltă cu o avalanşă de întrebări referitoare la avion, trafic, căldura îngrozitoare, după care se aşternu o tăcere apăsătoare. Printr-o înţelegere tacită, mama şi fiica amânară subiectele delicate ca cele legate de băutură,

căsătorie, divorţ şi lipsa nepoţilor. Vicky îi scrisese despre ruptura care survenise în relaţiile cu prietenul ei, însă Sally dorea amănunte. Vicky i-o retează scurt, declarându-i că avea de gând să rămână singură tot restul vieţii, apoi o antrenă într-o bârfă pe teme casnice, la o ceaşcă de ceai.

Marea schimbare se profila la orizont. Prietenii îşi făceau bagajele şi plecau „acasă” în Anglia. Pe de o parte legăturile amoroase cunoşteau un avânt fără precedent, iar pe de altă parte, „toată lumea” cumpăra case în sudul Franţei. Soţul unei prietene de şcoală a lui Vicky reuşise să pună mâna pe o veche întreprindere comercială „Anglo”, pe care o preluase de la chinezi pentru a o administra. Tatăl tău l-a poreclit „Tai-Pan-ul castrat”, îi spuse Sally pe un ton ridicat, ceea ce îi făcu pe clienţii aflaţi în local să-şi întoarcă cu interes capetele. Remarcând starea de maximă exuberanţă a mamei sale, Vicky îndrăzni să abordeze chestiunea care o preocupa în cel mai înalt grad.

— Ce face tata?

— Ocupat, ca de obicei, răspunse Sally cu o oarecare rezervă. Se gândi un moment, apoi adăugă: în plină forţă, ca un bărbat de patruzeci de ani, e nemaipomenit.

— Da, ştiu! Vreo reacţie la… venirea mea? Alta decât surpriza cu croaziera?

— Încântat, desigur, răspunse mama ei. Ţi-a simţit lipsa, ca şi mine, de altfel.

Nu ştia cum să interpreteze chemarea ei la Hong Kong. Însemna oare că hotărâse s-o reţină aici definitiv? Mama ei era cu totul străină de sfera afacerilor familiale, chiar şi atunci când acestea implicau soarta şi poziţiile copiilor ei în companie. În mod cert, ea ar fi ştiut dacă tatăl său ar fi renunţat la New York.

— O să facem investigaţii pe vas, draga mea. Tata vrea să plecăm cât mai repede.

Pe drum, spre tunelul care traversa portul, trecură prin faţa unui şir de magazine ale căror faţade înnegrite priveau acuzator spre stradă. Muniţie, explozibil, gândi Vicky… Iată

un alt argument zdrobitor în favoarea menţinerii bazei noastre la New York, îşi spuse ea şi-n aceeaşi clipă se simţi străbătută de un fior rece la vederea distrugerilor din jur.

— O nimica toată, o asigură mama sa. Situaţia e sub controlul poliţiei.

Atenţia îi fu apoi atrasă de un chinez care scormonea prin cenuşă. Aveau să-i lipsească aceşti amărâţi, îşi spuse Vicky cu oarecare tandreţe.

— Cred că au şi început să ne privească cu dispreţ.

— Cu dispreţ? Sally Mackintosh îşi arcui frumoasa-i sprânceană. Hong Kong-ul britanic este ultima bucăţică din China unde nu li s-a permis chinezilor să-şi vâre nasul, unde nu s-a bătut la uşi în toiul nopţii, unde nu există armată care să tropăie pe străzi, unde nu există poliţie secretă sau foamete. Dimpotrivă, sunt sătui şi în plus li se oferă şansa de a se îmbogăţi. Nu-i aşa, Ah Ping?

— Da, Tai-Tai!

— Vezi? N-ai de ce să te temi. Se descurcă ei. Hong Kong este cel mai bogat oraş chinez din lume. China nu-şi va permite să-l distrugă. Hong Kong este fereastra lor spre Vest, bancherul lor, tehnologia lor de vârf. În afară de asta, Pekinul ştie foarte bine că nu va fi în stare să hrănească alte şase milioane de guri neproductive. Nu! Adevăratul pericol al Răsturnării este acela că ne va fi lehamite să tot vorbim despre el.

Când ieşiră din tunel, Vicky se întrebă cu glas tare de ce era atât de aglomerat Adăpostul contra Taifunului din Causeway Bay, pe care Clubul Regal de Iahting din Hong Kong îl împărţea cu Tanka, un oraş plutitor al pescarilor, barcagiilor şi contrabandiştilor. Pe o lungime de aproape o jumătate de milă se formase un păienjeniş de ancore ce se infiltrase chiar printre blocurile de câte treizeci de etaje şi digul din blocuri uriaşe de piatră care străjuia ca un scut în faţa portului Victoria. Dacă priveai în sus, remarcai aceeaşi încâlceală de nedescris a catargelor şi velaturilor de toate formele şi culorile ale iahturilor, joncilor, sampanelor, care

îţi dădeau impresia că doar o mână magică le-ar mai putea descurca. Puteau fi văzute bărci chiar şi printre stâlpii ce mărgineau şoseaua ce ducea spre extremitatea estică a portului.

Mulţi locuitori ai oraşului plutitor Tanka, care se mutaseră pe coastă în decursul anilor, se întorceau acum la bărcile lor.

Dacă Republica Populară Chineză îşi încălca promisiunea de a nu se amesteca în treburile interne ale oraşului Hong Kong, marea avea să ofere acestor barcagii cel puţin avantajul unei fugi rapide, completă mama ei tabloul.

— Pare sumbru de tot.

Mama râse.

— Depinde de optica fiecăruia. Wally Hearst, unul dintre noii negustori cu China pe care tata l-a invitat în croazieră, pretinde că cei de pe continent ar trebui să fie înspăimântaţi la gândul că şase milioane de honkonghezi înfometaţi se îmbulzesc la frontieră, aţâţaţi de mirosul de carne crudă.

Pe marea de sud a Chinei, la vreo şaptezeci de mile sud-est de Hong Kong, căpitanul unui vas de pescuit Thai scruta cerul şi nu părea deloc mulţumit de fâşia de nori care se tot lăţea prevestind înrăutăţirea vremii. Se grăbea să ajungă la Hong Kong unde avea să fie în siguranţă la adăpostul oferit de portul Victoria dacă totul decurgea bine. Era însă de-ajuns ca o patrulă a poliţiei sau aparţinând Chinei populare să-l descopere împreună cu arsenalul său pentru a-şi da seama că pescarul nu era pescar, ci pirat.

Brusc, nelinişstea lui spori când zări în partea de est o mare joncă chineză, care lăsa impresia că pluteşte în voia valurilor, înaintând anevoie cu vântul în faţă. Ambarcaţiunea cu pânze roşii în formă de cochilie nu putea avea altă încărcătură decât peşte sărat, nimic mai de preţ. Dar dacă transporta marfă de contrabandă ca aur sau opiu? În orice caz, nu era exclus să fie şi femei la bord.

Poftele care puseră stăpânire pe ei se dovediră mai puternice decât teama de furtună. Motoarele zbârnâiră şi, dintr-o dată, barca zvâcni dinspre pupa, înaintând cu viteză în întâmpinarea victimelor. Marinarii înarmaţi se adunară la proră, în vreme ce căpitanul aşează la îndemână lansatorul de grenade.

Jonca cenuşie era blindată cu anvelope de automobil. Barca Thai se legăna, vrând să acosteze bord la bord cu jonca, când un chinez gras începu să urle şi să gesticuleze înfricoşat, dezvelindu-şi puţinii săi dinţi stricaţi. Căpitanul îndreptă lansatorul de grenade către el şi acesta se dădu îngrozit înapoi. Marinarii de pe Thai hohoteau de râs, azvârlind cu cângi şi harpoane peste bordul joncii, în timp ce coridorul de apă dintre cele două ambarcaţiuni se îngusta tot mai mult.

Deodată, limbi de foc izbucniră din mijlocul anvelopelor. Marinarii de pe Thai cuprinşi de panică începură să urle căci salvele se dezlănţuiau asupra lor cu sălbăticie. Gloanţele le străpungeau trupurile, sfâşiindu-le hainele, smulgându-le armele din mâini, împroşcându-le feţele cu sânge.

Chinezul gras ordonă încetarea focului. Acesta se opri brusc, la fel cum începuse. Fără să pară impresionat de măcelul din jurul său, căpitanul ridică tolba grea găsită pe vasul de pescuit Thai. Timp de câteva momente nu se auzi decât scârţâitul velaturii Joncii Roşii, care vira în direcţie opusă şi se depărta legănându-se. O explozie puternică făcu ţăndări pântecele bărcii Thai. Cu prora îndreptată în sus, spre cer, aceasta se scufunda încet, în urma înspumată lăsată de Jonca Roşie care se îndrepta spre vest, venind în întâmpinarea vântului.

Tânărul expert în antichităţi de la Palatul Muzeal din Beijing se străduia din răsputeri să-şi alunge temerile care-l torturau de o bucată de vreme în legătură cu misiunea sa la Hong Kong. Obiectul neliniştii tânărului muzeograf se găsea în biroul lui Două-Cărări – alias sir John Wong Li, CBE. În

acea dimineaţă, Două-Cărări se afla într-o dispoziţie poetică aparte, ceea ce-l făcu să remarce – dântr-un singur punct de vedere – că oraşul privit de la fereastra imensului său birou oferea un spectacol grandios. Sclipitorul său ţărm argintiu semăna cu un inel împodobit cu o magnifică peruzea.

Două-Cărări Wong medita adesea la fereastră, satisfăcut de ascensiunea sa în lumea afacerilor. Se ridicase practic din gunoi. Timp de şapte decenii triumfase asupra camarazilor săi chinezi cu care pornise la drum şi reuşise să-i domine pe toţi deopotrivă: cerşetori, prostituate, vânzători de opiu, gangsteri, războinici, revoluţionari, invadatori japonezi, britanici şi alţi gweilos din vest. Omorâse mulţi oameni, pe unii chiar cu mâna lui, pe alţii doar cu un semn din cap. Unora le-a înghiţit averile, pe alţii i-a corupt. Fără îndoială că Hong Kong-ul aflat acum la picioarele sale, era răsplata bine meritată pentru eforturile lui de-o viaţă.

Privirea îi alunecă de la rada portului albastră-verzuie la Kowloon, pentru a se opri apoi asupra Kai Tak-ului, locul unde „Expo Golden Hotel Duncan Mackintosh” stătea tăcut şi întunecat în mijlocul forfotei de muncitori care trudeau la finisarea în timp util – '97 – a vastului proiect al Expoziţiei. Lucrările la superluxosul hotel al Tai-Pan-ului britanic, îşi aminti el cu un surâs sardonic, merseseră foarte încet.

Oaspetele lui Două-Cărări Wong găsi că ambianţa biroului era chiar mai atrăgătoare decât priveliştea oraşului văzut de la fereastră, deoarece îi oferea privilegiul rar de a aprecia o colecţie particulară care se întindea pe vreo două milenii de artă chineză. În calitatea sa de expert secund al conservatorului colecţiilor de bronz din Palatul Abstinenţei, tânărul avea acum această ocazie, la care alţii nici măcar nu îndrăzniseră să viseze. Sorbind din ochi fiecare obiect expus, expertul se opri la un moment dat asupra unui splendid scrin care, desigur, provenea de pe vremea

Dinastiei Yuan. La vederea bolului transparent din porţelan care era aşezat deasupra, pulsul i se acceleră.

— E cald în nord? Întrebă politicos Două-Cărări, în clipa în care valetul intră cu o tavă pe care erau aşezate un ceainic şi două ceşti acoperite. Infirm din copilărie, când fusese ologit pentru a deveni un cerşetor cât mai autentic, el acorda audienţe din spatele biroului său masiv din lemn de tek negru.

— Da, veni răspunsul sec al tânărului.

— Şi presupun că atmosfera e foarte uscată şi îmbibată de praf.

Observându-l cu atenţie pe tânărul său interlocutor, socoti că venise momentul să schimbe subiectul drept care îi adresă câteva întrebări politicoase cu privire la sănătatea superiorilor lui de la muzeu. La prima vedere, băiatul părea un biaosbu tipic din Beijing, cu alte cuvinte un necioplit, asemenea celor din nord. Purta un costum şi o cravată la fel de rigide ca şi înfăţişarea lui, avea o tunsoare scurtă şi ochelari cu ramă groasă din plastic. După toate probabilităţile, pragmatismul său accentuat îi atrăsese porecla de „hârciog” din partea colegilor de clasă.

Dar îndărătul acestor ochelari ieftini ardea un foc mistuitor pe care numai fanatismul îl putea întreţine. Două-Cărări se războise cu d-alde ăştia o viaţă întreagă. Cu treizeci de ani în urmă, în timpul Revoluţiei Culturale, oameni de soiul lui incitau la violenţă pe străzi, fluturând ameninţător Cărţulia Roşie a lui Mao şi n-ar fi ezitat să sfărâme în bucăţi bolul de porţelan în faţa căruia saliva de poftă descendentul lor.

Muzeograful începu să dea semne de nelinişte, însă Două-Cărări continuă să divagheze, socotind că asemenea capricii erau îngăduite unui om în vârstă ca el. Atacul se produse înainte ca tânărul să-şi fi încheiat şirul gândurilor.

—… şi îţi sunt recunoscător că ţi-ai făcut timp să vizitezi un simplu om de afaceri. Mi s-a spus că întâmpinaţi greutăţi cu colecţiile voastre.

— Ah, nu, deloc… adică nu cu toate colecţiile.

Două-Cărări Wong încetă să mai surâdă. Faţa sa prelungă, plăcută la vedere, căpătă o duritate de piatră. Muzeograful încremeni, simţind că devenise brusc obiectul unei cercetări supărătoare şi sfidătoare.

— Este colecţia dumneavoastră, domnule.

— Contribuţia mea, îl corectă Două-Cărări.

— Clopoţeii muzicali.

— Clopoţeii mei muzicali.

Auzind precizarea, tânărul ezită. Tăcerea lui putea fi interpretată drept insolenţă, şi Două-Cărări se întreba dacă expertul va avea neruşinarea să-i amintească modul în care nepreţuitul set de clopoţei din bronz, aparţinând dinastiei de Est Chou, se evaporase în împrejurări misterioase, cu treizeci de ani în urmă, dântr-un muzeu din Shanghai, în cursul unor tulburări provocate de Gărzile Roşii. Nimeni până la el nu fusese atât de nesăbuit să-i ceară explicaţii referitoare la felul în care intraseră recent în posesia lui întrucât Două-Cărări donă imediat Chinei aceste nepreţuite antichităţi care atârnau acum în Palatul Abstinenţei din Oraşul Interzis.

Păcat că acest tânăr supradotat descoperise ceva necurat cu unul din clopoţei. Pentru ca lucrurile să nu ia amploare agenţii lui Două-Cărări aranjaseră de comun acord cu superiorii muzeografului, ca acesta să se deplaseze la Hong Kong pentru o misiune specială în legătură cu muzeul.

— Există cumva probleme cu „contribuţia” mea? Întrebă Două-Cărări pe un ton mieros.

Înainte de a răspunde, tânărul trase adânc aer în piept pentru a prinde curaj.

— Unul din clopoţeii dumneavoastră muzicali este fals.

— Un fals? Sări ca ars Două-Cărări.

— Contrafăcut, turnat recent; probabil chiar aici la Hong Kong.

— Te rog să te explici, spuse Două-Cărări frecându-şi bărbia şi neslăbindu-l din ochi pe tânăr. Cum poţi fi atât de

sigur că e un fals? Eşti foarte tânăr şi până acum nimeni altcineva n-a făcut o asemenea afirmaţie. Cum poţi vedea ceea ce oameni mai vârstnici şi cu experienţă nu văd? Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

— Cum poţi să nesocoteşti opinia experţilor care şi-au dedicat toată viaţa studierii bronzurilor antice?

— Eu…, eu nu sunt decât un biet discipol, spuse muzeograful ezitând, vrând astfel să demonstreze că deprinsese şi bunele maniere, şi modestia, însă profesorul meu era unul dintre cei mai eruditi specialişti chinezi.

— Profesorul tău susţine că clopoţeii mei sunt contrafăcuţi?

— Profesorul meu a murit acum cinci ani.

—… când tu nu aveai decât şaptesprezece ani?

— Da, dar aveam şase ani când a fost eliberat din închisoare după haos…

— Revoluţia Culturală.

— După Revoluţia Culturală, da. El a fost eliberat din închisoare şi a venit să locuiască la familia mea. A fost bătut de Gărzile Roşii şi, fiindcă între timp a orbit, eu am devenit ochii lui… Profesorul a descoperit că am… talent… în acest domeniu. S-a distrus şi s-a pierdut atât de mult…, dar când Gărzile Roşii au plecat în cele din urmă, comorile au fost dezgropate şi abia atunci s-a simţit nevoia unor specialişti de talia lui. Oameni curajoşi ascunseseră fragmente de obiecte pe care a trebuit să le catalogăm pentru a salva câte ceva din patrimoniul Chinei. Nu puteam deveni ochii lui fără o instrucţie prealabilă.

Amintirile lui Două-Cărări erau mai proaspete. După moartea lui Mao, în 1976, Banda celor Patru fusese arestată. Începea sfârşitul regimului totalitarist, instituit de Partidul Comunist. Se deschideau posibilităţi nelimitate pentru vizionari ca el. Cât privea legătura dintre un tânăr şi un bătrân, relaţii chiar mai firave decât acestea

alimentaseră cunoaşterea şi progresele înregistrate în decursul mileniilor.

— Deci, eşti sigur că unul dintre clopoţei este contrafăcut?

— Da, nu există nici o îndoială.

— Dar e teribil ce spui. Figura lui se întunecă. Am presupus că dacă donez colecţia mea de clopoţei, muzeul vostru mi-l va proteja şi acum aflu că cineva a înlocuit unul din clopoţei cu un fals. Aşa e?

Tânărul păli.

— Nu, nu, desigur că nu.

— Atunci, ce vrei să insinuezi, cum l-ai pierdut?

— Nu, nu aşa s-a întâmplat… nu e adevărat, nu l-am pierdut eu.

— Ei, bine, bine, atunci ce s-a întâmplat cu el?

Tânărul se ţinu dârz, dovedind curaj, dar şi o doză de nebunie.

— Acel clopoţel a fost schimbat înainte de a ajunge la Beijing.

— Înainte? Ah, da, acum înţeleg. Cu alte cuvinte colecţia mea este compromisă, deci valoarea ei a scăzut… şi mai înţeleg… că prezenţa acesteia aruncă o umbră asupra întregii voastre colecţii. Dacă un conservator al Palatului Muzeal nu poate deosebi un fals de un exponat autentic, ce fel de muzeu reprezentaţi? Treaba voastră, faceţi cum credeţi de cuviinţă pe continent, la voi, dar să ştiţi că restul lumii se conduce după standarde mai riguroase. Regret nespus cele întâmplate şi te anunţ că-mi voi retrage colecţia în cel mai scurt timp.

— Cum? Sări tânărul ca ars.

— Te-am prevenit tinere, adăugă el şi faţa i se înăspri din nou… Dacă o să aflu că înlocuirea a fost făcută chiar de oamenii voştri, voi prezenta cazul în faţa celor mai înalte autorităţi.

— Nu, nu, văd că nu înţelegeţi, domnule. Eu nu spun…

— Nu, desigur, nu puteţi ţine un fals în muzeul din Beijing.

— Nu vă putem înapoia colecţia.

— O s-o iau înapoi. Nu voi permite unui pârlit de muzeograf să-mi târască bunul meu renume în mocirlă.

Tânărul erou rămase încremenit, cu privirea aţintită asupra vârfurilor pantofilor. Dântr-un colţ al încăperii se auzea tic-tac-ul unui ceas englezesc ce fusese dăruit cândva împăratului Ching Hsien-feng. După un timp, Două-Cărări vorbi din nou, parcă mai potolit.

— Poate există o altă cale.

— Nu văd alta.

— Crezi că ar ajuta la ceva dacă aş promite că n-o să discreditez niciodată reputaţia muzeului vostru?

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă el precaut.

— Voi păstra acest secret numai pentru mine.

— Dar falsul…

— Dacă şi tu promiţi la fel, poate, cu puţin noroc, nu va observa nimeni… După câte am înţeles, tu ai fost singurul… Eşti un expert de mare clasă.

— Oh, nu, sunt doar un biet expert…

— Un mare expert pentru cineva atât de tânăr, insistă Două-Cărări măgulindu-l. A mai observat şi altcineva?

— Oh, nu, zise tânărul uşor dispreţuitor. Chiar şeful meu mi-a spus că m-am înşelat atunci când i-am atras atenţia. Este îngrozitor ce se întâmplă… ţara noastră a fost prea mult timp jefuită, aşa încât trebuie să apărăm ceea ce a mai rămas…

— Nu-ţi face griji în privinţa şefului tău, ţinu să-l asigure Două-Cărări, cu un surâs ironic. El nu va constitui o problemă. Cert este însă că acest lucru i-a înnebunit pe toţi şi asta ne creează dificultăţi, nu-i aşa?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că ceilalţi experţi vor fi stânjeniţi dacă vor afla că-mi retrag colecţia… „contribuţia” sau, şi mai rău, că s-au înşelat încă de la început… dar mai cu seamă stânjeniţi de faptul că tu, subordonatul lor, ai descoperit cum stau lucrurile. În condiţiile astea, nu te văd deloc bine, tu ce crezi?

Calm, Două-Cărări îl studia pe tânărul clocotind de mânie, a cărui frunte se acoperise cu broboane de sudoare. Pentru a-l linişti puţin, adăugă cu emfază:

— Cel puţin este un fals foarte reuşit; cel mai bun, sunt sigur de asta. Într-o zi, un individ la fel de talentat ca tine ar putea expune falsuri, mai cu seamă dacă învaţă cum să ducă tratative cu superiorii săi. Răbdare! Până atunci… Răbdare!

— Da, aprobă tânărul confuz.

Două-Cărări îl privi din nou fix. Poate că acest adversar nu era chiar atât de nebun… Dar dacă într-o bună zi ar face pe isteţul…, atunci Două-Cărări i-ar aplica vreo două lecţii ca să-l înveţe cum se trăieşte în lume. El apăsă pe pager-ul său ascuns în buzunar şi în câteva secunde îşi făcu apariţia frumoasa lui secretară englezoaică.

— Vă rog să mă iertaţi, sir John, a venit tovarăşul Jiang din Beijing.

— Ahaa! Vechiul meu prieten! Să intre. Se întoarse către oaspetele său şi-i spuse: şeful tău, directorul executiv Jiang Hua.

Tânărul muzeograf sări ca ars.

— Jiang Hua este aici?

— Bătrânul Hua nu ratează nici o ocazie de a scăpa de mizerabila voastră vară prăfuită, chicoti el conspirativ. La vârsta noastră, plămânii se usucă şi ei ca pergamentul, aşa încât căldura umedă din Hong Kong este o adevărată binecuvântare. Ahaa! Îmi dau seama ce te deranjează: ai nevoie de un motiv care să justifice prezenţa ta aici. Ce-ar fi să-i spun bătrânului Hua că ai venit să îmi mai ceri nişte clopoţei?

— Ar fi poate mai bine să plec…

Două-Cărări dădu din umeri cu un aer nevinovat, ca şi când n-ar fi ştiut că o întâlnire neprogramată cu el nu putea fi interpretată altfel decât ca o discuţie prealabilă în vederea perfectării altor donaţii.

Remarcând faptul că ochii tânărului mai scăpărau încă de mânie, Două-Cărări îi servi cel de-al doilea avertisment pe care-l avea pregătit. Luă cartea de vizită pe care muzeograful o prezentase la intrare, o apropie de lumină, prefăcându-se că o cercetează mai bine şi îi zvârli peste umăr.

— Ce nume literar ai! Evident, nu eşti primul învăţat din familie.

— Nu suntem decât nişte sărmani oameni cu carte, spuse el ezitând, uitându-se din nou spre uşă.

— Dar văd că numele tău exprimă în cel mai înalt grad arta autentică.

Cel de-al doilea element al numelui muzeografului reprezenta generaţia în care se născuse, pentru a fi imediat recunoscut de oricine îi cunoştea familia, iar cel de-al treilea, ales cu grijă de o rudă şcolită, avea semnificaţia unei persoane de formaţie artistică, însemnând, în traducere literală „Ochi-Ageri”. Şi ca toate numele potrivite, acesta se dovedise şi profetic.

De fapt, Două-Cărări putea citi în chineză doar atât cât să frunzărească un ziar şi să-şi facă o idee de ansamblu asupra conţinutului. În China lui de acum şaizeci de ani engleza îi consolidase puterea, dar, cercetându-l cu atenţie pe micul „Ochi-Ageri”, îşi dădu seama că era în stare să-i descifreze adevărata natură, incomparabil mai bine decât învăţatul lui bunic care-i alesese acel nume ingenios.

— De fapt, spuse el gândindu-se la legătura pe care agenţii lui o descoperiseră… nu cumva fiul cel mai mare al fratelui tatălui tău conduce cercetările la Guangzhou?

— Îl cunoaşteţi? Este medic, am urmat amândoi aceeaşi şcoală.

— Am făcut afaceri cu laboratorul lui, explică Două-Cărări. Tocmai a fost transferat la o unitate specializată în tratamentul bolilor contagioase, printre care se numără şi SIDA. Periculoasă muncă; trebuie să fie foarte atent să nu se expună întâmplător…, nu-i aşa?

— El cunoaşte pericolele, spuse el, din ce în ce mai uluit. Ochii lui Două-Cărări scăpărau de furie.

— Dacă cunoaşte pericolele, atunci… înseamnă că n-are de ce să se teamă, nu crezi?

Buzele tânărului se crispară într-un rictus. Băiatul ăsta nu s-ar da bătut nici în ruptul capului, cugetă Două-Cărări. N-ar fi exclus ca aceşti „Ochi-Ageri” să se întoarcă pentru a-l hărţui… Privi peste birou, acolo unde uşa unui ascensor masca un spaţiu gol, asemenea unui puţ. La opt sute de picioare în jos se deschidea o trapă pentru gunoaie. O rezolvare simplă pentru o problemă simplă… poate… dar, animat de dorinţa de a-şi desăvârşi arta stăpânirii de sine, el hotărî să-l mai supună unui test…

În vreme ce tânăra secretară îl conducea afară din birou, Două-Cărări apucă receptorul şi răspunse rapid, la primul apel.

— E al tău. Fă ce ştii cu el. Distracţie plăcută!

Două-Cărări se ridică apoi cu greu din scaunul său şi, cu paşi târşâiţi, se îndreptă către scrinul cu incrustaţii Yiian şi-l deschise larg lăsând lumina să pătrundă înăuntru.

Clopoţelul Chou atârna acolo pe un cordon de mătase. Avea o înălţime de vreo treizeci şi opt de centimetri, era turnat în bronz şi prezenta o uşoară patină verzuie imprimată de trecerea timpului. Întreaga suprafaţă a clopoţelului era bogat ornamentată cu dragoni ale căror cozi întrepătrunse formau o ghirlandă în partea de sus.

Două-Cărări Wong apucă un ciocănel din bambus. Clopotul avea o vechime de 2 500 de ani; era deci turnat cu douăzeci şi cinci de secole înainte ca el să se fi născut. Setul din care făcuse parte asigura fondul muzical în timpul unor ritualuri pe vremea când Confucius îşi expunea ideile sale, iar Lao-tzu elabora Tao-te Ching, cu cinci secole înainte de naşterea lui Buddha şi Christos.

El îl atinse, îl lovi din nou în alt punct. De fiecare dată răsunau tonuri diferite, clare şi melodioase care vibrau îndelung în aer. Ce păcat că n-a putut opri toţi clopoţeii,

gândi el, deşi îşi luase partea sa şi încă mai avea unele drepturi, căci în viziunea lui, China trebuia să-l considere unul din marii săi prieteni. Două-Cărări Wong puse la loc comoara şi, cu aceiaşi paşi târşâiţi, se îndreptă către fereastră.

Din cauza infirmităţii, picioarele lui erau orientate în direcţii aproape opuse, de unde şi porecla sa de Două-Cărări, pe care doar aceia care nu făcuseră afaceri cu el o interpretau greşit. Cu şaizeci şi cinci de ani în urmă, scopul cerşetorului care îi rupsese picioarele era să-l schilodească. Copiii cu infirmităţi groteşti inspirau mai multă milă şi atrăgeau simpatii pe străzile Shanghai-ului, iar Două-Cărări era conştient de faptul că, dacă cerşetorul nu l-ar fi pus să cerşească, cu siguranţă că ar fi murit de foame, aceasta fiind soarta unui copil orfan în China acelor timpuri.

Ajungând la fereastră, el respiră adânc. În general, era sănătos şi viguros, însă în ultimii ani artrita i se instalase în oasele sale deformate provocându-i uneori dureri atroce. Numeroşii lui fii şi fiice de la nenumăratele sale neveste îl implorau să folosească ultimele modele japoneze de scaune cu rotile pe care i le aduceau mereu, însă el refuza pentru acelaşi motiv pentru care se abţinea să mai fumeze opiu. Durerea trebuia să-i amintească faptul că acela care reuşeşte să se domine are şansa de a supravieţui în final.

Priveliştea care se zărea prin fereastră îl încânta de fiecare dată.

— Sir John! Îl întrerupse secretara din reveria sa. La telefon, domnul Wu de la Comitetul Muncii din China Populară.

Urmărindu-l cum se chinuia să ajungă la biroul său, aşa cum o făcea adesea, cu greu se putea abţine să nu-i ofere braţul pentru a-l ajuta, dar ştia că asemenea gest era interzis.

Ajuns la birou, îi făcu un semn să-l lase singur. Când secretara ieşi din încăpere, Două-Cărări Wong se aplecă asupra unui microfon ştiut numai de el şi îndată apăru

secretarul său particular pe o uşă secretă din interiorul biroului.

— Un om de afaceri pe nume Alfred Ching încearcă să strângă fonduri pentru cumpărarea lui Cathay Tower, îi spuse Două-Cărări tânărului său secretar. Fixează un preţ foarte mare şi ai grijă să găsească uşi deschise la New York, Vancouver şi Los Angeles.

— Ştie cumva Alfred Ching cine este zâna lui bună?

— Nu!

Confidentul lui Două-Cărări Wong ezită, apoi spuse:

— Dar…, maestre?!

— Ce este?

— Alfred Ching nu e prost, el a reuşit în toate întreprinderile sale.

— Deci, se aşteaptă să nu dea greş nici în cazul lui Cathay Tower. Alfred Ching este tânăr, dar şi… hrăpăreţ.

Ochi-Ageri aştepta, fierbând de furie în liftul de serviciu din spate. Secretara lui Wong Li îi explică prin semne şi într-o chineză aproximativă cum să găsească ieşirea în stradă prin garajul de la subsol şi să evite în felul acesta întâlnirea cu directorul Jiang.

Nimic nu-i mersese după cum sperase. Corupţia lui Wong Li depăşea orice imaginaţie. Departe de a se căi pentru fapta sa, cu atât mai puţin de a-şi recunoaşte vina, capitalistul veros din Hong Kong furase şi minţise, iar acum când fusese confruntat cu crimele săvârşite, el trecuse la contraatac, proferând cele mai abjecte ameninţări. Ochi-Ageri era îngrozit şi scârbit în acelaşi timp de propria-i neputinţă. Într-un fel se obişnuise cu birocraţia şi corupţia de pe Continent, acestea fiind definitorii pentru stilul de viaţă al oficialităţilor, dar faptul că întâlnise atâta putere şi josnicie concentrate într-o singură persoană, întrecea orice închipuire. Poate vreunul din tinerii muzeografi ar putea fi convins să-l abordeze pe adjunctul lui Jiang Hua. Poate un consens al grupului ar putea duce la obţinerea rezultatului

scontat. Liftul veni în sfârşit, şi Ochi-Ageri se simţi ceva mai uşurat. Da, un consens, asta era cea mai bună soluţie.

Liftul coborî cu viteză şi, după un scârţâit suspect, se opri brusc. Băiatul intră în panică; Wong Li îl trădase. Directorul Jiang va interpreta greşit vizita lui la Tai-Pan-ul din Hong Kong şi s-ar putea să-i distrugă cariera. Dându-se la o parte când uşile se deschiseră, el fu întâmpinat nu de directorul Jiang, ci de o fată drăguţă cu mini-jupe.

— Ţine uşa, te rog, i se adresă ea în cantoneză, aplecându-se să ridice o măsuţă pliantă pe care o lăsase afară. Dându-şi seama că nu înţelege dialectul din sud, fata îi aruncă o privire peste umăr, dar înfăţişarea lui sobră, tipică nordicilor, o determină să i se adreseze într-o mandarină cultă.

În general se spune că oricine ar auzi un cantonez încercând să vorbească mandarina e tentat să facă o comparaţie între paradis şi infern, dar limba pe care o auzea el acum era dulce şi melodioasă, total diferită de strigătele care îi biciuiseră urechile în autobuzul cu care venise de la aeroport. Uşile începură să se închidă, însă fata le blocă cu piciorul.

— Mulţumesc, mulţumesc, spuse ea, chinuindu-se să introducă măsuţa în lift. Jos?

Tânărul căscă din nou gura în semn că nu înţelesese. Îmbrăcată în întregime în alb, ea putea fi luată drept soră medicală sau tehniciană. În viaţa lui nu mai văzuse un chip atât de frumos.

— Jos? Repetă ea.

— Poftim? Da… da, jos.

— Atunci, dă drumul la uşă.

El lăsă uşa să se închidă şi liftul începu să coboare. Privirea lui insistentă fu greşit interpretată.

— Este măsuţa mea, explică ea veselă, eu sunt maseuză şi fac şi acupunctură. Când merg la clienţi îmi car măsuţa cu mine, deoarece, în majoritatea cazurilor, mesele sau

banchetele lor nu au înălţimea convenabilă şi nu pot lucra comod.

— Ochii tăi sunt albaştri, murmură el cu uimire.

— Sunt eurasiatică. Două din străbunicele mele erau germane.

Desigur, germanii construiseră fabrici de bere în ultimele zile ale Imperiului şi, cu excepţia ochilor, ea arăta a chinezoaică sadea.

— Iar tu…, tu trebuie să fii din Beijing?

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Pari aşa serios!

Liftul se opri şi uşa se deschise în garajul subsolului. Scoase măsuţa şi îi spuse:

— Maşina mea este parcată în dreptul trotuarului de vizavi.

— Ai maşină?

— Clienţii mei sunt răspândiţi în întregul oraş, şi cu ajutorul maşinii pot ajunge mai repede la ei. Poţi să-mi duci asta?

El apucă fragila măsuţă pliată, o puse sub braţ şi merse după ea de-a lungul şirului de maşini. Fata purta tocuri înalte care făceau un zgomot strident pe asfaltul cenuşiu. De vreo două ori se uită după el, aruncându-i un surâs drăgălaş care-i accelera bătăile inimii.

— Nu mai e mult… uite că am ajuns.

Era un mic vehicul de fabricaţie coreeană, strălucitor, aproape la fel ca acela al directorului Jiang, însă de un roşu aprins.

— Patronul tău te lasă să mergi cu ea?

— Eu sunt patronul şi asta e maşina mea, dar să ştii că am numai belele cu ea. Taxele sunt insuportabile, iar parcajul este… oh, parcarea… De obicei, bătrânii se salută cu cuvintele: „Ai mâncat?” În Hong Kong, însă, toate lumea te întreabă: „Ţi-ai parcat maşina?”

Această observaţie avu darul să-l încurce şi mai rău.

— După câte ştiu eu, toată lumea se salută cu clasicul „Ai mâncat?” Oare în Hong Kong oamenii sunt atât de înstăriţi, încât nu se sinchisesc de mâncare?

— Ei, asta nu-i decât o glumă, explică ea. Dar la Beijing, oamenii nu râd niciodată? Întrebarea fetei fu însoţită de una din acele chiuituri cantoneze menite să-ţi spargă timpanele.

— Aieeyaaa!

O ajută să pună măsuţa în portbagaj şi rămase deoparte, stânjenit.

— Mulţumesc pentru ajutor. Să te las undeva?

— Poftim?

— Ai fost atât de amabil, încât aş vrea să-ţi fac şi eu un serviciu, unde vrei să mergi?

— Cum? Ai de gând să faci tot drumul până la aeroport?

— Urcă! Următorul meu client locuieşte după pod.

Era pentru prima oară în viaţa lui că mergea cu o maşină particulară şi îi plăcea teribil de mult siguranţa cu care manevra volanul, mai ales la depăşiri şi în condiţiile unui trafic atât de intens. Rareori călătorise cu taxiuri, pe bancheta din spate, înghesuindu-se lângă alţi pasageri. Aici, e drept, erau mai puţine camioane, maşini particulare, poate cu zece mii mai multe şi nici o trăsură. În maşină era aer condiţionat şi la fel de răcoare şi plăcut ca în biroul lui Wong Li.

— Uite un Porsche! Strigă ea atrăgându-i atenţia. Vreau un Porsche! Mor dacă nu pun mâna pe unul! Ia te uită cine-l conduce…! Priveşte-o! Maşina argintie, neclintită ca şi a lor, în traficul groaznic, era condusă de o fată frumoasă care, în ciuda căldurii din luna lui Cuptor, purta o superbă etolă de blană. Noua lui prietenă îi făcu un semn cu cotul şi rânji batjocoritor:

— Nu cred că le-a agonisit din salariul ei…

— Desigur, încuviinţă el, ar fi trebuit să aibă cel puţin două slujbe pentru a achiziţiona o asemenea maşină.

Frumoşii ei ochi albaştri îl priviră tulburător, iar el desluşi o licărire sălbatică pe care însă nu ştia cum s-o interpreteze.

— Desigur, răspunse ea îngândurată.

După alte câteva exclamaţii admirative la adresa maşinilor, urmate de explicaţii asupra clădirilor pe lângă care treceau, strecurându-se cu greu pe Gloucester Road, ea începu să-l întrebe cu tact despre viaţa lui. Se simţea mai uşurat şi îi răspundea degajat, vorbindu-i despre familie, despre locuinţa lor, despre drumul de două ore pe care trebuia să-l parcurgă cu bicicleta până la Oraşul Interzis.

— Două ore? Mă întreb ce ai face aici cu bicicleta.

În timp ce străbăteau oraşul, îi povesti de asemenea despre călătoria lui de neuitat la Sian, unde zile întregi rătăcise printre statuile din lut ale soldaţilor Imperiului Chin din secolul al III-lea înainte de Christos. Cel mai fascinant loc întâlnit vreodată. Acolo te înconjurau mii de figuri din lut în mărime naturală, gata să-ţi vorbească.

Maşina ocoli Causeway Bay, ajungând în Tunelul Cross Harbour, unde sute de culoare se contopeau într-un fel de pâlnie. La un moment dat, atenţia îi fu atrasă de adăpostul contra taifunului. Cu toată dezordinea şi înghesuiala joncilor, sampanelor şi iahturilor, acestea aveau un aer mai domestic decât zgârie-norii pe lângă care trecuseră.

— Iată! Aici e Clubul de Iahting al albilor gweilos. De obicei, adăpostul nu este prea aglomerat, dar se spune că preţul iahturilor a crescut de patru ori. Mulţi le cumpără pentru curse. Unul dintre clienţii mei a achiziţionat zece iahturi ieftine de la gweilos. Acum el înoată în bani; este cel mai bogat om din Hong Kong. Aceea era clădirea lui în care ne-am întâlnit. Ai auzit de el?

— Da…, am auzit, răspunse Ochi-Ageri cu o grimasă plictisită.

Ea păru că observă, pentru că râse şi glasul ei suna ca un clinchet dulce de clopoţei.

— Vara trecută am fost şi eu plecată în vacanţă, pe ruta obişnuită… în Pacific: San Francisco, Las Vegas, Los Angeles, Tokyo. Am jucat puţin la Las Vegas, în America, adăugă ea, iar cu banii câştigaţi mi-am plătit un masaj. A fost groaznic. Habar n-au să facă un masaj ca lumea. Eu cred că trebuie să fii neapărat chinez ca să practici masajul. Gweilos confundă întotdeauna plăcerea cu moralitatea, dar ştii ce vreau să spun…

— Da, da… spuse el, deşi n-avea nici cea mai vagă idee despre ce era vorba, dar nici nu o urmărea cu atenţie. Trupul ei era într-un freamăt permanent în timp ce acţiona frâna, ambreiajul, cutia de viteze… şi îi plăcea atât de mult s-o privească…

La fiecare ambuteiaj, ea se întindea să privească înainte şi jacheta ei albă se deschidea în faţă, dezvelindu-i sânii. Din când în când, obişnuia să privească colecţia restrânsă de poze porno a muzeului, însă nimic din toate acestea nu-l pregătise pentru o asemenea întâlnire în Hong Kong, cu o fată cum nu mai văzuse, îmbrăcată într-o fustiţă ce nu-i depăşea prea mult coapsele.

— Ei, şi acum spune-mi ce te aduce la Hong Kong?

— Treburi.

— Treburi de-ale muzeului? Întrebă ea. Pot să pariez că ai venit să-ţi cumperi un player CD sau o maşină de spălat pentru prietena ta.

— N-am prietenă.

— Glumeşti? Hai, mai bine spune cu ce te ocupi?

— Eu?

— Hai, nu face pe naivul, ce faci aici în Hong Kong?

— Aici… aici, era o problemă şi am venit s-o rezolv.

Maşina se opri din nou în tunel; acum, ea îl privea cu toată atenţia.

— Şi a rămas nerezolvată, nu-i aşa? Pari foarte abătut.

— E o treabă complicată, spuse el după o pauză. Ce ştii tu despre Revoluţia Culturală?

— Tatăl meu a venit înot aici când eram mică, răspunse ea privind în gol, apoi adăugă cu o licărire stranie în priviri: şi-a pierdut piciorul, i l-au sfâşiat rechinii. Englezii l-au trimis înapoi, aşa încât Gărzile Roşii au venit din nou la noi… Da, din păcate, ştiu destule despre Revoluţia Culturală.

— Timp de o sută cincizeci de ani, Occidentalii au jefuit China de comorile sale şi, dintr-o dată, puţinul ce mai rămăsese a fost şi el distrus fără rost; este cea mai mare crimă din istoria culturii noastre. Indignarea puse din nou stăpânire pe Ochi-Ageri, aşa încât în primul moment nu observă schimbarea ei de atitudine, dar când reveni la realitate, începu să clipească des, prefăcându-se că-i intrase un fir de praf în ochi.

— Desigur, admise ea, apoi adăugă după un timp: deci aşa, după tine, un om care fură comite cea mai mare crimă. De asta ai venit aici, să iei ceva înapoi?

— Da, dar n-am reuşit.

— Poate mai încerci o dată. Ea zâmbi, sperând ca el să-i răspundă afirmativ.

— Mai mult ca sigur că aşa voi face.

— Pari foarte hotărât. Ochi-Ageri, se gândi ea, se va întoarce şi-l va hărţui pe „maestru”, nu încăpea nici o îndoială. Trebuia împiedicat cu orice preţ.

— La ce oră ai avion?

— La două.

— Ah, sărmanul de tine, ai de aşteptat încă două ore bune.

— Mai bine să fiu acolo devreme decât să pierd avionul, răspunse el puţin îmbufnat.

— Ce neplăcut! Ascultă, am o idee. Următorul meu client este programat abia la ora unu. Am cheia de la apartamentul lui aşa că ne putem duce acolo, urmând să chemăm un taxi înainte de sosirea lui.

Lui Ochi-Ageri îi surâse ideea. Era aşa de drăguţă, încât părea să desfidă toate avertismentele primite cu privire la capcanele întinse fiecărui vizitator neavizat. În Hong Kong mişunau tot felul de escroci, speculanţi, traficanţi, femei

dubioase…, însă fata asta, care avea propria sa maşină, ce rău i-ar putea face?

— Un şef de restaurant care mi-e dator, continuă ea, ar putea să ne trimită ceva de ciugulit, dacă l-aş ruga frumos. Ce spui? Şi apoi… de acolo am putea admira şi alte privelişti.

— Alte privelişti?

Pe moment, ea păru că-şi pierde siguranţa de sine, dar reuşi să îngaime:

— Adică…, vreau să spun… în comparaţie cu clădirea din care tocmai ieşiseşi când te-am întâlnit. Apartamentul are vedere spre sud şi vest, deasupra radei portului şi a Insulei Hong Kong. Este minunat! O să-ţi placă.

— Poate că ar fi mai bine să ajung la aeroport mai devreme.

— Ai timp destul. Putem da un telefon pentru mai multă siguranţă. Cunosc un tip care lucrează la CAAC.

Era tipic pentru Hong Kong ca toată lumea să cunoască pe câte cineva. Ea îşi concentră atenţia asupra volanului şi la ieşirea din tunel se treziră din nou în mijlocul traficului infernal din oraş. Ce-ar putea să aibă cu mine fata asta…?

— S-ar putea să-ţi fac şi un masaj, zâmbi ea cu o privire irezistibilă.

Deci asta era: afaceri.

— Dar eu n-am bani, spuse el încurcat.

Ea făcu ochii mari, părând jignită.

— Oh, nu pentru bani, aşa… din prietenie… şi poate când voi veni pe continent, la anul, îmi vei arăta şi tu soldaţii tăi din lut din Sian. De acord?

Aproape că nu mai ştia ce să-i spună, atât erau de încurcate toate în capul lui.

— Poate, aş putea… căpăta o permisie… Da! Cred că pot să merg acolo unde alţii nu au acces, la marile săpături. Nici n-ai idee cât poate fi de impresionant. Sunt mii…

— S-a făcut!

Traversară Tsim Sha Tsui, extremitatea mai joasă a peninsulei Kowloon, pe un drum întortocheat, şi trecură peste Mody Road, lăsând în urmă Haiphong. Apartamentul era amplasat într-un bloc ultramodern, în vecinătatea centrului comercial Ocean Terminal. Nu era chiar atât de aproape de podul Cheklapkok, aşa cum susţinuse ea, dar el, fiind străin de locurile astea, nu-şi dădu seama.

Fata parcă maşina la subsol, apoi muzeograful luă măsuţa sub braţ şi se îndreptară împreună către liftul aflat în imediata apropiere a postului de control al clădirii, părăsit pentru moment. Intrară într-un apartament, mai bine-zis o garsonieră dublă, cu ferestre mari, o chicinetă şi o baie amenajată în conformitate cu ultimele standarde de confort. O ajută să desfacă măsuţa în hol şi în timp ce ea telefona după… o gustare, el privea cu admiraţie mobilierul – şi acesta ultramodern – precum şi staţia electronică prevăzută cu un uriaş ecran TV.

— Clientul tău trebuie să fie foarte bogat.

— Nu este, e… doar un tip care munceşte mult, contabil sau cam aşa ceva. Fata îşi scoase jacheta şi îşi aruncă pantofii, în timp ce el nu se putea stăpâni să nu-i admire linia fină şi zveltă a picioarelor. Simţindu-se privită, îi adresă un surâs fermecător.

I se mai întâmplase doar o dată să rămână singur cu o fată – într-o cabină de teleferic, pe când urca pe Colina Înmiresmată, în afara Beijingului. El o sărutase, iar ea se smulsese din braţele lui îngrozită la gândul că cineva, coborând cu cealaltă cabină, i-ar putea recunoaşte. Bârfele puteau distruge orice existenţă, iar situaţia unei fete era şi mai grea. Cu toate acestea, privind în jos, printre copaci şi desişuri, ei zăriră cupluri înlănţuite care păreau că depăşiseră de mult faza incipientă în care se aflau ei.

Ochi-Ageri privi spre măsuţa de masaj acoperită cu prosoape.

— Nu, spuse ea, arătând către dormitor şi făcându-i semn să o urmeze. Hai să facem asta mai degrabă în pat, e mai

comod şi pentru mine.
— Ai vreun prieten?
— Ei, acum nu, dar am avut… un laş care a plecat în Canada, îndată ce a căpătat un paşaport. Nici nu mai vreau să aud de el… Şi, crede-mă, dacă toţi băieţii din Beijing sunt la fel de simpatici ca tine, mai mult ca sigur că după '97 ne vom înţelege de minune. Oricum, e mai bine decât cu gweilos, nu-i aşa? Hai, du-te şi scoate-ţi cămaşa şi… pantalonii şi lungeşte-te!
El o privi încurcat în timp ce încerca să-şi desfacă cravata cu mişcări neîndemânatice.
— Porţi lenjerie de corp, nu-i aşa?
— Da, desigur.
— Scoate totul, ordonă ea cu asprime în glas, nu-ţi pot face masaj peste îmbrăcăminte. Ezitând, el se conformă, dar se simţea ridicol sub privirile ei scrutătoare. Fata strâmbă din nas. Ce caraghios arăţi fără haine, doar cu ciorapi şi pantofi! Dă-le jos şi pe alea, nătărăule, că doar nici la plajă nu expui decât ceea ce vrei!
El nu fusese niciodată la plajă. Ultima dată s-a scăldat în public la băi, şi atunci laolaltă cu alţi bărbaţi. Stânjenit de situaţia umilitoare în care fusese pus, îşi scoase rapid ciorapii şi pantofii şi se căţără cu stângăcie în pat. Se culcă pe burtă şi îşi afundă faţa în pernă. Auzi patul scârţâind, un foşnet de haine şi, în secunda următoare îi simţi căldura trupului, deoarece, cu o mişcare de felină, încălecase pe spinarea lui. Aruncând o privire peste umăr, observă că îşi scosese bluza. Degetele-i catifelate i se plimbau uşor pe spate.
— Eşti foarte încordat.
— N-am mai făcut niciodată masaj.
Închise ochii de plăcere. Mâinile ei continuau să alunece pe şira spinării, apoi pe sub elasticul şortului şi mai departe, peste fese, schimbă direcţia şi mâna ei ajunse sub braţ, apoi mai jos… între picioare.

— Nu te mai gândi la nimic, şopti ea, goleşte-ţi creierul. Se aplecă apoi înainte şi părul ei lung se răsfiră pe gâtul lui. Îi atinse uşor tâmplele, făcând mişcări circulare în jurul orbitelor. Aşa-i mai bine? Glasul ei părea că vine de undeva de departe. Gândurile începură să se învălmăşească în mintea lui şi, treptat, Wong Li, clopoţeii Chin, oraşul corupt începură să-şi piardă conturul. Una din mâinile ei alunecă din nou în jos, sub pieptul lui, stârnindu-i senzaţii noi. Nu mai ştia dacă ceea ce i se întâmpla era vis sau realitate. I se părea că se afundă în abisuri, asemenea subteranelor Palatului Abstinenţei, unde, după o scurtă rătăcire era întâmpinat de o lumină orbitoare.

Pe când zăcea transfigurat de plăcere, observă într-o fracţiune de secundă, faţa crispată a fetei care exprima dezamăgire. Ea începu să-l sărute şi să-l mângâie cu mai multă ardoare, dar fără rezultat. O parte din el ar fi dorit să adoarmă şi să facă abstracţie de tot ce se întâmpla în jur, cealaltă ar fi vrut să fie în stare să o domine, să-i deschidă porţile Nirvanei, aşa cum procedase şi ea cu el. Brusc, expresia feţei şi ochii lui se întunecară la gândul că ea ar putea avea pe altcineva… de pildă pe proprietarul apartamentului care… ar putea-o satisface aşa cum merita. Se rostogoli iute şi cu o mişcare bruscă, se năpusti asupra ei, încercând s-o posede, dar… truda lui se dovedi zadarnică.

Fata râse şi îl împinse la o parte.

— Stai! Cunosc eu un mijloc. Sărind din pat şi, privindu-şi ceasul din aur masiv, pe care nu şi-l scosese de la mână, îşi luă poşeta în timp ce el, încă buimăcit, privea linia unduioasă a singurului trup de femeie goală pe care îl văzuse în viaţa lui. Ea se îndreptă spre el cu o cutie din piele pe care o deschise, scoţând la iveală o trusă antică de ace pentru acupunctură. Perioada timpurie Ching… gândi el automat, o vechime de peste trei sute de ani.

— De unde le ai?

— De la bunicul.

Ea alese acul cel mai lung şi rigid şi îi arătă vârful.

— Iată aici, chiar aici se află un loc special, zise ea, şi îi atinse partea interioară a orbitei ochiului, spre tâmplă. Aici este punctul care face legătura cu esenţa Yang… am învăţat asta cândva, dar, de atunci, n-am mai avut ocazia să exersez. Vrei să încercăm?

Muzeograful se feri precaut, gândindu-se că locul era prea aproape de ochi, dar ea râse.

— Prostule, nici n-ai să simţi înţepătura. Ea îşi strecură degetele mâinii sale libere peste pântecele lui şi, în cele din urmă, el începu să vibreze. Scoate-ţi ochelarii.

Singurul avertisment fu o zvâcnire a coapselor sale în timp ce îşi proptea picioarele de perete. Chiar şi în asemenea situaţii, unduirea trupului aplecat peste el era atât de minunată încât, înainte de a-şi da seama ce se întâmplă, acul lung începuse deja să-i sfredelească creierul.

La prima vedere, Vicky nu observă nici o schimbare în aspectul barului de pe lângă Clubul Regal de Iahting din Hong Kong: podeaua scorojită de vreme, plafonul afumat de culoare gălbuie incertă, adierea aerului condiţionat peste care se suprapunea un miros acru-dulceag de bere şi, din când în când valul de căldură toridă ce venea dinspre port. În ciuda atmosferei puţin intime a clubului, acesta reprezenta totuşi un fel de oază pentru cei ce doreau să evadeze, fie şi pentru câteva momente din vacarmul neîncetat al unui oraş modern.

Unii se pregăteau pentru dejun sau se instalau la bar – băutorii de cursă lungă – în vreme ce alţii se îndreptau spre ambarcaţiunile lor. Membrii clubului, în ţinuta de rigoare se abăteau aici în după-amiezele lor libere, unii venind direct de la birou. Puteai întâlni aici feţe familiare, unele mai puţin cunoscute, căci cele mai vechi se retrăseseră în Anglia şi Australia, îi explică fratele ei. În ultima vreme nu prea avuseseră ocazia să vorbească despre afaceri. Aşezat confortabil lângă ea, într-o atitudine de visare somnolentă, fratele său îşi aţintise privirea asupra unei căni cu bere San

Miguel. Zvonurile în legătură cu Două-Cărări Wong circulau rapid, îngroşându-se la fiecare haltă pe la vreun „prieten”. Sunt dovezi, se spunea, că oficialităţile chineze nici nu vor aştepta termenul de 1 iulie 1997 pentru a înghiţi colonia. În semn de salut sfidător Hugo ridică halba cu bere în faţa unui colac de salvare alb care purta inscripţia cu litere aurii – aşezată la loc de cinste împreună cu fanioane, steguleţe şi alte trofee ale clubului, aduse de iahturile din întreaga lume – CLUB REDESCHIS DE M. S. la 8 septembrie 1945. Inscripţia îl duse cu gândul înapoi la cel de-al doilea război mondial când invadatorii japonezi ocupaseră colonia britanică, timp de patru ani… Da, patru ani cumpliţi…

— Cine ne va salva de data aceasta? Întrebă el mai mult pentru sine.

— În nici un caz Royal Navy, interveni un agent turistic australian corpolent, izbucnind într-un râs homeric, pe măsura fizicului său, în vreme ce-şi savura berea aburindă. Un soldat al Armatei Populare de Eliberare propuse alternativa alegătorului de după '97 – „Las la latitudinea atotputernicilor şi înţelepţilor noştri conducători din Beijing să hotărască ce este mai bine pentru nevrednica noastră regiune administrativă specială” sau „Sunt un câine vagabond, nerecunoscător, dar doresc să fiu trimis la reeducare într-o comună din provincia Sinkiang…”

Vicky nu avea decât să privească pe fereastra de pe latura nordică, ce domina portul, pentru a desluşi colinele întunecate ale Chinei ce acopereau orizontul. Gândul îi zbură spre copiii refugiaţilor care mai fugiseră o dată din China. Emigraţia în masă a ambiţioasei clase mijlocii, beneficiara unei temeinice instrucţii, risca să atragă după sine scurgerea materiei cenuşii din China, cu toate că Declaraţia Comună Chino-Britanică din 1984 includea promisiunea de neamestec în „stilul” de viaţă capitalist din Hong Kong pe timp de cincizeci de ani. Vor interveni oare acum mărunţii birocraţi comunişti în mecanismul economiei de piaţă generatoare de profituri incalculabile?

Masacrul din Beijing din 1989 transformase teama economică în teroare politică. La un moment dat, Hong Kong-ul părea că va dispărea ca oraş internaţional modern şi tocmai această criză declanşată în urmă cu şapte ani a fost argumentul forte cu care Vicky l-a convins pe tatăl său să-i permită inaugurarea hotelului „Manhattan Golden” la New York.

Pe de o parte, beneficiile rezultate din investiţii de minimum treizeci la sută şi mai mult chiar, combinate cu taxele neglijabile, continuau să reprezinte o momeală pentru străini, iar pe de altă parte, comunitatea oamenilor de afaceri din Hong Kong lansase proiecte uriaşe finanţate atât de particulari cât şi de guvern, pentru a-şi menţine credibilitatea în relaţie cu partenerii externi. Chiar şi aşa, China continua să bâjbâie între reformă şi represalii, iar rândurile emigraţiei erau îngroşate de muncitorii calificaţi de la oraşe.

— Mulţi ar dori să rămână pe loc, spuse Hugo. Desigur, chinezii tăi se dau în vânt după jocurile de noroc, toţi până la unul.

— Hugo, în ce secol te-ai născut? Mulţi dintre ei nici nu au de ales.

— Oricum, ce-ţi pasă ţie? Nu este bătălia ta, Vicky. Tu ai avut partea ta.

— Partea mea? Crezi că a conduce un hotel de-al tatei la New York înseamnă o distracţie? Sunt tot atât de legată de el ca şi tine, dar dacă Hong Kong începe să meargă în derivă, de ce s-ar abţine tata de la diversificarea MacF?

— Nu mă întreba pe mine, vorbeşte cu şeful.

— Înainte de a-l întreba pe şef, n-ai putea să ghiceşti şi singur?

— Ce-ai spune despre teama de faliment? Rânji Hugo. Nu în fiecare zi unica lui fiică pierde un întreg hotel în Manhattan.

— Încă nu l-am pierdut, i-o reteză Vicky. Are tata suficienţi bani lichizi ca să mă poată pune pe liber?

Hugo o privi îndelung.

— În ultima vreme am încheiat o groază de afaceri care au necesitat investiţii considerabile. Întrucât s-au economisit prea puţini bani, nu m-ar mira ca tata să-şi recupereze din pierderi la New York şi să-ţi ceară să te întorci acasă.

Iritată, Vicky încercă să protesteze, însă Hugo interveni pe un ton mai puţin ironic.

— Aş putea să mă bazez pe sprijinul tău aici. Eu nu mai reuşesc să mă descurc de unul singur cu lucrările de finisare la noile hoteluri, cu acţiunile noastre şi cu celelalte afaceri legate de transporturile aeriene – unul din punctele luminoase ale afacerilor noastre – pentru a le salva de la prăbuşirea provocată de propriul lor succes. Tocmai am achiziţionat un nou avion de pasageri Andropov 250, care face ca Boeing-ul să pălească pe lângă el. Peter, desigur, nu ne poate da nici o mână de ajutor, iar tata este prea absorbit de navetele lui la Shanghai.

— Ce face la Shanghai? Hugo, spune-mi şi mie ce se întâmplă? De ce aiureli s-a mai apucat?

Hugo ezită. Centrul industrial Shanghai, cel mai mare oraş din lume se afla la opt sute de mile pe coasta de est a Mării Chinei. Cu aproape cincizeci de ani în urmă, fusese considerat sora cea mare a oraşului Hong Kong, dar „eliberarea comunistă” i-a îndepărtat pe cei mai vestiţi proprietari de fabrici, bancheri şi armatori determinându-i să opteze pentru colonia Coroanei, unde s-au lansat în afaceri prospere.

— Tata spune că vrea să înfiinţeze acolo o cursă Hong Kong-Shanghai pentru Compania Aeriană „Golden Dragon”, însă eu nu ştiu dacă merită să investească atâta bănet şi timp într-o companie aeriană atâta vreme cât Roşii o pot desfiinţa cu un simplu telefon.

Vicky avu o senzaţie neplăcută la gândul că lipsise prea mult timp de acasă şi se înstrăinase de afacerile familiei. Se bătea prea multă monedă pe MacF. Şi, dacă Hong Kong-ul

se va prăbuşi chiar la anul şi China s-ar simţi aici ca la ea acasă?

— Tai-Pan-ul pare să fie hotărât să rămână, răspunse Hugo cu acel ton neutru pe care-l aborda de fiecare dată atunci când pleda pentru o cauză pierdută în faţa tatălui lor. Erau momente când Vicky îl invidia pe Hugo pentru disponibilitatea lui pentru compromis care devenise o a doua natură.

— Joacă foarte tare.

— Nu e nimic nou în asta. Ideea lui are la bază, de fapt, un fax primit de la Tai-Pan în care se spune „Fă-o acum”!

Hugo râse cu amărăciune.

— Oricum, să nu te surprindă dacă tata o să-ţi ofere un post aici, în Hong Kong.

— Nici o şansă. Realitatea a demonstrat că nu putem lucra pe acelaşi continent, cu atât mai puţin în acelaşi oraş.

Hugo puse cana de bere jos.

— Hai, să ridicăm ancora!

Se urcară pe o sampană condusă de o chinezoaică bătrână, al cărei chip era ascuns pe jumătate în umbra velei sub formă de cochilie. Sampana părăsi apa murdară a adăpostului contra taifunului, strecurându-se de-a lungul unui canal mărginit de jonci ancorate, pe pânzele cărora erau expuse la soare, claie peste grămadă, lenjerie şi aşternuturi de pat.

Zgomotul surd al motoraşului o făcu pe Vicky să tresară, cuprinsă de o emoţie plăcută. Zarva din jur, mirosurile amestecate de canal şi prăjeală, ecourile diferitelor dialecte şi frânturile de cuvinte în cantoneză care se auzeau dinspre staţiile TV ale joncilor, precum şi priveliştea colinelor înceţoşate care se profilau în depărtare, în spatele zgârie-norilor, toate acestea alcătuiau Hong Kong-ul – sudul Chinei – şi, oricât de des încerca să-l renege, acesta era totuşi căminul ei.

Iahtul Whirlwind care se afla la capătul unui şir de ambarcaţiuni mai mici, era un scuner cu velele de formă

triunghiulară, cu corpul alungit, de culoare albastru-închis, o cabină albă lucioasă, două catarge masive, cel mai înalt fiind plasat în spate. Acesta constituia bucuria tatălui – o încununare a unei vieţi de trudă închinate navigaţiei pe coasta Chinei de sud – şi nu întâmplător ultimul iaht construit pe şantierele navale Mackintosh-Farquhar, înainte ca pierderea contractelor pentru patrula de coastă a guvernului britanic să-l fi obligat să-l vândă unei companii chineze de stat.

Vicky scruta cu privirea lumea aflată pe punte – o zări pe mama sa îmbrăcată în şort, sorbind un San Mig în centru, nu departe de cei doi chinezi din echipajul iahtului, Ah Chi şi Huang, în pijamalele lor negre. Fratele ei mai mic Peter, tocmai se căţăra pe punte dintr-o altă sampană împreună cu o chinezoaică drăgălaşă, mai mult ca sigur prietena lui, Mary Lee. Ceva mai departe zări silueta solidă a tatălui ei care îi atrase atenţia din primul moment.

Între timp, Duncan Mackintosh o descoperi pe Vicky în a doua sampană şi îi adresă un surâs palid.

— Urcă la bord, Maiestate, o invită el pe un ton uşor iritat. Era să plecăm fără tine.

Vicky îşi azvârli sacul peste bord. Tatăl o apucă de mână şi o trase pe punte, unde o sărută zgomotos şi neobişnuit de afectuos. Era schimbat, gândi ea – cu zece ani mai tânăr şi mai viril ca oricând.

— Pune-ţi echipamentul. Pornim!

— Hai mai repede tată, toată lumea de la club spune că Două-Cărări Wong are de gând să extindă adăpostul contra taifunului.

— Ei! Asta-i tactica lui. A lansat povestea asta pentru a ridica preţurile la Causeway Bay. Ah Chi, treci la ancoră!

Motoarele iahtului Whirlwind, al căror zgomot se auzea în surdină, îşi amplificară treptat turaţiile înainte de a porni cu toată viteza înainte. Ah Chi şi Huang desprindeau vasul de ancoră, cu mişcări agile, fără să stânjenească în vreun fel oaspeţii adunaţi pe punte. Elicele agitară apa, lăsând mici

valuri înspumate în urmă, înainte de a pune vasul în mişcare. Pupele înalte ale joncilor de lemn se arcuiau peste canalul îngust ale cărui sinuozităţi aminteau de străduţele din sectorul chinezesc al oraşului. Mici ambarcaţiuni cu rame formau un adevărat păienjeniş la suprafaţa apei. Mii de lanţuri şi ancore intrau în apă în unghiuri ce ameninţau să agaţe safranele acţionate necorespunzător.

— Treci la timonă, Maiestate!

Surprinsă în timp ce căsca, Vicky se supuse automat. Ah Chi îi predă roata cromată a cârmei cu un zâmbet neîncrezător. Vicky încetini ambele motoare. Whirlwind avea o lungime de şaizeci şi şapte de picioare, iar Ah Chi accelerase viteza motoarelor cu câteva noduri mai mult decât ar fi îndrăznit ea în porţiunile înguste, sub privirea severă a tatălui său care se aştepta parcă în orice moment să se ciocnească de ceva. Deodată, drept în faţă apăru o sampană a clubului care tocmai remorca un iaht, de-a curmezişul culoarului ei.

— Pe toţi dracii! Strigă ea.

— Nu cred, Maiestate, că în asemenea condiţii îmi voi putea continua drumul, remarcă Duncan şi ea îşi dădu imediat seama că el trebuia să fi observat vârfurile catargului alunecând încet deasupra canalului.

Vicky acţionă sirena care şuieră indignată încât timonierul sampanei o ignoră în primul moment, după care făcu stânga împrejur. Râsul puternic al lui Hugo atrase atenţia tuturor celor aflaţi pe punte. El îşi schimbase maioul de matelot şi manevra vela dinspre cockpit.

— De ce nu-i atragi atenţia să nu mai facă pe grozavul, o întrebă mama ei care stătea cu picioarele încrucişate pe bancheta de la cockpit. Tu eşti marinar, nu un cârmaci oarecare, asta-i treaba lui Ah Chi.

Vicky îi zâmbi mamei sale peste umăr; un sprijin de la pupă i-ar fi fost de mai mare ajutor dacă mama nu era la cel de al treilea San Mig. Desigur, mama avea dreptate din punct de vedere tehnic. În tinereţe, Sally Farquhar fusese

căpitan de vas şi participase la toate cursele din Marea Chinei, obţinând premii la mai toate regatele Highland Fling, deşi preferinţele sale se îndreptau spre cursele strânse de bărci cu motor.

Cu o mişcare energică, Vicky opri cele două motoare ale iahtului Whirlwind, apoi se întoarse cu spatele la drama în curs de desfăşurare înaintea ei, îşi scoase cerceii lungi, scurtă lanţul de care atârna un dragon şi, tot fără a privi în spate, îşi strânse părul în coadă de cal.

Aplecându-şi urechea asupra dispozitivului care indica direcţia vântului – un şiretlic al timonierului pe care îl deprinsese de la mama sa – ea urmărea de fapt expresia feţei tatălui ei pentru a-şi da seama dacă a reuşit să oprească la timp înaintarea prea iubitului său scuner, înainte de a se produce vreo avarie serioasă.

Un surâs glacial îi flutura pe buzele sale subţiri, iar ochii lui insondabili, de un albastru intens priveau înspre ea cu o răceală ce îi dădu fiori. El ghicise micul ei joc şi hotărî să nu-i ofere cheia dezlegării; nu avea decât să privească în jur să-şi dea seama singură sau să cerceteze chipurile altora pentru a se edifica pe deplin.

— Ah Chi! Duncan Mackintosh îi întrerupse brusc reveria provocată de peisajul impresionant al Hong Kong-ului în acea dimineaţă.

Mama ei pornise în căutarea unui nou San Mig rece din frigider. Ceilalţi doi străini de pe puntea din spate îi erau necunoscuţi. Americanul roşcat cu barbă, între două vârste, care privea şi el dus pe gânduri valurile înspumate lăsate în urmă, părea să fie Wally Hearst, optimistul comprador – neguţător cu China – pe care mama ei îl citase de câteva ori în maşină; sărmanul băiat părea să fi descoperit abia atunci că răul de mare avut în trecut nu-l imunizase încă.

Celălalt oaspete era o chinezoaică frumoasă, îmbrăcată într-un pulover de un alb imaculat şi pantaloni. Amestec de Shanghai, presupuse Vicky, ţinând seama de fineţea trăsăturilor şi ochii ei mari negri, migdalaţi. Era probabil

prietena chipeşului inspector Chip din Poliţia britanică din Hong Kong care naviga adesea cu tatăl ei. Deşi chinezoaica părea că urmărise cu atenţie duelul tată-fiică, nici ea şi nici americanul nu aveau nici cea mai vagă idee de coliziune, aşa încât Vicky renunţă să le mai dea atenţie.

Se simţi cuprinsă de panică. Era doar un joc, dar un joc pe care nu-şi permitea să-l piardă, deşi îşi cam epuizase opţiunile. La o distanţă de câteva picioare, într-o parte, câţiva pescari aflaţi într-o joncă de pescuit Tanka, puseră deoparte năvoadele la care lucrau, pentru a urmări scena, însă figurile lor rămăseseră impasibile, căci le păsa prea puţin dacă iahtul unui gweilos este scufundat de un altul, aparţinând tot unui gweilo. Silueta sampanei apăru clar în faţa ei; îi putea auzi şi zgomotul motorului – poc… cc, poc… cc – dar îşi dădu seama că nu avea viteză mare. Tocmai era pe cale să renunţe când îşi aduse aminte de prima lecţie învăţată de la mama ei: „priveşte cu atenţie întotdeauna înainte de a face vreo mişcare”, deci avea viteză redusă, ceea ce însemna că apreciase corect forţa de sens contrar.

Cu un rânjet triumfător adresat tatălui ei, ambală motoarele, obligând Whirlwind, cu prora sa înclinată, să „cosească” iahtul remorcat, la o distanţă de o mustaţă. Ea ştia că în Cheaspeake, abordajul strâns provoca urlete de protest şi ameninţări cu urmărirea în judecată la Long Island Sound, dar pe coasta Chinei o asemenea manevră „la mustaţă” stârnea admiraţie.

— Ratat! Aclamă Hugo de la proră, în timp ce poliţistul Chip ridică o cange şi strigă:

— Vrei s-o agăţ, Victoria?

— Nu! Tata vrea una mai mare.

La capătul canalului, ea porni cu toată viteza înainte, săltând o sampană care transporta pasageri spre un iaht, apoi îşi croi drum pe lângă un bufet plutitor, „ stârnind panică în rândul clienţilor care aşteptau la rând să fie serviţi. Trecând prin faţa terasei clubului de iahting zări silueta unui bărbat bine legat care avu darul să-i

înflăcăreze imaginaţia, accelerându-i bătăile inimii, înşfăcă binoclul cu mâna liberă şi începu să-l examineze atent. Vântul îi ciufulea părul negru mătăsos, iar pe chipul lui zâmbitor părea că se bucură de tot ceea ce vede în jur. Se întreţinea cu un căpşor drăguţ roşcat.

— Hugo! Ce face aici Alfred Ching?

— A câştigat cursa „În jurul Insulei” la windsurfing, îi răspunse Hugo. Eu l-am finanţat.

În fiecare an, în luna noiembrie, aveau loc curse de iahting dotate cu premii de un milion de dolari, pe o distanţă de douăzeci şi cinci de mile în jurul insulei Hong Kong şi oricine dispunea de câteva sute de dolari şi era înzestrat cu îndrăzneală şi o bună rezistenţă fizică, putea câştiga cu un windsurfer de opt picioare.

— Nu ştiam că a participat şi el.

— A luat lecţii de la Cynthia Hydes.

— Sunt sigură că-i face avansuri. La cei treizeci şi cinci de ani cât trebuie să aibă acum, Alfred Ching avea încă o înfăţişare de băieţandru, plin de farmec, judecând după interesul pe care i-l acorda căpşorul roşcat.

— Era cât p-aci să intri în dig.

Vicky smuci cu putere roata cârmei, aruncă o ultimă privire spre Alfred Ching şi, virând strâns, ocoli digul cu blocuri masive din piatră, apoi intră direct în port. O hulă prielnică ce venea dinspre est săltă puţin Whirlwind.

Duncan Mackintosh îşi încordă puţin maxilarul, ceea ce nu prevestea nimic bun. Vicky crezu la început că îl supăra vederea uriaşului „World Expo Center” din sticlă, aflat în construcţie pe vechea pistă a fostului aeroport Kai Tak. Expo avea să constituie un hotărât vot de încredere din partea comunităţii oamenilor de afaceri din Hong Kong. Aici urma să fie inaugurat Târgul Internaţional în memorabila zi de 1 iulie 1997. În general, lucrările se desfăşurau conform planificării, judecând după forfota muncitorilor şi schelăria din jurul clădirii, însă, cel mai proeminent edificiu – Golden Hotel Mackintosh-Farquhar – era departe de a fi atins

stadiul preconizat. Clădirea era izolată şi parcă învăluită în întuneric, în mijlocul proiectului Expo, cu scheletul său înalt, parţial din sticlă aurie, asemenea unei rachete pe jumătate finisate, care mai avea de străbătut o cale lungă până la lansare.

Hugo îi spusese că cei din China care deveniseră experţi în manipularea braţelor de muncă deficitare în Hong Kong, îi făceau acum greutăţi şi lui Mackintosh-Farquhar. După toate probabilităţile cei de pe continent doreau ceva, dar nu spuseseră clar ce anume. Tot ceea ce ştiau Hugo şi tatăl ei era faptul că în momentul de faţă se izbeau de rapacitatea şi birocraţia Chinei Comuniste în negocierile lor privitoare la forţele de muncă.

Cu toate acestea, nu Golden Expo îl înfuria pe Duncan Mackintosh, ci o mai veche navă de croazieră pentru pasageri ce sosea din est. Vicky o recunoscu imediat. Cândva, corpul robust al lui Clydesbank fusese vopsit în alb, dar în prezent, adevărate cascade de rugină se revărsau din îmbinări şi orificii. Pe coşul înalt, din care se înălţa fumul gros al unui combustibil de proastă calitate, figurau însemnele companiei de navigaţie Hai Xing din Shanghai, constând din valuri şi ancore aurii.

— Asta nu e Dundee? Întrebă Peter.

— Este Inverness, mormăi tatăl lor. Orice prost poate vedea asta. Priveşte cabina de pe covertă.

Statura firavă a lui Peter se micşoră parcă şi mai tare la auzul apostrofării dure din partea lui Duncan Mackintosh. Mary Lee, o autentică fukineză, se ridică pe jumătate de pe bancheta de la cockpit, ca şi când ar fi vrut să-i sară în ajutor, dar privirea arogantă a soţiei lui Hugo şi cea de gheaţă a lui Sally Mackintosh îi temperară elanul. Hugo îl cuprinse cu braţul pe după umeri, într-un gest protector, iar Vicky îşi netezi cu un gest automat părul, fără să-l slăbească din priviri pe tatăl său, dându-şi seama că şi el suferea.

Cu ani în urmă, Inverness fusese un vas Mackintosh Farquhar întocmai ca şi Dundee. Mai erau şi Stirling, Edinburgh, Fort William denumite astfel după oraşele scoţiene ce aparţinuseră mai întâi liniilor Farquhar, iar mai târziu liniilor Mackintosh – China Sea – vase de coastă ce cutreieraseră toate porturile din Singapore, Hanoi, Taipei, Shanghai, Manila şi Hong Kong. În cele din urmă, nemaifiind în măsură să concureze cu mâna de lucru ieftină a Chinei Populare, Mackintosh-Farquhar pierduse totul, fiind obligat să vândă pe nimica toată lui Două-Cărări Wong Li.

În loc să înglobeze MacF în vasta Flotă Roşie Oceanică, magnatul chinez o donă practic companiei Hai Xing de pe continent, iar acum, China Populară câştiga o avere în valută forte din transportul foştilor refugiaţi din Hong Kong care-şi vizitau rudele mai puţin norocoase aflate de cealaltă parte a graniţei, din Shanghai, Fuzhou şi Ningbo, aducându-le aparate video şi maşini de spălat japoneze.

Ce importanţă avea, cugetă Vicky, că o linie maritimă scoţiană era anacronică în Asia sau că Golden Dragon Air pornise la drum cu o modestă flotă aeriană de transport? Dar Duncan Mackintosh a iubit aceste vase, iar pierderea lor încă îl mai afecta.

— Ah Chi! Hai să mai strângem câteva vele.

— Da, Tai-Pan.

Ah Chi era probabil ultimul chinez din Hong Kong care se adresa, fără ironie, directorului ultimei Companii Comerciale Scoţiene Independente cu titulatura de „Tai-Pan”. Acesta strigă la ajutorul său şi cu forţe unite începură să desfacă velele, pregătindu-se pentru amarare. În timp ce Ah Chi şi Huang se ocupau de filarea scotelor, ceilalţi membri ai echipajului aveau grijă să împrospăteze băuturile şi să le stocheze în frigider pentru a fi la îndemână în cursul celor patru zile de călătorie.

Vicky cârmi sub vânt, intenţionând să slăbească puţin velele. Vasul începu să salte, în vreme ce paloarea lui Wally

Hearst se accentua îngrijorător. Vicky îl observă când se strecură pe lângă ea, cu capul în jos, fiind probabil pe punctul să vomeze.

— Nu te simţi bine, domnule Hearst? Întrebă ea grijulie.

— Wally, o corectă el cu un zâmbet de recunoştinţă. Cred că mi-am luat prea târziu pastilele.

— În locul dumitale nu m-aş duce jos. Priveşte mai bine în faţă ca şi când ai zări ceva la orizont şi stai mai spre centrul vasului unde tangajul nu este atât de puternic.

— Sper să mă simt mai bine după ce or să-şi facă efectul pastilele.

— Nu e târziu să te întorci, spuse Vicky. Avem patru zile de mers. Poţi veni după noi cu avionul.

Hearst dădu din cap descumpănit.

— Ei, dar ăsta nu este un test de bărbăţie; şi lordul Nelson avea rău de mare de câte ori naviga. Hearst aruncă o privire vrednică de milă spre ţărmul îndepărtat. Sunt invitaţii pe care nu le poţi refuza. Păşind cu grijă se apropie de timonă cu ochii mereu aţintiţi asupra capacului culisant care ducea jos în cabină.

Vicky întoarse capul şi o văzu pe chinezoaică lângă pupă, retrasă şi parcă dusă pe gânduri.

— Cine doreşte să treacă la cârmă?

Poliţistul Chip preluă cârma, pe jumătate somnoros.

— Am să te strig dacă mi-o ieşi ceva în cale.

— E rândul tău acum, eu mi-am luat porţia.

Vicky coborî de la cârmă, trecând pe lângă mama ei. Chinezoaica continua să stea aplecată pe spate, rezemată de bord şi din această poziţie avantajoasă îi putea observa pe toţi cei aflaţi pe punte.

— Mă numesc Vicky Mackintosh. Bun venit la bord!

— Vivian Loh.

Îşi dădură mâna şi Vicky îi admiră degetele delicate, ce păreau a fi sculptate în fildeş. N-o mai văzuse până atunci şi se gândea, nu pentru prima oară, cât de stânjenită se poate simţi o femeie din Vest în prezenţa unei orientale. Vivian

Loh părea aproximativ de vârsta ei, poate chiar ceva mai tânără. Avea părul negru ca abanosul, lăsat liber până la umeri, iar pielea cu o tentă uşor arămie, părea cu atât mai catifelată. Era subţirică, ca toate cantonezele şi mai înaltă decât Vicky, însă mult mai zveltă. Vicky îşi dădu imediat seama că Vivian nu avea nimic comun cu navigaţia; pantalonii ei erau prea curaţi, purta pantofi cu totul nepotriviţi, iar lanţul de aur masiv de la gât era suficient să o stranguleze dacă s-ar fi agăţat de ceva în timpul unor manevre. Se întrebă din nou cu cine venise? Era sigură că poliţistul Chip nu-i putea cumpăra un asemenea lanţ din salariul său, iar cerceii ei din jad fei tsu nu erau de duzină, de felul celor de pe strada Cat. Vorbea cu accent Oxbridge, accent adesea cultivat în şcolile locale din Hong Kong, iar glasul ei avea un timbru domol şi plăcut.

— Bine ai venit acasă!

— Văd că nu există secrete în Hong Kong. Abia am sosit în dimineaţa asta.

— Ştiu, lucrez pentru Tai-Pan.

Acest enunţ era într-adevăr surprinzător. Deşi Mackintosh-Farquhar avea vreo două mii de angajaţi în Hong Kong, era sigură că nici măcar o jumătate de duzină dintre aceştia nu se bucuraseră de privilegiul unei invitaţii la bordul lui Whirlwind, cu atât mai mult la o croazieră familială.

— Şi ce faci pentru tatăl meu?

— Sunt agentul lui comercial pentru China, comprador, răspunse Vivian, nu fără mândrie.

O altă surpriză: Vivian Loh era considerată ceva mai mult decât o prietenă de weekend a unui marinar, deoarece în 1996, în Orient, titlul de „comprador” se atribuia unor persoane cu calităţi ieşite din comun. În vremurile coloniale, un „comprador” indigen juca rolul unui intermediar între societăţile comerciale din Hong Kong şi China, însă azi, acesta era negustorul Chinei care prospecta piaţa continentului şi aprecia cât de riscante sau profitabile puteau fi anumite tranzacţii. Navetele erau indispensabile

pentru perfectarea afacerilor pe teritoriul Chinei Comuniste. În ciuda celor douăzeci de ani de reforme economice care se scurseseră de la moartea lui Mao – sau poate tocmai din această cauză – climatul afacerilor în China – cu aparatul său birocratic corupt – cu tranzacţiile purtate într-o vastă paletă de limbi şi dialecte şi cu alianţele sale politice în permanentă schimbare – era, după spusele lui Hugo, „unic”.

— Lucrezi de mult timp la noi? Întrebă Vicky.

Vivian Loh o privi un moment în tăcere, ca şi cum ar fi vrut să înţeleagă cât de preţios suna acest „noi” şi în ce măsură erau ei veşnic dominaţi de sentimentul de proprietate, ceea ce ilustra perfect intenţiile lui Vicky. Dar, în locul unei reacţii fireşti, ochii adânci ai femeii exprimau un calm de invidiat.

— De patru ani… Te-ai hotărât să rămâi aici la Hong Kong?

— Nu l-am părăsit niciodată, răspunse ea imediat, poate prea rapid pentru a fi convingătoare. Neştiind că Vivian era un angajat „cheie” al întreprinderii tatălui ei, Vicky intui fragilitatea propriilor legături cu compania tatălui ei şi încerca să-i dea de înţeles că, în ciuda complexităţii lor, în prezent deveniseră sporadice.

Vivian remarcă inconsecvenţa afirmaţiilor ei cu agerimea unei pisici care urmăreşte mişcarea din jurul ei, cu ochii pe jumătate închişi. Era isteaţă şi subtilă, şi totul la ea sugera o cunoaştere secretă a unor locuri îndepărtate.

— Voi păstra în continuare biroul din New York, răspunse Vicky cu emfază. Aceasta suna chiar mai pompos decât stăteau lucrurile în realitate, bănuind că Vivian cunoştea situaţia. Dacă avea să piardă hotelul, sediul Mackintosh-Farquhar s-ar reduce la un singur apartament în clădirea Pan-American, alături de alte companii internaţionale cu denumiri vagi şi antecedente dubioase.

— Cu ce te mai ocupi, vreau să spun, în afară de hotel? O întrebă Vivian.

Vicky privi îndelung în faţa ei, undeva în gol, înainte să răspundă.

Whirlwind se mai clătina încă în apa mării înspumate. Pe puntea superioară, în faţă, tatăl ei împreună cu Ah Chi se chinuiau să elibereze vela pe jumătate înfăşurată pe catarg.

Alături de ea, lângă proră, Vivian stătea într-o poziţie maiestuoasă de zeiţă orientală a mării. Pentru cineva neinteresat de navigaţie, cum era şi cazul ei, o asemenea apariţie de o frumuseţe exotică, glacială, putea fi totuşi extrem de reconfortantă pe o punte în tangaj.

— O să-i fac tatălui meu câteva propuneri, spuse ea şi privirea ei alunecă deasupra zonei comerciale aglomerate. Turnurile clădirilor de un modernism accentuat se înşirau de-a lungul ţărmului, începând cu districtele vestice până la cele centrale Wanchai şi Causeway Bay, părând că se caţără pe versanţii colinelor şi că, în curând, chiar şi Victoria Peak avea să fie populată.

— Cum ţi se pare faţă de New York? Întrebă Vivian observând-o cu atenţie. Eu n-am fost niciodată acolo.

Plictisită de cursul pe care-l luase discuţia, ea răspunse aproape tăios:

— Hong Kong-ul pare un New York cumpărat de japonezi.

Observând licărirea din ochii lui Vivian, Vicky îşi spuse că necazurile ei din New York nu se datorau lui Vivian şi că cele patru zile de călătorie pe un vas aglomerat avea să le împartă şi cu ea, drept care îşi înmuie tonul şi îşi alese cu grijă cuvintele.

— Prin comparaţie, New York-ul este mare, aproape elegant. Mereu sunt izbită de existenţa spaţiilor dintre clădiri; Hong Kong-ul este atât de haotic.

— Chinezesc, completă Vivian.

— Categoric… chinezesc.

Trebuia doar să auzi poreclele clădirilor: Turnul de Aur, sediul companiei Mackintosh-Farquhar din Causeway Bay era numit „Dintele lui Hakkan”, uriaşa Casă Oceanică Mondială a lui Două-Cărări Wong – a doua cea mai înaltă

clădire din Asia – „Hardughia prea înaltă”, iar Casa-Grădină cu ferestrele sale rotunde era cunoscută sub denumirea „Casa celor o mie de Funduri de Măgăriţă”.

— Nu, nu vom părăsi Hong Kong-ul, deşi la anul s-ar putea să nu mai avem de ales, în cazul în care se agravează situaţia externă şi Armata Populară de „Eliberare” pune stăpânire pe zonele centrale sau trupele Securităţii Publice ajung să aresteze femeile de afaceri, ca bază de plecare pentru negocierile ulterioare.

Vivian nu zâmbea.

— În cazul acesta ce va face tatăl tău? Vreau să spun după '97?

— Tu nu înţelegi? Familia mea nu este expatriată, nu a venit aici din Anglia să facă avere în cinci ani. Noi suntem refugiaţi la fel ca oricare familie chineză. Tatăl mamei mele a venit din Shanghai în anii '20, când devenise prea periculos să mai rămâi cinstit în Serviciul Vamal, din cauza Bandei celor Trei, cu nimic mai prejos decât cei din Banda Verde.

— În vechiul Shanghai, cel mai corupt oraş de pe coasta Chinei, brigăzile chineze care controlau poliţia şi menţineau liniştea la jocurile de noroc ale afaceriştilor străini nu priveau cu ochi buni încercările de amestec în afacerile de contrabandă.

— Tatăl meu a fugit de „Eliberarea” comunistă. În '49. Ne-am făcut aici un rost, astfel că, în prezent, reprezentăm ultima companie comercială independentă britanică din teritoriu. Având în vedere statutul nostru de refugiaţi, poţi să fi sigură că Mackintosh-Farquhar va da din coate ca să supravieţuiască.

Vivian vorbi pe un ton calm, însă ferm, ca şi când n-ar fi auzit nici un cuvânt rostit de Vicky.

— Hong Kong-ul poate fi comparat cu cârma acestui vas – vasul tău, se corectă ea cu un surâs ca pentru sine.

— Hong Kong-ul poate cârmui China înainte spre lumină sau înapoi în întuneric. Tatăl tău înţelege acest lucru.

— Ei bine, dar în cazul în care cârma intră la apă, tata mă va trimite la New York.

— Cei din Hong Kong au o responsabilitate, adică aceia care au prosperat aici sunt datori să preia cârma.

— Spuneam doar în cazul când… Unde ţi-e paşaportul? Canada?

— N-am paşaport.

Vicky o privi surprinsă. Nu mai întâlnise pe cineva din eşalonul superior al Hong Kong-ului care să nu fi obţinut un paşaport străin, fie lucrând în afară, investind, cumpărând, fie pur şi simplu prin căsătorie.

— De ce nu?

— Consider că vremurile vitregi ascut spiritul.

— Ascut spiritul? Ţi-l vor ascuţi poate într-un lagăr de reeducare; n-ar fi exclus să ajungi să mâni porcii prin stepele Mongoliei vreme de zece ani buni de-acum încolo.

— Eu sunt chinezoaică din Hong Kong, răspunse Vivian cu convingere. Acesta este căminul meu…

Afirmaţia făcută de Vivian pe un ton oarecum ironic, dacă nu chiar dispreţuitor, avu darul să o pună pe Vicky într-o situaţie umilitoare. Examinându-şi stânjenită propriile-i convingeri pe care numai arareori avea ocazia să le exprime, se întreba acum dacă ar fi fost în stare să le prezinte atât de clar şi categoric.

— Tot aşa cum este şi al tatălui tău.

Această afirmaţie i se păru total deplasată.

— Se pare că ştii foarte bine ce se ascunde în mintea lui.

— Nu, deloc, se grăbi Vivian să nege. Poate în calitate de comprador al tatălui tău, sper ca întreprinderea lui să rămână în China. Din punctul meu de vedere, socotesc rezonabilă o asemenea speranţă, nu-i aşa?

— Da, desigur, aprobă Vicky. Este şi speranţa mea. Hong Kong-ul e de departe cel mai bun oraş din lume pentru oamenii de afaceri.

— Afară doar de cazul în care am avea de gând să redevenim refugiaţi…, adăugă Vivian cu un zâmbet

prietenos.

În ciuda acestei pledoarii foarte realiste, făcută în cele din urmă pe un ton mai apropiat, Vicky nu se calmă şi se simţi cuprinsă deodată de o ciudată nelinişte care i se infiltra în suflet, precum apa printre crăpăturile stâncilor. Poate că şi zvonurile privitoare la Două-Cărări îi provocaseră această stare de spirit, deşi ea nu prea era înclinată să le dea crezare. Nu erau decât bănuieli, mai mult o ameninţare de ordin general pentru a-şi consolida poziţia.

Un strigăt venit dinspre proră o făcu pe Vivian să întoarcă privirea într-acolo. Tatăl lui Vicky şi Ah Chi reuşiseră în sfârşit să elibereze parâma astfel că, la indicaţia Tai-Pan-ului, Chip conduse ambarcaţiunea sub vânt. Pânzele se umflară şi iahtul se puse în mişcare. Când încetă zgomotul motoarelor se aşternu brusc liniştea, tulburată doar de clipocitul apei în urma vasului. Vicky îşi desprinse privirea de pe chipul luminos şi senin al lui Vivian. Mâhnită şi descurajată, ea îşi dădu imediat seama a cui prietenă era chinezoaica.

Vicky o urmărea pe mama ei care tocmai deschidea o nouă cutie de bere. Cana cu bere fiind rece, o ţinu o vreme lipită de obraz. Nu! Nu se putea…! Făcu eforturi să-şi ţină gura pe când înconjurau East Point. Trecură prin apropierea sordidelor aşezări lacustre ale Komintangului, unde mai fluturau încă sfidător steagurile naţionaliştilor şi se strecurară cu greu prin canalul învolburat şi murdar Thong. Duncan Mackintosh trecu din nou la cârmă, schimbând cu Vivian priviri conspirative. Cel puţin se străduiau să păstreze aparenţele, dar Vicky intuia că amândoi erau mistuiţi de acelaşi foc lăuntric.

După ce trecu de Shek-O, locuinţa din sticlă a lui Hugo de lângă Clubul de Iahting, şi lăsă în urmă liziera pădurii Waglan Light, Whirlwind se înscrise pe un curs confortabil. Depăşi apoi un uriaş transportor japonez, traversă în forţă Canalul Lamma şi, în sfârşit, iahtul avu cale liberă în larg.

Privite dinspre pupă, piscurile crestate ale Hong Kong-ului se estompau în atmosfera umedă şi ceţoasă. Curând, deveni imposibil să mai distingi punctul în care insula întâlnea marea, care devenea agitată.

Pur şi simplu, nu se putea! Într-un oraş în care bărbaţii cu situaţie – atât gweilos, cât şi chinezi – îşi luau amante în mod curent, părinţii ei constituiau un cuplu legendar. Nunta Mackintosh-Farquhar fusese cel mai romantic eveniment din viaţa înaltei societăţi în anii '50. Ca într-o feerie, fiica bătrânului Tai-Pan, o renumită participantă la cursele de iahting, se îndrăgostise de tânărul partener de afaceri al tatălui său. Lumea încă mai vorbea la recepţiile pe care le dădeau, de admiraţia pe care o stârneau la toate balurile guvernatorului, ca şi de seratele organizate la malul mării, după concursurile pe Marea Chinei.

Dacă pe parcursul anilor de muncă, la care s-au adăugat problemele inerente legate de creşterea copiilor, Sally a început să bea, iar Duncan a trebuit să facă eforturi tot mai mari pentru a-şi menţine poziţia şi a păstra câştigurile, familia lor rămăsese – cel puţin privită din afară – una dintre cele mai stabile din înalta societate. Nu alimentaseră bârfele şi nici nu furnizaseră vreun material pentru ziarele de scandal.

Vicky privi din nou spre Vivian şi observă că ochii ei îl cercetau pe furiş pe Duncan. Simţi deodată nevoia să plângă. Intuiţia n-o înşelase. Ea recunoscu schimbarea ce se produsese în el, un fel de neastâmpăr juvenil care ceda uneori locul unei stranii seninătăţi. Simpatia ei se îndreptă fără rezerve către mama sa. Da! De asta bea, şi ce greu trebuie să-i fie. În mod cert, băutura nu era decât o supapă iluzorie, dar în alte ocazii… devenea o necesitate. Tot atât de greu şi necesar putea fi însă şi pentru el, deşi eventualitatea ca el s-o părăsească acum i se părea dovada unei cruzimi fără margini.

Vicky reflectă asupra acestui aspect ore în şir, târziu după ce piscurile munţilor dispăruseră în urma lor. Era cumplit

de deprimată şi, dintr-o dată, se simţi maturizată înainte de vreme, dar şi neputincioasă şi însingurată deopotrivă. Chiar şi atunci când încerca să se depărteze de părinţi, din dorinţa de a trăi pe propriile picioare, ea credea în permanenţa convieţuirii lor acasă şi asta îi dădea forţa necesară pentru a-şi croi un drum în viaţă. Se putea duce oriunde atâta vreme cât avea spatele asigurat.

În cele din urmă, Duncan cedă cârma soţiei sale şi făcu câţiva paşi înainte. Vicky îl urmări, strecurându-se prin puzderia de prăjini, parâme, otgoane şi vinciuri. Îl prinse de braţ în faţa punţii superioare unde Ah Chi stătea pe vine, preocupat de sâcâitoarele macarale şi ghiuri.

— Pot să-ţi vorbesc?

— Acum? Trebuie să descoperim de ce a înţepenit drăcovenia asta. El privi în sus şi, fără să pară impresionat de ceea ce desluşi pe faţa ei, ordonă lui Ah Chi să coboare pentru a-i aduce lada cu scule. Vicky aşteptă până când acesta dispăru prin capacul culisant al cabinei.

— Ei bine, Maiestate, dă-mi voie să-ţi spun fără ocol că sunt sătul până peste cap de afacerea ta cu hotelul din New York.

— La dracu cu hotelul tău blestemat!

— Ce-ai spus?

— Doar ţi-am lăsat un plan de restructurare bine gândit. Dacă vrei să obţii beneficii peste cinci ani, trebuie să investeşti ceva bani, dar dacă nu vrei, ţi-am şi găsit cumpărători care aşteaptă la rând. Vicky se simţi uşurată, de parcă i se luase o mare greutate de pe inimă şi, în acelaşi timp uimită de uşurinţa cu care îi ieşiseră cuvintele din gură. O făcuse, în sfârşit, singură, la întâmplare. Tatăl ei îşi scutură capul, parcă buimăcit de ceea ce auzise. Citi în ochii lui convingerea că ea va reveni cu picioarele pe pământ.

— Ce dracu te-a apucat, Maiestate? Întrebă el şi în oricare altă împrejurare, ea ar fi intrat în pământ de ruşine; acum însă el scăzuse în ochii ei, îşi pătase onoarea.

— Dar pe tine ce te-a apucat s-o aduci aici, într-o croazieră familială?
— Pe cine?
— Nu mă mai lua drept proastă!
— Nu ştiu despre cine vorbeşti!
— A aflat cumva şi mama?
Duncan Mackintosh o săgetă cu privirea sa de gheaţă, dar cercetând-o mai atent, îşi dădu seama că nu-i mai putea ţine piept. Privind pe deasupra capului ei, în direcţia în care se afla Sally şi unde Vivian îşi reluase locul sprijinindu-se de parâma de la pupă, îi răspunse în şoaptă:
— Nu, nu ştie şi ţi-aş fi recunoscător dacă ai face în aşa fel încât să nu afle. N-are rost să pricinuim dureri inutile.
— Şi ce acoperire ai?
— Ce vrei să spui?
— Ce crede lumea care se află la bord? Ce crede mama?
— Adevărul! Vivian Loh se numără printre cei mai capabili salariaţi ai mei. Contez pe ea în privinţa contractelor şi e dată naibii în relaţiile cu chinezii.
— Dar Peter cunoaşte chineza. Peter Mackintosh trăise, de fapt, pe continent, mai întâi ca student, apoi ca profesor.
— Fratele tău este alb, e un gweilo. Nu ştiu câte parale face în domeniul lui, însă în ochii lor va fi întotdeauna un afurisit de străin, iar pentru noi, un răzgâiat.
— Dar Hugo ştie?
— Va şti când şi dacă trebuie să ştie, nu înainte. Nu se pune problema ca odraslele noastre să aleagă între mine şi mama lor. Ştii doar şi tu asta, pentru că eşti a naibii de isteaţă.
— Femeile observă în general, tată, ştiu să-şi folosească bine ochii.
— Femeile! Pe dracu! Eu te-am învăţat să observi, asta… şi încă multe altele.
— Şi acum s-au întors împotriva ta, nu-i aşa?
— Cam aşa ceva.
— Ah, tată, cum ai putut?

Un surâs brusc, însă plin de amărăciune înflori pe buzele lui Duncan.

— Mai bine întreabă-mă cum de n-am făcut-o mai de mult şi, în afară de asta, Maiestate, să ştii că nu tu eşti în măsură să judeci pe alţii. Luată prin surprindere, Vicky bătu în retragere şi se gândi că ea ieşise onorabil din cele două căsătorii eşuate, ceea ce era valabil şi pentru recenta sa despărţire de prietenul ei, dar cu câteva cuvinte alese în mod deliberat îi ordonase să se întoarcă acasă într-o atmosferă de confuzie generală.

— Dar, tată, cum poţi compara divorţul meu de acum zece ani cu ceea ce-i faci tu mamei acum? Jeff era un băiat nefericit, iar pe mine m-ai manipulat să mă mărit cu el pentru că te ispitea lanţul de magazine al tatălui lui! Era suficient de tânăr şi bleg ca să-ţi facă jocul.

— Mama îmi spune însă că ai rupt-o şi cu Rod Dwyer. Cât a durat relaţia cu el? Trei ani?

— Ia mai slăbeşte-mă! Îi aruncă Vicky cu mânie. L-am dat deoparte în încercarea de a-ţi salva blestematul ăla de hotel. Eu n-am avut niciodată aventuri, iar el nu s-a culcat niciodată cu altă femeie. Era un băiat tandru şi… l-am iubit foarte mult.

— Da, într-adevăr, numai unul şi unul. Jeff se droga, iar Rod aveam impresia că era mai totdeauna beat.

— Trebuie să fie foarte veselă o asemenea viaţă ca şi aceea pe care o duc eu acum.

Pe buzele lui Duncan Mackintosh înflori binecunoscutul său zâmbet fermecător ce-i punea în valoare strălucirea dinţilor şi scânteierea ochilor cărora chinezii – cu înclinaţia lor spre poezie – îi găsiseră un nume potrivit de „Faţă de Dragon”. Timp de câteva secunde, copleşitorul şi inegalabilul lui farmec calculat o seduse chiar şi pe Vicky care îl privea acum cu oarecare înţelegere. El dăduse expresie îndoielilor sale legate de imposibilitatea de a trăi alături de un bărbat fără să-l distrugă sau de opţiunea ei

pentru unul suficient de puternic care să supravieţuiască ambiţiilor ei.

— Ah, tăticule…! De ce faci asta?

— Pentru că simt că trăiesc din nou, răspunse el cu un ton cât se poate de convingător.

Dar înţelegerea faţă de tatăl ei nu dură mai mult decât zâmbetul lui şi întrucât ea nu putea admite că-i invidia siguranţa, precum şi noua lui fericire, se retrase după perdeaua temerilor sale legitime cu privire la impactul pe care l-ar putea avea asupra mamei această aventură amoroasă a tatălui ei.

— Cred că distrugerea vieţii mamei mele merită o explicaţie mai serioasă.

— Nu există şi nici nu mă aştept ca o fată de vârsta ta să dea dovadă de înţelegere.

— Să înţeleg că ai devenit intim cu „fete de vârsta mea”. De fapt ea arată chiar mai tânără decât mine.

— Are exact vârsta ta. Amândouă sunteţi copiii Dragonului. Anul Dragonului – 1964 – a fost excelent pentru toţi nativii potrivit standardelor chinezeşti.

— O amantă „dragon” pentru „Faţa Dragonului”. Vicky zâmbi cu amărăciune.

— Oricum, cu ea mă înţeleg mult mai bine decât cu fiica Dragonului.

— Ah, da, desigur, e atât de atrăgătoare, atât de modestă şi, ce să mai vorbim, „atât de isteaţă”!

— Lasă ironiile, i-o tăie el brusc pe un ton ameninţător. Nu vorbi în necunoştinţă de cauză.

Vicky se aplecă spre el şi îi şopti la ureche.

— Presupun că o „cunoşti” bine, nu?

Ah Chi care tocmai îşi făcea apariţia, îi văzu înfruntându-se ca doi cocoşi, gata să se încaiere.

— Scuze, Missy. Vicky se dădu la o parte din calea lui şi, printr-o înţelegere tacită, se retrase cu tatăl ei la proră, pe platforma îngrădită care se prelungeşte cu şase picioare deasupra bombresului, în faţa iahtului. Prora ce tăia

zgomotos apa le oferea un loc propice pentru a discuta în taină, departe de urechi indiscrete. Ea continua să-l privească printr-un păienjeniş de parâme şi frânghii. Ah Chi aştepta în spate la o oarecare distanţă, cu frânghia de salvare în mână, proptit cu un picior pe spinakerul prăjinii care bătea pe punte. El scruta marea, care devenea din ce în ce mai agitată la orizont, soarele se micşora, conturându-se tot mai palid pe cerul acoperit pe mari porţiuni de nori cirrus.

— Ce planuri ai cu ea? Întrebă Vicky, nutrind o vagă speranţă că mai putea salva ceva din căsnicia mamei sale.

— E o femeie formidabilă, veni răspunsul lui precaut.

— De asta ai angajat-o?

— De fapt, ea a fost o elevă cu bursă.

Mackintosh-Farquhar acorda burse elevilor şi studenţilor chinezi nevoiaşi. Aceia care excelau la studii erau îndrumaţi către universităţi în Marea Britanie, iar ulterior li se oferea o slujbă la una din întreprinderi.

— De când durează toată povestea asta?

— Termină cu aiurelile tale. A făcut o treabă a naibii de bună pentru compania noastră, cu mult înainte ca relaţiile noastre să capete turnura actuală. A fost şefă de promoţie la Cambridge.

— Ce frumos din partea ei, spuse Vicky. Şi eu am vrut să studiez la Cambridge. Ea tăcu brusc, preferând să nu-i fi dezvăluit secretul. Poate că şi el se schimbase sub ameninţarea „Răsturnării”. Poate că un bărbat mai vârstnic simte nevoia să redevină tânăr când îl ameninţă vreo primejdie. Merse până acolo încât acceptă ideea că el acţionase astfel de teamă sau poate… un bărbat îşi ia pur şi simplu ceea ce doreşte. Poate Vivian Loh era ultima dântr-un lung şir de achiziţii ale vieţii sale: Sally, cu toată suita Liniilor de Navigaţie ale tatălui ei, lanţul de magazine, companiile aeriene, hotelurile, iar acum o amantă chinezoaică rafinată. Cât de tipic suna asta pentru Hong Kong, îşi spuse ea, pentru a nu ştiu câta oară. Să-şi îmbarce

vârstnica nevastă şi s-o trimită înapoi în Anglia pentru a începe o viaţă nouă. Privi de cealaltă parte a iahtului către mama ei care îşi ridicase faţa-i bronzată în bătaia vântului de parcă ar fi uitat complet de sine şi se gândi la ea însăşi cum va arăta la şaizeci de ani. Cei douăzeci şi opt de ani care le separau i se părură dintr-o dată foarte apropiaţi. Poate atunci, presupuse ea, îşi va lua un amant chinez chipeş, dacă aşa va simţi, şi în special dacă vor rămâne în Hong Kong, pentru a nu face notă discordantă faţă de stilul de viaţă al oraşului.

— Văd că zâmbeşti, remarcă Duncan, să înţeleg că pot relua lucrul la afurisita aia de macara?

— Dar, ia spune-mi, tipul acela cu barbă – Wally Hearst – cine e?

— Un american.

— Asta pot să văd şi eu.

— Un negustor chinez independent. Are câteva filiale destul de prospere la Beijing.

— Am crezut că ai deja unul chinez, remarcă Vicky cu maliţiozitate.

— Vivian are legături mai bune în Shanghai.

— Da, dar Beijingul dă tonul la Hong Kong. Ce faci în Shanghai?

— Îmi fac prieteni, răspunse el enigmatic ca de obicei, dar Vicky insistă să-i spună ce punea la cale.

— Priveşte, strigă Sally. Duncan! Duncan, dragule! Priveşte! Împinse la o parte cana cu bere şi înşfăcă îndată binoclul. În partea dinspre port! Mai departe, în larg! N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile.

Toţi întoarseră privirile către est şi zăriră o mare Joncă Roşie legănându-se la orizont, cu toate pânzele în vânt.

Soarele învăluia pânzele striate ale joncii care semănau cu uriaşe aripi de fluturi. Dispuse la întâmplare, în diverse unghiuri, acestea conturau o siluetă stranie. Catargul dominant se legăna în spatele velei-trincă acoperind minuscula velă numită focul săgeţii.

— Se îndreaptă către noi!

Vicky se înfioră. Vechea corabie avea o înfăţişare frumoasă, dar ciudată, ivindu-se parcă de nicăieri. Ea scrută zarea, însă nu observă nimic, nici măcar o urmă de fum. Mama ei, Hugo şi Peter se distrau trecându-şi binoclurile unul altuia. Vicky îşi privi tatăl. Silueta lui atletică, cu genunchii proptiţi de frânghia de salvare, domina puntea vădind interes faţă de înaintarea misterioasă a joncii. Vivian Loh se strecură ca o felină şi ajunse pe nesimţite în preajma lui. Observând manevra, Vicky aproape că simţi dorinţa ei de a-l atinge. Împinsă de vântul proaspăt dinspre est care vălurea suprafaţa apei, marea joncă înainta repede, cu peste zece noduri, aprecie Vicky.

— Piraţi cumva? Întrebă Wally Hearst pe Ah Chi, cu o grimasă ce voia să treacă drept zâmbet. Se părea că pastilele contra răului de mare îşi făcuseră efectul, atenuându-i paloarea chipului. Am în sacul meu pentru Manila un automat. Poate ar trebui să-l…

— Eu l-aş lăsa la locul lui, îl sfătui poliţistul. Oricum, dacă sunt înarmaţi nu ne putem compara cu ei.

— Cine ar putea fi? Întrebă din nou Hearst.

Chip orientă din nou binoclul spre vas.

— Nu crezi, Duncan, că aparţine Chinei?

— Pare destul de obosită să fie a lor.

Cu velele ponosite, cârpite la întâmplare, cu corpul său aproape distrus, de pe care se luase vopseaua, dând la iveală pete mari, înnegrită de mâzga apei, ambarcaţiunea părea o barcă pescărească, de felul acelora care acostează ocazional în portul Victoria. În afară de aceasta, observă Vicky, nici o joncă nu mai arbora pânze decât la festivităţile organizate în onoarea zeiţei mării Tin Hau. Până şi cei mai săraci oameni de pe continent le înlocuiseră cu motoare Diesel ce le permiteau să navigheze pe tot parcursul anului, fără a fi nevoiţi să aştepte musonul de iarnă.

— Aş fi depistat un vas de contrabandă, spuse Chip, dar radarul nu a semnalat prezenţa nici unui metal.

Vicky îi trecu binoclul lui Wally Hearst pentru a chibzui în tihnă asupra situaţiei şi îi arătă cum să-l potrivească, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt.

— Ttiii! Dar are un milion de tentacule!

— În felul acesta îşi repartizează încărcătura.

— Aha, asta-i!

Ea îi explică vechile trucuri pe care le foloseau constructorii de nave pentru a consolida lemnul, bambusul şi armătura corpului. Un cadru din bârne drepte înmănuncheate la proră sugera o semilună, iar spiţele din bambus împărţeau fiecare pânză în panouri trapezoidale ce se deschideau în bătaia vântului asemenea unui uriaş evantai roşu.

— Cum naiba de ştii atâtea lucruri despre jonci?

— MacF a avut mai de mult un şantier naval pe insula Apleichau. Tata mi-a încredinţat conducerea acestuia – prima mea slujbă după terminarea şcolii.

— Ciudată ocupaţie pentru o gweipo!

— Aşa a găsit de cuviinţă tata.

Zâmbăreţii dulgheri chinezi de pe şantier i-au împărtăşit cu plăcere fiicei Tai-Pan-ului câte ceva din tainele construirii de jonci, dar în timp ce o ameţeau cu arta şlefuirii lemnului de tek şi cu instinctivul lor simţ al proporţiilor, mai şterpeleau şi ceva materiale de la întreprinderea MacF cu care îşi construiau pe ascuns sampane cu viteză mare pentru contrabandă. Vicky află acest lucru cu ocazia unui inventar făcut – aşa cum învăţase la şcoală – atunci când descoperise o astfel de sampană. O suflă iute de sub nasul hoţilor şi o puse în vânzare drept sampană foarte rapidă. Deşi supăraţi, ingenioşii constructori o admirară pentru isteţimea ei, atribuindu-i numele de „Fiică a Dragonului”, un nume pe care de altfel nu-l păstră prea mult timp.

Forţând înaintarea către Whirlwind, jonca se apropia cu pânzele adunate în falduri. Ancora cu braţele ruginite

atârna la proră şi anvelope de automobil căptuşeau ambele laturi, bălăbănindu-se din cauza tangajului. Vasul părea vechi de o sută de ani, scăpat ca prin miracol dintr-o duzină de războaie şi revoluţii.

— Se apropie!

Jonca înaintă până când ajunse paralel cu direcţia de mers a iahtului. Bârnele trosneau îngrozitor iar velatura scârţâia din toate încheieturile. Marinarii ascunşi în dosul velelor purtau îmbrăcăminte de culoare închisă. Când vasul acostă în dreptul iahtului, aceştia ieşiră la iveală şi începură să se caţere pe bord privind, se pare, cu multă circumspecţie.

— Ah Chi, slăbeşte cârma! Văd că şi ei au avut un timp blestemat cu vântul ăsta strâns!

— Heeei. Tai-Pan!

— Coborâţi o barcă! Ordonă Hugo.

Doi bărbaţi se urcară în barca ce sălta, neputându-şi menţine echilibrul.

— Ce vor? Întrebă Hearst.

— Ginşii noştri „VCR” şi „Sat Nav”, răspunse Sally cu sarcasm.

Vicky îl privi pe Hugo cu atenţie, având impresia că nu era străin de toată afacerea asta.

— Fii liniştită, nu-i nici un pericol.

Patrulele din China obişnuiau să-i jefuiască pe pescarii chinezi din Hong Kong. În 1993 avusese loc un incident, în cursul căruia un iaht gweilo fusese avariat, dar se pare că acesta fusese ultimul caz. Pentru a linişti comunitatea oamenilor de afaceri, China comunistă a dispus decapitarea vinovaţilor în public, pe un stadion din Canton, dar pedeapsa a avut un efect contrar, determinându-i pe expatriaţii din Hong Kong să reflecteze mai adânc asupra drepturilor civile de care se bucurau în timpul dominaţiei britanice. Mama lui Vicky îi scrisese despre această întâmplare, apreciind că „Este o treabă măruntă care însă, după mine, nu a fost încă reglementată”.

Sampana gâfâia puternic alături de iaht, când un marinar se ridică şi aruncă o frânghie în dreptul lui Duncan Mackintosh. Acesta o prinse şi o învârti în jurul celui mai apropiat vinci, astfel încât sampana atinse corpul scunerului.

Marinarul chinez vorbi. Vicky o privi pe Mary Lee, crezând că dialectul era fukinez, însă Mary nu dădea semne că ar pricepe ceva. Vivian Loh făcu un pas înainte şi schimbă cu marinarul câteva cuvinte pe care i le traduse lui Duncan atât de încet, încât Vicky nu le putu auzi.

— Hugo, strigă Duncan.

Acesta încălecă bordul şi coborî în sampană, apoi o chemă pe Vivian.

— Eu vreau să vin, spuse Vicky.

— Barca e plină. Am nevoie de Vivian să traducă.

— Şi eu vorbesc chineza.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maiestate, ţi se pare că flăcăii ăştia ar vorbi mandarina? Pun pariu că asta-i o joncă Ningo. Portul Ningo, amplasat în partea de est a Chinei, de partea cealaltă a golfului Hangzhou din Shanghai, era locul de naştere al majorităţii armatorilor chinezi din Hong Kong. Aceştia vorbeau puţin dialect wif. E un noroc că o avem pe Vivian cu noi.

Vicky nu mai găsi forţa necesară să insiste. Timp de mii de ani mandarina fusese limba chineză de elită folosită în afaceri, pe lângă sumedenia de limbi şi dialecte vorbite pe continent, însă pentru discuţii cu mulţimea din sudul Chinei, ce trăia de-o parte şi de alta a fluviului Yangtze, aceasta era la fel de nefolositoare ca şi latina.

— Atunci ia-l pe Peter! Izbucni furioasă Mary, împingându-l în faţă pe acesta, însă Duncan nu o luă în seamă şi îl strigă pe Ah Chi, care era la cârmă.

— Ţine aproape, Ah Chi, apoi cu un autentic rânjet de Dragon, adăugă: Dacă-şi schimbă cursul, goneşte după ea. Repede! Repede!

— Da, Tai-Pan, spuse băiatul Tanka, aruncând priviri îngrijorate către marea joncă, temându-se ca nu cumva să-i depăşească din cauza vântului.

— Hai, Viv, jos în barcă. Duncan o prinse de mână cu o gingăşie de care Vicky nu l-ar fi crezut capabil şi o ajută să sară peste bord, neslăbind-o de mână nici un moment.

Oare observaseră şi ceilalţi, se întrebă ea cu gelozie, spunându-şi că doar dansatorii sau îndrăgostiţii mai etalau asemenea gingăşii.

După câteva trosnete şi scârţâieli, sampana începu să se depărteze.

Spumegând de furie că fusese dată la o parte cu atâta brutalitate, Vicky urmări sampana care sălta pe crestele valurilor. Sally Mackintosh se apropie de ea şi murmură gânditoare:

— Imprevizibilă mai e şi marea asta. În aceeaşi clipă o rafală puternică izbi valurile şi le scăldă pe amândouă, din cap până în picioare.

Vicky ridică din nou binoclul, cu genunchii proptiţi de funia de salvare şi descoperi sampana la adăpostul joncii, în vreme ce îşi descărca pasagerii. În spatele ei o auzi pe Mary dojenindu-l furioasă pe Peter:

— De câte ori ţi-am spus să ieşi în faţă? Tu trebuia să mergi cu el.

Peter mormăi un răspuns ininteligibil.

Vicky era acum de partea prietenei lui Peter pentru că înţelesese motivul supărării acesteia. Mary avea ambiţii pentru Peter şi, fiind probabil invidioasă pe locul pe care-l ocupa Hugo în afaceri, ghicise de asemenea că această întâlnire pe mare, aparent întâmplătoare, nu constituia nicidecum o surpriză pentru Tai-Pan-ul Mackintosh Farquhar.

Jonca scârţâia şi gemea din toate încheieturile în vreme ce înainta zgomotos, despicând valurile, şi toate astea îi aminteau lui Hugo de perioada copilăriei petrecute pe goeleta bunicului său.

— Fiul meu, îl prezentă Duncan Mackintosh.

Căpitanul joncii, un chinez cu faţa tăbăcită de soare şi câteva rămăşiţe de dinţi tociţi, se înclină. Ofiţerul Armatei Populare de Eliberare nu schiţă decât un vag gest de salut. Nu purta uniformă, dar Hugo făcuse armata şi îl cunoştea. Un al treilea bărbat înzestrat cu robusteţea specifică celor din nord veni să le strângă mâna. Hugo îl recunoscu şi pe acesta din fotografiile din ziare – Ma Binyan, un înflăcărat lider studenţesc care supravieţuise masacrului din piaţa Tien An-men din Beijing. Asiaweek publicase fotografia lui Ma pe prima pagină, împuşcat şi cu faţa plină de sânge, cu o banderolă roşie pe cap şi îmbrăcat cu un maiou pe care scria cu caractere chinezeşti „DATORIE DE SÂNGE”. Linia Dură îl ţinu în temniţă până când mentorul său, liderul Partidului, Tang, îi asigură eliberarea, într-un moment de ascensiune a reformei, în 1994.

Filiformul shanghainez care părea să „conducă ostilităţile” îi invită să ia loc, ceea ce şi făcură, în jurul unei mese rotunde, rudimentare. Armata, studenţii, cadrele politice din Shanghai, iată un tablou complet, îşi spuse Hugo – o combinaţie explozivă în actuala luptă pentru putere care se ducea în China.

Nu avea însă idee ce rol juca Vivian aici, deoarece toţi cei de faţă vorbeau engleza. Misterul fu îndată dezlegat. Vivian părea că adusese un mesaj secret din partea lui Duncan Mackintosh pentru shanghainezul Zheng, ceea ce putea constitui o explicaţie a reţinerii sale aici.

Tatăl său despături cele două foi de hârtie vechi şifonate pe care le scoase din buzunarul cămăşii. Zheng le apucă cu grijă, le duse la lumina ce pătrundea printr-o ferestruică înaltă, stropită cu apă sărată de mare. Ceilalţi urmăreau neclintiţi scena. Hugo începu să dea semne de plictiseală, dar nu şi-o arătă. „Să vedem dacă ei au idee despre ce este vorba”, gândi el.

— Vreţi să explicaţi ce înseamnă asta? Întrebă Zheng.

— Escrocheriile lui Două-Cărări – sir Wong Li, care a încercat să forţeze şantierul meu naval să încarce cu cincizeci la sută costul construirii unui iaht, pretinzând ca diferenţa să fie returnată în numerar. Întrucât construirea iahtului intra în atribuţiile companiei sale publice, se cheamă că i-a escrocat pe acţionarii lui cu un milion de dolari.

Zheng, un bărbat cu înfăţişare tinerească, cu pometii obrajilor foarte proeminenţi, avea un aer perplex.

— Nu mă mir că Două-Cărări Wong Li e considerat… care este cuvântul potrivit la dumneavoastră în Hong Kong, dubios? La drept vorbind, nici nu este o noutate faptul că Wong Li recurge la acţiuni extreme pentru a acumula capital.

Hugo o privi pe Vivian Loh care părea relaxată şi îşi dădu seama că tatăl lui de-abia dacă abordase subiectul, şi acesta pe un ton foarte politicos. Incontestabil, drăgălaşa Loh exercita o anumită influenţă asupra lui temperându-i ieşirile prea dure. Duncan împături hârtia.

— Acestea nu sunt decât simple potlogării faţă de fraudele de proporţii pe care le face cu şantierele navale de stat ale Chinei. Cu comisioanele încasate pentru fiecare navă chinezească el jefuieşte China comunistă de averi considerabile. Fiecare vas din Flota Roşie Mondială Oceanică a fost practic furat Chinei.

O bună bucată de timp trosnetul şi scârţâitul lemnăriei fură singurele zgomote ce se auziră în cabină. În cele din urmă, Zheng întrebă:

— Aveţi probe?

— Oh, da! Am ţinut ani de zile evidenţe şi rapoarte asupra acestui ticălos fără pereche.

Ofiţerul îşi drese glasul şi Zheng vorbi din nou.

— Este evident că a fost ajutat de oficiali guvernamentali cu rang foarte înalt.

— Foarte sus puşi.

— Cine? Întrebă Ma Binyan.

— Premierul Chen, spuse Duncan, iar Hugo se ridică în picioare.

Doi bărbaţi influenţi controlau bătălia pentru putere în China: premierul Chen, conducătorul liniei dure din guvern şi şeful Partidului Comunist, şi Tang, liderul reformelor din Noua Chină. Regimul lui Chen era corupt, însă premierul deţinea controlul asupra armatei. Tang încerca să supravieţuiască cât mai mult, pentru a-i convinge pe cei mai vârstnici din Biroul Politic al Celor Cinci că reforma era singura speranţă a Chinei, pentru a pune capăt corupţiei care sfâşia economia.

În mod cert, gândea Hugo, omul politic, militarul şi studentul erau adepţii reformei lui Tang. Dovezi concrete asupra estorcării masive a banilor statului puteau zdrobi linia dură a lui Chen, dându-i câştig de cauză lui Tang. Mai puţin clar era însă modul în care Duncan Mackintosh reuşise să se interpună în disputa dintre cei doi.

Următoarea întrebare a lui Zheng coincidea cu aceea din mintea lui Hugo.

— De ce? De ce faci dumneata toate astea?

— Pentru a preveni numirea lui Două-Cărări Wong ca director executiv al Hong Kong-ului sub conducerea Beijingului, anul viitor, răspunse Duncan. Dacă Tang garantează numirea în această funcţie a lui Allen Wei, ale cărui acţiuni întrunesc sufragiile tuturor, eu mă oblig să-i furnizez lui Tang proba de necontestat, menită să-l înlăture definitiv pe Două-Cărări Wong.

— Nu el ţi-a furat linia maritimă? Întrebă Zheng cu răceală.

— Cred că ar fi vrut să n-o facă, dar acum e prea târziu, răspunse Duncan la fel de glacial.

— Şi asta este toată recompensa pe care o pretinzi? Răzbunare împotriva lui Două-Cărări Wong?

Duncan Mackintosh râse.

— Nici chiar aşa! Eu sunt om de afaceri. Vreau locul meu în Hong Kong, să-mi clădesc hotelurile, să zbor cu avioanele

mele şi, cu voia lui Dumnezeu, să navighez cu vasele mele. Pariez pe oricât că Tang reprezintă principala şansă a Hong Kong-ului. Zâmbi uşor, apoi adăugă: iar eu sunt principala şansă a lui Tang dacă vrea să-l distrugă pe Chen.

— De unde ai făcut rost de aceste dovezi? Întrebă Zheng, iar Hugo observă că shanghainezului îi scăpărau ochii de mânie, în ciuda faptului că pierdea teren.

— Mi-au fost furnizate de directorul unui şantier naval chinez cu care am făcut afaceri – un om de ispravă care hotărâse să-l demaşte pe Două-Cărări. Am păstrat originalele documentelor care se află undeva, în siguranţă. Pot să mă felicit pentru treaba asta.

— De ce?

— Omul a fost zdrobit de o macara.

— Două-Cărări Wong e autorul?

— După toate probabilităţile, un reprezentant oficial al Chinei comuniste.

— Trebuie să intrăm noi în posesia originalelor.

— Ar fi bine să fiţi şi voi „originali”, răspunse Duncan. Nu le voi da nici unui adjunct al lui Tang, ci doar lui personal.

— Imposibil, spuse Zheng pe un ton categoric, iar feţele tovarăşilor lui se întunecară.

Duncan Mackintosh îşi împinse scaunul şi se ridică de la masă, cu Hugo alături.

— Domnilor, socotesc de bun augur această primă întâlnire şi vă mulţumesc că aţi înfruntat furtuna pentru a sta de vorbă cu mine şi cu fiul meu.

Vicky reperă jonca cu binoclul. Faptul că fusese îndepărtată de la întâlnire, indiferent de motive, o făcea să-şi aducă din nou aminte că stătuse prea departe de orbita Mackintosh-Farquhar, irosindu-şi eforturile în New York, pentru a se elibera de sub tutela tatălui, dar conştientă că, de fapt, a acţionat mereu sub această tutelă. Ea nu putea fi urmaşa, ci doar un membru al familiei, întrucât nu putea exista decât un singur Tai-Pan. Acum se simţea asemenea

unui alpinist privat de piscurile montane sau unui marinar pe uscat.

Privirea i se fixă asupra unui bărbat care se apropie de timonier, un chinez înalt şi chipeş, cu o ţinută semeaţă. Avea statura şi umerii laţi ai nordicilor, ceea ce-i sugeră imediat imaginea unui călăreţ din Manchu sau a unui sălbatic al stepelor. Tocmai se întreba ce-o fi căutând pe puntea unei jonci pe Marea Chinei, când îl văzu că se apropie de bord şi zâmbitor, îndreaptă cu emfază către ea un lung telescop.

— Vezi că ăla şi-a fixat telescopul pe tine, spuse Chip care privea alături de ea.

Vicky lăsă binoclul în jos.

— Cine crezi că sunt ei?

— Întreabă-l pe tatăl tău.

— Da, într-adevăr.

Între timp bărbaţii Mackintosh o ajutau pe Vivian Loh să urce în sampană.

— Mergi mai aproape, Ah Chi, îi ordonă Sally.

Sampana fusese pusă la grea încercare în cursul traversării.

— Da, Tai-Tai.

Whirlwind reduse distanţa la jumătate, în vreme ce Vicky şi poliţistul Chip stăteau pregătiţi să apuce frânghia. Câteva minute mai târziu, toţi reveniseră teferi la bord, însă bine muiaţi de apa caldă a mării; sampana făcu cale întoarsă la joncă şi fu imediat recuperată. Cu lemnăria trosnind, ea îşi reluă cursul sub vânt înspre vest, despicând cu greu valurile.

Vicky ardea de nerăbdare să afle ce se întâmplase la bordul joncii, dar ştia că nu era cazul să întrebe; tatăl ei îi va relata exact ce-o să vrea şi când o să vrea – dacă va binevoi vreodată…, dar nici nu-şi călcă pe inimă s-o întrebe pe Vivian. Pe Hugo însă, poate l-ar putea trage de limbă cu vreun şiretlic.

— Ei, ce aţi făcut acolo? Întrebă Sally.

— Căpitanul chinez ne-a avertizat că intrăm în furtună.

— Oricine şi-ar fi dat seama de asta. Hai mai bine spune-ne ce a vrut?

Duncan Mackintosh făcu cu ochiul şi-i zise pe un ton conspirativ:

— A vrut să te cumpere.

— Pe mine? Râse Sally. Ce chinez şi-ar dori o femeie bătrână? Poate pe Vicky?

— Nu, pe tine. Îi plac femeile înalte.

— Şi Fiona este înaltă.

— Hai, lasă prostiile astea, mamă, strigă Fiona, făcând un gest de lehamite cu mâna. Hugo, spune-i să fie serioasă.

— S-a referit în mod expres la tine; în schimb, ne-a oferit aur şi o ladă cu jad, nu-i aşa, Hugo?

— Oh, da, spuse Hugo. Tata era gata să le ia, dar din fericire, i-am amintit la timp că avem nevoie de tine la navigat.

Pe tot parcursul acestei groteşti parodii familiale Vicky se încărcă cu răbdare, dar în cele din urmă interveni:

— Şi Vivian a tradus toate acestea?

Trezită din reverie, Vivian privi spre ea şi, timp de o secundă, nu-şi putu ascunde furia.

— Nu a fost nevoie, interveni Hugo; toţi vorbeau engleza.

— Engleza? Răsună ca un ecou vocea lui Vicky. În aceeaşi clipă, fratele ei mai mare tresări văzând privirea încruntată a tatălui lor.

— Radioul căpitanului nu mai făcea doi bani, spuse Duncan, iar barometrul scăzuse la treizeci şi, desigur, în această situaţie, dorea să ştie ce rapoarte avem despre vreme.

— Atunci de unde ştia că vine furtuna?

— O simţea în oase, însă avea nevoie de precizări. Nu voia să rişte să ajungă la Hong Kong, la fel cum nici noi nu dorim acest lucru, nu-i aşa, Sally?

— Ah Chi!

— Mare liberă, Tai-Pan.

— Foarte bine, haideţi mai bine cu toţii jos să mâncăm până nu se întunecă de-a binelea. Mami, ce-ai zice de o supă fierbinte atâta vreme cât o mai putem încălzi?

— S-au şi dat dispoziţii la bucătărie; meniul special pentru taifun: cârnaţi, fasole, raţă şi orez.

Duncan Mackintosh dădu fiecăruia câte o sarcină; Vicky urma să împartă echipamentul de salvare tuturor celor aflaţi pe punte şi veste de salvare pentru cei de jos. Vestele de salvare reprezentau o precauţiune suplimentară pentru cazuri extreme, însă echipamentul de salvare era vital. Aproape în fiecare an dispărea cineva pe mare; era aproape imposibil să conduci destul de repede vasul în căutarea unui om căzut peste bord în plină noapte. În timp ce distribuia echipamentul, ea cugeta la misterioasa întâlnire a tatălui ei pe jonca roşie.

El evitase în mod clar orice întrebare, ajutat fiind şi de iminenţa furtunii, dar dacă era adevărat că aştepta întâlnirea cu jonca roşie, atunci se impuneau câteva concluzii, cel puţin ciudate: Duncan Mackintosh avea legături de afaceri cu cineva din China comunistă; aceste afaceri erau secrete şi dacă el cunoştea persoana pe care urma s-o întâlnească, trebuie să fi ştiut că vorbea engleza, ceea ce însemna că Vivian Loh nu-l însoţise pe tatăl ei în calitate de translator. Faptul că îl luase şi pe Hugo era de asemenea revelator. Tatăl ei acţiona de obicei de unul singur. La bordul lui Whirlwind nu era decât un căpitan, iar la Mackintosh-Farquhar un singur Tai-Pan, aşa că, luându-l pe Hugo, urmaşul lui, avea în vedere planuri de viitor pe termen foarte lung.

De ce să se întâlnească în secret pe mare şi cu cine, iată întrebările care-i ardeau buzele, când se ciocni de Hugo, pe puntea superioară, tocmai când acesta se ocupa de ancora pentru furtună. Hugo imita destul de bine „Rânjetul Dragonului” – de altfel un dragon mai drăgălaş – pe care-l arboră, spunându-i cu un aer neutru: „Las-o baltă!”

Soarele gălbui se reflecta într-o mare plumburie şi în curând totul fu învăluit de mantia întunecată a nopţii. Whirlwind înainta anevoie către sud, cu toată lemnăria udată de stropii grei ai valurilor ce se izbeau cu putere de bordurile iahtului, făcându-l să sclipească în lumina reflectoarelor. Între timp, Hugo făcea un ultim rond pentru a asigura velatura şi a fixa bine parâmele, otgoanele, precum şi legăturile velelor, spre a evita orice fricţiune.

Vântul începu să sufle cu putere printre vele, provocând zgomote din cele mai variate. Vicky stătea la timonă în timp ce tatăl ei, Hugo şi Ah Chi coborâră să mănânce şi să se odihnească puţin. Simţi că marele vas prinde viaţă în mâinile ei. Era construit să reziste şi să ofere confort în curse lungi, cu alte cuvinte se investise tot ce era mai bun în el, pentru a da un randament maxim. La fel şi cu mine… gândi ea, cu simţ autocritic: „brânză bună în burduf de câine”. Se uită la ceas: la New York era o oră matinală, un moment de acalmie în holul hotelului, între plecări şi sosiri de clienţi, în contrast cu agitaţia de la bar sau restaurant unde se făceau pregătiri pentru dejun, sau cu iureşul din apartamente, unde cameristele dădeau zor cu curăţenia.

Cu pijamaua udă până la piele, Huang se întoarse de la cockpit, iar Vicky îndreptă farul în jos pentru a avea o mai bună vizibilitate asupra valurilor.

— Prinde-ţi echipamentul, spuse ea, arătând spre propriul echipament fixat de vinciul de la cockpit.

— Da, Missy.

Huang surâse şi dădu din cap. Nu vorbea engleza, iar dacă i s-ar fi spus că o uriaşă caracatiţă se îndrepta spre el pentru a-l înşfăca de pe punte, Huang ar fi zâmbit şi ar fi spus: „Da, Missy”.

— Fixează-ţi echipamentul, repetă ea pe un ton răstit, însă Huang se lipi speriat de bord. Avea destulă bunăvoinţă, însă nu era înzestrat cu acel simţ marinăresc înnăscut, propriu lui Ah Chi.

Sally se apropie încet de prora întunecată în aşa fel încât să nu o deranjeze pe Vicky de la cârmă şi-l trimise pe Huang jos să mănânce. Indicatorul de viteză a vântului, o lumină palidă în faţa cockpitului arăta douăzeci şi două de noduri, când o rafală puternică îl făcu să sară la treizeci, obligându-l pe Whirlwind să-şi afunde prora peste suprafaţa apei şi împroşcându-i faţa lui Vicky cu apă caldă sărată. Simţea cum cârma îi este smulsă din mână, ca şi cum un monstru uriaş s-ar strecura pe sub vas.

— Catargul mare este suprasolicitat, îi strigă mama din întuneric.

Vicky se îndreptă către vela mare, însă Sally o opri.

— Se pare că cineva a uitat să strângă marginea de învergare.

Vicky simţi în întuneric mâna mamei sale pe roata cârmei, o lăsă în locul ei şi, croindu-şi drum înainte, îşi desprinse frânghia de salvare de la vinciul cockpitului şi o fixă de bara de pe acoperişul cabinei, înainte de a păşi pe punte. Mama avea dreptate cu privire la frânghia marginii de învergare. Deşi nu o putea distinge în beznă, simţea că vela era umflată. Vicky dădu de capătul parâmei şi îl trecu de patru ori în jurul unui vinci, trăgând astfel de vergă în jos.

— Aşa e mult mai bine, strigă Sally, cu o voce care vibra în vânt, iar când Vicky se întoarse la cockpit, siajul vasului era mai puţin pronunţat şi cârma devenise mai uşoară în mâinile ei. Norii acoperiseră complet steaua după care se călăuzea.

— Cap două sute zece, spuse Sally cu chipul luminat de cadranul compasului.

— Da, ştiu.

— Nu-i aşa că e formidabil? Spuse Sally. Vicky îi privi silueta în lumina compasului şi observă că sorbea din nou un martini.

— Ai mâncat ceva, mamă?

— Nu mi-e foame.

— Care sunt coordonatele vremii?

— Forţa şase sau şapte grade Beaufort. Nimic despre „afurisita aia de fată bătrână”.

— Nu va fi taifun? Întrebă Vicky.

— Sper din toată inima să nu fie, dar vom avea o noapte grea şi lungă. La ce te uiţi? Oh! N-ai motive de îngrijorare. Doamne! Uneori ai în priviri o licărire ciudată care mă sperie… Hai, mai bine spune-i lui mami, cum e viaţa ta la New York?

— Din bucăţele.

— Am ghicit asta azi de dimineaţă. Vreau să spun, ai vreun prieten?

— Ţi-am mai zis că nu figurează nimic pe agenda mea.

— Nu te necăji pentru asta, agendele se pot rescrie.

— Vorbesc serios. Vreau cu adevărat să fiu singură.

— Şi eu am avut perioade din acestea, îi spuse Sally, privind în gol.

Vicky încercă să-i desluşească faţa în întuneric. Nu avea nici o bănuială legată de Vivian Loh?

— Mamă, ce crezi tu că a făcut tata în jonca aceea?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Şi nu eşti curioasă?

— Nu discutăm niciodată afaceri.

— Deci crezi că era vorba de afaceri?

— Orice mişcare pe care o face tatăl tău este o afacere.

— Mă gândeam şi eu… o joncă chineză care acostează lângă noi şi…

— De ce nu-l întrebi pe el dacă eşti aşa de curioasă, i-o tăie scurt Sally, întorcându-şi capul într-o parte să-şi scurgă paharul. Aşa, până la fund, ca generalul Mac-Arthur. Se întoarse înapoi la pupă.

— Unde îţi este echipamentul de protecţie? Strigă Vicky după ea, însă vuietul vântului şi al valurilor îi acoperiră glasul şi îşi dădu seama că mama ei n-o auzise. Întrucât băutura reprezenta un alt subiect pe care Vicky nu era dispusă să-l analizeze pe moment, şi-l scoase din minte şi rămase să guste plăcerea singurătăţii, pe punte. Viteza

vasului crescuse, iar marea, deşi învolburată nu era încă primejdioasă, ridicarea şi spargerea valurilor fiind încă previzibile. În aceste condiţii cursul lui Whirlwind, deşi nu era nici uşor, nici lin, se menţinea constant, iar ritmul său nu varia prea mult. În bezna care-i înconjura, doar coama albă înspumată a valurilor se mai distingea uneori ici şi colo când vreun mănunchi de stele, uimitor de strălucitoare, se ivea de printre nori, părând atât de aproape, încât erai tentat să le atingi cu mâna.

— Sosesc întărituri, se auzi glasul glumeţ şi mobilizator al lui Hugo care îi întrerupse firul gândurilor. În timp ce se apropia grupul format din tatăl lor, Ah Chi, Chip, Sally şi Peter, Vicky se dădu la o parte din lumină, aşteptând ca ei să închidă capacul culisant de la cabină. Se aşezară în cockpit pe banchete, râzând şi glumind, aruncând priviri piezişe prin hublouri, dar nu după mult timp se aşternu liniştea. După ce se obişnuiră cu întunericul, constatară că starea mării se modifica vizibil.

— Dumnezeule mare, spuse Hugo trăgând puternic aer în piept, într-o stare de spirit în care emoţia se amesteca cu neliniştea.

— Cum merge, Maiestate?

— Vântul la douăzeci şi cinci, rafale la treizeci şi cinci. Valurile în creştere în spatele nostru. Aş vrea s-o mai încetinesc puţin.

— Poate eşti obosită?

— Nu, deloc.

— Nu vrei să te odihneşti puţin?

— Nu!

— Atunci vezi să nu o găureşti. Dacă laşi valurile să-ţi izbească în pupă, o încurcăm cu toţii.

Vicky încremeni, dar Sally îi făcu semn cu cotul în întuneric.

— Da, tată, răspunse ea automat, neînţelegând de ce tatăl său anticipase varianta cea mai rea. Vrei cumva să mai luăm o terţarolă?

— Nu, lasă că se comportă bine, răspunse el cu o profundă afecţiune pentru Whirlwind, dar în aceeaşi clipă un val puternic izbi pupa dântr-un nou unghi, ceea ce-l făcu să se ridice de la proră. Vicky cârmi brusc, lateral, înainte ca vasul să fie izbit dintr-o parte, însă o rafală puternică lovi într-o velă strai şi o desprinse apoi cu furie.

— Hugo! Preia cârma înainte să-şi schimbe direcţia.

Cu figura schimonosită, Hugo ajunse la roata cârmei.

— Lasă un bărbat să facă asta.

— Să vedem cât ai să rezişti. Cu obrajii înflăcăraţi din cauza vântului şfichiuitor, se întoarse pe puntea pupei. Îi displăcea profund când dădea greş cu ceva, dar când tatăl ei era de faţă o durea şi mai mult. Ea ştia că nu e un marinar înnăscut ca mama ei care se dedicase navigaţiei încă din copilărie. Exista o legătură intimă între barcă şi mama ei pe care Vicky simţea că n-o va stabili niciodată; dar, de cele mai multe ori, prin eforturi şi concentrare, ştia să o domine şi să-i înlăture defecţiunile. Se lungi pe spate cu harnaşament cu tot şi privi norii care semănau cu o herghelie de cai albi ce goneau în întuneric.

— Vicky! O strigă Hugo peste umăr, mă urmăreşti, draga mea?

În primul moment, ea crezu că Hugo, ca frate mai mare, afectuos şi protector, încerca să o calmeze, cerându-i să dea de veste dacă valuri periculoase ar izbi spatele vasului în unghiuri primejdioase, dar în clipa următoare vântul se înteţi şi imprimă vasului o mişcare haotică. Nu mai încăpea nici o îndoială că marea era montată şi că timonierul aproape că nu mai putea controla vasul.

Vicky sări ca arsă şi se plasă într-un unghi de observaţie mai convenabil, cu faţa spre pupă. Era o beznă înspăimântătoare. Trebuia să privească în toate direcţiile, ciulindu-şi urechile la orice zgomot suspect. Treptat, ea distinse zgomote produse de vele şi catarge, de acelea provocate de izbirea valurilor uriaşe care obligau Whirlwind să-şi afunde prova, urmate apoi de izbirea unei

alte rafale în vele şi şuieratul vântului, venit parcă de pretutindeni. Apoi, linişte… o linişte încărcată de prevestiri sumbre. Vergile catargelor care puteau fi văzute de la o distanţă de o sută de yarzi la lumina zilei erau acum învăluite în negura nopţii, aşteptând liniştite să se frângă. Singura nenorocire care veni prin surprindere se dovedi afundarea treptată a pupei, întrucât un val uriaş absorbi apa de sub vas.

— Vin dinspre port, Hugo.

Hugo cârmi spre dreapta, riscând un unghi de abordare a valurilor din faţă, pentru a menţine pupa orizontală. Aceasta se redresă şi Whirlwind acceleră. Hugo smuci iar roata cârmei pentru a menţine echilibrul de forţe între faţă şi spate. Aceasta se redresă cu încetineala cu care se aplecase, ceea ce însemna că el calculase corect, dar o zgâlţâire puternică dovedi contrariul. Timp de o secundă lăsă impresia că îşi pierduse controlul; Vicky nu se putu stăpâni să nu-şi spună cât de necruţător ar fi fost tatăl ei dacă, în locul lui Hugo, ea ar fi comis greşeala. Pe Hugo însă îl preveni cu blândeţe, ca după câteva momente să coboare acolo… unde, desigur, aştepta Vivian. El lipsi timp de vreo zece minute.

— Sărmanul Wally Hearst, fu singura remarcă pe care o făcu Duncan la întoarcere. E terminat de tot, amărâtul.

Hugo rezistă timp de o oră, apoi Duncan îl chemă pe Ah Chi să treacă la timonă. Chinezul se îndreptă nerăbdător spre cârmă. Fulgere scăpărau în depărtare, urmate de bubuiturile tunetelor.

— Să-ţi fac lumină, Ah Chi?

— Da, Missy.

Chinezul se descurca însă destul de bine şi fără ajutor, rotindu-şi capul cu agerime în toate direcţiile. Scăpărările trăsnetelor deveniră tot mai dese şi mai luminoase. Un fulger, cel mai puternic de până atunci declanşă o ploaie cumplită, însoţită de rafale de vânt, care măturară punţile, trântind vasul pe o parte. Un altul scăpără din nou,

aruncând peste vopseaua acestuia o lumină de moarte. Vicky văzu ploaia năvălind pe punţi, văzu sclipirile spiţelor de la roata cârmei în mâna lui Ah Chi, văzu apoi suprafaţa mării aplatizată pentru moment de răpăiala ploii, apoi alte valuri uriaşe, ca nişte lanţuri de munţi cu creste răsucite, şi Whirlwind se urcă pe un val uriaş care îl ţintui pe loc aproape înţepenit, trântind-o pe Vicky peste echipamentul ei. Lumina fulgerului o orbi pentru o clipă. Un nou trăsnet împrăştie un fascicul luminos şi privirile i se opriră asupra lui Ah Chi lungit pe podeaua cockpitului, susţinut de mama ei care îi cerceta o tăietură deasupra sprâncenei. Tatăl ei preluă cârma. Când întoarse capul, Vicky zări un val monstruos ce venea în urma lor cu un muget înfricoşător.

— Tribordul! Strigă ea la tatăl ei, dar acesta luase deja măsurile de siguranţă pentru evitarea dezastrului. Ea mai strigă de două ori, făcându-l atent că marea este foarte montată în unghi la pupă şi de fiecare dată constată că el anticipase pericolul. Vicky rămăsese mută de admiraţie. Era ca şi când anticipa totul prin picioare, simţind sub el cum Whirlwind trepidează în faţa atacurilor mării. Dacă barca îi vorbea mamei într-un limbaj precis al vântului şi velelor, tatăl ei comunica cu vasul în baza unui cod ştiut numai de ei. Corpul vasului era ochii lui, iar cârma – mintea lui.

— Hugo! Zbieră el deodată. Scufundă ancora de furtună.

Zgomotul combinat de vânt, valuri şi ropotul ploii aproape că îi acoperi glasul. De pe puntea de la pupa, Vicky coborî în cockpit şi se strecură pe lângă mama ei. Ah Chi reuşi să se ţină pe picioare şi strângându-şi cu putere între degete rana sângerândă, susţinea că se simte bine. Chip îl lumină cu felinarul şi îi spuse:

— Hai jos, băiete, să văd ce ai, şi, petrecându-i un braţ pe după umeri îl conduse până la cabină, în ciuda protestelor acestuia.

— Acum! Urlă Vicky când văzu apa că se retrage de la pupă, luminându-le calea până ce coborâră prin capacul culisant.

Totul se petrecu în câteva secunde. Între timp, Hugo încerca să arunce ancora de furtună. Bărbaţii fixară legăturile de un vinci de lângă cockpit pentru a rula vela.

— Afurisita asta, iar s-a înţepenit, tată.

— Lasă-mă pe mine, strigă Peter, croindu-şi drum spre cabină.

Tatăl lor îndreptă lumina farurilor spre punţi, cercetând nivelul apei din jurul acestora.

Vicky nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Apa pătrundea în vas din toate părţile, în creste înalte.

— Data viitoare, sugeră Sally, trebuie să luăm cu noi un anemometru, poate aşa, tatăl tău mă va asculta o dată şi pe mine. Mai sorbi o înghiţitură de Martini pe care îl şterpelise din provizie.

— Hugo, n-ar trebui să-l ajutăm pe Peter? Întrebă Vicky.

— Se descurcă el.

Peter însă nu se descurca deloc. El se afla pe puntea din faţă, aplecat peste un vinci, încercând să-i deblocheze mecanismul, când un val urcă peste provă, îl izbi şi îl culcă pe podea. Îşi ridică cu precauţiune capul, ca o broască ţestoasă şi se trase înapoi către frânghia sa de siguranţă.

— Hugo! Răcni tatăl lor. Trimite-l pe Peter înapoi să înfăşoare blestemata aia de velă. Dacă nu puteţi, tăiaţi-o dracului înainte de a se răsuci.

Hugo porni cu paşi împleticiţi de-a lungul bordului încercând să-şi menţină echilibrul. Ajuns pe puntea din faţă, îl desfăcu pe Peter din chinga sa, astfel încât să se poată strecura în locul lui.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sally, el ştie mai bine să…, însă Hugo foarte precaut, se şi strecură prin spatele lui până la capătul frânghiei de salvare din jurul vasului, înainte de a îngenunchea pe vergă cu cuţitul în mână. Peter se aplecă înapoi şi căzu extenuat în cockpit. Vicky îl compătimi sincer, văzând că, în ciuda strădaniilor eşuase în mod lamentabil. S-a schimbat… gândi ea; în

trecut ar fi evitat asemenea situaţii. În aceeaşi clipă îi veni în minte Mary Lee care îl împingea mereu de la spate.

— Nu fi prea sigur de frânghia asta de salvare! Îi strigă Sally, însă vocea ei fu acoperită de vuietul vântului. Se ridică şi încercă fără prea multă îndemânare să-şi desfacă frânghia de siguranţă.

— Unde te duci, mamă?

— Vreau să-l asigur şi să-l fixez de vinci, înainte ca alt val să ne plesnească. Frânghia de salvare nu-l va ţine.

— Hugo! Zbieră Duncan din fundul cockpitului, în timp ce se lupta cu roata cârmei, însă Hugo nu-l mai putu auzi.

Vicky se duse în faţă.

— Am să-l prind eu.

— Oh, Dumnezeule! Strigă mama ei. Hugo, ai grijă!

Un val de o înălţime nemaipomenită, poate triplă faţă de celelalte, se năpusti asupra vasului. Duncan învârti roata cârmei, vrând să-l abordeze cu faţa, însă acesta absorbi atâta apă de sub vas, încât prora sa nu se putu ridica.

— Hugo! Mai ţipă o dată şi Sally.

Simţind puntea de sub el ca de plumb, Hugo privi în sus la peretele uriaş al valului în ascensiune şi se aruncă peste catarg cu braţele desfăcute. Întrucât avea echipamentul fixat de frânghia de salvare, el fu smuls chiar în momentul când valul ajunse în dreptul lui, năpustindu-se pe puntea din faţă şi măturând totul în calea sa.

Vicky îşi văzu fratele înşfăcat de acest val monstruos. Hugo fu proiectat de-a lungul vasului, iar legăturile harnaşamentului lui smulseră frânghia de salvare, retezând stâlpii parapeţilor ca pe nişte popice. Corpul său flutură peste cockpit şi, după ce fu smuls şi ultimul stâlp, acesta dispăru în bezna nopţii.

— Urmăriţi-l! Strigă Duncan din răsputeri.

Existau mai multe teorii cu privire la modul de pescuire a unui „om la apă”, însă toţi fură de acord că cel mai important lucru era să nu fie scăpat din vedere, întrucât un

cap plutind pe o mare montată putea fi socotit pierdut pentru totdeauna.

Dumnezeu era mare. Luminile trăsnetului scăpărară din nou şi Vicky, sărind pe puntea de la pupă, zări capul blond al lui Hugo, mult în spatele pupei, strălucind ca aurul într-o mare înspumată.

— Să ne apropiem!

Duncan abandonă roata cârmei şi Whirlwind se clătină. Să faci marche-arriere cu un vas mare la comenzi bruşte şi neaşteptate era o treabă foarte grea, chiar şi în cele mai bune condiţii, dar în cea mai întunecată noapte, cu schimbări rapide ale vântului, cu o mare foarte montată, cu ploaie şi furtună, era aproape imposibil. Un val se sparse deasupra capului lui Hugo, şi Vicky nu-l mai zări, cu toate că Chip alergă imediat către ea cu o lampă puternică. Rotiră îndelung farurile în cercuri tot mai largi pe suprafaţa apei. Ah Chi, Fiona îngrozită, până şi Wally Hearst alergară spre puntea superioară cu alte surse de lumină şi făcură acelaşi lucru, dar nu reuşiră decât să stânjenească manevrarea velelor, în timp ce vasul îşi reluă cursul pe care veniseră.

Căutară astfel ore întregi, deşi ştiau bine că marea învrăjbită şi furtuna îi depărta tot mai mult de locul în care Hugo fusese aruncat peste bord. Fiecare era obsedat de imaginea lui Hugo zbătându-se în încleştarea cu valurile, încercând să supravieţuiască şi groaza puse stăpânire pe toţi, deşi continuară să scruteze o mare întunecată şi năprasnică. Toţi erau tăcuţi, afară de Sally care rămase agăţată de parâma-strai a vasului, urlând de disperare în bătaia vântului.

Implorând o minune, Vicky se duse lângă mama ei să o îmbărbăteze.

— Urmăriţi-l în continuare, urlă ea mereu.

Vicky se retrase şi îşi reluă poziţia de cercetare a mării în lumina alburie a reflectoarelor. Simţi o prezenţă lângă ea şi, privind în sus, îl zări pe tatăl ei la cârmă, cu faţa rigidă, ca de piatră. Îşi dădu seama îndată ce lucru groaznic îi trecea

prin minte în acel moment. Hugo se dusese pentru totdeauna, iar ea era singura care-i mai putea lua locul.

CARTEA A DOUA.

DOUĂ-CĂRĂRI WONG.

Revelion 1996-1997

— Salut, Vicky, arăţi minunat!

Alfred Ching întinse mâna şi se aplecă să o sărute uşor pe obraz. Ochii lor se priviră un timp, iscoditori, încercând să reînvie amintiri dintr-o perioadă îndepărtată când fuseseră amanţi. Vicky se smulse însă brusc de sub vraja privirii lui, iar Alfred Ching o urmă în biroul ei, aruncându-i ocheade admirative ce nu omiteau nici un amănunt din înfăţişarea ei. Exteriorul clădirii care adăpostea birourile executive ale companiei Mackintosh-Farquhar era modest şi lipsit de perspectivă, întrucât aceasta fusese înconjurată de alte clădiri mai noi şi mai înalte, de felul acelora care invadau acum Causeway Bay, însă lucrătura lemnului şi a mobilierului stătea mărturie asupra unui îndelungat şi profitabil negoţ maritim desfăşurat de această întreprindere.

— Regret nespus dispariţia lui Hugo; mă gândesc adesea la el.

— Am primit cartea ta de vizită cu condoleanţe şi îţi mulţumesc. De fapt, îţi mulţumesc pentru amândouă.

Alfred îi trimisese câteva rânduri foarte simţite în care îi spunea cât de mult admirase caracterul lui Hugo şi o altă scrisoare în octombrie, când începuse să circule zvonul despre divorţul părinţilor ei. Dar iată că acum apăruse ca din senin, propunându-i să-l primească pentru a discuta afaceri. Ea se afla la Hong Kong de şase luni şi era puţin supărată la gândul că în toată această perioadă, Alfred nu-i dăduse nici un semn de viaţă.

Dar de ce oare îi dădea acum târcoale? Îl tratase mizerabil, căci nu exista un cuvânt mai potrivit pentru comportarea ei, şi, deşi pe atunci nu avea decât optsprezece ani, azi, la treizeci şi doi, se mai simţea încă

vinovată. Alfred o ceruse în căsătorie, dar Vicky nu intenţionase să se mărite cu nimeni înainte de a fi găsit o cale să rupă cu tradiţia familiei şi să-şi facă mai curând o carieră decât să patroneze acţiuni de binefacere şi să crească următoarea generaţie de fii şi fiice ale Tai-Pan-ului.

De fapt, Vicky se folosise de el pentru a-l determina pe tatăl său s-o trimită la un colegiu din New York, deşi Duncan Mackintosh nu avea nevoie de fiice instruite. Şmecheria reuşise. Cum era de prevăzut, mama ei se opusese căsătoriei cu un chinez, în timp ce tatăl ei – ambiţiosul fiu al unui funcţionar în serviciile coloniale – avusese şi mai puţină nevoie de un ginere sărăntoc decât de o fiică cu studii. Faptul că Alfred nu le purtase pică nu uşură cu nimic situaţia.

— Ai fost plecat în ultimul timp? Întrebă Vicky.

— Canada şi Statele Unite. Acum sunt în tratative pentru cumpărarea lui Cathay Tower.

— Am auzit şi sunt foarte impresionată. Circulau zvonuri că nu de mult, Alfred câştigase o mică avere din importul de carne tranşată de la abatoarele nord-americane pentru Hong Kong. Cathay Tower era cea mai mare şi mai nouă proprietate din Causeway Bay, o adevărată lovitură de maestru în cariera sa. E adevărat că vei plăti două miliarde?

— Aproape.

Două miliarde era un preţ exorbitant, care avea să urce valoarea proprietăţilor lui la cote astronomice în toată Colonia. Aceasta era bârfă de ultimă oră, dar ea spera să afle şi alte amănunte.

— E adevărat că în afacerile tale te foloseşti de banii Chinei populare?

Ochii migdalaţi ai lui Alfred se întunecară uşor, vizibil dezamăgit pentru faptul că tocmai Vicky Mackintosh îl credea capabil să joace rolul de comisionar al Beijing-ului.

— Eu n-am nimic de-a face cu China, răspunse el pe un ton neconvingător. Asta e o afacere serioasă.

Vicky se gândi că n-ar fi rău să-i sugereze tatălui ei ca Mackintosh-Farquhar să mai cumpere câteva proprietăţi înainte ca preţurile să urce.

— Mult succes…! Ai o mină foarte prosperă.

Într-adevăr, Alfred strălucea. Arăta straşnic în costumul său gri-perlat, cu un surâs degajat, ce exprima siguranţă de sine. Ea se bucura sincer că frumosul ei iubit chinez de altădată era azi un om împlinit. De-a lungul anilor, el îi înflăcărase imaginaţia cu o insistenţă tulburătoare. Puteau trece luni fără să se gândească o clipă la el, dar era suficient ca un bărbat bine făcut să-i apară în cale, să remarce un mers care-i amintea de Alfred şi, dintr-o dată, imaginea lui reînvia, chinuind-o nopţi de-a rândul.

Alfred crescuse în Hong Kong şi devenise conştient încă din fragedă tinereţe că un studiu aprofundat şi o stăpânire temeinică a limbii engleze ar constitui un instrument cu dublă valoare pentru un chinez ambiţios care aspira cât mai sus. Trudise mult la problemele de pronunţie şi chiar reuşise să şi-o şlefuiască într-o şcoală engleză care punea accent pe pronunţie, recurgând la vizionarea de filme vechi. Mai târziu împrumutase şi un accent australian, la Sydney, unde îşi făcuse ucenicia în afaceri pe lângă o companie chineză care emigrase după Declaraţia Sino-Britanică în 1984.

De îndată ce obţinu un paşaport australian se întoarse acasă cu un aer occidental, atât în ce priveşte comportamentul cât şi înfăţişarea. Atunci când se afla în compania expatriaţilor, el se reţinea de la scobitul între dinţi în dosul palmei, deşi ca mulţi alţii, în perspectiva anului 1997, îşi adăugase numele său chinez la sfârşitul celui occidentalizat, aşa încât pe cartea lui de vizită scria: ALFRED CHING CHU-MING. Prietenii din Canton îl porecliseră Piele de banană, însă o banană cu miez alb. El râdea şi le răspundea: „Asta înseamnă o banană cu totul specială”. Prietenii lui chinezi pretindeau, de asemenea, că „femeile occidentale sunt formidabile dacă le deprinzi

gustul”. În ce-l priveşte, el deprinsese gustul pentru Victoria Mackintosh, chiar din clipa în care pusese ochii pe ea – o femeie foarte atrăgătoare, cu păr auriu şi cu ochi neasemuiţi, de culoarea safirului.

Se întâlniseră la o petrecere în scop de binefacere la Jockey Club, unde Alfred fusese invitat şi apoi lansat în societate de unul din mentorii săi, deşi prietenia între doi oameni provenind din medii atât de diferite părea cel puţin ciudată. El fusese primul băiat chinez pe care Vicky îl găsise atrăgător şi adeseori ea îl tachina spunându-i că este singura blondă din colonie care nu-l depăşeşte ca înălţime.

Săgeata lui Cupidon îi pătrunsese atât de adânc în inimă, încât Vicky se simţi total subjugată de exotismul lui. Fiecare discuţie cu el îi dezvăluia amănunte asupra unei lumi total necunoscute până atunci. Într-un cuvânt, era unic, se deosebea total de colegii ei de şcoală. Părinţii lui erau bucătari şi aveau un restaurant mic în Kowloon. Când, în sfârşit, ea îl convinse să o aducă acasă, pentru a-i cunoaşte părinţii, Vicky luă prima oară contact cu atmosfera unei bucătării chinezeşti unde domnea o adevărată zăpăceală, la care se adăugau mirosurile cele mai ciudate. Aparentele discuţii violente în dialect cantonez se finalizau cu hohote de râs: surorile şi fraţii mai mici ai lui Alfred stăteau aplecaţi asupra caietelor lor de şcoală, sub supravegherea afectuoasă a adulţilor în permanentă mişcare şi a bătrânilor resemnaţi şi senini.

Tot ceea ce aflase Vicky despre chinezi – şi recunoştea că ştia foarte puţin, dar oricum mai mult decât majoritatea femeilor gweilo – învăţase de la Alfred, ca, de exemplu, cinismul lor ocazional, care nu pornea însă din suflet, ci era mai curând o privire lucidă asupra lucrurilor; latura întunecată a cinismului lor care ducea adesea la un fatalism paralizant; importanţa formulelor respectuoase de adresare, în discuţiile cu ceilalţi, ceea ce pentru o femeie deschisă şi directă era o corvoadă infernală, precum şi

totala lor lipsă de interes faţă de sintagme ca „ce dacă!” şi „numai dacă!”

— Ce grozav birou ai! A fost cumva al lui Hugo?

— Prin tradiţie este biroul nostru nr. 2. Îl folosea tatăl meu când lucra pentru bunicul şi provine de pe o corabie engleză care făcea negoţ cu ceai. Priveşte cum erau asigurate sertarele pe timp de furtună! Fascinat, Alfred sorbea fiecare cuvânt pe care-l rostea Vicky, dornic să prelungească la infinit discuţia cu ea. Întreprinderile Farquhar cumpăraseră corăbii pe nimica toată atunci când apăruseră aburii, căci pânzele deveniseră anacronice şi desuete.

— Bună mişcare, spuse Alfred, atingând un mâner lustruit. El descoperi apoi o uşă laterală mascată în peretele furniruit cu lemn de tek.

— Unde duce asta?

— În biroul Tai-Pan-ului.

Alfred făcu un gest de cunoscător.

— Un vechi proverb chinez spune că „Răspunderea fără putere duce la ulcer”. Pariez că tânărului Peter nu-i plac toate astea.

— Ai câştigat pariul.

Peter îşi disputase cu ea biroul lui Hugo, împreună cu toate avantajele accesului direct la tatăl lor – împins desigur de Mary Lee, cu care oficializase legătura la sfârşitul verii. Fiindcă se menţinuse pe poziţie, îşi câştigase duşmănia logodnicei lui Peter într-un moment nefericit, când familia ar fi trebuit să fie unită. Era însă o lecţie pe care o învăţase în cursul uceniciei sale la conducerea MacF, aceea de a face diferenţa dintre o întrecere sportivă şi o bătaie aprigă pentru supravieţuire. Hotărâtă să-l domine pe tatăl său cu orice preţ, ea ceruse biroul lui Hugo, promiţând în schimb să preia conducerea afacerilor acestuia. „Fără înşelăciuni”, precizase ea, iar acum, iată că era al ei, cu uşă cu tot şi uneori, noaptea târziu… şi cu robusta lui fantomă. E adevărat că în cele şase luni ea fu nevoită să folosească uşa,

fără a telefona în prealabil, deşi aceasta rămăsese deschisă în tot timpul crizei de braţe de muncă ce lovise Hong Kong-ul la începutul toamnei şi ameninţa cu anularea tuturor proiectelor MacF în Colonie. De fapt, sărmanul Peter nu era un concurent real, dar de cealaltă parte a biroului tatălui ei mai exista un alt birou, cu propria sa uşă de acces, anterior deţinut de George Ng, vârstnicul comprador al familiei, birou ocupat în prezent de Vivian Loh, pe care Vicky o suspecta că grăbise plecarea bătrânului şi blocase promovarea fiului acestuia.

Vivian Loh hoinărea în dimineaţa aceasta printr-o piaţă din Mong Kok, o zonă aglomerată şi înghesuită, cu case închiriate, aplecate peste poteci înguste, nu departe de locuinţa în care trăise odinioară cu mătuşa Chen. Legumele expuse mascau un negoţ primitiv, întrucât tulburările din primăvara trecută nu fuseseră singurele ocazii de încălcare a legilor şi rânduielilor britanice. Lucrul cel mai supărător era însă, într-un fel, vânzarea ilegală a diferitelor animale pentru hrană. În timpul sezonului se găseau mereu şerpi din abundenţă, dormitând în cuştile lor zăbrelite, dar din anumite motive erau ignoraţi de stăpânii coloniali. Pe la jumătatea anilor '90 un chinez cu gusturi exotice trebuia să facă drumul până la Canton pentru o labă de urs, creier de maimuţă ori carne de câine sau pisică. Dacă însă aceşti amatori de delicatesuri nu le consumau pe loc, ei trebuiau să le transporte clandestin peste graniţă aplicându-le etichete de „carne de capră”.

Vivian înainta printre tarabele cu ridichi lucioase, mazăre, fasole şi căpăţâni de conopidă albă ca zăpada. Trecu apoi de negustorii de peşte viu care-şi ţineau marfa în bazine de plastic. În aer pluteau mirosuri grele de ulei încins, de pământ reavăn şi bălegar. Era un vacarm de nedescris, întreţinut de o sumedenie de zgomote de la motoarele compresoarelor, despicatul cărnii cu satârul, hârşâitul de mătură până la târşâitul încălţămintei uzate pe un pavaj tocit.

Vivian Loh, care îşi făcuse studiile universitare în străinătate, lucrase cu gweilos şi în prezent îşi dăruise inima lui Duncan Mackintosh, constata în anumite ocazii că o latură a personalităţii sale devenise mai mult occidentală decât chineză. Avea, de obicei, tendinţa de a mai zăbovi în jurul unei mese în loc să se ridice brusc, după golirea farfuriei, sau simţea uneori o acută nevoie de linişte. Alteori, aceste schimbări aveau un caracter mai profund. Ea învăţase în Anglia să aprecieze singurătatea, să se bucure de anonimat, într-un fel nemaiîntâlnit în China. Acum, atenţia i se concentra asupra unor detalii pe care nu le observase niciodată înainte, ca, de exemplu, suferinţa animalelor închise sau sacrificarea lor pentru hrană.

Nu departe de bazinele cu peşti stăteau stivuite cuştile cu păsări şi porci, unele dintre ele părând resemnate faţă de soarta ce le era rezervată. Câteva pisicuţe se jucau vesele îndărătul zăbrelelor, nepăsătoare şi ele în faţa soartei care le rezerva un sfârşit crud. Altele mai mari, cu labe sângerânde, se zbăteau să se elibereze din capcanele puse de vânători. Câini deja sacrificaţi atârnau la umbră, etalându-şi pielea lor neagră, preferată de amatori. Vivian se scutură dezgustată la vederea acestui spectacol oribil când atenţia îi fu atrasă de o frumoasă fată de la munte în jur de cincisprezece ani. Avea în ochi scăpărări sălbatice asemenea animalelor pe care se părea că le are în grijă. Un vânător cu părul lung, strâns într-o coadă de cal, stătea alături de fată aruncându-i priviri posesive; tatăl fetei sau un presupus prieten, gândi Vivian. Fata îl privea cu atenţie şi, cu o mişcare uşoară a capului, acesta îi dădu de înţeles că trebuie să-l urmeze după perdeaua din fundul prăvăliei. Vivian trecu pe lângă cuşti şi se opri în faţa prăvăliei. Fata mai zăbovi puţin, privind-o bănuitoare pe Vivian, apoi dispăru după perdea. Înăuntru, în obscuritate, vânătorul aştepta. Vorbea într-un dialect muntenesc Guangdong pe care Vivian de-abia dacă-l înţelegea. Trebui să treacă un timp până când şi-a dat seama că el aştepta o parolă.

Aceasta era o frază dântr-un cântec patriotic: „Eu sunt chinez”, „Mor cu suflet de chinez”.

— Poţi să fii sigură, mormăi vânătorul, dacă banda lui Cheng ne va înhăţa.

— Îmi pare rău că nu te pot servi cu ceai, se scuză Vicky, m-ai luat prin surprindere. Tata o să mă cheme în curând din Shanghai. Ce probleme ai?

— Două: prima cu emigranţii-expatriaţi.

— Uhh!

Alfred făcu o grimasă de parcă ar fi câştigat la loterie.

— Sper că eşti la curent cu lipsa braţelor de muncă.

— Din păcate, cunosc problema îndeaproape. Nu pot găsi vreun meseriaş nici pe amor şi nici pe bani.

— În ultimii treisprezece ani de la semnarea Declaraţiei Comune, cam patruzeci sau cincizeci de mii de oameni de nădejde din clasa mijlocie se scurg anual în Canada, S. U. A. şi Australia, aşa e?

— Desigur, oameni fără drept de vot.

— N-am decât să privesc pe fereastră şi să văd câteva din construcţiile rămase mult în urmă, ca de pildă hotelul tău Expo care arată de parcă l-ai putea inaugura, cu puţin noroc, la jumătatea secolului următor. Dar construcţiile nu sunt decât un aspect al problemei. Nu poţi angaja un secretar calificat sau un analist de sisteme, ca să nu mai vorbim de medici, profesori… o întreagă suprastructură dispare!

Vicky se uită din nou la ceas.

— Deci cum e cu emigranţii-expatriaţi?

— Se pune problema ce face MacF în această privinţă?

— Am angajat manageri chinezi de nivel mediu în vârstă de cincizeci de ani care însă au fost obligaţi să iasă la pensie înainte de termen din cauza corporaţiilor occidentale, mai departe… nimic nu merge.

— Iată care este părerea mea. Hai să înfiinţăm o agenţie care să se ocupe de readucerea emigranţilor din Hong Kong şi de asigurarea unor locuri de muncă pentru ei.

— Cum?

— Îi vom trata ca pe expatriaţi, oferindu-le bonificaţii pentru casă şi maşini, într-un cuvânt toate privilegiile cu care se mândreşte un gweilos.

— Mi se pare foarte costisitor, deşi trebuie să recunosc că este o idee strălucită. Vicky îşi propti coatele pe birou, privindu-l cu atenţie. Esenţial este să-i facem să rămână de bună voie după 1997. Noile lor paşapoarte le vor conferi siguranţă. Îşi vor da seama, cu timpul, că aici li se oferă unica şansă de a prospera. Dar realizarea cea mai de preţ – îţi garantez eu asta – ar fi să-i vedem stabilindu-se aici definitiv şi pe copiii multora dintre ei, care în prezent îşi fac studiile în şcoli americane şi canadiene. Desigur, un dram de naţionalism chinez nu ar strica cu nimic, oricât ar părea de demodat. Şi dacă am ajuns aici, de ce să nu ne gândim şi la necesitatea stringentă a unei universităţi serioase, o Harvard asiatică, chiar aici la Hong Kong. Hong Kong-ul nu poate supravieţui ca oricare alt oraş chinezesc. Noi trebuie să rămânem centrul de limbă engleză al Asiei.

— Te rog, ia-le pe rând!

Alfred îşi deschise servieta şi scoase din ea nişte însemnări.

— Iată, aici am rezumat totul, în două pagini; când o să ai puţin răgaz, te rog citeşte-le şi apoi vom putea discuta la obiect.

— Concret: ce aştepţi de la MacF?

— Să finanţezi şi să înlesneşti accesul la cele mai bune şi mai noi cvartaluri de locuinţe ale tale.

— Dar ştii, Alfred, că asta costă mult?

— Le voi umple cu cei care se întorc la Hong Kong de îndată ce termini construcţia. Gândeşte-te la această problemă dacă vrei să discutăm mai repede amănuntele.

— Vorbeai de două probleme: care era cea de-a doua? Îl întrebă Vicky în timp ce îl conducea afară din birou.

— N-ai vrea să ieşim undeva în ajunul Anului Nou?

— Cât te-ai schimbat, Alfred! Vicky zâmbi şi se întristă puţin. Când ne-am întâlnit prima oară mi-ai cerut mai întâi să ieşim şi pe urmă am discutat afaceri.

— Ţi-ar plăcea sau nu?

Era nervos şi asta o surprinse. „Ţi-ar plăcea sau nu ţi-ar plăcea” era maniera cantoneză de a pune o întrebare, manieră adoptată şi de Alfred la începuturile legăturii lor, când nu se simţea prea sigur de sine.

— După calendarul gregorian sau după cel chinezesc? Întrebă ea.

— Şi într-un caz şi în celălalt.

— Ajunul Anului Nou este astă seară, Alfred. Regret, am alte angajamente. O clipă, ea se gândi să-l invite în familie, dar se abţinu din cauza atmosferei sumbre de la Peak House.

— Da, desigur, ai dreptate şi sper că nu te superi fiindcă ţi-am făcut o invitaţie atât de tardivă. Tocmai m-am întors din Canada şi… dar ce-ai zice de Anul Nou chinezesc? La restaurantul părinţilor mei se organizează de obicei mari petreceri.

— Sună grozav! Dar ce s-a întâmplat? Îl întrebă ea văzându-l posomorât şi dus pe gânduri.

— Asta înseamnă că va trebui să aştept şase săptămâni până atunci.

— Dumnezeule mare, Alfred, o să te invit eu cândva, pe la jumătatea intervalului. Ea se aplecă asupra calendarului şi-l cercetă.

— Pe douăzeci şi unu ianuarie?

Alfred îşi consultă şi el agenda de buzunar.

— Fantastic!

Privirile lor se întâlniră, tulburate de amintirea unui vechi secret al lor, dar înainte ca ea să mai spună ceva, Alfred o întrebă aproape în şoaptă:

— Cărui fapt datorez norocul meu de azi?

— Impulsului tău de a veni să mă vezi şi, desigur, să mă pui la curent cu Cathay Tower.

Alfred o privea fascinat.

— Să nu te surprindă dacă vom fi chiar în noaptea asta împreună. Ridică un deget şi-l lipi de buze în semn de sărut.

— Sigur, succes!

Îi întinse mâna, însă ea îl mai reţinu:

— De ce ţi-a trebuit atâta timp până când te-ai hotărât să dai un semn de viaţă?

Luat prin surprindere, Alfred se bâlbâi o secundă, apoi se redresă şi îi răspunse cu un surâs plin de semnificaţii:

— Să-i aduc aur fiicei Tai-Pan-ului, cum spune un vechi proverb chinezesc.

— Ai reuşit.

— Am învăţat asta în tinereţe.

— Nu de la mine ai învăţat, îi zvârli ea, respingând insinuarea că l-ar fi părăsit din cauza situaţiei lui modeste.

— De la Tai-Pan, spuse el în cele din urmă, şi râseră împreună.

— Ei, acum ce e aşa de amuzant? Întrebă Alfred.

— Femeile Mackintosh-Farquhar au o frumoasă tradiţie în familie, aceea de a se mărita cu bărbaţi care le dublează averea. Tatăl meu a dublat-o pe cea a Farquhari-lor, iar bunicul meu a dublat averea Haig-ilor, dar nu contează dacă devii bogat prin forţe proprii.

— Întrucât eu sunt încă sărac, lasă-mă să-ţi dublez averea prin câteva sfaturi bune.

— Care sunt acelea?

— Întoarce-te la origini!

— Ce vrei să spui?

— Abandonează toate aceste clădiri şi hoteluri, care nu sunt decât o povară din ce în ce mai apăsătoare. Fii ceea ce a înfăptuit MacF cu atâta succes. Fiţi din nou o companie britanică de negoţ. Vechile întreprinderi engleze au înţeles ceva din ceea ce comuniştii, Mafia şi Triadele au ştiut dintotdeauna: controlul asupra zonelor de confluenţă. Să fii prezent acolo unde estul întâlneşte vestul, gata de acţiune. Daţi directive Chinei! Transportaţi bunuri! Cunoşti

fruntariile Asiei! Foloseşte-ţi disponibilitatea, cu alte cuvinte, fiţi iarăşi negustori!

— Vrei să spui că ar trebui să renunţăm la hoteluri şi la terenuri?

— Vicky, fii realistă! Gweilos şi gweipos nu vor reconstrui niciodată imperiile asiatice.

— Alfred, te-ai ţicnit? Mackintosh-Farquhar sunt mai mult decât negustori.

— V-aţi lansat ca prieteni între doi străini şi asta nu e deloc o poziţie rea în vremuri prielnice.

— Suntem mult mai mult decât negustori, insistă Vicky. Noi ne-am cucerit un loc aici.

Înainte ca Vicky să mai poată adăuga ceva, secretara sună.

— Ăsta trebuie să fie tata. Ne vedem deci peste trei săptămâni. Succes cu proiectul tău!

— Şi cu emigranţii-expatriaţi cum rămâne?

— Îmi place cum sună proiectul.

Vicky se îndreptă spre telefon. Deci Alfred Ching revenise, însă sub o înfăţişare total diferită, afişând o siguranţă de sine puţin cam exagerată. Se părea că succesul în afaceri îi modificase substanţial comportamentul. Nu că i-ar fi lipsit siguranţa de sine în trecut, dar acum încetase să se mai scuze atât de des şi pentru orice, ceea ce avea darul să agaseze orice occidental. Nici viaţa ei nu fusese prea veselă. Ţintuită câte optsprezece ore pe zi la MacF, ieşise de câteva ori la restaurant în compania unui tânăr cunoscut la club, dar toate experienţele ei sentimentale eşuaseră lamentabil. Îşi amintea bunăoară de un londonez ambiţios care voia doar o nevastă care să-i toarne copii din datorie faţă de ţară, indiferent dacă ea ar fi contribuit cu un bol de orez de la Vajnica şi Atotputernica Mackintosh-Farquhar. Alţi tineri, vânători de zestre, reali sau imaginari, constituiseră mereu o problemă pentru fiica Tai-Pan-ului din Hong Kong, şi ironia soartei făcea ca ea să revină la o prietenie din copilărie. De la moartea lui Hugo, inspectorul Chip se afla mereu în preajma familiei, susţinând moralul

tatălui ei, făcând chiar pe mijlocitorul între Duncan şi Sally, deoarece căsătoria lor începuse să se dezintegreze, pe de o parte din cauza dispariţiei lui Hugo, iar pe de alta, ca urmare a relaţiei amoroase dintre tatăl ei şi chinezoaica Vivian Loh. Vicky îşi căpătase partea ei din companie şi datorită sprijinului permanent al poliţistului, care rămânea uneori la cină în familia lor până noaptea târziu, sau era reţinut la ceai în după-amiezele de duminică. Când şi când, Vicky îi agrea compania, însă de cele mai multe ori, îl împingea spre Fiona, crezând că ar fi un tată vitreg potrivit pentru fetele ei.

Chip îi amintea lui Vicky în mod ciudat de iubitul ei frate Hugo, prin tandreţea şi buna dispoziţie care nu-l părăsea nici o clipă, spre încântarea tuturor celor din jur. Statura lui înaltă şi oarecum deşirată, deşi plăcută la prima vedere, nu era chiar pe gustul ei. O listă a bărbaţilor de care se simţise atrasă ar fi scos în evidenţă tipul predominant mai scund, robust, asemănător în mod alarmant lui Alfred şi tatălui ei.

O sună pe secretară şi îi ceru să-i trimită lui Alfred Ching un cec. Ideea lui cu expatriaţii-emigranţi i se părea nemaipomenită. Câteva clipe mai târziu, preluă apelul din Shanghai.

— Noroc, tati! Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

— Am primit faxul tău, Maiestate, ce se aude pe acolo?

— A telefonat azi dimineaţă un oarecare domn Wu din Pekin. Wally Hearst spune că este un tip cu greutate – şeful tovarăşului Han de la Muncă. Ne-a invitat să ne întâlnim cu el azi după-amiază.

— Nu pot pleca decât diseară şi apoi nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni în ajun de Anul Nou.

Una din activităţile pe care Vicky le preluase de la Hugo era negocierea cu Comitetul Muncii pentru a achiziţiona lucrători în domeniul construcţiilor de pe Continent. În cursul ultimelor şase luni, Vicky îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului zbătându-se să alcătuiască echipe de lucrători pentru Kai Tak, unde MacF World Expo Golden

Hotel se afla în întârziere faţă de plan cu câteva luni bune. Greva japoneză cu banderolă albă, la care se referise Alfred era un picnic faţă de lipsa acută de lucrători în construcţii. În timp ce Hong Kong-ul putea uşor absorbi zilnic treizeci de mii de lucrători suplimentari pentru clădirea '97 World Expo, Comitetul Muncii trimitea peste graniţă mai puţin de douăzeci de mii de muncitori navetişti, distribuindu-i cu zgârcenie pe întreg teritoriul, în conformitate cu o schemă misterioasă care se modifica după criterii la fel de misterioase.

Cu trei săptămâni în urmă, MacF îşi pierduse echipele de geamgii care fuseseră repartizaţi la centrul comercial multietajat de la Aberdeen, în partea de sud a insulei Hong Kong, şi proiectul îngheţase de-a binelea.

Înălţimea exagerată a hotelului Expo Golden îngreunase şi mai mult situaţia după cum îi explica mereu antreprenorul construcţiei MacF, spre exasperarea lui Vicky care abia se stăpânea să nu-l strângă de gât. Absenţa conlucrării dintre diverse sectoare făcea ca unele lucrări să fie mult mai avansate faţă de altele, întregul edificiu având de suferit fie că era vorba de un hol neisprăvit, fie de lipsa acoperişurilor. Materialele de construcţie blocau intrările şi lifturile, iar muncitorii pe care reuşise să-i adune aşteptau adesea terminarea altor lucrări înainte de a se apuca de propria lor muncă.

Întrucât MacF contracta lucrări şi în mare parte tot MacF le finanţa nu aveau pe cine trage la răspundere în afara propriilor sucursale, astfel că existau mici şanse de diminuare a riscurilor. Era tipic pentru stilul de lucru al tatălui ei, îşi spunea de fiecare dată Vicky. Acum se afla la Shanghai şi negocia drepturi de aterizare pentru o linie aeriană. Ca de obicei, se întindea mai mult decât îi era plapuma.

— Eşti sigur că nu poţi veni mai devreme? Wu ne-ar putea aduce salvarea pentru care m-am rugat atâta lui Dumnezeu. Translatorul său nu mai contenea cu scuzele,

adăugă Vicky. Wu trebuie să se întoarcă la Beijing chiar în seara asta. Speră să nu ne strice planurile pentru Anul Nou, regretă că nu poate… etc., etc., cunoşti placa.

— Aşa spun ei mereu.

— Sunt imprevizibili, îi cunosc eu pe chinezi, tată. Atunci când peşti mari de talia lui Wu îţi fac curte, înseamnă că sunt dispuşi să stea de vorbă.

— Dacă într-adevăr e un peşte mare, sunt de acord cu tine, iar dacă e aşa de important, ţi-o împrumut pe Vivian.

— N-am nevoie de ea.

— La naiba, Maiestate! Nu-l poţi întâlni singură pe numărul lor UNU. Ai nevoie de interpret şi consilier. Vivian va îndeplini ambele funcţii. Ea te va tempera şi va şti să echilibreze situaţia. Eu nu pot pleca din Shanghai, iar de Peter nu mă pot lipsi.

Sărmanul Peter nu va ajunge niciodată Tai-Pan, oricât de brutal l-ar struni Duncan Mackintosh, în speranţa deşartă că nu va fi nevoit să-i lase titlul moştenire lui Vicky. Peter a fost bărbatul numărul doi al companiei şi aşa va fi mereu. În pofida cunoştinţelor sale enciclopedice asupra Chinei şi chinezilor, el continua să analizeze ambele aspecte ale problemei mult timp după ce ar fi trebuit să opteze pentru unul singur şi nici nu era în stare să descopere latura practică a existenţei, întrucât pentru el totul avea aceeaşi valoare.

— De ce să nu-l iau pe Harry Cowes ca interpret?

Tatăl ei nu era de acord cu Cowes pentru că antreprenorul construcţiilor MacF nu deţinea rangul impus de o asemenea întâlnire importantă.

— Atunci îl iau pe Wally Hearst, îi veni imediat în minte neguţătorul cu China, acel bărbos roşcat, care lăsa impresia că e bine informat şi ardea de nerăbdare să se facă util.

— Nu!

— Atunci de ce-l mai păstrăm pe lângă noi?

— Nu vreau ca Wally Hearst să se amestece cu oamenii lui Wu.

— Ce înţelegi prin „oamenii lui Wu”? Îl cunoşti pe Wu? Oare pe cine întâlnise el – se întreba Vicky pentru a mia oară – pe acea joncă roşie? Sau poate că afacerile lui cu compania aeriană de la Shanghai nu erau decât un pretext pentru nenumăratele sale călătorii pe Continent…

— Sub nici un motiv nu-l vei lua pe Wally Hearst la întâlnire, ordonă Duncan Mackintosh pe un ton categoric şi răstit.

Buimăcită încă, Vicky se conformă aşa cum făcea de fiecare dată când tatăl ei se încăpăţâna.

— Da, Tai-Pan!

— Ia-o pe Vivian. Nu-ţi va părea rău.

— Deja îmi pare.

Dar el nici nu-i luă în seamă ultimele cuvinte.

— N-am să-ţi dau acum instrucţiuni care poate nu se vor potrivi momentului, însă nu respinge nimic. Aminteşte-ţi că Republica Populară Chineză e interesată să facă o figură cât mai bună în momentul „Răsturnării”. Ultimul lucru pe care-l doresc ei este un hotel neterminat care să arate ca un deget acuzator. Poţi folosi asta ca argument în defavoarea lor, dacă eşti isteaţă.

— Nu-mi pot imagina cum cei de la Comitetul Muncii pentru Străinătate pot atârna aşa ceva pe perete, în sala de aşteptare, se întrebă Vicky, călcând astfel prima regulă de conduită pe care şi-o impuse cu amanta tatălui ei, aceea de a nu vorbi cu ea dacă nu era obligată, însă simţea nevoia unei descărcări nervoase în preajma acestei întâlniri de maximă importanţă.

Vivian îi mărturisise în maşină că şi ea era la fel de derutată de această schimbare de tactică a chinezilor, dar îşi păstră atitudinea distantă şi rezervată, cu toate că în lift cutezase să avanseze ideea că cei de pe Continent doreau probabil ceva. Plină de deferenţă faţă de Vicky, ea se ridică şi îşi puse ochelarii pentru a examina mai de aproape tabloul, o pictură în ulei cu ramă aurie reprezentând o corabie cu trei catarge pe o mare asiatică azurie. Tablouri, poze şi copii colorate ale diverselor corăbii figurau în mai toate birourile din Hong Kong, aşa încât nu găsi nimic anormal.

— Şi ce-i rău în asta?

Regretând că deschisese discuţia, Vicky îi răspunse:

— Nu e ăsta sediul Comitetului Muncii pentru Străinătate al Chinei comuniste în Hong Kong? Nu aici lucrează simpaticii tovarăşi de la care sperăm să angajăm braţe de muncă?

— Da!

— Cunoşti atunci care era pe timpuri târguiala pentru mâna de lucru?

Expresia lui Vivian deveni treptat serioasă anticipând reacţia lui Vicky.

— Da, desigur.

— Oricum, îţi reamintesc acest lucru pentru împrospătarea memoriei. În secolul al XIX-lea, fermierii înfometaţi din Guangdong şi Fukien fuseseră obligaţi să fugă peste ocean spre a se angaja pe plantaţii şi pe şantierele de construcţii de căi ferate. În felul acesta, milioane de refugiaţi erau transportaţi înghesuiţi asemenea

sclavilor, în Cuba, Hawai, Africa şi America, corăbiile fiind mult prea şubrede pentru a li se încredinţa mărfuri mai valoroase, ca de pildă opiu. În mod cert corabia asta era un vas destinat comerţului cu coolie1.

— Eşti sigură?

— Am deţinut şi noi o flotă, ca fiecare în vremurile acelea, şi mai cred că cineva de aici are un ciudat simţ al umorului. În prezent, China comunistă, cu populaţia sa extrem de numeroasă care trebuie hrănită, încearcă să reînvie acest comerţ. Comitetul Muncii pentru Străinătate a reuşit să asigure maselor sale de oameni munci necalificate, de pe urma cărora s-a burduşit de valută forte şi acum manipulează după bunul său plac nevoia disperată de braţe de muncă a Hong Kong-ului; aşa se face că oamenii ăştia amărâţi trăiesc azi în barăci în Shenzhou şi sunt transportaţi peste graniţă în dube ca vitele. Nu s-a schimbat nimic. Coolie de altădată au devenit azi muncitori cu contract.

— S-ar putea ca pictura să fi fost lăsată aici de fostul proprietar, zise Vivian. Probabil că acest Comitet al Muncii s-a mutat de curând.

Considerând că a vorbit prea mult, Vivian redeveni tăcută şi calmă, fără ca măcar un fir de păr al podoabei sale capilare mătăsoase să se clintească din loc.

Vicky căzu şi ea pe gânduri. Vivian avea desigur dreptate. Oficialităţile Chinei comuniste dădeau buzna în Hong Kong şi se împrăştiau în cele patru zări, asemenea sporilor aduşi de muson. După doisprezece ani de la Declaraţia Comună din 1984, acestea continuau să deschidă zilnic noi birouri. Părea că un întreg departament era pe cale să se transfere de la Beijing, căci fiecare tânjea după un post în Hong Kong, începând cu cele mai înalte oficialităţi ale administraţiei până la funcţionarii mărunţi. Banca Chinei construise cea mai înaltă clădire din Asia, cu vedere asupra districtului central pe care Beijingul îl şi umpluse cu funcţionari şi curând aveau să mai închirieze noi spaţii.

Spaţii ieftine. Anii aceia ruşinoşi când se lăsaseră bătuţi pe umăr de capitalişti se încheiaseră. Comuniştii fuseseră obligaţi să strângă cureaua atunci când inflaţia îi forţase să adopte reforme economice. Fiecare spaţiu era utilizat la maximum. Repartizarea birourilor în spaţii minuscule, asemenea cutiilor de chibrituri, constituia acum o practică curentă.

Vicky constată că până şi sala de aşteptare fusese împărţită în două. În spatele încăperii întunecoase şi neaerisite se aflau nenumărate asemenea birouri unde mişunau funcţionăraşii cu figuri şterse, îmbrăcaţi în cămăşi albe din poliester şi cu ochelari cu rame din plastic. Îi ura pe birocraţi de când se ştia, iar acum aceştia o împiedicau să se concentreze asupra întâlnirii cu proaspătul lor reprezentant oficial. Îşi revăzu lista de priorităţi, aşa cum o învăţase Peter şi cum ştia din propria experienţă acumulată în ultimele şase luni.

Când discuta afaceri cu China Continentală trebuia să ţină mereu seama de faptul că fiecare femeie sau bărbat trecut de treizeci de ani mai purta încă cicatricele Revoluţiei Culturale, amintirea celor zece ani de haos fiind greu de şters. Ei aparţineau, în cel mai adevărat înţeles al cuvântului, unei societăţi controlate, în care fiecare mişcare era observată şi urmărită de alţii şi orice abatere putea atrage după sine consecinţe îngrozitoare. În sfârşit, mai exista un paradox: pe de o parte, credinţa chineză conform căreia China era centrul lumii Zhong guo şi pe de altă parte, factorul economic care atesta existenţa unei societăţi mult mai sărace decât dispreţuita categorie de străini wai guo ren. Gândurile inspirate de zicala „să nu subestimezi niciodată sărăcia chineză…”, îi fură întrerupte de un interpret care, cu plecăciuni şi zâmbete, le invită să-l urmeze într-o sală de conferinţe fără ferestre, unde se afla o canapea foarte rigidă şi două rânduri de scaune aşezate faţă în faţă.

Domnul Wu avea în mod cert prestanţă. Purta un costum cu tăietură modernă de fabricaţie Hong Kong, croit pe măsură, lăsând impresia că sosise cu câteva zile mai înainte decât le spusese interpretul la telefon. Cravata de bun gust, de culoare roşie, cu mici siluete de jonci albastre, se armoniza perfect cu costumul. Arăta ca şi când Serviciul Guvernamental de Informaţii l-ar fi îmbrăcat pentru a-i reproduce imaginea în broşura lor publicitară în patru culori care pleda pentru parteneriatul avantajos între est şi vest din Hong Kong. Înaintă spre Vicky cu alura funcţionarului sigur de sine, care i se păru detestabilă de la prima vedere. Dar, spre surprinderea ei, el îi adresă un surâs binevoitor şi îi întinse cordial o mână grăsulie, reţinându-i câteva secunde ambele mâini, apoi, cu un întreg ceremonial, îşi prezentă personalul care ocupa un şir întreg de scaune pe partea sa.

Rând pe rând, Vicky simţi în nări urme de colonie Zhaos, Chins, Hus şi Crin, câteva din acestea fiindu-i cunoscute de la întâlnirile anterioare. Dar domnul Han, adjunctul preşedintelui Comitetului Muncii, care prezidase aceste întâlniri, lipsea.

După ce domnul Wu termină cu prezentările, Vicky făcu acelaşi lucru cu Vivian, rostindu-i doar în treacăt titulatura pe care i-o conferise tatăl ei – aceea de director pentru Noile Proiecte.

Se aşezară apoi cu toţii pe canapea, Vicky alături de Wu, iar Vivian pe cel de-al doilea scaun de lângă canapea, primul scaun fiind rezervat interpreţilor. Vivian se referi pe scurt la importanţa funcţiei sale la MacF pe care domnul Wu nu o cunoştea.

El se interesă de sănătatea tatălui lui Vicky, care se simţi obligată să-l scuze fiindcă nu putuse reveni de la Shanghai în timp util în vederea acestei întâlniri. Wu se scuză la rându-i pentru scurtul răgaz acordat înainte de întâlnire, iar Vicky îl asigură că acest lucru nu i-a pricinuit nici un necaz. De altfel, ea îndura acest calvar de scuze

interminabile din partea chinezilor de pe continent cam de vreo jumătate de an, de când pornise în căutarea mâinii de lucru. Devenise aproape o a doua natură a sa să afişeze un zâmbet demn şi cordial în acelaşi timp, însoţit de o uşoară înclinare a capului, pentru a demonstra interesul faţă de orice obiecţie sau afirmaţie. Wu, la rândul său, făcu risipă de amabilităţi circumstanţiale. Pe rândul scaunelor rezervate părţii chineze, oficialii Comitetului Muncii arboraseră aceleaşi mine convenţionale, în timp ce expresia lui Vicky părea să sugereze că întreaga ei viaţă se concentrase exclusiv asupra acestei întâlniri.

I-ar fi trebuit mai mult de şase luni pentru a şterge complet deprinderile newyorkeze şi educaţia hongkongheză, dobândite în ultimii cinci ani, astfel că se văzu nevoită să facă risipă de energie pentru a-şi stăvili nerăbdarea. Birocraţii din Beijing îşi puteau petrece o după-amiază întreagă debitând banalităţi de felul: „Ce-ţi face familia – Mulţumesc bine – Vremea este bună – etc.” Din fericire, Wu vorbea mandarina şi în plus era mai expeditiv decât predecesorul său. Vicky îl întrerupea câteodată şi-i cerea translatorului să-i clarifice cuvinte şi fraze al căror înţeles îi scăpase. Când o făcea, îi arunca priviri furişe lui Vivian, care dădea din cap aproape imperceptibil, pentru a-i confirma exactitatea.

Wu îi explică importanţa poziţiei sale de director executiv al Comitetului Muncii pentru Străinătate pe întreaga Chină la sud de Insula Hainan, Guangdong, Fukien, Jiangxi, Zhejiang, Shanghai şi, desigur… Regiunea Administrativă Specială a Hong Kong-ului. În schimb, Han răspundea numai de Hong Kong şi de Guangdong, oraşul de graniţă Shenzhen.

Vicky îşi exprimă recunoştinţa – personală şi pe linie de protocol – pentru faptul că un oficial atât de ocupat binevoieşte să discute mărunţele sale probleme. Domnul Wu protestă, minimalizându-şi importanţa şi afirmând că niciodată nu va fi prea ocupat pentru a o primi pe unica

fiică a Tai-Pan-ului Vajnicei şi Atotputernicei Companii Mackintosh-Farquhar.

Ritualul încetă când o femeie între două vârste, îmbrăcată după moda continentală, cu bluză şi pantaloni, apăru cu un termos din aluminiu şi le servi ceaiul cu tot ceremonialul cuvenit. În cele din urmă, mai marele Comitetului Muncii trecu la problema de fond.

— Ni s-a spus că aveţi probleme cu magnificul hotel Golden Dragon de la World Expo.

— Braţe de muncă, răspunse Vicky atât de direct, încât Vivian tresări şi se făcu mai mică în scaunul ei. MacF are nevoie de lucrători în construcţie. L-am terminat în linii mari, dar au mai rămas lucrări importante de finisat în interior şi, în plus, nu ni s-au livrat geamurile. Noi plătim salarii mari, desigur, dar cu toate acestea nu ne putem completa echipele de muncitori, şi asta nu numai la Expo, dar şi la hotelul nostru de la aeroportul Cheklapkok. Tatăl ei avea dreptate: puternicul ei atu îl constituia factorul publicitar. MacF regretă existenţa acestor două clădiri importante neterminate în perspectiva sosirii atâtor străini care vor dori să viziteze Hong Kong-ul cu ocazia „Răsturnării".

— Nu v-a trimis domnul Han lucrători şi personal hotelier?

— Doar ocazional, dar noi avem nevoie de angajaţi permanent, echipe cu normă întreagă, cu şapte zile pe săptămână, nu o zi aici şi alta dincolo. De altfel, personalul hotelier nici nu ne este de prea mare folos într-un hotel neterminat, adăugă ea tăios.

— Cum? N-au mai rămas muncitori în Hong Kong?

De sub masca ei de până acum răbufni furia şi Vicky se pregăti să-şi scoată ghearele. Vivian începu şi ea să se foiască pe scaunul alăturat, acesta fiind un avertisment convenit în prealabil. Spăşită, Vicky îşi plecă privirea.

— Noi suntem o companie mică, domnule Wu, şi ne este greu să facem faţă concurenţei în domeniul forţelor de muncă.

— V-aţi gândit să angajaţi japonezi cu contract?

— Tatăl meu nu a uitat ocupaţia japoneză din Shanghai.

Atingând coarda simţitoare a inimii chineze, Vicky fu răsplătită cu un surâs cuceritor din partea lui Wu, deşi un calcul rapid scotea în evidenţă faptul că Duncan Mackintosh nu avea decât şapte ani când japonezii ocupaseră oraşul Shanghai, iar din dosarele Securităţii Publice reieşea probabil că el fusese expediat la şcoală în Anglia.

— Este de asemenea adevărat, domnule Wu, că departamentul construcţiilor MacF a ridicat toate hotelurile noastre. Însă tatăl meu a preferat ca un asemenea hotel important de la World Expo – cartea de vizită a Hong Kong-ului – să fie construit după standarde speciale. Întrucât el va reprezenta, la scară mică, cea mai vizibilă Regiune Administrativă Specială a Chinei.

— Suntem o ţară săracă, spuse Wu.

Un clopoţel de alarmă o atenţionă pe Vicky că acest enunţ nu mai comporta nici un comentariu, dar văzu că Vivian se aplecă brusc înainte în semn că dorea să intervină.

— Scuzaţi-mă, domnule Wu, China este bogată în energie umană. Trebuie doar să luaţi în calcul progresele uriaşe care s-au făcut în port la Shanghai şi Guangzhou pentru a vă da seama de dimensiunile acestei avuţii.

Vicky asculta cu admiraţie amestecată cu invidie. În două fraze scurte, Vivian îi reamintise lui Wu că China are forţă de muncă disponibilă, şi aceasta, în ciuda eforturilor sale uriaşe de a-şi moderniza cele două porturi importante: Hong Kong-ul era încă departe de a fi portul proeminent cu apă adâncă de pe Coasta Chinei.

— Efortul nu este întotdeauna răsplătit, spuse Wu zâmbind.

— MacF răsplăteşte efortul cu lefuri mari, ripostă Vivian; echipele pe care domnul Han a avut amabilitatea să ni le procure s-au întors acasă satisfăcute.

Vicky păru mulţumită de această precizare şi mai adăugă:

— MacF a asigurat întotdeauna lucrătorilor castronul de orez; la noi lucrează oamenii timp îndelungat şi sunt mulţumiţi. Am putea face acelaşi lucru şi cu echipele dumneavoastră, domnule Wu.

Wu însă nu mai comentă şi abordă un alt subiect.

— Pe parcursul călătoriilor mele am observat că clădirile aeroportului sunt astfel amplasate încât să fie reprezentative pentru oraşul respectiv. În ultimul timp, oamenii de afaceri străini importanţi preferă să nu mai părăsească aeroportul, încheind afacerile acolo, dacă li se oferă totul, la standarde internaţionale.

— MacF este pe cale să finalizeze lucrările noului hotel de la aeroportul Cheklapkok. Desigur, şi acolo avem probleme legate de forţele de muncă. Ea o privi pe Vivian, dar nu întâlni decât o privire rece care însemna cât se poate de clar: „taci din gură”! Oare cu ce greşise?

Wu însă ştia bine ce avea să spună şi zâmbetul i se amplifică.

— Acesta este hotelul important care trebuie terminat. Ce minunat ar fi să-l puteţi deschide în Ziua „Răsturnării” când oamenii de afaceri vor veni cu miile pentru a sărbători evenimentul.

— Ceremonia sărbătoririi va avea loc la Kai Tak, iar hotelul nostru neterminat ar face o figură jalnică.

— Da, într-adevăr, spuse Wu.

Vicky constată cu amărăciune că îşi jucase foarte prost cea mai bună carte.

— Hotelul Golden Dragon din Kai Tak este piesa centrală a World Expo.

Wu se lumină la faţă, îşi împreună palmele bătându-le uşor.

— Exact, tocmai asta e îngrijorător pentru înaltele oficialităţi de la Beijing.

Zâmbetele cordiale de pe rândul opus de scaune, păliră. Feţele subordonaţilor lui Wu, până şi cele ale translatorilor deveniră rigide, inexpresive. Vivian o privi stupefiată pe

Vicky. În cele din urmă, îşi dădu seama de ce se deplasase domnul Wu la Hong Kong. Venise să fure un hotel.

În această lumină, cele şase luni de negocieri dementiale căpătau o altă semnificaţie. Lipsa braţelor de muncă încetinea ritmul lucrărilor de construcţii la MacF, lăsându-le mult în urmă faţă de prevederile de plan. Dacă ar putea ţine pasul, gândi Vicky, ar putea încă spera să-l finalizeze până în Ziua „Răsturnării". Furioasă, îşi dădu seama că a fost purtată cu vorba şi amânată mereu spre a se descuraja, adversarii săi crezând că în felul acesta MacF va ceda partida. Abila manipulare a forţelor de muncă reuşise. După o dimineaţă pe care şi-o petrecuse bătând pe la alte uşi, după-amiaza fusese momentul aruncării unei mingi joase în terenul ei, dar ea n-a fost în stare s-o pareze, întrucât i se propunea să renunţe la hotel ca o favoare în schimbul degrevării MacF de o povară apăsătoare.

— Daţi-mi voie, nu ştiu dacă v-am înţeles. Dumneavoastră…

— Este foarte simplu, îi veni în ajutor domnul Wu, însă Vicky de-abia dacă-l mai auzea din cauza funestelor presimţiri care-i întunecau judecata. Pe vremea când se afla la New York se mirase când tatăl ei câştigase contractul pentru construirea de clădiri la World Expo. Care era explicaţia? De ce puternicele întreprinderi anglo-chineze ca Două-Cărări Wong şi Y. K. Pao îi permiseseră lui MacF să înşface un asemenea premiu?

Răspunsul se afla aici lângă ea, pe canapea: China comunistă îşi folosea influenţa pe lângă Consorţiul Expo, guvernul din Hong Kong şi o serie de bănci (printre care Banca Chinei era socotită un protagonist major), pentru a dirija proiectul hotelului spre MacF. De ce? Pentru că MacF era o companie solidă, capabilă să construiască un hotel mai bun decât o companie chineză de stat care nu era însă suficient de puternică pentru a se apăra împotriva unei conspiraţii de extorcare a fondurilor, plănuită de înalte oficialităţi chineze.

În treacăt, Vicky îşi reaminti de întâlnirea tatălui ei cu Jonca Roşie. Dar indiferent pe cine întâlnise în acea zi, era evident că nu-i oprise, pe domnul Wu şi pe tovarăşii săi din Beijing, să urzească planuri de înavuţire sub paravanul oferit de birocraţia continentală. Aceşti borfaşi de drumul mare, după cum îi caracteriza mama sa, ar fi putut da lecţii Mafiei newyorkeze.

— Îmi pare rău, n-am înţeles semnificaţia ultimelor dumneavoastră cuvinte. Ce este foarte simplu?

— Anumite oficialităţi – oameni din Beijing – care nu aparţin departamentului meu, repetă Wu cu răbdare şi calm, se întreabă care ar fi numele cel mai potrivit să figureze pe frontispiciul clădirii centrale din World Expo?

— Numele proprietarului, numele „vechilor prieteni” care au lansat proiectul.

— Sunteţi foarte directă, puneţi repede punctul pe „i”.

— Şi care este acela?

— Unii se întreabă cine ar trebui să posede o asemenea clădire unică?

— Un nume din Hong Kong, spuse Vicky, aşa modest cum pare – încercând să injecteze în argumentul ei o doză de politeţe – ar demonstra lumii posibilitatea existenţei unei ţări cu două sisteme. Aţi fi de acord?

Sprânceana stufoasă a lui Wu se arcui într-un mod alarmant.

— Un nume de gweilo, interveni Vicky rapid, pentru a-i asigura pe gweilos din New York, Washington, Londra, Zürich că banii şi oamenii lor sunt în siguranţă în Hong Kong şi că pot investi fără teamă aici…

— În Beijing, interveni Wu pe un ton mai domol, se sugerează că un nume asiatic ar fi la fel de potrivit, iar alţii susţin că prezenţa fermă a statului ar constitui o garanţie şi mai solidă.

— La ce vă gândiţi, domnule Wu?

Wu se uită la ceasul său, o imitaţie de Cartier, după aprecierea lui Vicky, se sculă brusc şi se scuză.

— Aştept un telefon din Beijing: v-aş ruga, domnişoară Mackintosh, să-mi permiteţi să lipsesc cinci, poate zece minute, nu mai mult. Poate dumneavoastră şi domnişoara mai doriţi să serviţi un ceai… dar nu apucă să termine şi Vicky i-o reteză scurt, pe un ton înţepat, care i-ar fi plăcut foarte mult mamei ei, că s-au săturat de atâta ceai. Vivian se grăbi să intervină cu diplomaţia de rigoare, vrând să atenueze duritatea ei.

— Mulţumim, ne-ar face mare plăcere, şi cu permisiunea dumneavoastră, o să ne retragem în sala de aşteptare.

Vivian luă loc într-un scaun capitonat, chiar sub tabloul cu corabia ce transporta coolie şi îşi sorbi în tihnă ceaiul; Vicky se duse la fereastra ovală şi observă cu amărăciune că geamurile erau murdare. Respiră adânc, încercând să-şi regăsească calmul după starea aceea de furie amestecată cu teamă care pusese stăpânire pe ea. O încolţiseră, şi încă rău…!

Prin fereastră zări ţărmul verde-azuriu presărat cu mii de vase. Dacă New York-ul îi furase la un moment dat inima şi o cucerise cu eleganţa şi grandoarea spaţiului, cu care nici un oraş asiatic nu se putea compara, Hong Kong-ul în schimb i se părea mult mai accesibil – un oraş în care competiţia era permanent deschisă, un oraş ce putea fi îmbrăţişat cu privirea de la înălţimea unei clădiri.

Vicky încerca să gândească, dar privirea îi rătăcea, aşa cum i se întâmpla adesea de la pierderea lui Hugo, pe iahtul Whirlwind, acolo unde mama ei trăia în prezent. Sally se prăbuşise. Încetase să mai vorbească despre oricare alt subiect în afară de Hugo şi nici nu mai făcea altceva decât să bea.

Atunci când Vicky îşi reveni suficient după tragicul eveniment şi se simţi în stare să o ajute într-un fel, ea îşi adună curajul necesar pentru a-i propune să se interneze într-un spital pentru dezalcoolizare. Văzând că se opune, în pledoaria ei înfocată îi propuse să meargă împreună cu ea.

Sally râse şi îi spuse:

— Există două feluri de oameni pe lume, draga mea: unii care îşi pot permite să bea şi alţii care nu-şi permit. Eu fac parte din prima, graţie generozităţii tatălui tău.

Când Sally Farquhar Mackintosh descoperi în sfârşit legătura lui Duncan cu Vivian, recunoscând faţă de sine că ştia acest lucru mai de mult, singura ei pretenţie după pronunţarea divorţului fu să i se atribuie preaiubitul iaht al soţului ei Whirlwind şi o sumă de bani destinată băuturii, salariului lui Ah Chi şi menţinerii locului de ancorare la Club. Duncan Mackintosh urma să-şi păstreze controlul asupra MacF, imobilele şi investiţiile. Peste podul din Kowloon se zărea hotelul „Peninsula”, şi Vicky se întrebă dacă tatăl ei o adusese şi pe Vivian acolo. Îi plăcuse întotdeauna holul, unde se auzea în permanenţă o muzică plăcută în surdină. Nu e treaba mea, îşi spuse Vicky.

Cât despre furt, Vicky nu mai avea nici o îndoială. Oferta nerostită a domnului Wu plutea în aer ca un năvod deja aruncat peste capul ei. China urma să furnizeze muncitori pentru terminarea hotelului Golden de pe aeroport, dacă MacF va semna renunţarea la Expo Golden. Se aplecă peste fereastra ovală încercând să vadă insula Lantau, însă aceasta nu se afla în câmpul ei vizual, era prea departe de centru, ascunsă undeva în spatele proeminentului West Point.

Poziţie, amplasare, poziţie… vechiul refren dureros pe care îl învăţase la hotelul lor din Manhattan de pe Seven Avenue… Clientela super-selectă îl amplasa la o sută de mile depărtare de Fifth Avenue, dar în realitate Lantau se afla la distanţă de o oră de mers cu maşina deşi în perioadele de trafic intens distanţele creşteau astronomic.

Scrâşnind din dinţi se simţi cuprinsă de un nou val de furie atunci când îşi dădu seama că tatăl ei prevăzuse nenorocirea şi o lăsase pe ea să se acopere de ruşine… şi cât o mai rodea acest lucru. Zâmbetul de crocodil al lui Wu n-ar fi însemnat nimic faţă de rânjetul batjocoritor al tatălui ei când ar fi aflat de negocierea unui hotel de lux în cel mai

fierbinte proiect din Hong Kong, contra unui motel la aeroport. Wu ridicase întreaga Chină populară împotriva ei; asta însemna o extorcare în adevăratul înţeles al cuvântului. Geamul murdar reflecta vag silueta lui Vivian care se apropie de ea.

— Ai vreo idee strălucită, compradorule?

— Nu trebuia să-i laşi să ţi-l fure.

— Dar văd că nu prea am de ales.

— Nu poţi renunţa la hotel, spuse Vivian hotărâtă. Dorinţele tatălui tău au fost exprimate foarte clar.

— Tu nu te afli aici ca să interpretezi dorinţele tatălui meu, spuse Vicky cu aroganţă. Nu ai altceva de făcut decât să traduci şi să dai sfaturi.

— Te sfătuiesc să-ţi asculţi tatăl.

— Tatăl meu nu este aici. Eu port răspunderea şi nu văd nici o posibilitate să-mi păstrez hotelul. Cred că nici tu nu vezi vreuna, nu-i aşa?

Tăcerea lui Vivian îi confirmă spusele.

— Bine, compradorule, spuse ea, apăsând cu sarcasm pe apelativ, ai vreo idee salvatoare?

Vivian îşi ridică privirea în tavan, rămase tăcută câteva secunde, de parcă ar fi aşteptat ca inspiraţia să-i vină de acolo, apoi spuse:

— Cere-le ceva în schimb, altceva.

— Ce, de pildă, o viză de ieşire?

— Ceva de valoare, continuă Vivian serioasă, în felul ei exasperant de calm. Să-l laşi pe domnul Wu să înţeleagă că-ţi face o favoare.

— Să-mi facă o favoare? Explodă Vicky. Tot ce-i cer este un tratament corect. Să-şi păstreze pentru el favorurile.

— Vei vedea că amândoi vă veţi simţi mai bine.

— Amândoi?

Se depărtă de fereastră şi veni mai aproape de Vivian.

— Nu înţeleg care este problema lui? El poate obţine orice-şi doreşte. Nu l-ai văzut pe grăsanul ăsta ticălos cum zâmbea pe sub mustăţi? Dacă aş fi în locul tatii aş pune

punct proiectului, m-aş aşeza cu fundul pe el şi atunci… ar merita să le văd mutrele tovarăşilor din China contemplând un edificiu turn lăsat de izbelişte în mijlocul grandioasei lor expoziţii, unde vor veni puzderie de vizitatori străini. Cunoşti vreo situaţie mai nefericită ca asta? Pot să fac pariu că atunci când vor avea dovada propriei incompetenţe vor recurge la MacF ca să-i scoată din rahatul ăsta.

Vivian asculta tăcută şi atentă, în ochii ei neputându-se desluşi nici o reacţie. În cele din urmă, Vicky întrebă:

— Ei bine, dar ce înţelegi tu prin a-l lăsa să-mi facă o favoare?

Vivian nu se ridică, dar Vicky îşi dădu seama că se apropiase prea mult de ea. Merse din nou la fereastră unde i se alătură şi Vivian. Amândouă priveau drept înainte, comunicând doar prin intermediul imaginii reflectate în geamul ferestrei.

— China comunistă nu trebuie să apară în postura stânjenitoare că ţi-ar fi furat hotelul.

— Dar asta face!

— Da, dar ei nu trebuie să apară într-o lumină defavorabilă. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

— Da, la naiba! Doar nu sunt copil. Cu alte cuvinte, singura noastră măsură de protecţie este dorinţa Chinei de a părea cinstită, astfel încât comunitatea oamenilor de afaceri să creadă că se află în siguranţă în Hong Kong.

— Da, este vital, spuse Vivian, chiar dacă persoane oficiale sau un întreg departament vor să profite de pe urma puterii pe care o deţin. Dacă ar părea necinstiţi în ochii persoanelor ce prezintă interes pentru ei, n-ar fi exclus ca oraşul să se golească rapid.

Era aproape acelaşi procedeu pe care-l folosea Mafia la New York – îşi spuse Vicky – în relaţie cu uniunile şi corporaţiile pe care le controla, construindu-le în schimb sediile.

— Reţine faptul că domnul Wu îşi asumă un mare risc acceptând ca departamentul lui să fure. La un moment dat,

cineva cinstit s-ar putea sesiza.

— Slabă speranţă.

— Reţine, continuă Vivian cu acelaşi calm, că am putea folosi, într-o zi acest argument împotriva lor, un alt motiv pentru care vrea cu tot dinadinsul să salveze aparenţele. Cere-i ceva de valoare, ceva ce numai ei îţi pot da.

Vicky îşi plimbă din nou privirile asupra oraşului. Şoselele care duceau spre tunelul Kowloon erau deja blocate din cauza traficului şi nu era decât după-amiază. Podurile Lantau şi Tsing Yi vor fi în curând înţesate de limuzine, autobuze şi taxiuri prinse într-un fel de dans lent al Dragonului. Oaspeţii hotelului lor vor avea nevoie de elicoptere care să facă naveta de la aeroportul Cheklapkok în centru.

— Vreau un mijloc de transport foarte rapid de la hotelul aeroportului până la cheiurile noastre proprii din centru şi de la Causeway Bay.

Privind-o pe Vivian pieziş, văzu pe faţa compradorului chinez o undă de satisfacţie care îi îmbujora obrajii. Era într-adevăr o idee fantastică. Vicky îşi imagina afişele publicitare „Cel mai bun hotel central se află la aeroport”. Cu propriile sale punţi care vor oferi un transport rapid de lux, hotelul va fi mai aproape în timp decât Regent sau Pen. Vor putea deschide şi un restaurant de cinci stele.

— Atenţie, s-ar putea să dorească să devină parteneri, o preveni Vivian.

— Foarte bine, dacă China doreşte parteneriat, atunci s-o lăsăm pe ea să formeze echipele de lucru şi să se ocupe de tot ce e necesar pentru transportul meu, astfel încât să nu mai avem probleme în eventualitatea unei noi crize de mână de lucru.

— Da, este o idee bună, spuse Vivian cu diplomaţie.

— Vivian, nu te juca cu mine ca pisica cu şoarecele. Dacă vrei să mă sfătuieşti, sfătuieşte-mă!

— Da, cred că în felul acesta nu vom mai avea probleme cu echipele de lucru. În plus, am mai putea cere o punte şi

până la Kowloon, până sus la Tsuen Wan, în apropierea fabricilor, adăugă ea, gândindu-se la prosperul negoţ american şi european de textile care depindea de Hong Kong. O navetă de lux până la fabrică pentru a-şi supraveghea operaţiunile, apoi în centru unde se încheiau tranzacţiile bancare, ce putea suna mai frumos!

— Dacă ţin la aparenţe, să-i vedem ce mutră o să facă!

— Da, sigur, spuse Vivian. Ju ni hau yun, succes.

— Crezi că vom reuşi?

— N-ai vrea mai întâi să te consulţi şi cu tatăl tău?

Vicky se încruntă, simţind un nou amestec în viaţa lor.

— Ai putea să-i spui domnului Wu că vrei să discuţi cu el înainte de a-i da un răspuns şi în felul acesta să câştigi timp. Lasă-mă pe mine să-i prezint proiectul în mare, precum şi pretenţiile noastre în privinţa acestor mijloace rapide de transport.

Vicky aprobă cu un zâmbet satisfăcut.

— Acum cred că i-am băgat sula în coaste, aşa că va fi obligat să termine la timp hotelul pentru ziua „Răsturnării”.

Dar domnul Wu le pregătise o mare surpriză, marcând în felul acesta un punct în favoarea sa. Radiind de fericire, făcu un semn şi doi tehnicieni electronişti plini de importanţă se pregătiră să pună în funcţiune un video-telefon.

— Mi-am luat libertatea de a-l suna pe domnul Duncan Mackintosh la Shanghai, gândindu-mă că poate doriţi să-l informaţi asupra discuţiilor noastre.

Ecranul japonez H-D se lumină şi pe el apăru figura tatălui el.

Duncan Mackintosh nu se pierdu în formule de politeţe faţă de domnul Wu. Avea mina încruntată a unui om foarte ocupat şi vizibil deranjat că fusese întrerupt pentru treburi mărunte.

— Ce se aude pe acolo, Maiestate? Mormăi el ca şi când s-ar fi aflat singuri.

Ştiind că această introducere nu era decât un fragment din piesa pe care trebuia să o joace în faţa lui Wu, Vicky îl puse la curent cu planul pe care-l elaborase împreună cu Vivian în sala de aşteptare. Tatăl ei se înroşi de mânie când află că avea de gând să renunţe la Expo Golden. Îşi încleştă maxilarele într-un rictus caracteristic, şi Vicky îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi aflat sub privirea scrutătoare a adversarilor lor chinezi. Spre uşurarea ei, Duncan se declară de acord cu planul ei de bătaie, dar când îi lansă propunerea referitoare la transportul rapid nu primi decât un răspuns îmbufnat.

— Nu-mi place ideea şi e de la sine înţeles că dacă aş fi acceptat vreodată, ar fi trebuit să luăm în considerare şi alte oferte pe care le-am primit cu privire la hotel. Aceasta era o noutate pentru Vicky.

— O să mă gândesc şi, în orice caz, vom cere minimum treizeci de ani drept de franşiză pe transportul nostru.

— Da, desigur, Tai-Pan!

— O să-i coste scump – contravaloarea terenului, a cheltuielilor de construcţie, plus dobânzile şi pierderile din profituri pe câţiva ani…

Domnul Wu asculta cu atenţie, însă figura lui rămase impasibilă până în momentul în care auzi ultima afirmaţie a lui Duncan. Apropiindu-se de ecran, cu un rânjet enigmatic, el i se adresă în engleză:

— Fiica dumitale are multă imaginaţie.

— Insuficientă, ripostă Duncan, încercând să atenueze complimentul în stil chinezesc.

Wu îi adresă lui Vivian un surâs cu subînţeles, iar lui Duncan îi făcu cu ochiul. În manieră occidentală, neprotocolară…

— Ce norocoasă este că are în preajmă un sfătuitor atât de înţelept!

Vocea lui deveni gravă şi insinuantă, dar asemenea procedee nu-l impresionau câtuşi de puţin pe Duncan Mackintosh.

Rânjetul Dragonului aproape că zgudui ecranul.

— Mie îmi spui, domnule Wu? Da, sunt un om norocos… Maiestate, Peter şi cu mine vom fi acasă diseară de Hogmanay, cu condiţia să găsim un avion şi să ieşim dracului din văgăuna asta. Te invidiez, domnule Wu că locuieşti la Beijing. Este uluitor cât de repede se poate transforma în infern un mare oraş.

Ecranul se şterse şi Vicky o privi pe Vivian, pe figura căreia mai dăinuia o undă de nostalgie după dispariţia chipului drag. Însufleţită de un sentiment de mândrie, îi adresă lui Vicky cel mai gingaş surâs.

Wu, care încerca din răsputeri să-şi domine stânjeneala, întrebă ce înseamnă Hogmanay.

— O petrecere scoţiană de Anul Nou. Îmi pare rău că va trebui să vă întoarceţi la Beijing; am auzit că vremea este destul de rece în această perioadă a anului.

— Mă cheamă datoria, spuse Wu cu un aer semeţ.

Şi cu aceasta, cugetă Vicky, jucase cartea pe care Vivian şi tatăl ei o negociaseră deja. Răspunsul lui Wu avea s-o edifice în privinţa rezultatului înţelegerii.

— Ne-am putea întâlni din nou peste câteva săptămâni?

— Da, cred că e posibil.

— Şi atunci vom vedea cât de mult au progresat lucrările de construcţie, spuse Vicky într-o doară.

Wu se întoarse către chinezul aflat lângă interpret.

— Între timp, domnul Wu se va îngriji de asigurarea braţelor de muncă de care aveţi nevoie.

— Sunteţi prea amabil, mulţumesc!

— Pentru nimic.

— Poate ştiţi că MacF deţine o mică distilerie la Glen Affric în Scoţia. Dacă doriţi, vă pot trimite acasă o sticlă. Am putea toasta de la distanţă cu prilejul Anului Nou.

— Ah, petrecere cu băuturi?

Faţa lui Vicky se întristă.

— Nu numai cu băuturi; de fapt, este vorba de o petrecere în familie. Fiecare se întoarce acasă, cine poate…

— Ah Chi! Şuieră Tai-Tai, ca o autentică femeie din Shanghai. Vino aici imediat!

De la catargul principal al lui Whirlwind, silueta unui vas semăna cu un ochi de gweipo. Ah Chi se legăna în scaunul lui de boţman, deasupra adăpostului contra taifunului, întrebându-se de unde să facă rost de o sută de mii de dolari HK pentru nunta lui, acum că Fata Dragonului cumpărase Mandalay, un alt scuner care avea propriul său echipaj, cu propriile sale petreceri…

Ah Chi rămăsese pe Whirlwind şi în această ultimă după-amiază a anului, neavând altceva mai bun de făcut. Pe alte iahturi se făceau pregătiri pentru sărbătoare, în vreme ce joncile pescăreşti se retrăseseră, oamenii fiind ocupaţi cu prepararea bucatelor. Un miros de gaz lampant plutea în aer, adus de briza rece, iar cerul devenea tot mai plumburiu.

— Ah Chi!

El ştia că Sally se îmbătase. De regulă, când era mai puţin ameţită, stătea liniştită, dar pe măsură ce se îmbăta, striga mai tare. Whirlwind nu părăsise adăpostul de şase luni. După plecarea lui Huang nu-l mai scosese nimeni în larg. Ah Chi nu avea motiv să angajeze un înlocuitor, deşi Huang îi lăsase treburile cele mai penibile, iar trândavul său fost ajutor optase pentru o slujbă mai „curată” în Filipine – contrabanda.

Noul vas al lui Huang, o sampană Diesel de mare capacitate, stârnea invidia în întregul adăpost. Ah Chi îşi petrecea zile întregi curăţind şi lustruind Whirlwind, alergând după diferite comisioane pentru Tai-Tai. Prietena lui, Hua, era mulţumită cu acest aranjament. Ea locuia pe o sampană în apropiere unde Ah Chi îşi petrecea nopţile după ce se elibera din serviciul lui Tai-Tai. Stăteau culcaţi pe perne în întuneric, urmărind luminile oraşului şi discutând despre apropiata lor căsătorie. În seara aceea, Hua îl rugase să vină mai devreme, pentru a-i întâlni familia pe jonca lor cea mai mare, dar Ah Chi era îngrijorat ca nu

cumva sărmana Tai-Tai să cadă peste bord, dacă avea s-o lase singură înainte de a adormi.

— Ah Chi!

Acesta apăsă pe manivelă, îşi coborî scaunul încet şi ateriză lângă Sally Farquhar Mackintosh care acum se afla pe punte, îmbrăcată cu un halat mototolit.

— Du, te rog, vasul la docul sampanelor, e noaptea de Anul Nou şi vreau să iau ceva la bord.

Sute de proprietari de sampane ar fi fost fericiţi să transporte pasageri, să facă livrări, însă Tai-Tai se mulţumea doar cu o scurtă plimbare cu Whirlwind până la doc. Oricum, şi asta era ceva, cele şase luni de imobilizare în adăpost reprezentau cea mai lungă perioadă de inactivitate din viaţa lui şi simţea că îşi ieşise din mână. Retrase ancora de la pupă şi porni spre club. El se întreba pe cine vor lua la bord. Nu cumpărase niciuna din ciudăţeniile acelea de brânzeturi sau pathé pe care gweilos le foloseau la dineuri festive şi nici nu primise ordin de la Tai-Tai să pregătească cabinele pentru oaspeţi. Sally se îndreptă spre proră de îndată ce Ah Chi se apropie cu iahtul de canale şi privi macaraua înlocuită, cu o mână sprijinită de straiul de la proră – aşa cum făcea deseori de la moartea lui Hugo – precum şi vârfurile stâlpilor parapetului pe care refuzase să-i înlocuiască. Ah Chi le şlefuise doar vârfurile pentru a înlătura orice pericol.

La docul sampanelor, lumea căsca gura la animaţia plină de voioşie a familiilor de gweilos. Tai-Tai stătea lângă proră cu privirea rătăcită, nepieptănată şi în halatul său şifonat, aşteptând ca Ah Chi să ducă iahtul cât mai aproape; apucă frânghia de la prora şi cineva o prinse, înlesnindu-i lui Ah Chi apropierea.

— Salut! Spuse ea cu un glas dogit de băutură, iar câţiva oameni din mulţime îi răspunseră pe un ton neutru.

Ah Chi continua să se mândrească cu ea, pentru că fusese fiică de Tai-Pan şi dacă cuiva nu-i convenea, n-avea decât, treaba lui.

— Scuzaţi! Nu vom bloca docul mai mult de câteva secunde: aici, Ah Chi! O ladă de şampanie aştepta pe o platformă. Ah Chi se duse după ea, o ridică vioi pe umerii săi laţi şi o aşeză în spate.

— E doar Revelionul, avem invitaţi… Hei! Voi de acolo, căraţi-vă! Un altul aruncă frânghia pe care Sally o prinse cu un zâmbet la fel de rătăcit. Ah Chi întoarse iahtul şi îl îndreptă rapid înapoi spre locul de ancorare.

Trebuia să vorbească cu ea în legătură cu împrumutul de care avea nevoie în vederea căsătoriei. Sperase să-i spună mai devreme lui Tai-Tai pentru a-i face lui Hua o surpriză, însă ştia că Tai-Tai întâmpina această sărbătoare cu inima grea.

— Ah Chi! Strigă ea, de data aceasta pe un ton calm şi prietenos. După ce îl ancorezi, du te rog şampania jos şi pune câteva sticle la gheaţă. Se aplecă peste roata de la cârmă pentru a vedea cabina întunecată, unde îşi petrecea cea mai mare parte a timpului.

— Da, Tai-Tai!

— Poţi să-ţi iei liber la noapte.

— Mulţumesc, Tai-Tai, dar vreau să rămân.

— Este ajunul Anului Nou. Trebuie să ai şi tu o prietenă care te aşteaptă. Tot cu Hua eşti, nu-i aşa?

— Da, Tai-Tai.

— Atunci du-te şi du-i şi ei o sticlă de şampanie. Un An Nou fericit!

— Bine, Tai-Tai, mulţumesc!

Un apus de soare în Hong Kong – după cum citise cândva Două-Cărări Wong într-o carte cu poze pe care i-o adusese unul dintre nepoţi – era suficient de romantic pentru a înmuia inima oricui, chiar şi a celui mai înrăit magnat. După părerea lui asfinţitul la Hong Kong semăna cu oricare lucru frumos: cu cât era mai frumos, cu atât îşi dorea mai mult să-l stăpânească.

Din locul său preferat, o platformă plasată în consolă într-un colţ al sălii de bal din interiorul imensei clădiri World

Ocean House, el supraveghea ultimele pregătiri pentru petrecerea de Revelion. Postul său de observaţie era despărţit de sala de bal prin rafturi de sticlă pe care erau expuse obiecte din porţelan, printre acestea numărându-se şi un bol folosit de ultima împărătească văduvă a Chinei. Două-Cărări îl cumpărase cu opt milioane de dolari SUA de la Galeriile Christie, agenţii lui fiind instruiţi să recupereze cu orice preţ obiectele de artă chinezească din vest. Unora le ordonase pur şi simplu să le fure din muzeele mai sărace, incapabile să asigure securitatea exponatelor. Din scaunul său turnant din piele fină, el urmărea forfota tinerilor săi slujitori prin sala de recepţie şi asfinţitul care cobora uşor asupra oraşului. Câteva din vasele sale din Flota Roşie construite pe continent îşi aruncaseră ancora la mal, împodobind ţărmul cu noi lumini; altele de linie, destinate jocurilor de noroc, se pregăteau să primească oaspeţi la bord la Ocean Terminal.

Noaptea se lasă repede la latitudinile subtropicale. Vase mari şi mici, bacuri, feriboturi, şalupe, remorchere – toate la un loc alcătuiau ghirlande sclipitoare ce împodobeau portul scăldat în lumină. Joncile navigau în întuneric. Pe uscat, iluminaţia era şi mai intensă, observă Două-Cărări, alcătuind adevărate salbe deasupra clădirilor înalte, presărate de-a lungul şoselelor şerpuitoare ce duceau până sus pe coline. În ambele sensuri goneau o mulţime de limuzine ce-i duceau pe oameni acasă sau în diferite alte locuri unde se organizau petreceri de Anul Nou. Disco-barurile aruncau în noapte fascicule colorate, ce luminau intermitent scheletul de oţel al clădirilor în construcţie.

Două-Cărări întoarse spatele sălii de recepţie scăldată într-o baie de lumină. Ridică o mână zbârcită şi făcu semn unui valet foarte chipeş căruia îi ordonă să-i deschidă o sticlă de şampanie.

— Da, Lao Yeh.

Puţini locuitori de pe coasta Chinei ar fi îndrăznit să-i spună în faţă Două-Cărări. El era bunicul sau maestrul

pentru valetul său personal, sir John pentru britanici şi Wong Li pentru cei de pe continent. Unul dintre ziariştii de la jurnalul local de scandal se încăpăţânase să-l numească Două-Cărări, până într-o zi când şi-a pierdut un deget într-o uşă. Ziarele internaţionale ca Asiaweek cutezau doar ocazional să-l numească astfel, dar el aştepta cu răbdare ziua când aveau să-şi dea seama că e mai înţelept să-l prezinte în alţi termeni.

Băiatul reveni cu un pahar de şampanie umplut până la refuz. Două-Cărări îl duse la buze, sorbi încet, apoi îl puse alături, urmărindu-i bulele jucăuşe.

— Lao Yeh? Vrei sau nu vrei? Îl întrebă pe băiatul fermecător de şaisprezece ani, îmbrăcat într-o jachetă neagră Tuxedo de gală, bordurată cu mătase. Acesta întinse o mână tremurândă, vrând să-i arate că sala aşteaptă încuviinţarea lui. Valeţi, chelneri, barmani, bucătari, toţi erau aliniaţi ca soldaţii la apel. Două-Cărări se ridică cu greu, apucă bara de porţelan care mărginea perimetrul său de şedere, şi inspectă pe îndelete cu privirea sa ageră fiecare detaliu. Mese de câte zece persoane, cu veselă aurie şi cristaluri încercuiau ringul de dans. O mare de flori şi plante exotice se revărsa din vase antice. Barurile amplasate în cele trei colţuri gemeau de cupe pentru şampanie; o perdea deasă de ferigă masca orchestra complet, cu excepţia unui mic culoar de acces rezervat stelelor muzicii pop la modă care aveau să-şi prezinte ultimele hituri.

Deodată, în spatele lui simţi o mişcare. Întorcându-se spre fereastră, văzu hublourile iluminate şi reflectoarele suprastructurii masivului vas care se îndrepta spre Ocean Terminal. Pachebotul „Queen Elizabeth 2” al liniilor Cunard sosise în Hong Kong cu întârziere de o zi, probabil din cauza unei noi defecţiuni suferite de motoarele sale vechi în Marea Chinei. Două-Cărări o cunoştea bine. El încercase să cumpere QE2 spre a-l transforma în cazinou, însă britanicii se opuseseră, aparent hotărâţi să ocrotească ultimul simbol

al puterii lor maritime, până când acesta avea să eşueze pe vreun recif.

Îşi scuturǎ capul şi zâmbi cu sarcasm. Luxosul pachebot de pasageri care străbătuse jumătate din mările şi oceanele lumii ancora în Hong Kong pentru a lua la bord o sută de funcţionari britanici pensionaţi care, cu douăzeci de ani în urmă profitaseră de alocaţii substanţiale de navigaţie oferite de Biroul Colonial. Britanicii nu vor înceta niciodată să-l uimească. Şase milioane de chinezi din Hong Kong aşteptau Anul Nou cu simţăminte de teamă amestecată cu mânie, căci se anunţau noi dezordini în Kowloon, iar aici, britanicii despre care majoritatea chinezilor credeau că-i vânduseră Beijingului, se întorceau acasă cu o splendidă şi senină neruşinare.

Uimirea lui spori şi mai mult când observă că, în loc să-şi continue cursul spre cheiul de la Ocean Terminal, sclipitorul vas purtat de maree îşi întoarse prova şi se îndreptă spre mijlocul portului, aruncând ancora între extremitatea insulei Kowloon şi Districtul Central, în apropierea traseului feribotului „Star”. Prin această manevră, britanicii intenţionau să pună vasul în siguranţă, gândindu-se că la Ocean Terminal ar fi riscat să înfrunte furia unei gloate dezlănţuite. E drept că se afla în mai mare siguranţă în mijlocul portului. În schimb era mai vizibil de pe ambele ţărmuri, căci pe aici treceau zilnic sute de feriboturi, nemaivorbind de falezele populate şi de clădirile înalte, ce reprezentau adevărate posturi de observaţie. În mai puţin de patruzeci şi cinci de minute, toţi chinezii din teritoriu ar putea afla că gweilos erau pregătiţi să o şteargă. El însuşi n-ar fi putut născoci un plan mai bun. Îşi roti scaunul care-i oferea o vizibilitate circulară asupra întregului salon, spre spaima majordomului său terorizat, căruia îi adresă un zâmbet sec.

— Excelent! Arată exact aşa cum se cuvine pentru o mare ocazie festivă, dar scoateţi mesele de la fereastră şi faceţi loc pentru ca toată lumea să poată urmări programul.

Băiatul era pe punctul să remarce că fereastra care dădea spre port nu oferea un unghi prea bun pentru urmărirea scenei, însă îşi aminti că proştii, oricât de atrăgători ar fi fost ei, nu rămâneau prea mult în serviciul lui Două-Cărări. Tai-Pan-ul se gândise de fapt că adevăratul spectacol al acestei nopţi se va desfăşura afară, dincolo de ferestre. S-ar fi putut câştiga o avere frumuşică din vânzarea biletelor pe acoperiş, dacă cineva ar fi îndrăznit să pună în aplicare ideea.

Fiica nu se dovedi cu nimic mai prejos decât tatăl. Era dură şi impulsivă, incapabilă de a se controla, la fel ca şi tatăl ei. Atunci când nu avea dreptate într-o chestiune oarecare, pleda cu o înverşunare exasperantă, iar când avea dreptate, nu mai avea absolut nici o reţinere. Ambiţia ei era nemărginită, ca şi aceea a tatălui ei. Se punea însă întrebarea dacă îl egala şi în alte privinţe. Fusese oare Vicky Mackintosh binecuvântată cu nemaipomenita naivitate a lui Duncan? Putea ea să născocească idei strălucite şi să treacă prin foc şi sabie spre a le pune în aplicare, fără să prevadă riscurile şi dificultăţile? Sau acţiona astfel pentru simplul motiv că era fiica răsfăţată a unui om bogat? Timpul avea să-şi spună cuvântul, deşi nu mai rămăsese prea mult. Dacă era însă la fel de bună, Vicky Mackintosh avea să fie un duşman de temut.

Vivian Loh îi ceruse şoferului să o lase la Restaurantul Lung Kee, plasat deasupra magazinului Central, de unde obişnuia să facă cumpărături pentru mama ei. Ea comandă o raţă friptă cu sos de prune de la Lung Kee pentru musafiri, apoi luă câteva frunze de varză creaţă şi tăiţei; îşi croi drum prin ulicioarele înguste din vecinătatea locuinţei în care se mutase cu mama ei, după ce plecase de la mătuşa Chen din Kowloon. Îşi amintea şi acum cât de amarnic plânsese când mama reuşise să-l convingă pe tatăl ei s-o lase să se mute cu ea pe insula Hong Kong, unde, susţinea ea, aveau s-o ducă mai bine.

Chinezii stăteau ghemuiţi pe vine în faţa tarabelor şi prăvăliilor lor şi priveau curioşi pe tânăra femeie îmbrăcată cu fustă şi bluză după modelul european şi cu tocuri înalte. Unii scuipau în şanţ în urma ei, alţii râdeau şi îşi dădeau coate când o recunoşteau pe fiica bătrânului meseriaş Loh.

Tatăl ei eşuase în tentativa de a porni o afacere cu ginşi de care mama ei se cramponase cu disperare. De altfel, el mai încercase să îmbrăţişeze şi alte meserii, cu tot atât de puţin succes, şi Vivian îşi amintea bine de toate acestea: un magazin cu aparate de radio, o făbricuţă de jucării, un magazin de bijuterii, o prăvălie cu zaharicale, o fabrică de asamblat aparate electronice – tot atâtea locuri unde Vivian îl găsea pe tatăl ei venind direct de la şcoală pentru a-şi face temele împreună cu el. În vreme ce tatăl său îşi ruina sănătatea, spetindu-se cu munca, mama lipsea din ce în ce mai des de acasă, astfel încât crezură că nu o vor mai vedea niciodată. În această situaţie, tatăl ei hotărî să trăiască pe propriile-i picioare, se apucă să graveze sigilii – ştampile personale din piatră sau fildeş; în sfârşit, găsise o modalitate de a-şi pune în aplicare cultura şi talentele sale artistice.

„Lay ho ma?” o salutau ei. Ce mai faci? Şi Vivian îi saluta la rându-i, spunându-le: „Încă fac bine”.

Vivian, spre deosebire de Vicky Mackintosh, trăise mereu singură şi în mod regulat mergea acasă să cineze cu mama ei care locuia într-un mic apartament deasupra a ceea ce fusese cândva prăvălia tatălui ei. Mama ar fi dorit să iasă la restaurant, aşa cum fusese obişnuită, dar de fiecare dată Vivian îi reteza elanul, aducându-i acasă câte o raţă pregătită. După o zi lungă şi obositoare petrecută în locuri publice zgomotoase, Vivian nu-şi mai dorea nimic altceva decât să regăsească atmosfera calmă şi intimă a celor patru pereţi ai apartamentului care fusese cândva căminul ei.

De jos, din stradă, veneau zgomote neîncetate de paşi, discuţii, strigăte şi crâmpeie din programele de radio, iar

prin pereţi se puteau auzi emisiunile canalelor de televiziune. Vivian puse apă la fiert şi spălă varza.

— Am putea mânca la un restaurant în apropiere de locul unde lucrezi, îi spuse mama. Îi displăcea profund să gătească, deşi, ca orice shanghaineză, aprecia o mâncare bună, iar tăiţeii preparaţi de ea erau minunaţi.

— E o harababură atât de mare la mine, spuse Vivian, amah e plecată, s-a dus în satul ei natal, iar eu a trebuit să fiu azi într-o mie de locuri.

— Cel puţin tu ai căpătat alte perspective…

— Ai avut alte perspective, o corectă Vivian.

— Ah! Zâmbi mama ei, cu prietenii tăi poţi avea oricând alte perspective.

— Sinceră să fiu, de-abia am avut timp să le observ.

— Munceşti prea mult.

— Mie îmi spui?

— Şi unde o să ajungi?

— Doar în timpul zilei, mamă.

— Nimic mai mult?

— Îmi place munca mea şi vreau să-mi asigur un viitor.

O licărire de speranţă amestecată cu o doză de viclenie se ivi în ochii mamei.

— Trebuie să coci tu ceva măreţ, nu-i aşa? Întrebă ea, imaginându-şi că un drum în viaţă nu se poate croi decât prin şiretlicuri şi înşelăciuni. Doar să le imaginezi şi ai câştigat. Pe cinstea mea, oftă ea, pui la cale ceva în stil mare!

— Doar muncă, mamă, atâta tot.

Dar mama ei nu se lăsă amăgită.

— Tu, spre deosebire de mine, ştii să ai răbdare şi de aceea tu vei reuşi. Tot ceea ce-ţi trebuie e un plan, iar tu ai unul, sunt sigură, te cunosc bine.

— Ce ai făcut azi, mamă?

— Uită-te la părul meu înainte de a mă întreba.

— Arăţi foarte bine.

— Coafeza aia oribilă… cele bune, toate s-au cărat, iar eu am rămas cu ciurucurile astea care n-ar fi angajate nici măcar într-un hotel comunist.

Vivian simţi că i se urcă sângele la cap. Dintotdeauna, încă din zilele lor cele mai negre, când tatăl ei lucra până la epuizare, mama nu făcea decât să alerge toată ziua în căutarea unor coafeze vestite, de la colţul străzii Chater până în calea Pedder şi din nou la hotel Mandarin. Ea trăise confortabil la Shanghai înainte de Revoluţia Culturală şi niciodată nu-şi bătuse capul ca să-şi aranjeze singură părul.

— Sunt sigură că ai să găseşti coafeze pricepute la Toronto.

— Mi-a venit azi, spuse mama ei ca din întâmplare.

— Ce anume?

— Viza mea canadiană.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu e pentru New York.

— Ştiam că n-avea cum să fie, dar oricum, cred că ai respirat uşurată.

— Ca şi tine, n-o să-ţi mai stau în cale.

Vivian îşi plimbă privirea pe chipul frumos al mamei sale. Împlinise cincizeci şi cinci de ani. Însă în rochia aceea roz-pal – culoarea ei preferată – părea de patruzeci. Încă din anii '80, când venise în Hong Kong, întrebuinţa cu regularitate o cremă „Retin-A” pentru înlăturarea ridurilor, deşi dermatologii se îndoiau de eficacitatea ei pe pielea asiatică. Visul ei era să-şi facă un „lifting” la un chirurg estetician de renume, aşa cum văzuse în serialul „Dallas”, un vis pe care Vivian nu avea de gând să-l plătească, căci asta însemna să treacă cu vederea toate păcatele de care se făcuse vinovată faţă de tatăl ei.

— Tu ai vrut asta, mamă, este opţiunea ta, dar te poţi răzgândi dacă nu-ţi convine.

— Ai s-o duci mai bine fără mine, când o să fii liberă să faci ce vrei.

— Ce vrei să spui? Vivian descoperise încă de mult că singura cale de a o scoate la capăt cu ea era să lămurească pe loc orice insinuare. În cazul de faţă nu se punea problema ca mama ei să fi dezaprobat legătura sa cu Duncan Mackintosh; era pur şi simplu geloasă pe ea.

— Vreau să spun că fără mine îţi poţi vedea de treabă şi de călătorii.

— Dar când călătoresc eu lucrez.

— Ei, cu atât mai bine, n-ai nevoie de o femeie bătrână care să te încurce.

Vivian ridică din umeri şi îi spuse adevărul.

— Viaţa mea va avea acelaşi curs, cu deosebirea că voi rămâne teribil de singură. Tata s-a dus; la fel şi mătuşa Chen. Cine a mai rămas în afara câtorva unchi şi mătuşi bătrâne pe care de-abia le cunosc?

După moartea tatălui său încercaseră să se apropie una de alta, de parcă ar fi fost două străine care se întâlneau pentru prima oară. În ultimul timp, mama ei o lăsase mai moale. Demonii care o stăpâniseră şi o purtaseră dintr-o iluzie în alta, din bărbat în bărbat, dădeau semne de oboseală. Ea se mulţumea cu o singură companie de felul domnului Tam de la apartamentul vecin, care era şofer de taxi – un om serios şi foarte muncitor, la fel ca tata. Uneori îi venea câte o idee năstruşnică de a se lansa într-o afacere cu taxiuri comandate prin radio, apoi dispărea tiptil ca o pisică pentru un timp şi se întorcea zâmbind misterios, urzind alte planuri şi mai fantasmagorice. Toate acestea contau însă prea puţin pentru Vivian de când tatăl ei reuşise să se elibereze prin moarte.

— Ei, dar tu n-ai să fii singură, îi spuse mama.

În aceeaşi clipă Vivian simţi că vechea rană i se redeschide, percepu durerea cu aceeaşi acuitate ca în anii copilăriei când mama căuta scuze pentru a o lăsa din nou singură. Recurgea la vechea ei stratagemă; nu se potolise nicidecum o dată cu trecerea timpului. Ultima ei găselniţă

era emigrarea – ceva nou, care avea să lase lumea cu gura căscată.
— Ce vrei să spui?
— Tu îl ai pe prietenul tău.
— Îl am, dar eu nu-i cer nimic şi cu atât mai puţin să-ţi ţină locul.
— Ah!
— Te rog încetează şi nu mai fă pe nevinovata cu mine… Petrecere frumoasă!
— Şi eu îţi doresc să-ţi meargă totul din plin.
— Ce-ai zis?
— Un lucru aş vrea să-ţi spun, că de acum încolo nu mai întinereşti.
— Mamă, dar nu am decât treizeci şi doi de ani.
— Treizeci şi trei în anul ăsta şi, până să te dezmeticeşti bine, o să împlineşti treizeci şi cinci, şi la vârsta asta cine o să te mai ia de nevastă?
— S-o găsi vreun disperat, spuse Vivian plictisită, văzând că discuţia lor ia o turnură neplăcută. Poate vreun amărât care şi-a pierdut slujba în China comunistă şi e dispus să crească porcii cu mine în Mongolia. Surâse ca pentru sine, dându-şi seama că-i venise pe buze expresia favorită a lui Mackintosh.
— Tu poate nu ştii, fetiţo, ce înseamnă aia disperare, desigur că n-ai cum să ştii!
— Poate că tocmai asta e; încerc să mi-o reamintesc, murmură Vivian.
— Ce-ai spus?
Îşi clătină capul şi căzu din nou pe gânduri. Amintirile copilăriei sale despre fuga din China şi despre China însăşi erau foarte vagi. Îi era imposibil să separe amintirile cele mai îndepărtate de istorisirile auzite de la oamenii mai vârstnici. Unchii tatălui obişnuiau să vorbească de haosul acelor timpuri, deşi unul dintre ei pretindea că fusese alături de Mao. De cele mai multe ori, mama ei se tânguia

după confortul vieţii de odinioară la Shanghai şi regreta servitorii pe care Vivian nu-i avusese niciodată.

Însă China pe care Vivian o cunoştea cel mai bine era aceea din visurile tatălui ei, deoarece el fusese un democrat înfocat, un optimist şi un continuator, în planul ideilor, al vechii Mişcări din 4 mai 1919 care pornise de la premisa că democraţia şi ştiinţa aveau să-i redea Chinei măreţia de odinioară.

Naţionaliştii lui Chiang Kai-shek îi zdrobiseră pe adepţii Mişcării din 4 mai – bărbaţi şi femei, iar comuniştii lui Mao Tse-tung îi exterminaseră pe descendenţii acestora. În timpul Revoluţiei Culturale, Gărzile Roşii torturaseră ultima generaţie care mai îndrăznise să spere.

Amintirile personale ale lui Vivian despre China erau legate de răceala nisipului pe care-l simţise sub picioare înainte ca tatăl ei s-o prindă de mână şi să dispară cu ea în noapte. Acele imagini se şterseseră brusc în momentul în care se simţiseră ridicaţi din apă, pe coama rechinului. Cea mai vie amintire din copilărie data din ziua în care, elevă fiind la o şcoală din Hong Kong, îşi uimise colegii cu cunoştinţele primite de la tatăl său. Cu toate acestea, China continua s-o fascineze. Cu câţiva ani în urmă, înaintea masacrului din Beijing, ea îl convinsese pe tatăl ei s-o însoţească într-una din primele sale călătorii în interes de serviciu, la Canton, capitala provinciei Guangdong, unde se născuse acesta. Deşi se scurseseră cincisprezece ani de la Revoluţia Culturală, iar refugiaţii din Hong Kong începuseră să călătorească pe continent, tatăl ei – cuprins deopotrivă de teamă şi nerăbdare – ţinea cu orice preţ să meargă la mormântul mamei sale.

Au călătorit până la Pearl River cu un vapor ieftin de noapte. Oraşul se schimbase radical de la moartea lui Mao. Periferiile fuseseră demolate şi pe locul lor apăruseră întreprinderi hoteliere, comerciale, noi fabrici. Dispăruse şi casa tatălui şi după momentele de confuzie şi derută asupra zonelor demolate, descoperiră în cele din urmă un nou

magazin pe locul mormântului părinţilor lui. Mormintele lor fuseseră jefuite şi apoi arse, deoarece Gărzile Roşii socoteau că cimitirul aparţinuse clasei burgheze. Tatăl vărsase lacrimi amare şi îi spusese: „Nici pe morţi nu-i mai lasă în pace”.

— Unde e prietenul tău în seara asta? Întrebă mama.

— Cu familia lui.

Mama dădu din cap şi căzu pe gânduri.

— Sărbătorile sunt întotdeauna cele mai rele.

— Ei, nu-i chiar aşa, îi răspunse Vivian, deşi îi dădea dreptate, dar asta n-o împiedica să-şi spună în gând: eu nu sunt ca tine…

După o sută cincizeci de ani de negoţ în Asia, familia Mackintosh şi Farquhar îşi păstraseră nealterat sufletul scoţian. În timp ce Crăciunul era o simplă sărbătoare a copiilor cu jucării şi friptură de curcan seara, Hogmanay de Anul Nou reprezenta cea mai strălucită noapte a anului şi toţi aceia care se puteau întoarce acasă la Peak House o făceau spre a petrece împreună în sânul familiei. Vicky îşi amintea de etajul superior al casei lor înţesate de veri şi verişoare veniţi special pentru această ocazie şi de emoţiile pregătirilor. Bărbaţii purtau kilt, femeile rochii albe lungi de seară cu şaluri în carouri, iar Hugo cânta din cimpoi…

Anul acesta nu aveau oaspeţi dornici să rămână peste noapte. Tristeţea se strecurase ca o ceaţă deasă în fiecare încăpere a vechii clădiri uriaşe. Moartea lui Hugo era prea recentă în amintirea lor, iar despărţirea părinţilor reprezenta o altă rană deschisă. Vicky se oprise mai devreme la Whirlwind şi o găsise pe mama ei taciturnă în faţa unei sticle de şampanie, dornică să fie lăsată în pace. Ea se întoarse acasă copleşită de un ciudat sentiment de înstrăinare.

Slugile se ascunseseră în bucătărie şi Vicky se aştepta ca seara să fie posomorâtă, dar temerea îi fu risipită la vederea tatălui ei îmbrăcat în costum de seară, în locul obişnuitului costum pe care-l purta pe continent. Se gândi

mult cu ce să se îmbrace şi în cele din urmă hotărî ca măcar copiii lui Hugo să se bucure de această seară.

Fiona, care adoptase o atitudine curajoasă de Crăciun, era acum cu lacrimile în ochi. Peter băuse, manifestând o recentă slăbiciune pe care Mary Lee, cu toată abilitatea ei, nu o putuse reprima. I se rupea inima de mila căpşoarelor roşcate ale fetelor lui Hugo, Melissa şi Millicent, de zece şi doisprezece ani. Pentru scurtele lor vieţi, şase luni de la moartea tatălui lor părea mult. Fetiţele dădeau impresia că se tem îngrozitor să n-o supere pe mama lor Fiona, imaginându-şi că o vor pierde astfel şi pe ea, dar feţele li se luminară când Vicky îşi făcu apariţia în capul scării în spirală, într-o rochie roşie de mătase şi traversă zgomotos holul cu tocurile sale înalte.

— Tanti Vicky! Tanti Vicky!

— Ia uite pe cine văd!

— Tanti Vicky, ai îngheţat, îi spuse mezina Melissa, cuprinzând-o pe după gât, şi Vicky îşi dădu seama că, dintre toate femeile familiei, ea devenise pentru Melissa şi Millicent, datorită nefericitelor evenimente din ultima jumătate a anului, mătuşa lor adorată. Millicent ţopăia în jurul ei şi îi lăuda noua coafură. Ea avea părul strâns într-un rulou franţuzesc în care îşi agăţase o agrafă cu diamante pe care i-o dăruise mama în ziua plecării, susţinând că pe vas nu mai are nevoie de bijuterii.

— Mulţumesc, Millicent, şi tu eşti frumoasă, amândouă sunteţi. Ce se bea la masă?

— Unchiul Peter bea whisky, raportă Melissa.

— Eu cred că am să beau şampanie.

— Mama spune că trebuie să aşteptăm până la miezul nopţii.

— Mă duc să-i cer voie să bem acum. Traversă salonul în care englezoaicele stăteau pe o banchetă lângă fereastră, privind oraşul. Dragele mele, nu beţi şi voi şampanie cu mine?

Fiona se ridică cu ochii umflaţi şi înroşiţi de lacrimi.

— Fetelor, hai veniţi aici, spuse Vicky şi le cuprinse pe amândouă pe după umeri, îndreptându-se spre barul plasat într-o nişă cu oglinzi. Hai, ajutaţi-mă să desfac sticla. Bunicul nu a coborât încă?

— S-a dus la telefon.

— Oh! Ei bine, atunci ne vom descurca singure, cu riscul de a-mi compromite manichiura.

— Tanti Vicky?

— Ce e, Millicent?

— Unde vom fi la anul de Hogmanay?

Vicky scoase din frapiera de argint o sticlă din recolta Piper Hlidsieck.

— Ia te uită! E chiar mai veche decât voi două la un loc.

Desfăcu distrată sârma dopului, întrebându-se şi ea unde vor fi la anul.

— Veţi fi acasă în vacanţa şcolară. Gordonstoun, vechea şcoală a lui Hugo accepta acum şi fete. Iar tu, domnişoară Melissa, vei mai urma şcoala din Hong Kong, unde vei rămâne şi în următorii optzeci de ani dacă nu mai faci progrese la învăţătură.

— Dar cu chinezii ce se va întâmpla? Întrebă fetiţa de zece ani.

— Şi ei vor fi tot aici.

— Nu ne vor alunga?

— Nici gând.

— Şi dacă ne vor aresta?

— Pentru ce?

— Pentru că suntem noi?

Privirea Melissei era la fel de insistentă ca aceea a Mackintosh-ilor, cu ochii mari şi parcă mai albaştri, aşteptând câte un răspuns la fiecare întrebare. Singurul lucru pe care îl ştia Vicky cu certitudine era faptul că limitarea ariei de acţiune a tatălui ei exclusiv în Hong Kong şi refuzul acestuia de a-şi diversifica activitatea, închideau toate porţile MacF în cazul în care situaţia ar fi scăpat de

sub control. Ea găsi salvarea la Tai-Pan-ul care tocmai cobora scările, vizibil cu gândurile în altă parte.

— Să-l lăsăm pe el să ne explice. Tati, ia spune-ne, crezi că chinezii ne vor aresta pentru că suntem noi?

Duncan Mackintosh o privi posomorât, însă când le zări pe nepoatele sale, faţa i se lumină.

— Cine vrea să ştie?

— Melissa.

— Chinezii vor aresta pe toate micuţele domnişoare care nu vor învăţa bine la şcoală şi le vor trimite să pască porcii în Mongolia. Uite, am să beau şi eu un pahar din ăsta. Luă sticla din mâna lui Vicky şi turnă un al treilea pahar: iar voi, astea mici, duceţi paharul mamei voastre. Spune-ţi-i că Tai-Pan-ul a ordonat să bea asta, dar nu alergaţi cu paharul în mână, mai adăugă el făcându-i lui Vicky cu ochiul.

— Noroc, tati!

— La Mulţi Ani, un An Nou fericit. Maiestate! I-ai dat ceva de furcă ticălosului ăla de Wu!

— Mă bucură că m-ai sprijinit.

— Nu trebuia s-o fac de faţă cu nemernicii ăia. Vivian ţi-a fost de folos?

— Să fiu sinceră, m-a reţinut doar să nu vărs ceaiul în poala tovarăşului Wu.

— Se pricepe bine la chestii d-astea. Duncan chicoti. Nu o dată a scos castanele din foc când îmi pierdeam cumpătul. De aceea am trimis-o să te ajute.

— O să ţin seama de asta data viitoare când vom mai oferi în dar un hotel.

— Ea mi-a spus că dintr-o afacere proastă ai scos una bună. Deşi nu-mi place ideea, trebuie să recunosc că n-aveam încotro; Wu avea toate cărţile.

Era aprecierea cea mai aproape de un compliment pe care Vicky o auzise în ultimele şase luni şi nu ştia ce să mai răspundă.

— I-am trimis o sticlă de Glen Affric.

— Sper să-i rămână în gât. Privirea îi alunecă pe fereastră, la câteva mile depărtare şi la vreo sută de picioare în jos, şi printr-o coincidenţă geomantică perversă pe care un expert chinez feng-shui ar fi explicat-o cu ajutorul principiilor vântului, apei şi mădularelor Dragonului, adăpostul contra taifunului din Causeway Bay putea fi văzut clar printre blocurile de înălţime medie. Vicky era tentată să instaleze un telescop pentru a detecta mai uşor iahtul Whirlwind în păienjenişul de ambarcaţiuni.

— Unde petrece Vivian noaptea asta?

— Termină o dată cu prostiile.

— Iartă-mă, spuse ea involuntar, dar se gândi apoi că nu e cazul să-l mai sâcâie.

Privi în jurul lui cu tristeţe, apoi, cu un aer conspirativ, o luă de mână şi îi spuse:

— Văd că aici e o atmosferă prea sumbră, hai s-o ştergem de aici. Vicky oftă.

— Cum?

— Hai mai întâi să facem o plimbare. Faţa lui se relaxă dintr-o dată. Luaţi-vă fiecare ceva pe voi. Noi plecăm primii. Ah Ping, scoate maşina. Ping? Unde o fi derbedeul ăsta? Apăsă pe cel mai apropiat interfon. Ping! Maşina! Repede, iute!

— Mergem să bem în altă parte, zise Peter, nu-i aşa, tată?

— Întâi mergem să ne încărcăm bateriile, apoi luăm whisky şi prăjituri. Cei mai închişi la culoare merg primii, asta aduce noroc.

— Adică eu, spuse Mary.

— Femeile poartă ghinion, la fel şi căpşoarele roşcovane. Parcă prevăd că o să aducem numai necazuri acolo jos, pe unde vom trece noi. Dar să încercăm, mai întâi eu, apoi Peter, pe urmă oacheşa Mary, apoi Vicky şi Fiona, spuse Duncan cu o voce tărăgănată. Fiecare îşi dădea seama că la apel lipseau două nume şi îşi întoarseră privirile. Erau momente când Vicky îl observa pe tatăl ei scuturând din umeri, pătruns de un fior dureros de care ar fi vrut să

scape, deoarece el fusese cel mai afectat de pierderea fiului său.

— De fapt, avem un mic avans, spuse Peter. Mai sunt câteva ore bune până la miezul nopţii. Alergă spre măsuţa din holul de la intrare, încărcată cu un maldăr de invitaţii pentru revelion, cărora ei nu le dădeau niciodată curs. Se întoarse cu un vraf de plicuri. Mergem? Scoase din teanc un plic roşu din pergament, cu chenar auriu şi citi în tălmăcire proprie: „Plăcerea companiei noastre este solicitată de nimeni altul decât de sir John Wong Li, CBE…”, dar mai întâi, bătrâne Două-Cărări, vom face o plimbare.

— Glumeşti?

— Ne încărcăm pistoalele şi lăsăm whisky-ul în maşină; nu e cazul să-i tămâiem prea mult.

— Tată, nu putem…

— Ba putem foarte bine.

— Cu copiii ce facem?

— Noi o să rămânem acasă, spuse Fiona, fără să ia în seamă dezamăgirea care se citea pe chipurile fetelor.

— Să mai aşteptăm puţin până vine şi Chip.

— E-n regulă, spuse Duncan. Şampanie pentru micuţele domnişoare.

Vicky puse jos paharul şi acceptă un altul de la Peter. Ciocniră şi sorbi îndelung o înghiţitură din grogul fierbinte. Peter îl dădu repede pe gât pe al său.

— Bănuiesc că vom intra cu toţii într-o mare belea.

— Ai luat-o cam repede cu băutura, Peter, spuse Mary, luându-i sticla din mână.

— Hei, ce vrei, a fost o săptămână infernală, ripostă Peter, smulgându-i-o înapoi. Nu-i aşa, Vicky?

— Termină cu asta, răspunse Vicky încet amintindu-şi de ultimul an petrecut cu Rod Dwyer şi de recentele seri în compania mamei sale.

După o oră apăru în sfârşit şi inspectorul Chip cu vechea lui Toyota. Fetele se grăbiră să-l întâmpine: „A venit Chip, a venit Chip”. Inspectorul şef John Chypwood-Chipworth

(Chip-Chip pentru colegii lui din poliţie şi simplu Chip pentru prietenii lui de navigaţie) se extrase din micuţa lui maşină şi se replie asemenea unui şevalet; era şi el îmbrăcat în costum de seară. Duncan se apropie de Vicky la fereastră şi îi şopti:

— Cred că ar fi mai bine să-i dăm ceva de băut înainte să pornim.

— Da, ai dreptate, copiii ţin foarte mult la el, nu-i aşa?

— De ce e oare Chip numai inspector şef? Avea un grad vag comparabil cu acela al unui sergent de poliţie din New York, un grad mai curând inferior pe scara ierarhică, gândi Vicky, pentru un ofiţer expatriat la cei patruzeci şi cinci de ani ai săi.

— Probabil că şi-a consacrat prea mult timp navigaţiei, spuse Duncan, dând din umeri. Nu e plămădit din acelaşi aluat ca tine; el nu s-a devotat exclusiv muncii şi nu e ambiţios, dar pe un vas e dat naibii… cred că şi-a greşit cariera. Chinezi mai tineri decât el cu zece ani i-au luat-o înainte, şi mai e ceva: nu-i place să schimbe locul, parcă ar fi bătut în cuie, dar se pare că el e mulţumit aşa.

Vicky dădu aprobator din cap. În Hong Kong erau mulţi ca el: poliţişti, funcţionari, profesori, bărbaţi şi femei aparţinând diferitelor corporaţii de nivel mediu, care veniseră pentru o perioadă de serviciu de doi ani, dar rămăseseră toată viaţa cuceriţi de farmecul Estului. Dumnezeu ştie ce le va rezerva anul '97.

Chip le copleşi cu complimente pe Vicky şi Fiona, neomiţând să adauge fiecăreia câte un „super” pentru toaletele lor de seară. Melissa şi Millicent se zbenguiau în jurul lui ca o pereche de cokeri. Le adusese mici bucheţele de flori pe care Fiona le prinse în părul lor roşcat.

— Nu-i aşa că n-ai să pleci din Hong Kong? Întrebă Millicent.

— Ce m-aş face fără mare şi fără voi? Răspunse Chip cu o privire complice adresată Fionei, ştiind că fetiţa era topită după el.

— Acum, hai să mergem, nu mai suport nici un moment să rămân aici, spuse Duncan. Echiparea, doamnelor! Se anunţă ceaţă în noaptea asta.

Vicky se duse după şal, îşi cercetă fugar faţa în oglindă şi se îndreptă apoi spre maşină unde Peter, Mary şi Chip aşteptau.

— Tata e din nou la telefon. Unde-i Fiona?

— Preferă să rămână acasă, zise Chip.

— Atunci rămân şi eu cu ea.

— E normal, vrea să stea cu fetele. Hai, vino cu noi, Vicky.

— Mă duc să stau puţin de vorbă cu ea; mă întorc imediat. Vicky se grăbi să intre, presupunând că Duncan avea să zăbovească la telefon. Când trecu prin hol nu-i desluşi vocea deoarece era complet aplecat peste telefon, vorbind aproape în şoaptă.

— Tot el te caută, îi spuse mama. Accentul lui shanghainez este excelent.

— Alo, Duncan, La Mulţi Ani!

— Îmi pare rău că te deranjez de la cină. Nu vrei să vii la serata lui Două-Cărări Wong?

— În seara asta?

— Mi-ar face plăcere să te văd.

Îl cunoştea după glas când o dorea cu adevărat. Sunase mai devreme doar să-i audă glasul; acum însă după toate probabilităţile avea un plan.

— Şi mie! Nu-mi poţi fixa o oră?

— Mulţumesc, pe curând.

— Minunat! Mamă, spuse Vivian punând receptorul în furcă. Îmi pare rău, trebuie să plec devreme. De ce nu-l inviţi pe domnul Tam să mâncaţi împreună?

— Tot cu munca? O ironiză mama.

— Mă întreb dacă îmi poţi împrumuta un cheongsam?

— E prea lung pentru tine, îi spuse ea, vizibil deranjată la gândul că trebuie să-i împrumute rochia ei preferată.

— Dat fiind că le porţi prea scurte, pentru mine va fi tocmai bună.

— Dar pantofii tăi nu se potrivesc.
— M-am gândit că-mi poţi împrumuta şi nişte pantofi. Hai, mamă, te rog, sunt în criză de timp şi n-am chef să fac atâta drum până acasă să mă schimb.
— Unde te duci?
— La serata lui Două-Cărări Wong.
— Aiyeee! Desigur, îţi pot împrumuta rochia mea, de ce nu spui aşa? Se afundă în şifonier şi începu să caute. Uite, asta cu paiete. Nu! Nu! Asta cu lamée argintiu.
— Nu e prea îndrăzneaţă? Spuse Vicky ezitând.
— Nu mai face pe cenuşăreasa. Este foarte frumoasă.
Vivian o puse pe deasupra şi se privi în oglindă.
— Da, este deosebită.
— De la un prieten… cadou; n-am îmbrăcat-o decât o dată. O scoase de pe umeraş şi rochia foşni. Pantofii. Nu-i aşa că sunt drăguţi? Au aceeaşi sursă…
— Sper să nu-mi fie prea mari.
— Ce? Cum îndrăzneşti? Am picioarele la fel de fine ca şi ale tale. Dacă sunt înaltă, asta nu înseamnă că am şi picioare mari.
— Ai dreptate, purtăm acelaşi număr.
Mama ei pufnea; nu puteai s-o insulţi mai tare pe o chinezoaică vanitoasă decât să-i spui că n-are picioare delicate, aşa încât Vivian se gândi s-o măgulească.
— Da, sunt puţin cam ficşi.
— Să nu te jeneze… Dar n-ai nici o bijuterie. Lanţul acela de aur nu merge.
— Ba, am să-l pun.
— Nu te poţi duce la Două-Cărări Wong fără bijuterii, îşi frecă mâinile disperată. N-am nimic…!
— Mamă, priveşte! Îşi descheie bluza şi-i arătă un diamant atârnat pe un lanţ din platină.
— Oh, de unde l-ai primit?
De fapt, Vivian era stânjenită, dar când îi citi pe faţă satisfacţia, îi spuse:
— E cadou de Crăciun.

— Dumnezeule mare, dar este foarte bogat.

— Nu chiar. De fapt, îşi cam mănâncă de sub unghie. Ea îşi dădu seama imediat că nu trebuia să spună asta şi de fiecare dată regreta când nu era atentă; o gafă ar fi putut compromite totul.

— Sunt bucuroasă să rămân aici cu fetele, îi spuse Fiona lui Vicky. De altfel, nici nu vreau să ies.

— Atunci, rămân cu tine.

— Du-te, spuse ea zâmbind, arăţi splendid. Petrecere frumoasă! După plimbare, ce aveţi de gând?

Vicky ezită, nevrând să pară nerăbdătoare să plece, mai ales că fetele îi urmăreau de la distanţă fiecare mişcare.

— Arăt cumva grasă în rochia asta?

— Deloc, hai, du-te acum, te aşteaptă ceilalţi!

— Prietena mea Suzan din New York întotdeauna spunea că nimic nu e mai vulgar decât o blondă grasă în rochie roşie.

— Dar nu eşti deloc grasă, arăţi minunat. Ai văzut-o pe mama azi?

— M-am oprit pe la ea înainte de a veni acasă. Era deja cu şampania lângă ea. E foarte trist, e îngrozitor.

— Aşa este, e foarte trist, mai ales de sărbători, spuse Fiona.

— Văd că Peter bea şi el.

— Cel puţin o are pe Mary care-l mai temperează.

— Tata îl solicită prea mult.

— Pe toţi vă aleargă. Hugo era ca un paratrăsnet pentru el, doar ştii, absorbea atât de mult din energia tatălui tău. Era puternic şi calm. Rareori îl necăjea. Acum el s-a dus, iar mama e plecată şi ea… aţi mai rămas doar tu şi Peter să…

— Vivian!

— Sunt sigură că-l face fericit, spuse Fiona, cu un aer neutru, şi Vicky se opri în prag.

— Să ştii că această casă ar fi de nesuportat dacă tu şi fetele n-aţi fi aici.

— Am vrut ca măcar ele să aibă o familie.

— Da, o oarecare familie.

— Este familia lor. Pleacă acum, Vicky. Ea sărută fetele şi le ură noapte bună în drum spre ieşire.

Masivul Daimler cobora încet pe drumul şerpuit de la poalele lui Peak House şi după o ultimă cotitură, acesta nu se mai văzu.

Limuzina familiei Mackintosh se strecură printre şirul de alte limuzine purpurii, argintii şi aurii, parcate în faţa impozantului edificiu al lui World Ocean House, punctul terminus al plimbării lor. Daimler-ul lor părea un bătrân corb în mijlocul unui stol de papagali, gândi Vicky. Tinerii slujitori ai lui Două-Cărări îmbrăcaţi în livrea ajutau oaspeţii să coboare din maşini.

— Dar nu sunt decât copii, se minună Vicky.

— Provin de la orfelinatul lui, spuse Chip.

— Cine-i permite asta?

— Parcă a întrebat pe cineva? S-au făcut cercetări. Nu i se poate reproşa nimic. Primesc cea mai bună educaţie. Cei mai dotaţi sunt trimişi mai departe la studii universitare, iar după absolvire îi aşteaptă aici un post sigur.

— La fel ca bursele acordate fetelor de MacF? Vicky nu rezistă tentaţiei de a aduce vorba despre Vivian. Însă tatăl ei nu muşcă momeala.

Din Rolls-Royce-ul de culoare verde-jad parcat în faţă coborî un chinez între două vârste la braţ cu o tânără înfăşurată într-un mantou de blană lung până la pământ de culoarea limuzinei lor. Ea fu ajutată la coborâre de un băiat în frac purpuriu. Daimler-ul lor avansă, şi veni rândul lui Vicky. După aprecierea ei, băiatul care îi întinse braţul nu avea nici o zi mai mult decât Millicent.

— Trebuia să fii de mult în pat, băiete.

— Da, Missy, veni răspunsul prudent, dar surâzător al băiatului.

Grupul format de Mary Lee, Peter, Vicky şi Chip, în frunte cu Duncan Mackintosh, intră în imensul hol al lui World Ocean House, unde erau aliniaţi pe două rânduri

adolescenţi îmbrăcaţi în aceleaşi livrele purpurii, formând un coridor uman până la lifturi.

— Nu mă pot abţine să nu mă întreb, în ce secol crede că trăieşte bătrânul Două-Cărări, explodă Duncan.

— Poate vreţi să spuneţi în ce dinastie, chicoti Peter.

Duncan râse şi el, dar Mary Lee şopti:

— Sunteţi oaspeţii unui om important, vă rog respectaţi gazda.

— Adevărat, murmură Peter, iar Chip o privi pe Vicky cu o mutră hazlie şi o întrebă:

— Dar tu, din ce secol crezi că vine?

— Mă voi gândi în următoarele şase ore.

Grupul lor umplu un lift, care la prima vedere părea să fie placat cu marmură de culoare galben-verzui. În timp ce urcau, Vicky îşi plimbă degetele pe luciul pietrei şi spuse: „Dar asta nu e marmură, ci jad”.

— După cât se vede, Două-Cărări a avut un an bun, spuse Duncan. Chip, nu ţi-ai luat briceagul ăla special să desprinzi câteva bucăţele pentru doamne?

— L-am lăsat în maşină, Tai-Pan.

Vicky îl privi pe Peter. Nu-l mai văzuseră atât de bine dispus pe tatăl lor dinainte de moartea lui Hugo.

— Lucrurile merg bine la Shanghai? Întrebă ea încet.

Peter negă, clătinând energic din cap.

Lifturile se deschiseră şi pătrunseră cu toţii într-un foaier aflat la picioarele unei scări impozante ce dădea într-o sală de dans scăldată în lumina candelabrelor, în care bubuia o muzică asurzitoare. Când şi când se distingeau răcnete şi frânturi de discuţii animate în dialect cantonez susţinute de vreo trei mii de persoane din protipendada Hong Kong-ului, care dăduseră curs invitaţiei lui Două-Cărări. Sala de bal era o mare umană învolburată, din care doar o mică parte dansa. Privită de sus, aceasta părea o bursă de modă veche, înainte de invazia computerelor – gândi Vicky – în care mii de brokeri stăteau lipiţi unul de altul, strigându-şi ofertele. Un perete din sticlă dădea spre portul înconjurat de

milioane de reclame luminoase. Vasul QE2 stătea neclintit la jumătatea drumului dintre insula Hong Kong şi Kowloon, strălucind ca o baghetă de diamante pe o catifea neagră.

Ceea ce la prima vedere păreau să fie statui sclipitoare, în mărime naturală, împrăştiate în colţurile foaierului şi pe piedestale în sala de bal, erau în realitate mimi în tricouri mulate pe corp presărate cu paiete. La un semn ştiut numai de ei, mimii bărbaţi şi femei luau poziţii diferite, perfect sincronizate şi tot la un semn secret, redeveneau statui. Până şi feţele le erau acoperite cu paiete, aşa încât numai cu greu îşi putea imagina cineva că sunt animate.

Adolescenţi cu mişcări rapide şi precise se precipitară spre Vicky şi Mary luându-le pelerinele pentru a le duce la garderobă, şi familia Mackintosh fu condusă în capul scării, unde un englez cu statură impozantă anunţa sosirea noilor invitaţi. Doamna din faţa lor, înfăşurată într-un mantou de blană de nurcă, scotea la iveală în mers, o rochie foarte strânsă pe corp de aceeaşi nuanţă verde-jad ca şi mantoul; Vicky i-o semnală lui Chip pentru perfecţiunea nuanţei realizate cu multă migală prin procedee chimice complicate. „Domnişoara Anita Fang şi domnul Henry Wong”, urlă englezul în timp ce domnişoara Anita cobora în murmurul admirativ al asistenţei impresionate de rochia şi smaraldele sale, dar şi de personalitatea restauratorului între două vârste, un vestit proprietar de cai de curse.

Servitorii escortau acum grupul Mackintosh spre impozantul maestru de ceremonii, cu mustaţă foarte stufoasă şi ţinută gravă, probabil un sergent major lăsat de britanici în retragere. Când acesta dădu cu ochii de grupul Mackintosh, deveni clar că goliatul pe post de maestru de ceremonii fusese importat special pentru serata lui Două-Cărări.

— Numele dumneavoastră, sir?

— Acelaşi de o sută cincizeci şi şapte de ani, se înroşi Duncan Mackintosh de furie.

Englezul îşi umezi buzele şi coborî tonul aproape până la o şoaptă conspirativă.

— Scuzaţi-mă, domnule guv… sunt nou aici şi cu atâţia britanici veniţi unul după altul, ce să spun?

— Vajnica şi Atotputernica”, mormăi Duncan.

Vicky veni imediat în ajutorul englezului cuprins de panică.

— În timpurile coloniale întreprinderile scoţiene luaseră nume chinezeşti pentru a impresiona băştinaşii. De exemplu, „Dent” însemna „Nepreţuita şi Supusa”, ceea ce explică falimentul său timpuriu; „Jardine” este „Armonia Fericirii”. După cum vezi, suntem o specie de oameni foarte inventivi. Vă sugerez în mod categoric să ne anunţaţi aşa cum se cuvine, înainte ca tatăl meu să se înfurie.

Acesta se redresă, îşi reluă poziţia impozantă şi cu abilitarea unui actor antrenat, lansă un sunet electrizant între două acorduri muzicale. Vocea lui se rostogoli ca o maree peste sala de bal.

— VAJNICA ŞI ATOTPUTERNICA”…

Toţi ochii se aţintiră asupra scării. Vicky lăsă braţul lui Chip şi într-o secundă ajunse în dreptul tatălui ei.

— Ce naiba faci?

— Stau lângă tine, Tai-Pan.

— Cheamă-l pe Peter.

— Nu în seara asta: cheamă-l tu dacă vrei. Se aştepta ca Mary să-l îmbrâncească pe Peter înainte, dar îl reţinuse lângă ea, ca şi cum ar fi ajuns la concluzia că era mai bine pentru familie să nu strice efectul intrării trufaşe a Mackintosh-ilor.

Începură să coboare, fără ca Vicky să pară impresionată de scăpărările de furie din ochii tatălui ei. Poate că exista şi un dram de admiraţie în acea privire, cine ştie? Oricum, nu-i păsa. Evocarea celor o sută cincizeci de ani o mişcă şi pe ea. De fapt, tatăl ei venise de mai puţină vreme în Hong Kong, dar ea era şi fiica mamei sale, ceea ce-i conferea o ascendenţă mult mai veche, cu care puţini expatriaţi sau chinezi din oraş se puteau lăuda.

Rotindu-şi privirea deasupra acestei mări de feţe curioase, ea surprinse căutătura sfredelitoare a aceluia care le urmărea cu mult interes intrarea: cu trăsăturile sale fine, cu sprânceana arcuită în mod spectaculos, cu ochii săi pătrunzători, Două-Cărări era omul care furniza cea mai consistentă materie primă pentru multitudinea de ziare şi reportaje televizate. Mulţimea din jur care-i urmărea fiecare mişcare păstra o distanţă respectuoasă de el. Wong Li stătea drept în cercul de lumină din centrul sălii de bal, cu mâna sprijinită ferm în bastonul său.

— Priveşte, tati, gazda ne-a observat.

Duncan răspunse cu o grimasă care ar fi făcut-o fericită pe mama ei dacă ar fi fost de faţă şi pe care Vicky o socoti mai mult decât un afront. Se amestecară apoi în mulţimea aflată la picioarele scării care îi încercuia de pretutindeni asemenea unei marei.

Matrapazlâcurile lui sir John Wong Li fuseseră adeseori subiectul cronicilor, aşa încât oricine auzise de sute de ori povestea pierderii liniilor Farquhar de către Duncan Mackintosh; acum erau cu toţii aici pentru a-i vedea în carne şi oase pe cei care alimentau rubricile de scandal ale ziarelor din Hong Kong:

Fata de la braţul lui trebuie să fie fiica Tai-Pan-ului, aceea care a pierdut toţi banii la New York. Desigur, nu amanta. Amanta este chinezoaică. Un comprador. Şi ce fel de negoţ face? În afară de asta, are aerul familiei. Linia mai fină a maxilarului bătrânului brigand, faimoasa podoabă capilară blondă a mamei, precum şi nasul uşor acvilin. Dar unde e mama? Probabil înapoi în Anglia. Unde se duc bătrânele neveste gweilos după ce le lasă soţii lor? Nu, n-ai auzit? Zace beată mai tot timpul pe un vas la Causeway Bay.

Pe feţele tuturor se citea o vie curiozitate. Oare ce avea să-i spună Tai-Pan-ul „vajnicei” întreprinderi MacF celui mai bogat om din Hong Kong? Sau, încercă Vicky să ghicească, ce-ar putea spune ultimul scoţian independent unui chinez care deţine monopolul puterii comerciale în Est?

— S-ar părea că aceşti copii muţi sunt crescuţi special pentru a-i sluji drept gărzi de corp, îi şopti ea tatălui ei. Câţiva adolescenţi cu staturi impresionante mişunau în jurul lui Două-Cărări. Un tânăr stătea chiar lângă cotul lui, în timp ce alţii aşteptau cu tăvi aurite pline cu cupe de şampanie.

Tai-Pan-ul şi fiica lui intrară în cercul sacru din jurul gazdei. Duncan vorbi primul, fără să-i întindă mâna în prealabil.

— Ce mai faci, Două-Cărări? După cum vezi am primit invitaţia ta. Mă bucur că am putut veni anul acesta.

Interpretul începu să traducă „salutul" lui Duncan, însă subţierea buzelor preşedintelui World Ocean House le dădu de înţeles că recunoscuse porecla. El îi răspunse într-un dialect grosolan Wu, vorbind prea repede pentru ca Vicky să poate distinge cuvintele.

— Sir John vă salută, Duncan Mackintosh, spuse translatorul. Prea multe serate au pălit datorită absenţei voastre.

— Aş fi vrut să vin mai devreme, dar mi-a luat ceva timp până mi-am scos cuţitul din spate.

Concentrându-şi toată atenţia pentru a nu scăpa vreo remarcă pătimaşă, Vicky de-abia reuşi să-şi înăbuşe un chicot.

Două-Cărări vorbi din nou şi translatorul traduse.

— Sir John întreabă cine este tânăra doamnă de lângă dumneata; nu cumva e concubina despre care se vorbeşte atâta?

Vicky se abţinu cu greu să nu facă un gest necugetat. Tai-Pan-ul lui World Ocean House o privi cu răceală. În acea secundă, Vicky putea fi confundată cu oricare dintre mimii împrăştiaţi prin sală.

— Două-Cărări, bagă de seamă! Îi datorezi scuze fiicei mele, zise Duncan cu un glas ameninţător şi totuşi încă reţinut.

Chinezul păru că reflectează o vreme asupra observaţiei lui Duncan, apoi spuse:

— Tigrii nu cresc câini de curte.

— O iau drept compliment, sir John, un An Nou fericit!

Două-Cărări o fixă din nou pe Vicky atât de insistent încât de-abia reuşi să-i susţină privirea. Când în sfârşit vorbi, translatorul îşi alese cu grijă cuvintele.

— Tigrii sunt periculoşi. Sir John vă acceptă avertismentul, Fiică a Tai-Pan-ului.

— Două complimente! Sir John este o gazdă foarte amabilă. Zadarnic aşteptă Vicky o reacţie prietenească din partea lui. Magnatul îşi înfipse bastonul în podea şi se îndreptă din nou spre tatăl ei, vorbindu-i prin interpret.

— Sir John se interesează ce planuri aveţi? O să vă întoarceţi în Anglia după ce Hong Kong-ul va fi realipit Chinei?

— După cât se vede, sir John nu citeşte ziarele din Beijing, îi răspunse Duncan pe un ton calm. O să mă simt şi în continuare foarte bine în Hong Kong. Premierul Chen a anunţat la Congresul Poporului că intenţionează să mă numească guvernator.

Vicky încremeni de-a binelea, văzând licărirea alarmantă din ochii lui Două-Cărări. Duncan Mackintosh râse, o luă de braţ şi se depărtară împreună.

— Tati, nu ai mers prea departe cu…

— Dacă-ţi închipui că o ripostă spirituală constituie o cale spre inima lui, te înşeli amarnic, Maiestate.

— Dar prin procedeul ăsta n-ai câştigat nici un punct în faţa lui.

— Aş vrea mai curând să se ducă dracului înainte de a „câştiga puncte”; este duşmanul meu de moarte şi implicit al tău, să nu uiţi asta.

— Tati, dar au trecut zece ani de când ai pierdut Liniile Farquhar. Ştii doar că Două-Cărări este capabil de orice, poate că nu e bine să-ţi manifeşti atât de făţiş duşmănia. Doar dacă… există lucruri pe care eu nu le ştiu. Asprimea

chipului lui Duncan era însă suficient de elocventă pentru a-i tempera dorinţa de a afla mai multe.

— Nu uita, inamicul tău, în egală măsură, repetă el. Te-am avertizat. Dacă mi se întâmplă mie ceva, tu urmezi la rând.

— Am să ţin minte. Să înţeleg că îmi pui viaţa în pericol?

— Dimpotrivă, prostuţo, încerc să te protejez. Chip! I se adresă el poliţistului. Nu l-ai văzut pe Allen Wei?

— Tăticule, l-ai cunoscut pe Două-Cărări la Shanghai?

— Aveam optsprezece ani când am plecat din Shanghai.

— Tot atâta avea şi el, îi spuse ea, însă Duncan îl strigă din nou pe Chip.

— Nu l-ai văzut?

Graţie staturii sale înalte reuşi să-l descopere aproape imediat pe Allen Wei, şeful executiv al Hong Kong-ului.

— E aici, Tai-Pan, stă lângă fereastră, în compania lui Vivian Loh.

În spatele ei, Vicky o auzi pe Mary şoptindu-i lui Peter: „Uită-te la ea, parcă a împrumutat cheongsam-ul de la fetele din Clubul Volvo”.

— Tati, tot nu vrei să-mi spui cu cine te-ai întâlnit pe Jonca Roşie? Insistă Vicky, dar Duncan nu o mai luă în seamă.

— Peter! Maiestate! Haideţi să-l salutăm pe Allen şi apoi să plecăm cât mai repede din iadul ăsta blestemat.

Vicky îl prinse din nou de braţ în timp ce-şi făceau loc prin mulţime, salutându-i în trecere pe cunoscuţi.

Wally Hearst le făcu cu mâna dântr-un colţ al salonului. Americanul era însoţit de o fată foarte tânără, cu ochi jucăuşi, o gură voluptuoasă şi o coafură extravagantă în vârful capului.

— Cine e fâşneaţa aia de lângă Wally?

— Soţia, şopti Duncan, cu o scurtă înclinare a capului către negustorul american cu China; acesta îi răspunse cu un zâmbet slugarnic.

— Pare suficient de tânără să-i fie fiică. Ironia ei însă nu fu luată în seamă.

— O cheamă Ling-Ling şi are douăzeci şi doi de ani, dar minte are cât un copil de doisprezece. A pus mâna pe Wally Hearst şi-l joacă aşa cum vrea ea.

— Nemaipomenit!

— Vivian?

O voce plăcută, familiară răsună în tumultul general. Fără să-şi creadă urechilor, ea se retrase încet prin spatele cercului lui Allen Wei; era încântată să-l întâlnească pe ultimul bărbat din lume pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă la această serată.

— Steven! Ea îl cuprinse cu o mână pe după gât şi îşi ascunse faţa la pieptul lui. Ce faci aici?

— Tata mi-a ordonat să mă întorc din surghiun.

Steven Wong, fiul cel mare al lui Două-Cărări, era, după părerea unanimă, atât a bărbaţilor, cât şi a femeilor, cea mai atrăgătoare fiinţă umană din Hong Kong. Avea o siluetă subţire şi mlădioasă ca a tatălui lui, iar de la mama sa englezoaică moştenise pometii aristocratici, o piele deschisă la culoare şi nişte ochi gri-verzui de-a dreptul fascinanţi. Era ceea ce se cheamă tipul clasic de eurasiatic, un amestec perfect între cele două rase.

Se spunea că mama lui Steven fusese vrăjitoare şi o mare jucătoare de tenis. Steven moştenise ambele calităţi, ceea ce era în avantajul său, deoarece, în afară de înfăţişarea sa frumoasă, el nu avea nimic comun cu tatăl lui. Băutor, jucător şi sportiv, Steven se remarca nu prin ascuţimea de spirit a tatălui, nu era nici viclean, dar nici n-avea vreo ambiţie. Era un cheltuitor notoriu şi se simţea foarte fericit să trăiască în umbra lui Două-Cărări. Cu predilecţia lor pentru porecle, cantonezii îl numiră în mod firesc „Cărare-Barată” Wong pe fiul celui mai bogat om din Hong Kong.

— Ce ţoală trăsnet ai, îi complimentă el rochia. Ai împrumutat-o de la mămica?

— Da, ai ghicit.

— Ce face?

— A obţinut viza canadiană.

— Fericito!

Vivian se considera norocoasă; îl cunoscuse în vara când tocmai se întorsese de la Cambridge şi, din fericire, legătura lor se terminase înainte ca ea să se implice atât de tare, încât să se simtă rănită. El fusese singurul bărbat cu care îşi încercase norocul înainte de Duncan; petrecuse apoi o încântătoare toamnă englezească, oftând după el în lungile sale plimbări între orele de studii şi scriindu-i scrisori romantice despre mireasma frunzelor îngălbenite la care el răspundea într-un târziu cu o ilustrată laconică din Canidrome, aceasta fiind denumirea pistei pentru cursele de câini din Macao. Rămăseseră prieteni şi luau uneori prânzul împreună, până ce tatăl îl trimise în surghiun la New York pentru abateri grave.

Steven dăduse o explicaţie laconică cu privire la păcatele de care se făcuse vinovat, lăsând să se înţeleagă că era vorba de neregularităţi la o sucursală a cazinoului lui World Ocean. Ea mai auzise zvonuri despre amestecul Triadelor, ceea ce nu era chiar atât de şocant, întrucât în Hong Kong toată lumea şuşotea pe seama acestei organizaţii. Singurii ei reprezentanţi cunoscuţi de Vivian erau gangsterii străzii pe care tatăl ei îi plătea regulat pentru a le asigura protecţie. Steven era desigur un pierde-vară, un fecior de bani gata, ceea ce îi atrăgea pe gangsterii dornici ca, prin intermediul lui, să câştige bunăvoinţa tatălui său. Indiferent de acuzaţiile care i se aduceau, Vivian bănuia că toate acestea îl determinaseră pe tatăl lui să-l îndepărteze pe timp de vreo trei ani şi, dacă exista vreo coardă simţitoare în trupul schilodit al lui Două-Cărări, aceasta era chipeşul lui fiu din prima căsătorie.

Vivian se trezi că-l analiza cu o detaşare neaşteptată. Acum trebuie să aibă patruzeci de ani şi, dacă băutura, drogurile, ţigările şi femeile aveau vreun efect, acestea nu făcuseră decât să-i sporească farmecul. Îl sărută cu căldură. Steven îi adresă unul din acele zâmbete menit să înfioare femeile de orice vârstă.

— Pentru ce a fost asta? Fiindcă m-am întors acasă? Mulţumeşte-i lui tăticu.

— Nu, doar ţie.

Statura masivă a lui Duncan tocmai se desprinse din mulţime, spre surprinderea lui Vivian. Purtase în suflet un timp prea îndelungat amintirea lui Steven, dar în noaptea aceasta Duncan îi oferise certitudinea că imaginea fostului ei iubit se estompase aproape în întregime.

— Ah, spuse Steven. Încep să înţeleg. Cine este blonda de lângă el?

— Este fiica Tai-Pan-ului, patronul meu.

— Fiica lui?

— Victoria Mackintosh.

— E o tipă bine, ce-mi poţi spune despre ea?

Vivian se gândi la avantajele unei asemenea combinaţii. De ce nu? O Vicky Mackintosh subjugată de un bărbat, ar fi un atu în favoarea ei şi dacă pe pământul acesta exista cineva care să-i atragă atenţia arogantei fiice a Tai-Pan-ului, fiinţa aceea nu putea să fie alta decât Steven Wong.

— E ca un tigru flămând. O să vezi că merită să te ocupi de ea. Vrei să-ţi fac cunoştinţă?

— Dacă vreau? Steven ridică din umeri cu nonşalanţă. Mă descurc şi singur, nu-ţi face griji. Se pierdu în mulţime, înainte ca Duncan şi familia lui să se apropie mai mult. Vivian simţi un plăcut fior de satisfacţie, ştiind că Steven îi va dedica această noapte lui Vicky Mackintosh şi totuşi, pe undeva mai persista o undă de gelozie. Se întoarse surâzând spre Duncan care se apropia cu paşi mari de ea.

— Iată, vine Tai-Pan-ul, îi şopti peste umăr Allen Wei. Ea şi şeful executiv al Hong Kong-ului erau vechi prieteni. Vivian îi condusese prima campanie politică pentru un loc în Consiliul Legislativ, iar mai târziu, lucrase la firma lui cu aparatură electronică, în calitate de comprador. Aici îl cunoscuse pe Duncan care o angajă imediat la întreprinderea lui.

Primul guvernator chinez al Coloniei, Allen, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, era un inginer prosper, cu o alură tinerească, înzestrat cu un remarcabil simţ al afacerilor. În plus, poseda un lanţ de fabrici pentru aparatură electronică ce se întindeau de ambele părţi ale frontierei. În faţa uriaşei ferestre cu vedere spre port, el glumea cu Vivian şi se întreţinea cu un grup de vreo şase persoane din care ca de obicei, nu lipsea superba sa secretară eurasiatică Debby. Făcea declaraţii improvizate, entuziaste, unui reporter de la South China Morning Post în legătură cu Anul Nou.

— Declaraţia Comună trebuie să funcţioneze! În China, ordinea şi regulile derivă din gradul de civilizaţie a populaţiei. Partidul trebuie să îmbunătăţească nivelul de viaţă al oamenilor, iar noi cei de aici, din Hong Kong, suntem motorul care pune în mişcare această schimbare. Vă urez, aşadar, un An Nou fericit!

— Domnule guvernator, unde credeţi că vom fi la anul?

În mod obişnuit lumea i se adresa cu titulatura de guvernator.

Allen răspunse cu un hohot de râs sănătos.

— În ce mă priveşte am de gând să rămân chiar aici, la petrecerea lui sir John, dacă n-are nimic împotrivă.

— Şi dacă sir John sau poate tovarăşul Wong Li o să vă elibereze din funcţia de şef executiv?

Dar Wei nu se lăsă provocat şi râse din nou, făcându-i cu mâna lui Duncan Mackintosh, în timp ce grupul scoţian se desprindea din mulţime.

— În acest caz o să mă debarasez de veşmintele astea de carnaval, o să-mi suflec mânecile din nou, ca un om cinstit şi o să mă întorc să lucrez în fabricile mele. Te asigur că voi fi mai bogat decât am fost vreodată, aşa încât şeful executiv sir John Wong Li nu va avea încotro şi mă va invita la seratele sale. Cred că nu vă aşteptaţi ca guvernatorul Hong Kong-ului să dea serate la care să nu participe şi capitaliştii, nu-i aşa? Hei, Duncan, cu înfăţişarea asta, mă întreb de ce nu eşti la Hollywood!

— Un An Nou fericit, Allen! Cei doi îşi strânseră mâinile cu căldură. Duncan se străduise din răsputeri să regrupeze comunităţile de expatriaţi britanici şi americani pentru a crea la Beijing un curent de opinie în favoarea lui Allen Wei. În ceea ce privea întreprinderea MacF, Allen Wei era singura rază de lumină în perspectiva, de altfel sumbră, a Răsturnării.

— Tai-Pan, îl întrerupse reporterul de la South China Morning Post, şeful executiv tocmai îmi spunea că nu se teme de explozia emigrării. Cum se va descurca MacF în condiţiile deficitului de braţe de muncă?

— Hong Kong-ul va reprezenta un magnet care-i va atrage pe cei mai buni şi mai capabili oameni din China, răspunse Duncan rapid, iar când expresia reporterului îi dădu de înţeles că mai auzise această afirmaţie şi înainte, Duncan îi întoarse spatele.

— Allen, îl cunoşti, desigur, pe Peter şi probabil că ai întâlnit-o pe Victoria.

— Aşa este. Victoria, se pare că azi ai avut o întrevedere interesantă cu Wu Deming.

— Da. Cât de repede se află totul! Răspunse Vicky, surprinsă şi evident deranjată de indiscreţia amantei tatălui ei, presupunând că numai Vivian ar fi trăncănit pe seama afacerilor lor. Pot să te întreb de unde ai aflat?

— Mi-a spus chiar domnul Wu acum zece minute.

— Am crezut că s-a întors la Beijing. Schimbă priviri cu tatăl ei care părea la fel de uluit ca şi ea de legătura lui Wu cu Două-Cărări Wong.

— A rămas la serată, ştii cât poate fi de insistent Două-Cărări. Şi acum, să văd dacă cunoşti pe toată lumea de aici… administratorul meu, Debby…

— Salut, Debby!

— Acest nemernic cu creionul în mână este de la South China Morning Post. Noroc, secătură!

— Hm! O cunoşti, desigur, pe Vivian Loh.

Allen făcu o grimasă şi îi evită privirea.

Furioasă, Vicky se îndreptă spre fereastra de sticlă.

Din nou, privirea îi alunecă pe ţărm, la est de Wanchai, în direcţia tristului bârlog al mamei sale din Causeway Bay. Nu ştia exact dacă era furioasă pe tatăl ei sau pe Vivian care avea tupeul să se afişeze cu atâta neruşinare cu Duncan. Înfăţişarea lui Vivian avusese de câştigat şi datorită despicăturii adânci a rochiei sale mulate pe corp. În seara aceasta era total schimbată, avea ceva glacial şi sexy în acelaşi timp, impresie accentuată şi de faptul că renunţase la ochelari şi îşi pusese lentilele de contact.

— Allen, izbucni Duncan, spărgând tăcerea, aş dori să-ţi fac cunoştinţă cu inspectorul şef de poliţie John Chypwood-Chipworth. Chip şi şeful executiv îşi dădură mâinile.

— Ai de gând să rămâi, domnule inspector şef?

— Dacă mă vor mai ţine, sir…

— Bine, spuse el în timp ce privea vasul QE2 scăldat în lumină. Aş dori să întâlnesc cât mai mulţi britanici care să gândească la fel.

— Vă simţiţi părăsit de prietenii dumneavoastră? Întrebă reporterul insistent.

Faţa mare a lui Allen se lumină şi acesta izbucni din nou în râs.

— Ascultă-mă tinere, mama şi-a cheltuit ultimii bani ca să-mi procure un permis de ieşire din China lui Mao când aveam paisprezece ani. Hong Kong-ul m-a primit, mi-a dat de lucru, m-a trimis la şcoală. Am fost fascinat de frumuseţea capitalismului: hrană din abundenţă, case, maşini, magazine. Toate astea reprezintă însă opera Hong Kong-ului…

Aprobând spusele şefului executiv, Duncan se aplecă spre Vicky şi îi şopti la ureche:

— Să nu o mai umileşti niciodată pe Vivian.

— Dă-mi un motiv pentru care să n-o fac, ripostă prompt Vicky.

— Pentru asta n-o să te iert. Ochii lui scăpărau de mânie.

— Şi ce-o să faci? O să-i dai un alt diamant de-al mamei?

— În timp ce comuniştii se vor lupta să amelioreze condiţiile de viaţă ale oamenilor, noi îi vom şoca cu minunăţia capitalismului, conchise Allen.

Prefăcându-se că îşi ia notiţe cu multă asiduitate, de parcă întreaga lui viaţă ar fi depins de acest lucru, reporterul îi lansă o altă întrebare care avu efectul unui pumnal.

— Cât de şocat va fi Beijingul când va constata că tulburările de stradă se înteţesc?

— N-am mai avut parte de aşa ceva din vara trecută.

— Cu toate acestea, Comisia Legco anticipa iminenţa unor noi dezordini, sir. Populaţia este tot mai furioasă cu fiecare schimbare.

— Oamenii din Hong Kong ştiu mai bine ce au de făcut decât să recurgă la violenţă. I-am asigurat că poliţia menţine situaţia sub control. Faţa lui masivă căpătă o duritate de piatră. Beijingul n-are de ce să se teamă din partea nelegiuiţilor din Hong Kong, spuse guvernatorul cu un surâs sardonic. Nu-i aşa, domnule inspector şef?

— Absolut sigur, sir, spuse Chip, ca şi când ar fi recitat o lecţie bine învăţată.

Vivian Loh se depărtă de grup înainte de a apuca să spună vreun lucru pe care să-l regrete mai târziu. Lăcomia şi ignoranţa continuau să meargă mână în mână. Ea îşi amintea de o serată organizată la Cambridge în 1984, la o săptămână după Declaraţia Comună. Oaspetele de onoare – un student de la departamentul Relaţiilor cu China din Ministerul Britanic de Externe, întors de curând din Beijing – era chiar încântat, după cum avea să declare ulterior: „Cu aceasta am soluţionat şi problema Hong Kong-ului şi am câştigat un milion de clienţi pe piaţa chineză”.

„Cu preţul libertăţii a şase milioane de supuşi britanici, intervenise Vivian cu curaj, motiv pentru care – îşi amintea ea – aceluiaşi student nu i se mai permisese să se întoarcă la Beijing”.

Deodată, o străfulgerare gălbuie despică întunericul şi limbi de foc începură să danseze în apropierea

pachebotului QE2.

— Foc la Tsim Sha Tsui, strigă cineva.

În timp ce toţi se îmbulzeau la fereastră şi priveau îngroziţi spectacolul apocaliptic, Vivian observă – reflectată în geam – figura lui Zheng, liderul de partid din Shanghai, şi groaza o ţintui locului. Îşi imagină că fuseseră trădaţi, iar agenţii Securităţii Publice din Beijing se vor năpusti asupra lor şi îi vor aresta pe toţi. Zheng era îmbrăcat în costum de gală. Se aplecă spre ea, îi şopti ceva repede la ureche şi plecă. Vivian aşteptă ca Vicky să se depărteze, apoi îi traduse tot în şoaptă lui Duncan ceea ce îi spusese Zheng.

Primele mulţimi se adunară în Nathan Road, un bulevard scăldat în luminile de neon ale reclamelor cluburilor de noapte, magazinelor elegante şi restaurantelor din care porneau sute de alei şi străzi. Se răspândise vestea că cei de pe continent aveau de gând să interzică sindicatele, dar rapoartele ulterioare ale poliţiei puseră capăt zvonurilor, susţinând că acestea fuseseră lansate anume pentru demoralizarea zecilor de mii de lucrători din fabrici şi din construcţii, docheri, şoferi de camioane, în preajma Anului Nou. Tineri violenţi începură să spargă geamuri, în urletele stridente ale sirenelor care spărgeau liniştea nopţii. Femei şi copii luau cu asalt staţiile de metrou, grăbindu-se să ajungă acasă, în noile cartiere, în timp ce bărbaţi cuprinşi şi ei de febra violenţei, se alăturau bandelor de răzvrătiţi care se năpusteau asupra celor mai arătoase maşini, răsturnându-le cuprinşi de o furie sălbatică. Şoferii de taxi încercau să elibereze zona fierbinte, întorcându-se acasă pe jos sau, de cele mai multe ori, alăturându-se şuvoiului de violenţă generală. Un autobuz supraetajat fu răsturnat pe o parte şi incendiat, pe Mody Road, în văzul clienţilor îngroziţi ai hotelurilor Hyatt Regency şi Holiday Inn.

Poliţia Regală din Hong Kong scrisese o carte asupra modului de înăbuşire a dezordinilor urbane, făcând referiri la tacticile de încercuire aplicate de armata britanică în secolul al XIX-lea. Asemenea procedee perimate nu mai

corespundeau situaţiilor actuale unde se impuneau riposte eficiente faţă de acţiunile dezorganizate, desfăşurate în oraşele mai vechi ca Londra, New York sau Paris. Tulburările provocate de feribotul „Star”, ca şi cele inspirate de Revoluţia Culturală de pe continent din anii '60 dovediseră că o forţă mică şi disciplinată (căreia regina Angliei îi conferise prerogative „regale”) putea stopa dezordinea prin dispersarea rapidă a mulţimii. Exerciţiul avea să înceapă cu o desfăşurare de forţe, cu gaze lacrimogene, cu gloanţe din plastic şi foarte rar cu revolvere şi puşti. Nici un poliţist nu avea voie să rupă rândurile, după cum nici un răzvrătit n-avea posibilitatea să pătrundă în perimetrul de acţiune al poliţiei.

Primul din cele două plutoane anti-rebeliune cu baza la Kowloon îşi lăsase vehiculele la Carnarvon Road şi se îndrepta pe jos spre Nathan Road, dispersând mulţimea şi acoperind brigada de pompieri care tocmai stingeau autobuzul incendiat. Forţând zona comercială aglomerată, mulţimea se risipi rapid, retrăgându-se pe aleile şi străzile lăturalnice, şi doar câteva recipiente de gaze lacrimogene fură consumate de plutoanele de înaintare. Era o mulţime atât de compactă încât o parte fusese împinsă dincolo de Salisbury Road înspre faleza portului, deja aglomerată, care înconjura extremitatea peninsulei Kowloon. Pe faleză era iadul pe pământ, aveau să relateze rapoartele întocmite mai târziu. În mijlocul portului trona QE2 în toată splendoarea sa. O poartă mare iluminată era deschisă pentru primirea şalupelor care înaintau în acordul muzicii purtate peste ape de vântul din sud. Câteva sute de funcţionari britanici în retragere petreceau de Anul Nou, înainte de a ridica ancora şi a se întoarce în patrie. Deşi vasul nu se afla în raza de acţiune a răzvrătiţilor, aceştia începură să scoată pietre din pavaj, azvârlindu-le în direcţia lui.

Un bărbat cu cămaşă albă şi mânecile suflecate escaladă la un moment dat balustrada falezei şi începu să scandeze: „De vânzare! De vânzare!” Gloata incitată preluă sloganul

şi începu să profereze acuzaţii la adresa Marii Britanii care vânduse libertatea Hong Kong-ului pentru a-şi consolida relaţiile comerciale cu China. În alte porţiuni, de-a lungul falezei, oamenii escaladară balustrada şi îşi agitau pumnii, continuând să strige: „De vânzare! De vânzare!”

Milioanele de lumini ale insulei Hong Kong care inundau cartierele Western, Central, Wanchai şi Causeway Bay nu făceau decât să le alimenteze furia, căci le percepeau ca pe o sfidare la adresa nenorocirii lor. Deoarece pachebotul părea inaccesibil, ca de altfel şi bogaţii insulei, răzvrătiţii se temeau la gândul că aceştia ar putea să scape cu viaţă.

În apropiere se afla clădirea băncii Chinei, populată de birocraţii de pe continent şi făcătorii de legi pe care nevoiaşii învăţaseră de mult să-i urască. Alături de ea sclipea semeaţă ca o agrafă de diamante World Ocean House. Lumea înstărită şi atotputernică căzuse deja la pace cu potentaţii din nord, şi dacă situaţia nu le convenea, n-aveau decât să plece, pe când omul de pe stradă nu-şi putea îngădui acest lucru. Sute de nume cu tradiţie în Hong Kong se aflau în pragul catastrofei.

Oamenii nu-şi puteau însă vărsa furia asupra întregului oraş. Pachebotul QE2 era mult mai aproape, deşi la prima vedere părea inexpugnabil.

Un dublu cordon de poliţie fusese plasat în spatele barierelor pentru a proteja hotelul de cinci stele „Regent”, în special în dreptul vitrinelor de sticlă de la parter, expuse atacului cu pietre. Un poliţist chinez încălcă disciplina prin simplul fapt că-i spuse unuia dintre colegi: „Dacă pun mâna pe ticălosul ăla de pe balustradă îl fac să înoate”. „Gura!” urlă sergentul, restabilind ordinea. Cel mai apropiat răzvrătit care părea că dă tonul scandărilor privi înspre balustradă, lăsând impresia că recepţionase un semnal conspirativ de la cel aflat lângă el. În acea clipă, un nou strigăt ieşi din piepturile mulţimii şi un fior de gheaţă îi străbătu pe poliţişti.

„Ferrrrryyy”!

Zece mii de oameni se întoarseră ca împinşi de un resort. La mică distanţă de-a lungul falezei, feribotul „Star” de la cheiul terminal se îndrepta în viteză spre intrarea în port. În rada portului se mai aflau două bacuri cu motoare diesel care făceau naveta între Kowloon şi insula Hong Kong şi alte trei ancorate la chei.

— Ferryy! Ferryy! Ferryy!

Instantaneu, mulţimea rupse cordonul poliţiei, se năpusti ca o furtună asupra hotelului „Emperor”, apoi luă cu asalt piaţeta din faţa muzeului, prin staţia de autobuz terminus, îndreptându-se spre cheiul feribotului. După ce smulse porţile de metal pe care echipajul încerca să le închidă, mulţimea încercă să escaladeze bordul celui mai apropiat vas, „Celestial”. Acesta făcu o manevră bruscă, pentru a se depărta de chei în timp ce vreo duzină de oameni care reuşiseră să sară pe punte în ultimul moment fură azvârliţi în apă. Vasul urmă un curs sinuos şi smucit, întrucât răzvrătiţii care ajunseseră deja la cabina de comandă se luptau corp la corp cu echipajul pentru a pune stăpânire pe roata cârmei.

În cele din urmă, un lucrător Hakka de pe o macara implântă un topor în umărul şoferului de camion care încerca să ţină cârma şi îndreptă feribotul spre uşa larg deschisă şi iluminată a luxosului pachebot. Un muget colectiv se înălţă de pe feribot în momentul în care răzvrătiţii se îmbulziră către provă pentru a escalada bordul, înarmaţi cu ţevi lungi şi scânduri din lemn smulse din băncile de pe faleză.

O minusculă şalupă a Poliţiei de Coastă bâzâi pe suprafaţa apei întunecate, brăzdând-o cu străfulgerări de lumini albăstrui.

„Răsturnaţi-o!” se auzi vuietul mulţimii de la proră. „Scufundaţi-o” pe Sui laun ging!

Chip se azvârli peste pupa şalupei poliţiei, cu un ochi la sergentul chinez care comanda un grup de vreo şase oameni ai Patrulei marine – Poliţia de Coastă – şi cu celălalt

la feribotul capturat care se apropia în viteză. Ştiind că tunelul portului era blocat, alergase cât putuse de repede vreun sfert de milă, de la World Ocean House până la docul poliţiei de la cheiul „Old Queens”, unde se legitimă şi apoi sări în şalupă.

Băiatul de serviciu de aproape douăzeci şi cinci de ani nu mai văzuse niciodată o răzmeriţă în port. În timp ce conducătorul şalupei punea în mişcare motorul, alarmat de înaintarea rapidă a feribotului, sergentul încercă să ia legătura prin radio, însă tot ce putu distinge Chip fură câteva sunete gâjâite. Furios, izbi radioul de marginea bordului şi aruncă o privire asasină în spate, înjurându-i pe blestemaţii de nebuni de pe QE2, cărora nu le trecuse prin minte să închidă poarta mare dinspre flancul navei. Oare Liniile Maritime Cunard se aşteptau ca gloata să ceară politicos permisiunea de a urca la bord? În mod deliberat Chip stătuse deoparte, în contrast cu întreaga poliţie din Hong Kong care fusese mobilizată pe loc, în unităţile însărcinate cu înăbuşirea revoltelor. El lipsise până în luna iunie, nevoind să se compromită prin exercitarea unor funcţii de conducere, însă brusc îşi dădu seama că probabil se procedase astfel cu el pentru a i se încredinţa o singură misiune – aceea de a asigura protecţia englezilor.

— Sergent! Opriţi feribotul!

— Sir!

În absenţa unei forţe armate sau navale, Hong Kong-ul cerea poliţiei sale să-i apere frontierele şi să vegheze la respectarea legilor. Asemenea oricărui ofiţer al departamentului, sergentul poliţiei marine era – prin tradiţie şi pregătire – pe jumătate soldat. Dat fiind că orice comandă venită de sus însemna disciplinarea celor din subordine, el preluă imediat comanda vasului său.

— Luminaţi cabina de comandă, ordonă sergentul.

Lumina farurilor fu îndreptată în sus, apoi spre hublourile feribotului unde se bulucise vreo duzină de capete. O

matahală aflată la cârmă îşi ridică mâna rămasă liberă ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

— Încărcaţi armamentul!

Un sergent din Patrula de Coastă deschise chepengul cabinei şi îndreptă asupra cârmaciului o armă automată.

— Porneşte motoarele, un sfert înainte.

Vasul se urni despicând suprafaţa apei agitate.

— Trage în ticălosul ăla!

O clipă mai târziu geamurile se făcură ţăndări şi feţele se retraseră de la ferestre. Namila Hakka de la cârmă se clătină în spate şi dispăru fără urmă. Feribotul făcu o întoarcere bruscă, izbindu-i pe unii de balustrade, iar pe alţi câţiva aruncându-i peste bord.

— Ţine cursul, cârmaciule!

Şalupa veni paralel cu feribotul care gonea cu toată viteza, aplecat într-o parte, înscriind cercuri largi pe apă. Sergentul ordonă sabordajul.

— Remingtoanele!

Automatele nu erau încă armate. Se apropie mai mult până când ajunse la o distanţă de numai câţiva yarzi de sala maşinilor.

— Deschideţi focul!

Trei soldaţi din Patrula de Coastă făcură ţăndări motorul; o ploaie de alice ciurui ţevile, sfâşie frânghiile şi cablurile până când motoarele începură să scuipe scântei, combustibil şi ulei. Feribotul luat cu asalt începu să se clatine, oprindu-se în cele din urmă la câţiva yarzi de Tsim Sha Tsui.

— Opriţi focul!

A fost necesar un al treilea ordin de încetare a focului pentru a potoli înverşunarea Patrulei de Coastă, care părea că abia atunci îşi intrase în mână.

După ce se mai risipi fumul, Chip adresă cuvinte de laudă sergentului. În acel moment, radioul prinse viaţă şi – la cererea superiorilor – sergentul raportă îndeplinirea misiunii. Chip observă că, în ciuda faptului că reuşiseră să

restabilească legătura, poliţia regală din Hong Kong le impuse britanicilor să se abţină de la declaraţii. Sergentul ceru prin radio să i se pună la dispoziţie un remorcher, însă din tonul superiorului său răzbătea nesiguranţa: de fapt, se gândi Chip, acesta părea mai degrabă speriat când le ordonase: „Îndreptaţi-vă spre Causeway Bay; acolo se află un nou grup de vandali care atacă Adăpostul contra Taifunului; se pare că vizează în primul rând iahturile”.

În timp ce înconjurau pachebotul QE2 pentru un ultim control, văzură un uriaş rug incandescent format din maşini incendiate, acolo unde coridorul estic întretaie colţul adăpostului. Flăcările înalte de circa o sută de picioare se reflectau în ferestrele clădirilor, lăsând impresia că luaseră foc.

— Say la! Oftă sergentul.

Miroase cu adevărat a moarte. În depărtare, înspre Kowloon, terminalul feribotului continua să ardă, atenuând efectele celei dintâi victorii.

Chip o avertizase pe Vicky să nu iasă pe stradă anticipând extinderea rapidă a tulburărilor din Kowloon în zona portului. Ea părăsi serata lui Două-Cărări la scurt timp după plecarea lui. Toată lumea se îmbulzise la fereastră, urmărind bătălia pentru staţia feribotului „Star”. Ringul de dans al sălii de bal se golise, cu excepţia mimilor care semănau cu nişte maşinării abandonate şi a duetului „Filipine” ce cânta tărăgănat „I did it my way”.

Iniţial, ea intenţionase să plece împreună cu tatăl ei cu maşina, însă gândindu-se mai bine, se temu pentru mama ei, în cazul în care vor izbucni dezordini în Causeway Bay.

„Opriţi liftul, vă rog”, imploră bărbatul care alerga în urma ei. Figura lui i se părea vag cunoscută, ca a multora dintre invitaţii la serată, însă spre deosebire de ei, acesta era uluitor de atrăgător – un eurasiatic cu păr mătăsos negru şi ochi gri-verzui.

„Mulţumesc”, spuse el, şi surâse.

Deşi apariţia i se păru de-a dreptul fascinantă, se gândi că nu mai avea nevoie de alte încurcături; îşi impuse, aşadar, să nu se mai uite în direcţia lui, încercând să-şi concentreze atenţia asupra ringului de dans pustiu.

Două-Cărări se instalase într-o nişă de lângă fereastră împreună cu un grup de chinezi mai vârstnici.

Aceştia erau înconjuraţi de fete tinere îmbrăcate în cheongsam foarte mulate şi cu şliţuri provocatoare, care le împrospătau băuturile şi le aprindeau ţigările. Vicky recunoscu pe câţiva dintre armatorii care fugiseră în 1949. Erau singurii invitaţi care nu păreau îngrijoraţi de tulburările de afară, lucru ciudat la un grup de oameni care în decursul vieţii lor pierduseră deja un oraş.

Când îl privi din nou pe chipeşul eurasiatic, observă că şi el urmărea grupul cu interes. Dacă Alfred Ching o fermecase prin figura sa deschisă, tonică, şi mereu surâzătoare, acest tip o subjugase pe loc cu privirea lui. Simţindu-se fixată cu insistenţă, se trezi fără să vrea antrenată în discuţie cu acel tânăr fermecător.

— Ce-i pasă bătrânului pirat? Cum s-ar zice, ţara arde şi baba se piaptănă!

— Probabil că îşi imaginează că ar putea cumpăra pe nimica toată cenuşa rămasă.

Ridicându-şi privirea peste capetele celor din preajma sa, Două-Cărări păru că urmăreşte pe cineva cu un viu interes. Urmărindu-i traiectoria, Vicky nu fu surprinsă să constate că subiectul interesului lui îl constituiau chiar tatăl ei şi Allen Wei. Tai-Pan-ul scoţian şi guvernatorul chinez stăteau la fereastră în poziţii belicoase, cu mâinile în şolduri, privind în direcţia flăcărilor. Allen Wei părea total descumpănit, ca şi când nu-i venea să creadă că bunii şi sensibilii capitalişti din Hong Kong erau capabili de asemenea acte necugetate. În schimb, tatăl ei avea o figură impenetrabilă şi lăsa impresia că e conştient de dimensiunile dezastrului cu atât mai mult cu cât nu era primul de acest gen. Chiar dacă poliţia ar fi înăbuşit

tulburările în următoarele minute – ceea ce era imposibil – transmisiile TV prin satelit aveau să difuzeze ştirea în toată lumea: Hong Kong-ul în flăcări pe fundalul pachebotului britanic de lux în retragere. Slavă Domnului că pieţele erau închise cu ocazia Anului Nou, însă nu încăpea nici o îndoială că la deschiderea bursei, toate acţiunile legate de Hong Kong aveau să se prăbuşească cu brio. Gândindu-se la toate acestea, Vicky nu înţelegea semnificaţia zâmbetului triumfător al lui Două-Cărări. Oare World Ocean House avea mai puţin de pierdut decât MacF în Hong Kong?

Un lift placat cu jad se opri, apoi se deschise cu un clinchet vesel.

— Vă rog, o invită eurasiaticul politicos, dându-se la o parte spre a-i face loc.

Liftierul, un chinez în uniformă, o întâmpină cu un surâs forţat, dar se aplecă adânc în faţa eurasiaticului.

— Linişteşte-te, flăcăule, nu te mănânc.

Uşa liftului se închise şi abia atunci îşi dădu seama Vicky îngrozită cine era acest personaj la adresa căruia formulase aprecieri nu prea măgulitoare cu câteva minute mai devreme.

— O, Doamne, dumneata eşti… şi în buimăceala ei fu cât pe-aci să-i rostească porecla.

— Cărare-Barată, se grăbi el să completeze şi îi zâmbi încurajator. „Întoarcerea fiului risipitor”.

— Ah, îmi… îmi pare nespus de rău!

— Mă bucur să te întâlnesc… cum îţi spun prietenii?

— Eu sunt Victoria Mackintosh, zise ea întinzându-i mâna. Mă bucur să te cunosc… Steven, nu-i aşa?

— Da, pentru prietenii mei. Glasul lui era asemenea unei licori plăcute care ţi se strecura prin vene, înfiorându-te mai ales când punea accentul pe „d” şi pe „t”. „Cărare-Barată” pentru detractorii tatălui meu şi mass-media. Părea o fire foarte deschisă şi deşi îi plăcea să glumească pe socoteala poreclei sale, Vicky îşi dădu seama că-l afecta într-o oarecare măsură.

— L-am întâlnit pe tatăl tău în seara asta.
— Şi ce spui de „bătrânul pirat”?
— Ascultă, îmi pare foarte rău… vreau să spun… pentru că l-am numit aşa…
— Te iert, vorbesc serios. Ceva în structura mea sufletească mă împiedică să port pică femeilor.
— M-a surprins… nu ştiu, vreau să spun a fost puţin sarcastic, într-un fel…
— E cunoscut pe toată Coasta Chinei pentru aptitudinile sale de comedian sau poate că vechile legende te fac să gândeşti astfel despre el.
Coborâră din lift la parter şi străbătură un coridor alcătuit din copii pe jumătate adormiţi în livrele.
— Cineva ar trebui să le spună acestor copii să meargă la culcare.
— Ai dreptate.
Steven deschise braţele şi li se adresă în dialect cantonez. Ei râseră, dar nu se clintiră din loc.
— Vezi? Ei nu ascultă decât de stăpânul lor, se scuză el. Regret, dar cel puţin am încercat.
— Nici nu ştii cât de ciudat mi se pare! Sunt atât de tineri.
— Nu-i chiar aşa de ciudat. Tatăl meu a reinstaurat vechiul model de familie chineză extinsă. Toţi copiii aceştia sunt orfani. Aici li se pune la dispoziţie tot ce e mai bun. În plus, ei au copilărit împreună cu mulţi lucrători din cadrul companiei.
— Nu se teme de felul în care China va privi orfelinatul său particular şi educaţia capitalistă asigurată de şcoli?
— Tatălui meu nu-i pasă de nimic, surâse Steven. Are mereu în vedere specificul chinezesc. Îţi aştepţi cumva maşina?
— Hmm. Nu. Am venit cu tata, dar el a plecat. Voi chema un taxi.
— Te las unde vrei, se oferi el, arătându-i maşina sa, un Bentley roşu, care tocmai fusese adus la scară.
— Nu, te rog, spune-le doar să cheme un taxi.

— Taxiurile sunt rare din cauza acestor tulburări. Încotro?

Desigur, avea dreptate în legătură cu taxiurile. Ea spuse mai întâi Adăpostul contra Taifunului din Causeway Bay, apoi se răzgândi şi ceru să fie dusă la Yacht Club.

— Te las acolo sus!

Avea un comportament curtenitor cu care Vicky nu era obişnuită din partea bărbaţilor de vârsta lui. Tânărul îi ţinu portiera până când urcă în maşină şi înainte de a porni o întrebă dacă stă comod. Atitudinea lui detaşată faţă de pericolul prăbuşirii Hong Kong-ului şi faţă de dezordinea socială părea artificială. În drum spre Harcourt Road zăriră feribotul „Star” care se învârtea în cerc, ca într-o arenă de circ.

— Au pus mâna pe feribot? Întrebă Steven. Oare ce mai au de gând?

Vicky intră în panică, temându-se pentru soarta mamei sale imobilizate pe Whirlwind. La intrarea în Wanchai, traficul părea că îngheţase total. Cât cuprindeai cu ochii vedeai şiruri nesfârşite de taxiuri camioane şi autobuze.

— Ce înseamnă asta?

— Priveşte, un alt incendiu!

În depărtare, mult deasupra şoselei o vâlvătaie scălda acoperişurile într-o lumină roşiatică.

— Mă întreb ce arde? Se miră Steven mai mult în şoaptă. Poate Yacht Clubul! Hei, unde te duci?

Vicky îşi desprinse centura de siguranţă, coborî din Bentley şi alergă prin traficul compact spre luminile de la intrarea în staţia de metrou. Se grăbi spre scara rulantă, urcând câte două trepte deodată. Vagonul argintiu tocmai îmbarca pasagerii care se îmbulzeau pe platformă. Îşi prinse tocul pantofului într-o şină a scării rulante şi fu cât p-aci să cadă cu faţa în jos; îşi lăsă acolo pantoful şi alergă desculţă spre uşile care se închideau, reuşind să se strecoare în ultimul moment. Imaginaţia începu s-o ia razna: mama ei singură pe iaht, vandalii năvălind pe joncile ancorate în preajma vasului.

Causeway Bay. Alergă într-un suflet şi ajunse în Lochart Road. În aer plutea un miros greu de cauciuc ars. Bande de adolescenţi goneau spre mare; alergă şi ea, împreună cu ei, purtată de şuvoi, cu ciorapii sfâşiaţi, cu tălpile sângerânde din cauza pavajului şi a cioburilor: ajunse în Parcival Street, apoi fu din nou înghiţită de mulţimea care se tălăzuia spre port. Îmbrâncită de gloată, dădu colţul spre Gloucester Road şi găsi drumul blocat de alte câteva mii de oameni care căscau gura la maşinile incendiate.

Flăcările de pe şosea iluminau adăpostul şi siluetele celor de pe jonci care păreau că dansează într-o legănare stranie de pantomimă. Incapabilă să mai facă un pas înainte sau înapoi, Vicky privea neputincioasă siluetele ce se profilau în depărtare, ştiind că această pantomimă era o bătălie disperată pentru stingerea scânteilor care cădeau parcă din cer.

Mulţimea în mijlocul căreia fusese prinsă ocupa acum porţiunea trotuarului dintre clădiri şi cordonul poliţiei alcătuit în grabă de-a lungul lui Gloucester Road.

Toate căile de acces pentru vehicule erau blocate. Maşinile oprite formau o barieră de netrecut pe Gloucester Road, iar tăvălugul mulţimii dinspre Eastern Corridor şi Tunelul Portului avansa între ea şi Yacht Club.

Mai departe, pe latura de est a adăpostului, altă mulţime dezlănţuită înainta ca o maree vizând acelaşi obiectiv: faleza publică. Joncile şi sampanele se retrăseseră lăsând între ele şi gloată un şanţ de apă destul de larg. Singura ei şansă era să închirieze o sampană de la propriul lor chei de la Club, dar mai întâi trebuia să traverseze câteva străzi şi şosele, să urce nişte scări exterioare sau să străbată un tunel. În primul moment ar fi vrut s-o ia pe scări, dar acestea erau blocate de mulţimea dornică să vadă spectacolul asedierii adăpostului. La rândul său, poliţia baricadase scările dinspre port, încercând să-l elibereze, împingând lumea înapoi, chiar şi pe cei care căscau gura. Poliţia clubului îşi împărţi mica peninsulă formată de ţărmul

vestic al adăpostului şi Clubul de Iahting. Vicky observă câţiva poliţişti expatriaţi în costume de seară care se osteneau să plaseze baricade.

Nu-i mai rămânea decât să-şi croiască drum spre tunel; intrarea se afla lângă un cinematograf în apropiere de hotelul „Excelsior”. Observă în treacăt reclama afişului cu ultimul film de capă şi spadă al lui Raymond Chow. După vreo cinci minute de efort epuizant reuşi să treacă de jumătatea blocului, dar între timp gloata se îngroşa şi devenea tot mai furioasă. Feţele oamenilor, curioase la început, păreau congestionate de furie în lumina flăcărilor. Ochii le scăpărau, dinţii le scrâşneau şi urlete înspăimântătoare ţâşniră din mii de gâtlejuri. Preocupată să ajungă cât mai repede la mama ei, nu-şi dădu seama că era albă şi pe jumătate goală în rochia ei roşie de seară.

Cineva încercă să-i smulgă agrafa cu diamante din păr. Înfuriată, ea şi-o scoase şi o ascunse în poşeta sa de seară.

Deodată, o cisternă cu benzină explodă cu o bubuitură puternică, aruncând în aer fragmente de obiecte în flăcări care cădeau apoi ca o ploaie de meteoriţi deasupra adăpostului. Toţi îşi feriră capetele şi se ascunseră la adăpostul clădirilor. Vicky profită de ocazie şi mai înaintă cu circa o sută de picioare înainte ca mulţimea să dea din nou năvală. Era încă prea departe pentru a-l putea distinge pe Whirlwind în păienjenişul de iahturi şi jonci, cu atât mai puţin silueta mamei sale printre cei ce se străduiau să înăbuşe focul ajuns pe punţile lor. O a doua maşină explodă împrăştiind din nou mulţimea, şi Vicky reuşi să treacă şi de următorul bloc.

Forţele de poliţie erau acum masate în dreptul porţilor tunelului. Vicky se zbătea să iasă din împresurarea gloatei, vrând să ajungă în dreptul unui poliţist chinez care se apăra cu un scut din plastic.

— Lasă-mă să trec.

Omul nu se urni.

— Am spus, lasă-mă să trec.

— Ce este, ce s-a întâmplat? Se auzi vocea prietenoasă a unui individ ce vorbea englezeşte. Un inspector expatriat se apropie cu o privire încordată şi un zâmbet dispreţuitor sugerând un chefliu ce nu se trezise bine după Revelion.

— Mă numesc Victoria Mackintosh. Mama mea doarme la bordul iahtului ei; mă duc să văd dacă nu i s-a întâmplat ceva.

Acesta era încă Hong Kong-ul britanic şi numele ei stârni interesul poliţistului care nu se clinti însă.

— Mackintosh spui?

— Victoria Mackintosh. Duncan Mackintosh este tatăl meu… Mă duc să-i cer mamei să-mi împrumute nişte pantofi.

— Bine, domnişoară. Sergent, las-o să treacă!

— Mulţumesc, domnule inspector.

Se precipită spre scări şi alergă de-a lungul tunelului gol până când începu să gâfâie. Câţiva poliţişti care păzeau tunelul urmăreau uimiţi cursa ei disperată. Locuitorii Tanka stăteau pe punţile joncilor lor înarmaţi cu cârlige şi harpoane de pescuit, privind mulţimea din spatele cordoanelor de poliţie cu un sentiment de teamă amestecată cu dispreţ. Trecând pe lângă jonci, observă arme în cabinele câtorva, un lucru neobişnuit în Hong Kong, unde acestea erau foarte strict controlate. După ce depăşi câţiva poliţişti care păzeau Clubul de Iahting, traversă un şantier pietruit unde câteva iahturi aşteptau să fie reparate şi de aici alergă la docul de sampane. O bătrână îşi ţinea sampana la o distanţă prudentă de circa zece picioare de ţărm. O privi cu bănuială din fundul cabinei sale.

— Whirlwind, strigă ea.

Bătrâna privi înfricoşată de-a curmezişul apei, apoi spre Vicky, de parcă ar fi văzut în ea un emisar al răzvrătiţilor.

— Iahtul lui Tai-Tai! Urlă Vicky.

Văzând-o desculţă, bătrâna se îmbună şi apropie sampana de doc. Vicky sări în barcă şi femeia puse motorul în funcţiune.

— Te rog, grăbeşte-te!

Flăcările de pe „Eastern Corridor” aruncau lumini portocalii asupra joncilor înalte. Sirenele de pe maşinile poliţiei urlau, însă zgomotul dominant era cel uman, un vuiet colectiv de ură dezlănţuită. Pe măsură ce înaintau de-a lungul canalului, Vicky putu să-i distingă pe locuitorii Tanka ce se căţărau deasupra cabinelor de comandă, siluetele lor profilându-se pe cerul roşiatic. Megafoanele bubuiau de ordinele răcnite: „Saan hoi! Saan hoi! Împrăştiaţi-vă! Împrăştiaţi-vă în linişte! Daţi-vă la o parte!

— Se pare că vin dinspre parc, spuse bătrâna.

— Cine?

— Huliganii.

O mare porţiune a parcului se mărginea la est cu adăpostul. Difuzoarele bufniră din nou, apoi o altă voce ordonă: „Foc!” Se auzi răpăiala tirului şi, pentru prima oară, Vicky se simţi cu adevărat cuprinsă de frică. Dacă poliţia începuse să tragă însemna că avantajul era de partea mulţimii. Se înălţă pe vârfuri pentru a vedea mai bine, aşteptând ca valul mulţimii să treacă peste chei, însă prin spaţiul dintre două jonci pescăreşti, zări pe ţărm un nor de fum alb ce se rostogolea în direcţia gloatei purtate de vântul de nord-est. „Aiyaah!” strigă femeia bucuroasă, „Gaze lacrimogene, asta o să-i înveţe minte”.

Şi, într-adevăr, când se împrăştiară gazele văzu mulţimea care se retrăgea din faţa masei compacte a poliţiştilor înarmaţi. „Foc!” Gazele lacrimogene fură aruncate în altă direcţie şi de data aceasta poliţiştii – vechi duşmani ai pescarilor – fură aclamaţi la scenă deschisă. Apoi o altă cisternă cu benzină explodă aruncând în înaltul cerului bulgări incandescenţi. „Aiyaah!” chiui din nou femeia. Flăcările se extindeau asupra velelor vaselor din adăpost. Vicky înşfăcă o carafă şi aruncă cu apă murdară peste ele. „Mai multă, mai multă”, şuieră bătrâna printre puţinii ei dinţi, şi toţi aruncară apă până când nu se mai zări nici o scânteie pe pânze sau pe pardoseala uscată din jur.

Alte sirene ale maşinilor de pompieri îşi făceau resimţită prezenţa. Aceştia nu mai pridideau cu stingerea maşinilor incendiate, dar, în cele din urmă, tulumbele lor reuşiră să înghită flăcările, reîntronând întunericul în adăpostul împotriva taifunului. Vicky zări silueta familiară a prorei lui Whirlwind, iar deasupra, pe punte, pe Ah Chi care tocmai strângea furtunul.

Căută în poşetă şi găsi câţiva bani pe care-i puse în palma femeii. Ah Chi îi veni în întâmpinare şi îi întinse o mână pentru a o ajuta să urce la bord.

— Da, Missy, totul e ordine.

— Mama?

— OK, e jos; mă întorc imediat.

Vicky sări în cabină, în timp ce poliţia lansa o nouă salvă de gaze lacrimogene. Megafoanele continuau să transmită ordine gâjâite încercând să acopere zgomotul făcut de un elicopter ce venea dinspre peninsula Kowloon.

— Mamă! Eşti aici? Se îndreptă pe întuneric spre salonul cabinei de lux, bănuind că acolo se ascundea Sally. Mamă! Strigă ea din nou, sunt aici, fii liniştită, totul e în ordine. Bâjbâi cu mâna şi dădu de un comutator, apoi bătu la uşă. Sunt eu! Neauzind nici o mişcare, ciocăni din nou la uşă şi o deschise cu teamă. Mamă! Sunt eu, Vicky! Lumina era slabă, dar reuşi să distingă silueta ghemuită a mamei sale cocoţată în vârful patului cu o sticlă de şampanie goală pe noptieră şi cu o alta aproape terminată în frapieră. Mamă!

Sally Farquhar Mackintosh deschise ochii şi îi zâmbi.

— Bună, draga mea, murmură ea somnoroasă. Un An Nou fericit.

— Eşti bine?

— Puţin ameţită. Nu mai pot sta trează toată noaptea, aşa cum obişnuiam noi altădată. E miezul nopţii, nu-i aşa?

— Aproape.

— Drăguţ din partea ta că ai venit; ţi-ai lăsat prietenii…

— Eram îngrijorată din cauza ta.

— Pentru ce?

— Din cauza mişcărilor de stradă.

— Ce mişcări? Sally căscă, se întinse, închise ochii şi se ghemui din nou în pat, înainte de a adormi.

Vicky se prăbuşi în fotoliu. Treptat, zgomotul de pe ţărm începu să scadă. Se urcă pe punte şi constată că focul fusese stins şi poliţia redevenise stăpână pe situaţie.

— Ah Chi, mulţumesc. Voi rămâne aici la noapte. Poţi pleca acasă.

— Mulţumesc, Missy. Lansă apoi un fluier ascuţit, şi motorul unei sampane se şi puse în mişcare.

— Familia ta e bine? Întrebă ea.

— Familia toată, bine. Un ticălos vrut suit la bord, eu aruncat cu harpon în apă.

— Foarte bine ai făcut. Dacă familia ta are nevoie de protecţie, spune-mi şi vorbesc cu Tai-Pan-ul. Nu se ştie câţi poliţişti fuseseră repartizaţi populaţiei Tanka pentru a-i apăra ambarcaţiunile. În încrâncenarea bătăliei, însă era de datoria familiei ei să aibă grijă de Ah Chi. Acesta zâmbi şi spuse că deocamdată nu avea nevoie de ajutor.

O sampană condusă de o fată drăgălaşă acostă lângă iaht. Ah Chi sări peste frânghiile de siguranţă şi se făcu nevăzut. Vicky mai zăbovi jos, găsi o bere în frigider şi intră din nou în cabină la mama ei care acum sforăia uşor.

Îşi slăbi puţin strânsoarea rochiei, trase o pătură peste ea şi începu să soarbă berea cuprinsă de o tristeţe fără margini.

Ce an groaznic se încheiase! Sărmanul Hugo, biata mama! Despărţirea de prietenul ei, hotelul din New York pierdut şi un altul pe cale de a fi pierdut în Kai Tak. Începu să plângă, gândindu-se la soţul ei Jeff pe care nu-l mai văzuse de ani de zile. De ce să plângă pentru el? Se întrebă ea, constatând că de fapt se autocompătimea pentru soarta ei nefericită. Viaţa ei ar fi fost cu totul alta dacă nu l-ar fi lăsat pe tatăl ei s-o împingă într-o căsătorie şi ar fi rămas la New York spre a îmbrăţişa o carieră pentru care simţea că are chemare. Ar fi reuşit cu siguranţă. Acum s-ar fi întors acasă

ca un egal al tatălui ei, în loc să încerce să reconstituie imperiul în prăbuşire al lui Duncan Mackintosh, cu preţul atâtor umiliri îngrozitoare.

Hugo nu va şti niciodată de ce a fost scutit, gândi ea cu amărăciune. Sărmana Fiona, bieţii copii! Era greu de crezut că 1997 ar putea fi mai rău decât 1996, dar ea ştia că aşa stau lucrurile. Cu asemenea gânduri sumbre, simţi că-şi pierde puţin controlul, respiră adânc, oftă din rărunchi şi apoi se relaxă. Încerca să se convingă că această prăbuşire este trecătoare fiind provocată de goana ei nebună pentru salvarea mamei ei. O reacţie perfect normală, îşi spuse ea, o reacţie întârziată. Partea proastă era că în cursul acestui an avusese de prea multe ori reacţii întârziate în cele mai diferite împrejurări.

Mama ei începu să se mişte. Simţindu-se îngrozitor de singură, Vicky se ridică încet, aprinse lumina, străbătu coridorul şi ajunse în salonul principal. Aici găsi mantaua de ploaie a mamei sale agăţată în cuier; o îmbrăcă peste rochia de seară, apoi urcă pe punte, crezând că aerul nopţii avea să-i alunge gândurile negre.

Sufocată de apăsarea lacrimilor îndelung reprimate, se duse la proră, departe de salonul mamei sale, sperând că acolo va putea plânge în voie. Se aşeză pe punte sprijinită de catarg, cu privirea departe spre siluetele de-abia conturate ale joncilor din jurul ei. Strângea în mână cutia de bere pe jumătate golită, asemenea unui copil – gândi ea – copleşită de imensitatea golului pe care-l simţea în suflet.

Nu-şi dădu seama cât timp stătuse astfel, pentru că se trezi înţepenită şi înfrigurată. Încercă să se uite la ceas, dar nu-i putu distinge cadranul. În depărtare se auzea vuietul circulaţiei restabilite. Coridorul estic fusese deblocat şi liniştea pogorâse din nou asupra oraşului, lăsând impresia că răzvrătiţii îl mistuiseră pur şi simplu. Oricare ar fi fost mobilul acestor tulburări, era clar că cel puţin noaptea aceea avea să fie liniştită.

De undeva, din labirintul joncilor, sampanelor şi iahturilor, se auzi zgomotul unui motor de vas mare. Un al doilea motor se puse în mişcare, şi, după un timp, amândouă funcţionau simultan. Privind în jos, spre canal, Vicky văzu o pereche de catarge care alunecau încet, profilându-se pe cerul iluminat de neon.

O vreme tocmai bună de navigat, îşi spuse ea, cu un echipaj la bord probabil beat, dar în timp ce catargele se apropiau, nu auzi acorduri muzicale, nici râsete, nici strigăte de veselie în afara uruitului domol al motoarelor şi a clipocitului apei despicate de iahtul ce se retrăgea domol de la ancoră.

Vicky înaintă spre balustrada de la proră şi, spre surpriza ei, văzu catargele scunerului Mandalay, achiziţionat de tatăl ei după ce-i cedase mamei sale iahtul Whirlwind. Vechile şantiere MacF construiseră Mandalay după modelul mult-iubitului său Whirlwind.

Mandalay înainta cu luminile stinse iar Vicky fu cât pe-aci să alerteze Poliţia Marină prin radio pentru a semnala furtul când, în lumina unei jonci de pescuit, desluşi silueta inconfundabilă a tatălui ei la cârmă. Buimăcită, ea aşteptă să se apropie, căci noaptea nu era deloc potrivită pentru o croazieră inopinată. Ceaţa deasă şi frigul nu reprezentau o ambianţă favorabilă unei întâlniri romantice cu Vivian. O a doua figură se profila pe vela trincă, însă aceasta nu era Vivian, ci mai degrabă noul băiat pe care-l angajase tatăl ei, Back Door Ping, un contrabandist notoriu.

Vicky tocmai se pregătea să se aplece peste balustrada prorei şi să-l strige, dar memoria ei păstra încă vie scena dură a înlăturării ei de la întâlnirea cu Jonca Roşie; ştia că, oricum, ar fi minţit-o dacă ar fi insistat să afle motivul plecării pe mare în puterea nopţii.

Timp de o secundă se gândi să-l urmărească, însă i-ar fi trebuit prea mult timp să-l găsească pe Ah Chi ca să-l piloteze pe Whirlwind şi, chiar dacă l-ar fi prins în ceaţă, tatăl ei avea metodele sale de a se sustrage urmăririi.

Se retrase la cockpit şi se ghemui pe vine, urmărind manevra iahtului care acum era foarte aproape de Whirlwind. Ambele vase erau atât de lungi, iar culoarul dintre ele atât de îngust, încât el trebui să acţioneze motoarele invers pentru a-i ocoli pupa. Timp de câteva secunde, ambele vase alunecară unul după altul, prora lui Mandalay aflându-se la o distanţă de două picioare de corpul lui Whirlwind. Îl auzi pe tatăl ei mormăind ceva lui Back Door Ping, probabil să fie atent la pupă şi în acel moment amândoi priviră în spatele vasului; Vicky profită de ocazie şi păşi uşor peste frânghia de siguranţă, şi în clipa următoare ajunse la prora lui Mandalay.

CARTEA A TREIA

„FAŢA DRAGONULUI”

Ianuarie 1997

Vivian Loh se temea că făcuse o greşeală de neiertat neînsoţindu-l pe Duncan la întâlnirea cu „vechii lor prieteni”, dar acesta insistase să meargă singur, căci se simţea în permanenţă urmărit de spectrul timpului. Cuprinsă de o stare de maximă încordare, se plimba agitată de la un capăt la altul al apartamentului său. Dacă mama ei avea dreptate cu privire la forţa magică a răbdării sale, atunci această calitate avea să fie pusă la grea încercare în orele nopţii.

Nu-şi amintea să fi avut vreodată o discuţie în contradictoriu cu Duncan. De fiecare dată gândeau amândoi la unison, astfel încât nu existau niciodată motive de dispută. Era un adevărat miracol acea simbioză dintre impetuosul fiu al unui scoţian transplantat şi fiica rezervată a unui profesor chinez, al căror amalgam de gânduri şi ambiţii putea fi comparat cu două râuri care curg prin văi opuse şi se varsă în acelaşi ocean.

Ea o minţise pe mama ei, atunci când îi povestise de dezordinea şi harababura care domneau în apartamentul său. Camera ei de dormit din perioada studiilor la Cambridge fusese cea dintâi pe care nu o împărţise cu

altcineva, iar deprinderea de a fi ordonată avea să i se fixeze pentru tot restul vieţii. Munca ei se desfăşura într-un birou delimitat prin pereţi de sticlă în dosul unui paravan de mătase pictat cu scene pastorale din secolul al XIX-lea – portul pescăresc cunoscut sub denumirea de Hong Kong sau „Portul înmiresmat”. Un computer cu videofon terminal, conectat la întreprinderea MacF, o imprimantă compactă, un fax, papetărie chinezească uzuală, brevetul-licenţă, carnetul de cecuri – toate erau aranjate în cea mai perfectă ordine şi i s-ar fi părut de neconceput să lase nedereticat apartamentul său compus din trei camere.

Firma „Jardine” îi îngustase vizibilitatea ca urmare a construirii unei noi aripi, dar lucrul acesta nu o deranja deloc. Oricum, noaptea ea trăgea draperiile. Se simţea foarte bine în căminul ei după ce transformase un apartament obişnuit cu plafonul jos, cu podea din parchet şi bucătărie fără ferestre, într-un interior chinezesc tradiţional cu sistemele sale de protecţie contra lumii exterioare şi contra spiritelor malefice.

În dosul uşii de la intrare, plasase un paravan menit să alunge spiritele rele care, potrivit legendelor, nu puteau ocoli colţurile. O asemenea barieră în calea spiritelor ar fi trebuit să fie plasată în afara uşii de la intrare, dar acest lucru nu era deloc practic la apartamentele blocurilor. Paravanul-barieră contra spiritelor malefice era alcătuit din panouri din oglinzi hexagonale şi picturi ale celor mai cunoscute zeităţi ca Chiu Shu-Pao şi Hu Ching-Tai, care păzeau şi templul Tin Hau din Piaţa Publică, unde obişnuia să meargă adesea cu tatăl ei în anii copilăriei.

— La ce folosesc toate acestea? Întrebă zâmbind Duncan când îl invitase prima oară la ea.

— Să alunge duhurile necurate.

Când îi atinsese obrazul cu o mână tremurândă de emoţia primei lor întâlniri intime, se simţise stânjenit pentru că şi unul şi celălalt ezitau între sex şi prietenie. De îndată ce degetele îi atinseră pielea, acestea încetară să mai tremure

şi mângâierea lor deveni sigură; îşi plimba degetele pe linia buzelor ei, trasând contururi electrizante ce o purtară pe culmea unor senzaţii nebănuite şi privirile lor se contopiră într-o îmbrăţişare eterică.

Dar în seara aceea nu se întâmplă nimic. Fantoma lui, fantoma lui de gweilo bântuia acum prin apartament. O vedea pe canapeaua pe care stătuseră tolăniţi discutând câte în lună şi în stele, în bucătăria unde el o urmărea în timp ce pregătea savuroase mâncăruri pe placul lui, nevrând să o lase singură nici măcar cinci minute în rarele lor clipe de intimitate, în dormitorul care devenise curând martorul atâtor clipe de extaz. Vieţile lor trecute se estompau, fiecare dintre ei simţindu-se tot mai puternic ancorat în prezent. Chiar şi atunci când va ajunge dincolo, în ceruri, îşi va aminti de acea noapte de dragoste, de ceea ce simţise când i s-a dăruit prima oară. Ce senzaţii nebănuite, cu câtă fermitate, dar şi cu câtă gingăşie ştiuse să o facă numai a lui. Steven Wong fusese un amant perfect, dar iscusinţa cu care aborda femeile izvora din cunoaşterea acestora, pe când siguranţa lui Duncan provenea din dragostea pe care o nutrea numai pentru ea.

Simţind nevoia de consolare şi mângâiere, se îndreptă spre o statuie din porţelan a zeiţei milostiveniei pe care mătuşa Chen i-o lăsase ei, dar Kuan Yin nu-i oferi prea multă alinare. În clipa aceea avea nevoie în primul rând de protecţie. Îngenunche în faţa unui altar mic roşu-auriu închinat zeiţei Tin Hau şi aprinse beţişoare înmiresmate. Zeiţa Mării care o apărase de rechini era mai bine plasată pentru a-l putea ajuta pe Duncan în noaptea aceasta, dar expresia ei părea acum înspăimântător de rece şi îndepărtată.

Se ridică şi telefonă după maşina ei de serviciu, cerându-i şoferului ameţit de somn să o ducă la North Point, unde spera să afle dacă Duncan pornise pe mare. În vreme ce şoferul stătea încruntat la volan, uitându-se atent în oglinda retrovizoare, Vivian se întreba unde fusese în noaptea

aceea fierbinte. Ştia că mii de oameni participaseră la capturarea feribotului şi alte câteva mii se îngrămădiseră în Causeway Bay. În mod logic, ea presupuse că mulţimea răsculată era formată din oameni de rând, oameni obişnuiţi. „Ah Wong! Ai văzut tărăboiul de azi-noapte?” „Nu, domnişoară, am cinat cu alţi şoferi în timp ce dumneavoastră eraţi la petrecere la Două-Cărări Wong. Când aţi plecat cu Tai-Pan-ul eu m-am dus acasă la nevastă”.

Vivian nu-l mai întrebă nimic. Desigur, n-avea nici un interes să-i spună adevărul şi nici ea nu putea să-i verifice afirmaţiile. Se aplecă peste geam să vadă de ce încetinise traficul şi văzu o uriaşă macara a Poliţiei care ridica maşinile incendiate de pe şosea. În timp ce traversau extremitatea estică a Adăpostului contra Taifunului, se uită după iahtul lui Duncan, dar acesta plecase în larg.

La North Point coborî din maşină şi merse pe jos până la capătul cheiului feribotului, scrutând întinderea apei întunecate. Ceaţa cobora de pe înălţimile Chinei, aşa cum anticipase Duncan şi curând nu mai reuşi să distingă turnurile clădirilor de dincolo de Kai Tak. Deşi auzea zgomot de motor, nu vedea nici o lumină alunecând pe apă. Dezamăgită şi mâhnită, oftă adânc şi se întoarse la maşină.

— Acasă, miss? Întrebă Ah Wong, cu speranţa unei confirmări.

— La Shek-O, poate îl vom vedea de pe partea estică; încercarea moarte n-are. Îl rugase să nu plece, dar când el insistase ea îl rugase să o ia şi pe ea.

— Nu!

— Te rog, Duncan.

— Nu vreau să risc.

— Şi ce-am să mă fac dacă ţi se întâmplă ceva rău?

— Nu mi se va întâmpla nimic.

— Şi atunci ce rişti? Lasă-mă să merg cu tine.

— Nu! Şi fără comentarii. Îi surâse tandru şi o cuprinse în braţe. Tu eşti mult prea de preţ pentru mine.

— Da, dar m-ai trimis fără să eziţi la Shanghai.

— Asta a fost înainte şi să ştii că m-am gândit bine şi m-am şi temut. În afară de aceasta am trimis oameni să te păzească, după cum ţi-ai dat seama. Acum, lucrurile s-au schimbat; repet, eşti mult prea valoroasă.

— Am să mor dacă ţi se întâmplă ceva.

Braţele lui o strângeau cu putere, provocându-i durere. Îi dădu drumul şi scoase un plic din buzunarul jachetei de seară.

— Iată noul meu testament, spuse el; l-am luat pe Allen Wei drept martor şi i-am dat şi lui o copie. Ea îl dădu la o parte, dar el i-l puse în mână, împreunându-i degetele cu gingăşie deasupra acestuia. Plicul mai păstra căldura pieptului său.

— N-am nevoie de nici un testament.

— Vreau doar să pun ordine în câteva lucruri. Nu se va întâmpla nimic în noaptea asta, dar dacă norocul nu va fi de partea mea, tu vei fi la adăpost.

— Şi cu Vicky cum rămâne?

Deşi o mai ţinea în braţe, adoptă un ton oficial.

— După ce-o să-l citeşti o să constaţi că nu am intenţia să conduc această întreprindere de dincolo de mormânt şi dacă vrei să ţii seama de sfatul meu, crede-mă că vei avea nevoie de Victoria în aceeaşi măsură ca şi mine. Dar, dacă nu vrei să-mi asculţi sfatul, atunci să le ia naiba pe toate, e tot ce-am putut face.

Vivian privi în altă parte, nefiind sigură că el va şti să citească în ochii ei.

— Ei, acum ce s-a întâmplat? O întrebă el cu un aer contrariat.

Erau vremuri când el era în stare să-i citească gândurile, nu însă şi de data aceasta.

— De ce te întâlneşti pe mare?

— Dacă ai fi trecut şi tu prin ce a trecut Tang, ai fi fost la fel de prudentă.

— Am trecut şi eu prin toate astea şi sunt foarte atentă.

— Da, dar tu nu erai decât un copil. Individul ăsta a stat la puşcărie timp de cinci ani şi ştie al naibii de bine că e urmărit pas cu pas de corbii din banda lui Chen.

— Duncan, insistă ea, nu te duce în noaptea asta, presimt că se va întâmpla ceva îngrozitor.

El ezită şi pe faţă i se citi îngrijorarea legată de întrevederea aceea cerută cu insistenţă, dar Duncan nu era un om prudent.

— Nu pot, mi-am dat cuvântul, spuse el; sunt aşteptat, înainte de a pleca o sărută şi îşi luă bun rămas.

Vivian se afundă în fotoliul maşinii cu braţele încrucişate şi încercă să-şi alunge temerile care puseseră stăpânire pe întreaga sa fiinţă. Ori de câte ori se apropiau cu maşina de ţărm, ea cobora geamul şi scruta întunericul nopţii. Nu vedea însă nimic la Quarry Bay, nimic la Shau Kei Wan, nimic la Chai Wan, Cape Collinson, Big Wave Beach… nici un semn, nici o urmă.

În sfârşit, Shek-O!

Când coborî din maşină, aproape de ţărmul stâncos, deasupra lui Shek-O, un vânt rece şi umed sufla de-a lungul canalului Tathong. Împrumută jacheta lui Ah Wong şi-l lăsă fumând şi ascultând radioul; se depărtă de maşină fără să ştie cu siguranţă până unde avea să meargă. Dar automobilul ei era parcat la capătul şoselei. Vara, lumea obişnuia să vină aici pentru o partidă nocturnă de înot, dar acum, musonul de iarnă întronase o atmosferă de singurătate şi pustietate sălbatică. Ceaţa cobora în valuri. Privi înapoi şi văzu doar ţigara lui Ah Wong scânteind intermitent. După un timp privi din nou, dar nu mai văzu nimic. Spre sud, farul bifazic arunca peste mare brazde de lumină strălucitoare. Mai stătuse astfel cu ochii aţintiţi asupra mării, puteau fi o sută, două sute sau chiar o mie de ani de atunci…

Auzea zgomotul valurilor izbindu-se de stânci la picioarele ei şi şuieratul vântului pe lângă urechi, dar mai auzea şi vuietul frământării tumultuoase a inimii ei, când deodată, în

stânga ei, desluşi pufăitul unui motor. Privi cu încordare dar nu văzu nici o lumină şi nu-şi putea da seama dacă era o joncă, o şalupă a patrulei sau iahtul lui Duncan. Zgomotul încetă brusc, aproape de poalele stâncii pe care stătea.

Derutată, cercetă în continuare suprafaţa întunecată a mării. În spatele ei auzi un claxon. Probabil că Ah Wong se temea ca ea să nu se fi rătăcit în ceaţă. Încercă să se întoarcă la maşină, dar în lumina farurilor lui văzu, timp de o jumătate de secundă, conturul fantomatic al unor pânze. Acestea se mai văzură o dată şi apoi dispărură definitiv, înghiţite de ceaţa densă, dar în acea străfulgerare ea avu certitudinea că nu era nimeni altul decât Duncan. Cu palmele împreunate şi ochii ridicaţi spre cerul nopţii ea se rugă zeiţei Tin Hau să-i ocrotească iubitul şi dacă nu-l putea apăra, să-i dea măcar prilejul să-l mai întâlnească o dată.

Vicky găsi ferecat capacul tambuchiului care ducea jos, în interiorul vasului şi astfel se spulberă planul ei de a se ascunde. Când Mandalay părăsise adăpostul şi se îndreptase spre est cu vântul în faţă, toată lumea de la bord se pregăti să facă faţă unei nopţi mizerabile. Musonul rece dinspre nord-est adusese cu el multă umezeală. De îndată ce tatăl ei ambală motoarele şi vasul ieşi din rada adăpostului, valurile înspumate îi stropiră din abundenţă prova.

În ciuda dimensiunilor sale uriaşe, pelerina mamei sale era foarte călduroasă. După ce îşi trase bine gluga pe cap şi îi legă şireturile, apucă lanţul ancorei grele cu o mână, iar cu cealaltă se agăţă de prăjina spinacherului ce se legăna pe punte şi îşi propti capul de capacul închis, socotind că aveau să treacă ore bune, înainte ca scunerul să ajungă în largul mării, moment în care îşi putea face simţită prezenţa. Dacă ar fi apărut mai devreme, tatăl ei ar fi găsit o modalitate să scape de ea; era însă clar faptul că el nu pierdea timpul. În ciuda vântului neprielnic, Vicky aprecie că făcuseră vreo zece noduri. Cu viteza asta vor trece de farul Waglan cam într-o oră şi jumătate. În partea dreaptă simţi o schimbare a

cursului, ceea ce însemna că aveau să ocolească North Point. Încă mai putea desluşi cadranul ceasului. Naviga din fragedă copilărie şi ştia că următoarea curbă domoală semnalată de valurile care băteau dântr-un nou unghi marca depăşirea şantierului naval al joncilor Shau Kei Wan. Începură să-i clănţăne dinţii. Mandalay gonea nebuneşte de parcă n-ar fi avut de gând să se oprească niciodată.

Marea deveni montată, iar crestele valurilor se înspumară biciuite de vântul care-şi schimba mereu direcţia, ceea ce însemna că pătrunseseră în Canalul Tathong. Trebuie să fi trecut de Cape Collinson sau cel puţin de Chai Wan. Apoi se întâmplă ceva curios. Navigau fără lumini, o practică periculoasă într-un canal circulat, când deodată auzi şuieratul distinctiv al unei puternice şalupe a poliţiei. Imediat, tatăl ei aprinse luminile de marş şi pe cea a catargului principal, conformându-se legilor navigaţiei, apoi le stinse din nou, de îndată ce vasul poliţiei dispăru din raza pupei. Vicky simţi o mişcare foarte aproape, în spate. Întorcându-se cu băgare de seamă îl văzu pe ajutorul tatălui ei care slăbi o parâmă şi coborî reflectorul radar înainte de a se aventura în bezna nopţii.

După un alt interval care i se păru interminabil, cerul din faţa lor începu să scapere din nou, luminat cu intermitenţe de farul Waglan, ceea ce plasă Shek-O undeva în întuneric, ceaţa densă rămânând în dreapta lor. O frânghie de pe puntea superioară începu să se mişte sub picioarele ei şi o făcu să tresară, parâma se întinse cu un scârţâit şi trase în jos focul mare de pe pataraţină. În urma acestei manevre vela se umflă îndreptând vasul. Vicky privi în spate şi văzu că celelalte vele triunghiulare se desfăşurau una câte una, urmate, în final, de randa care se umflă cu greutate. Mandalay căpătă noi forţe, drept care tatăl ei opri motoarele. Navigau cu toate pânzele umflate, dincolo de farul Waglan spre sud-est, acolo unde se afla Marea Chinei. Vicky aşteptă până când nu se mai văzu lumina farului în urma lor. Se ridică în cele din urmă amorţită şi zgâlţâită de

frisoane, se căţără pe punte în direcţia vântului şi îşi croi drum cu luare aminte ţinându-se de frânghia de siguranţă şi sprijinindu-se de barele acoperişului cabinei. De aici putea vedea silueta tatălui ei şi pe cea a lui Back Door Ping pe fundalul luminos al pupei. Tai-Pan-ul stătea aplecat peste roata cârmei privind când la velele întunecate, când la compasul care îi arunca o lumină roşiatică asupra obrazului. Mâna părea degajată pe roată, însă rigiditatea umerilor era vizibilă, ca şi când ar fi crezut că iahtul putea fi condus mai iute printr-o simplă încordare a voinţei. O comandă răstită îl făcu pe Ping să alerge din vinci în vinci, ajustând o velă, slăbind-o pe cealaltă. Odată terminate ajustările, contrabandistul se întoarse pe călcâie, îl ţintui pe Tai-Pan cu privirea şi se aşeză la postul său.

— Salut, tati, spuse Vicky păşind în cockpit.

Back Door Ping făcu un salt de felină, scoţând un şuierat sălbatic „Aieeyaaa” şi trase iute un satâr lucios din pliurile cămăşii sale. Duncan Mackintosh îl opri cu un strigăt ce răsună ca o plesnitură de bici. În lumina compasului îi văzu rânjetul şi scăpărarea furioasă din ochi.

— Ping! Du-te jos şi adu nişte ceai. Mi se pare că Missy a degerat.

— Cum? M-ai văzut?

— Arăţi ca o sperietoare, îţi mai lipseşte un pumnal între dinţi, ca în serialul de televiziune cu Gilbert şi Sullivan.

— Ştiai că sunt la proră şi m-ai lăsat să îngheţ timp de două ore?

— Trebuia să-ţi dau drumul în adăpost şi să te las să înoţi în curul gol.

„Dar n-a făcut-o, gândi ea, preferând s-o ia cu el.”

— De ce n-ai făcut-o? Întrebă ea, sperând să-l audă spunându-i că ar fi vrut s-o reţină la bord.

— Pentru că ai fi trezit şi morţii din groapă cu urletele tale. La dracu, Victoria, ai un tupeu nemaipomenit.

— Eu am tupeu? Explodă Vicky. Eu muncesc douăzeci de ore pe zi pentru a menţine MacF pe linia de plutire şi Tai-

Pan-ul se aventurează în întâlniri secrete pe mare.
— Eşti cicălitoare ca o nevastă.
— Am mai auzit asta.
— Ping, pregăteşte ceaiul!
Băiatul trecu foarte prudent pe lângă Vicky ca şi când ar fi vrut să se convingă că nu era vreo stafie şi dădu buzna pe scări în jos spre cabină. Vicky închise capacul în urma lui.
— Unde mergi?
— Să mă întâlnesc cu un vechi prieten.
— Aşa… mascat şi fără radar? De cine te temi? Din nou Jonca Roşie?
Cu ochii scăpărând, devie cârma cu un grad. Continuă să privească compasul, apoi o întrebă:
— Ce făceai pe iahtul mamei?
— M-am dus s-o văd, nu e Anul Nou?
— Atunci, la mulţi ani, zise el posomorât, deşi îl simţea clocotind ca un vulcan.
— Sper că n-ai uitat de tulburările de aseară, eram îngrijorată pentru soarta ei.
— Bună fată!
— Cu cine ne întâlnim pe joncă?
— Nu ne întâlnim cu nimeni. O să rămâi aici, la bordul lui Mandalay.
— Ba nu.
— Ba da, altfel îl pun pe Ping să te lege cu lanţul în cabina de jos.
— Cu cine te întâlneşti pe joncă?
— Nu e treaba ta.
— Da, ştiu, era treaba lui Hugo şi a lui Vivian. De ce nu şi a mea? Tati, doar ştii cât fac pentru MacF. De ce îmi minimalizezi tot timpul contribuţia?
— N-am vrut să te iau cu mine în noaptea asta pentru simplul motiv că ar putea fi periculos; de aceea n-am luat-o nici pe Vivian.
— Vivian? Oh, iar Vivian… se răsti Vicky, dar eu sunt sângele tău.

— Eşti fata mea.
— Dar pe Hugo l-ai fi luat?
— Categoric nu! Dacă se întâmplă ceva în noaptea asta şi suntem împreună, adică vreau să spun dacă ni se întâmplă ceva amândurora, cine vrei să conducă MacF? Peter? Fiona?
— Ei, bine, atunci de ce nu mi-ai dat drumul în Adăpost?
— Cel mai bun lucru pe care îl pot face acum e să te las cu Ping pe vas. Dacă mă întorc e bine; dacă nu, vino după mine.
— O barcă?
— Se află pe o joncă, deci nu pot naviga sub vânt, tu însă ai posibilitatea asta şi, între timp, o să ceri ajutor prin radio.
— Palide şanse.
— Am încercat să diminuez cât mai mult riscurile pentru MacF, dar tu n-ai făcut decât să le dublezi. Din fericire, dacă amândoi vom sfârşi în Mongolia, a mai rămas Vivian, singura în stare s-o conducă în locul nostru.
— Nu e deloc amuzant.
— Da, numai ea e în stare.
— Dar Peter?
— El nu e capabil.
— Dar Vivian nu este o Mackintosh şi nici o Farquhar.
— Familia noastră a prosperat întotdeauna cu oameni din afară.
— Ce vrei să spui?
— Tatăl mamei tale era unul din afară. Nici chiar bătrânul Amos Farquhar nu făcea parte din familia Haig, şi Dumnezeu ştie dacă nu sunt şi eu în aceeaşi situaţie. Mama ta spunea adesea că atunci când femeile acestei companii dau de belea, cel puţin ştiu să-şi aleagă soţi tineri şi capabili.
— Citatul corect al mamei era: „când femeile aveau nevoie…”
— E acelaşi lucru.

— Nu este, şi în afară de asta, ea se referea la perioada când femeilor nu le era îngăduit să conducă o întreprindere.

— Probabil ştiau ceva despre ele însele, spre deosebire de generaţiile de azi.

— Tati, femeile chineze au condus timp de o sută de ani întreprinderile lor din Hong Kong, dar numai noi, gweilos, le negăm aceste drepturi. Pot să-ţi citez doar cinci nume de femei-armatori în Colonie, toate chinezoaice şi mai mult decât prospere.

— Poate că ele ştiu ceva despre vapoare şi noi nu ştim.

— Ele ştiu ceva ce femeile din familia noastră au ştiut dintotdeauna.

— Ce anume?

— Diferenţa dintre neveste şi concubine.

— Puteai să mă scuteşti de discuţia asta. Cere-ţi scuze sau du-te jos.

— Nu-mi voi cere scuze, spuse ea cu patimă. Tu n-ai încredere în mine şi mă tratezi ca pe un om de nimic. Te încăpăţânezi să-mi negi dreptul de succesiune şi ai de gând să-i laşi moştenire lui Vivian firma noastră în cazul în care ni se întâmplă ceva.

— Nu te-am invitat în noaptea asta; te-am lăsat în locul meu, cu responsabilităţi importante, dar tu, în loc să fii conştientă de acest lucru, te furişezi la bord şi o ataci pe Vivian fără temei. N-o să mai înghit asta.

— Tati, lasă-mă să vin şi eu la întâlnire.

— Du-te jos.

— Bine. Îmi pare rău pentru ce am spus.

El nu mai făcu nici un comentariu, în vreme ce asculta zgomotul valurilor lovindu-se de proră.

— Nu eşti binevenită aici, spuse el într-un târziu, lasă-mă în pace.

— Da, Tai-Pan, îi răspunse ea cu amărăciune, iartă-mă că am îndrăznit să-mi spun părerea.

— La dracu cu părerile tale.

— Şi… iartă-mă că mai am şi simţăminte.
— Doar n-oi fi tu singura simţitoare, proastă ce eşti! Când îţi spuneam anul trecut că ea m-a trezit la viaţă, n-am auzit din partea ta decât câteva remarci usturătoare.
Vicky sări de pe banca cockpitului şi deschise capacul cabinei. Jetul luminos ţâşni atât de violent, încât el îşi feri faţa.
— La naiba cu lumina asta, mă orbeşte.
Vicky se repezi la el cu furie.
— Ce ai vrea, să te aprob?
— N-am nevoie de afurisita ta de aprobare; am vrut doar să te fac să înţelegi. Închide odată capacul.
— Ce să înţeleg?
— Cum s-a întâmplat, de ce s-a întâmplat.
— Ai înşelat-o pe mama şi acum ai părăsit-o.
— Hai, Maiestate, e timpul să creşti odată; lucrurile astea sunt cu dus-întors. Ea m-a părăsit, nu eu; ea a plecat. Nu mă poţi acuza numai pe mine.
— Ce a părăsit ea, tată? Hugo era mort şi avea nevoie de sprijinul tău, dar tu, între timp, te culcai cu Vivian.
— Nu eu l-am omorât pe Hugo, ţipă el, agitând mâna în aer, de parcă ar fi vrut să alunge un gând din amintire.
— Nimeni nu spune că tu l-ai omorât.
— Greşeala noastră e că am plecat pe mare pe cea mai cumplită vreme, mama ta şi cu mine.
— Înainte să te culci cu Vivian. Brusc, îi păru rău pentru vorbele sale, şi pentru prima oară auzi o voce interioară care îi spunea că nu are dreptul să se amestece în viaţa intimă a cuiva şi că nu e în măsură să judece pe alţii. Îngăimă câteva scuze, dar tatăl ei se şi retrăsese în spate să lege parâmele.
— Te-am prevenit, Maiestate.
— Încetează odată să-mi tot spui aşa.
— Să-ţi spun, cum?
— Nu-mi place; nu poţi să-mi spui Vicky?

— Ce tot trăncăneşti? E porecla ta de când erai o puştoaică.
— Da, dar o simt încărcată de ură.
— Eşti de-a dreptul ţicnită.
— Nu sunt. Nu ştiu de ce, tati, dar simt că mă urăşti. În sfârşit încep să înţeleg că mă urăşti.
— Ce prostie!
— Mă tratezi ca şi cum aş fi eu vinovată de ceva anume, ca şi cum ţi-aş fi făcut ceva. N-ai încredere în mine. Tu…
— N-o mai lua de la capăt.
— Tati, dacă în Hong Kong mai există altcineva în afară de tine care să poată conduce MacF, aceea sunt eu.
— Eşti o femeie de treizeci şi doi de ani.
— Da, dar gândesc ca tine, am curajul tău; sunt plămădită din acelaşi aluat cu tine; Hugo nu era, n-a fost niciodată; eu sunt adevărata ta urmaşă şi moştenitoare.
— N-am ajuns încă până acolo.
— Când va fi cazul, este rândul meu. Ia-mă la întâlnire; pe Hugo l-ai luat…
— Dar tu nu eşti Hugo.
— Sunt chiar mai bună.
— Nu eşti în măsură să judeci…
— Nu trebuie s-o spun eu, ai spus-o tu deja.
— La dracu, eu…
— În noaptea în care a dispărut Hugo, m-ai privit şi n-a fost nevoie să rosteşti nici un cuvânt; ţi-am citit în ochi hotărârea. Timp de o secundă ai recunoscut.
— Ce să recunosc?
— Spune acum, cu glas tare.
— Ce?
— Spune!
— N-am să spun nimic.
— Spune, ţipă ea, spune! Spune că sunt vrednica ta fiică…, te rog!
Duncan Mackintosh privi compasul şi făcu corecţia necesară.

— Ai o părere a naibii de bună despre tine.

— N-am deloc o părere bună despre mine, şopti ea printre lacrimi; sunt o încurcă-lume, n-am nici un prieten, în afară de Fiona, n-am vreun bărbat lângă mine, nu pot face nimic ca lumea, nu pot să navighez ca mama sau să vorbesc chineza ca Peter; n-am să pot creşte niciodată copii ca Fiona sau ca Hugo şi ştiu că nu sunt un negustor atât de inteligent şi dibaci ca Vivian, însă pot conduce MacF şi tu ştii asta… Te rog, spune că sunt fiica ta vrednică de…

Tatăl ei privea în altă parte.

— Închide odată capacul ăla că nu văd nimic.

Vicky se năpusti pe scări în jos. Back Door Ping, care stătea la o distanţă prudentă, îi arătă o cană de ceai fierbinte şi se retrase la cockpit, cu o altă cană pentru tatăl ei. Auzi capacul închizându-se. Zgomotul vântului şi al valurilor se estompă; era linişte. O groaznică furtună interioară o zgudui din cap până în picioare. Se aşeză la poalele catargului principal, cu mâinile tremurânde pe cana de ceai. O dureau picioarele şi simţea usturimi din cauza sării; când privi la ceas, descoperi că se oprise la două şi treizeci. Ceasul vasului arăta trei şi treizeci. Zgâlţâită de frisoane, în ciuda ceaiului fierbinte, se duse în apartamentul tatălui ei şi făcu un duş prelungit. După ce se şamponă abundent şi se clăti bine ca să îndepărteze sarea din păr, văzu un uscător de păr atârnat pe un cuier antic şi îşi aduse aminte că acest articol lipsea dintotdeauna de pe vasul părinţilor ei. Atât mama, cât şi tatăl ei erau mai curând adepţii şcolii sportive, fără prea multe comodităţi. De bună seamă că îi aparţinea lui Vivian.

Cu calm şi metodic, Vicky deschise o fereastră îngustă, desfăcu cu grijă rama metalică de protecţie a geamului şi aruncă uscătorul în mare. Simţindu-se infinit mai bine, alergă la şifonierul lui şi cotrobăind după un pulover şi nişte ciorapi călduroşi, descoperi un tricou bej de damă din bumbac şi o pereche de pantaloni aşezaţi ordonat pe un umeraş. Recunoscu că nu mai avea energia necesară să mai

repete operaţia, în schimb, se târî până la chilă, dădu la o parte etrava, închise ochii şi le dădu drumul în apă.

O smucitură violentă o trezi din somn. Mandalay se oprise. Se sculă cu grijă pentru că vasul se afla în plină hulă. Ceasul tatălui ei arăta ora şapte. Sus, deasupra, pe punte se auzea vocea lui şi a lui Ping, discutau pe un ton ridicat.

Ieşind din salon, simţi în nări un miros ispititor de cafea dinspre bucătărie. Se îndreptă într-acolo, îşi turnă o ceaşcă şi porni cu ea pe scări: clătinându-se, puse ceaşca pe o treaptă şi deschise capacul.

— Nu veni sus, îi ordonă pe un ton răstit tatăl ei. Stai acolo unde te afli. Ea începu să protesteze, dar se opri dându-şi seama că nervozitatea lui ajunsese la maximum. Atât el, cât şi Ping scrutau cu binoclurile pâlcurile de nori care se lăsaseră foarte jos pe apă, până la un sfert de milă în faţa lor. Îi împresura o mare cenuşie. Ping stătea cu urechea orientată spre pupă.

— Ce auzi, Maiestate?

— Pare să fie o şalupă a poliţiei. Unde ne aflăm?

— La naiba, la câteva mile de teritoriul lor. Ping, tu ce spui?

— Două motoare mari, Tai-Pan, poate trei, şi vin repede.

Duncan se opri în faţa instrumentelor de la cockpit şi acţionă sirena de avertizare, care şuieră strident. Apăsă apoi pe starter şi motoarele lui Mandalay prinseră viaţă, acoperind zgomotul vasului care se apropia. Le acceleră fără să le mai încălzească, lăsând vasul să ruleze cu jumătate de viteză.

— Du-te jos, Vicky, şi rămâi acolo.

— Tati… dar vreau să merg şi eu la întâlnire.

— Ping, preia cârma şi fă în aşa fel încât să pară că suntem în croazieră. Vicky, îţi spun pentru ultima oară, du-te jos, nu ştiu cine se află acolo şi n-aş vrea să-i tentez cu o gweipo blondă. Nu-i pot depăşi, ăsta e doar un iaht. Ascunde-te!

— Dacă sunt cei cu care trebuie să te întâlneşti, de ce n-aş veni şi eu?

— Tai-Pan! Îl chemă Ping speriat.

O proră înaltă şi lată despica apa ridicând valuri mari de ambele părţi. Înainte ca pupa să fi ieşit din nori, vasul îşi schimbă cursul, venind în unghi drept spre Mandalay.

— Du-te jos, urlă Duncan la ea şi începu să se învârtească buimăcit. Vicky nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare. Pe toţi dracii, unde o fi jonca aceea? Pe o distanţă de o jumătate de milă, marea în jurul lor era pustie, cu excepţia vasului întunecat care gonea ca un bolid spre Mandalay.

Vicky coborî repede scările spre salon şi îşi lipi nasul de hublou. Vasul pescăresc era mult mai lung şi avea un tonaj triplu faţă de Mandalay. Arăta exact ca unul din vasele întâlnite frecvent în afara Hong Kong-ului sau pe continentul chinez. Avea o linie modernă, asemenea unui trauler. Îl auzi pe Ping de pe punte spunând: „Nu sunt piraţii; e un vas chinezesc, poate Fuzou, poate Ningbo…”

— Ningbo? Duncan păru că se relaxează: Nu cumva vechea joncă s-a scufundat? Păcat! Era o frumuseţe!

După vreo douăzeci de minute, vasul pescăresc se apropie suficient pentru ca Vicky să-i poată vedea fuzelajul din oţel. Back Door Ping avea dreptate.

— Victoria, urlă tatăl ei. Ieşi de acolo, ăştia vin spre noi şi vor să ne răstoarne.

Duncan Mackintosh smuci roata cu atâta violenţă, încât Mandalay se clătină şi se aplecă spre tribord. În încercarea lui de a o salva pe Vicky care se izbea de capacele culisante, Ping avea să-şi semneze propria condamnare la moarte. Acesta se afla pe puntea pupei când vasul pescăresc se izbi de scuner, iar impactul îl trânti în apă unde fu zdrobit între corpurile celor două vase.

Agăţându-se de roata cârmei, Duncan o îndoi sub greutatea sa, în efortul său de a-şi menţine echilibrul şi în aceeaşi clipă o văzu pe Vicky zburând cu capul înainte, proiectată de catargul din faţă pentru a cădea apoi lângă el. Când vasul pescăresc îl împinse pe Mandalay pe o parte,

Vicky fu azvârlită peste frânghia de siguranţă şi se rostogoli în apă.

Instinctiv, Duncan roti cârma pentru a îndrepta scunerul. Această manevră făcu vasul pescăresc să alunece spre pupă şi astfel Mandalay se redresă. Dar victoria fu de scurtă durată, întrucât vasul pescăresc îi zdrobi carena. Apa năvăli peste el. Duncan simţi puntea sub el ca de plumb, asemenea unui ascensor rapid care se prăvăleşte în gol. Vasul pescăresc care se retrăsese, înscrise acum un cerc larg pe mare în faţa lor, ţâşni din nou ca o săgeată şi zdrobi pupa lui Mandalay, distrugându-i parâmele din spate. Duncan zbură către cockpit şi se uita în sus spre catargul principal care se prăbuşea peste el cu o trosnitură groaznică. Cufundat în apă până la brâu, el nu se putea mişca deloc întrucât jeturile năvăleau de pretutindeni ţintuindu-l de bordul vasului în scufundare. Se simţi despicat în două şi paralizat de la brâu în jos…

Motoarele vuiră din nou. Se aştepta la un nou atac, dar peste câteva secunde zgomotul încetă. Urmări cu privirea vasul pescăresc care acceleră un timp, apoi se făcu nevăzut. După un timp, Duncan se trezi singur cu valurile care se spărgeau deasupra lui. Picioarele lui erau… Dumnezeu ştie unde, vasul se scufunda şi fiica lui dispăruse şi ea. „Ce blestemat mod de a muri”, mormăi el condamnându-se pentru prostia sa şi urlându-şi furia către cer, către Dumnezeu care-l lăsase pe Două-Cărări Wong să-l îngenuncheze; trebuia s-o fi ascultat pe Viv, se tânguia el, „pe toţi dracii, trebuia s-o ascult”.

Îşi adună tot curajul care-i mai rămase, aşteptând ca marea să se reverse peste el, dar se simţi străbătut de o durere neaşteptată şi copleşitoare. Nu-şi mai simţea nici mijlocul, nici picioarele, dar în secunda următoare, un nou val de durere îi smulse un ţipăt înainte de a reuşi să se controleze printr-un efort de voinţă. Nu intenţiona să moară văicărindu-se. Pierduse totul, dar nu şi curajul. Se

agăţă de linişte, singura care-i mai rămăsese, singurul lucru pe care Două-Cărări nu i-l mai putea lua.

Durerea îi străbătea întregul corp asemenea unei descărcări electrice şi în acel moment se gândi că probabil tot aşa se simte cineva sub tortură. Se aştepta la tot ce era mai rău, dar n-avea de gând să se dea bătut. Vag, se mira cum de mai era în viaţă. Deşi rămăsese ţintuit de bord, nu se înecase. Îi trecu prin minte că poate mai rămăsese aer în cabine care se combinase cu spuma ce plutea în corpul vasului, menţinându-l astfel un timp la suprafaţă.

Foarte bine, să se odihnească puţin, pentru că nu avea de gând să moară înecat sau urlând de durere. „Tati!” Deschise ochii fără să-şi dea seama că-i închisese. „Tati!”. Trase aer în plămâni şi faţa i se crispă. „În cockpit”. Ea încercă să înoate în câmpul lui vizual. Avea fruntea tumefiată, cu o mare vânătaie în locul unde se izbise de catarg. Pe jumătate în cockpit şi jumătate în afara acestuia, Duncan privi spre ea în jos cu ochi tulburi. „Suntem terminaţi cu siguranţă, fată dragă”.

Încotoşmănată în vesta ei de siguranţă, Vicky înotă bâjbâind după balustradă, care se scufundase aproape în întregime. Arăta ca lovită de trăsnet, cu părul încleiat de sânge. „Eşti rănit?” întrebă ea.

— Sigur că sunt. Afurisitul ăsta de catarg a căzut peste mine.

— Stai acolo unde eşti, te scot eu.

El aproape că râse de calmul Victoriei sale. Cum dracu crede ea că mă va scoate de sub o jumătate de tonă de aluminiu? Îşi zise el gemând de durere.

— Cum crezi că ai să ridici toate astea de pe mine? Nu avea forţa necesară să se ridice în picioare. Pe punte plutea apa. Scoate-ţi vesta, îi strigă el. Încercă să facă ce-i spunea, dar i se păru că durează o eternitate; într-un târziu reuşi să se ridice profitând de retragerea momentană a apei. Acum stătea pe spate, pe puntea parţial inundată, extenuată din cauza efortului. Ajunse lângă el şi cercetă catargul căzut.

— Tati! Crezi că nu-l pot ridica cu parâma trinchetului?

— Poate că vei avea un unghi mai bun cu verga. Îi urmărea sângele rece cu care aprecia unghiurile. Nu, spuse el, e mai bine cu trinchetul, dar nu-l freca peste mine, oftă el adânc, simţindu-şi corpul străbătut de o nouă repriză de dureri.

Vicky îngenunche alături de el şi cu mâini tremurânde îi dădu la o parte părul din ochi.

— Există morfină în trusa de prim-ajutor?

— Lasă asta, vezi ce faci cu nenorocitul ăsta de catarg de pe mine.

Mişcându-se încet ca o somnambulă, se duse în faţă şi se întoarse trăgând după ea parâma pe care o înfăşură de capătul de sus al catargului.

— Asigură-l bine să nu alunece.

— Da, acum încearcă să te mişti când îl ridic.

— O să încerc.

— Crezi că n-ai nevoie de morfină?

— Las-o dracului de morfină, vreau să simt ce se întâmplă cu mine.

— Acum! Încearcă să te tragi înapoi. Ea dispăru din nou.

Auzi clinchetul vinciului, urmat de scârţâitul şi vibraţiile din catarg. Acestea deveniră mai profunde, apoi încetară întrucât scăzuse şi greutatea care apăsa asupra lui Duncan.

— Continuă, strigă el, însă efortul îi provocă noi dureri. Mai mult!

Greutatea era incomparabil mai mică. Încercă să se apuce de balustradă, împingându-şi picioarele pe care nu le simţea în cockpitul inundat. Durerea din piept îi stoarse lacrimi. Gemea, apoi urla şi iar gemea de durere, împingându-se mereu, de parcă ar fi vrut să se nască a doua oară.

Vicky se aşează alături de el şi în cele din urmă reuşi să-i tragă capul de sub catarg.

— Stai aşa, spuse ea. Încerc să-l cobor, mai înainte să cadă. Catargul se legăna pe capătul parâmei.

— Unde naiba să plec? Nu-mi simt deloc picioarele; părea că amorţeala îi cuprinsese şi intestinele, iar durerile deveniseră insuportabile.

Gâfâind, Vicky reveni încet de-a lungul punţii, încercând să se agaţe de frânghia de siguranţă.

— Să încerc să te ridic în şezut?

Faţa ei avea o expresie înfricoşătoare, iar vocea căpătase inflexiuni ciudate. Existau două variante la care reflecta în scurtele momente de respiro; fie că ea ştia că avea să moară şi hotărâse să-i aline suferinţa ca o infirmieră profesionistă, fie că şi ea, la rândul ei era atât de grav rănită încât nu mai putea face nimic.

— Nu vrei să te ajut să te ridici în şezut? Îi propuse ea din nou.

— Poţi încerca.

Prora vasului ajunsese sub apă. Victoria încercă să-l apuce de subţiori şi să-l târască spre pupa, însă truda ei se dovedi zadarnică.

— Sprijină-mă de parâmă şi scoate-mi capul din apă dacă poţi. Simţind că zvâcneşte puternic la orice mişcare, încercă să-l rezeme cu spatele de frânghia de siguranţă şi cu picioarele atârnând în cockpitul inundat, dar se prăbuşi lângă el gâfâind puternic.

— Tu eşti bine, Maiest… fată dragă?

Ea îl privi şi dădu din cap în semn de recunoştinţă.

— Te doare capul?

— Sunt mahmur rău.

— Ceva contuzii?

— Mă tem că da; cred că mi-am pierdut cunoştinţa o dată sau de două ori. Ea privea marea, îşi acoperi un ochi, apoi pe celălalt. Totul părea puţin roşcat.

— Mackintosh-ii au capul tare.

— La fel şi Farquhar-ii… Am impresia că abia acum urmează partea cea mai rea. Îmi simt gâtul ca din beton. Cine ne-a făcut asta, tati?

— Două-Cărări, spuse el cu un rictus care-i schimonosi faţa. Am fost atât de nesăbuit…

— Două-Cărări, de ce?

Se întoarse către ea, respirând foarte greu.

— Pune mâna pe el, îi spuse Duncan. Distruge-l!

— De ce?

— De ce? Pentru că şi el m-a distrus pe mine.

— De ce să fi făcut asta?

— Vicky, spuse el tărăgănat, de parcă i-ar fi degustat numele. Am făcut un pact cu reformatorii noii Chine a lui Tang. Am obţinut dovezi incontestabile care-l incriminează pe Două-Cărări fiindcă i-a corupt pe oamenii lui Chen şi a jefuit şantierele navale ale Chinei, sustrăgând materiale în valoare de miliarde. Banii sunt depuşi la o bancă din Elveţia.

— Cum? Îl întrerupse ea.

— De ani de zile ţin evidenţa nelegiuirilor comise de acest nemernic.

— Ce evidenţe?

— Probe. Nume de conturi bancare din Elveţia, înregistrări, interceptări telefonice, facturi de cargouri; cu astea îi înfund definitiv pe Două-Cărări şi pe Chen. Dacă Tang va prelua controlul, se va revanşa oferindu-ne garanţii în Hong Kong.

— Sunt consternată, spuse ea în cele din urmă şi tăcu. Mă simt ca un copil. Credeam că gândesc ca tine, dar nu ştiu dacă aş fi mers atât de departe.

— Desigur că ai fi putut, poate chiar mai bine, oricum n-ai fi eşuat astfel. Se pare că Două-Cărări a prins de veste.

— Cum?

— Probabil că ne-a turnat cineva. I-a spus lui Două-Cărări că urma să întâlnesc jonca.

— Ai vreo bănuială?

— Dacă apare jonca, înseamnă că e vorba de cineva din Shanghai.

— Şi dacă nu apare? Nu înseamnă că ai fost trădat în Hong Kong?

— Da, aşa e.

Ea încercă să-şi imagineze scenariul morţii tatălui său conceput de Două-Cărări. Era mai plauzibilă incriminarea Chinei ştiut fiind faptul că imensul ei aparat birocratic măcinat de morbul corupţiei îl etichetase deja pe Duncan Mackintosh drept inamicul său; condamnarea la moarte avea să fie dusă la îndeplinire prin intermediul nenumăraţilor săi executanţi. Şi iată că sorţii căzuseră asupra unui căpitan de trauler care trebuia să zdrobească iahtul unui gweilo, în afara continentului. Din toate câte auzise despre Două-Cărări, acesta era un om de afaceri, nu un negustor; un om de afaceri puternic care avea suficiente mijloace să distrugă un rival mai slab, dar nu un asasin.

— Cum ai reuşit să ajungi la Tang?

— Prin Vivian.

— Oh…, cum?

— Prin acţiuni subterane în Shanghai. Ea are un formidabil simţ al orientării; ştie de partea cui este puterea.

— Am observat.

— Ea m-a slujit foarte bine, draga mea. N-aş fi ajuns aşa departe fără ea.

— Cred că n-a fost chiar aşa de rău, spuse Vicky.

— Nu-ţi mai pierde timpul cu fleacuri. Înfundă-l pe Două-Cărări.

— Vrei să spui răzbunare?

— Este singura cale de a salva MacF. Tang reprezintă unica şansă a Chinei. Marea şansă a Chinei este marea şansă a Hong Kong-ului, iar marea şansă a Hong Kong-ului înseamnă marea şansă a MacF.

O centură de nori încă mai persista pe o jumătate de milă în jurul lor.

— Cum te-ai gândit să-l dobor? Unde sunt dovezile din care reiese că Două-Cărări a corupt oamenii lui Chen?

— Jos în cabina mea.

— Uită de ele, doar dacă pe joncă au şi nişte scafandri.

Duncan dădu din cap, conştient de faptul că Mandalay se scufundă tot mai repede. El nu se putea mişca, iar Vicky n-ar fi reuşit să localizeze documentele sub apă.

— Mai sunt şi altele… multe altele.

— Unde? În safeuri?

— În vremurile noastre nu trebuie să te încrezi în bănci; prea mulţi „vechi prieteni” sunt implicaţi.

— Unde le-ai ascuns?

— Într-un loc unde nimănui nu i-ar trece prin cap să caute.

— Pe vasul mamei, ghici ea.

Duncan o privi cu atenţie.

— Poate că gândeşti la fel ca mine. Se află în catargul principal, ascunzătoare perfectă. Mami nu pleacă nicăieri.

— Şi ce trebuie să fac cu ele?

— Dă-i-le lui Tang fără să fii ucisă. Stabileşte o convenţie cu el prin care să asigure protejarea MacF.

— Şi cum crezi că o să ajung la Tang?

— Prin Vivian.

— Vivian… repeta ea încet, cu pauze între silabe… Dar, tati, ce e cu Wally Hearst?

— Wally Hearst este „vechi prieten” cu câţiva din oamenii lui Chen care s-ar putea năpusti asupra lui Tang dacă acesta îl debarcă pe Chen.

Vicky începu să protesteze, însă tatăl ei o întrerupse, ironizând-o pentru naivitatea ei.

— Nimeni nu doreşte un război civil. Dacă Tang învinge şi pune mâna pe putere, el trebuie să vegheze asupra duşmanilor lui. Sarcina lui Wally este să-şi facă prieteni în tabăra lui Chen.

— Atunci de ce nu ai vrut să-l iau pe Wally la întâlnirea cu Wu?

— N-am vrut ca Wally să facă uz de influenţă în afacerile hoteliere. MacF are nevoie de favoruri mult mai mari.

Duncan o urmărea, vrând să intuiască următoarea

întrebare şi, deşi n-avea nici o legătură cu problema pe care o discutau, aceasta nu-l surprinse.
— Cum te-ai încurcat cu Vivian?
— M-am îndrăgostit de ea, spuse el.
— Împărtăşindu-i toate secretele astea cu Tang?
— Nu i le-am împărtăşit decât după…
— După ce?
— După ce am devenit amanţi.
— Cum de te-ai putut îndrăgosti de o…?
— De o chinezoaică care are jumătatea vârstei mele? E o poveste lungă. Ea nu e ca tine.
— Asta e adevărat. Era vorba de sex?
— Ei, asta a venit ca un supliment neaşteptat.
— Ce vrei să spui?
— M-a făcut să mă simt puternic.
— Puternic? Dar eşti cel mai puternic om din câţi am cunoscut vreodată. Eşti născut să fii Tai-Pan.
— N-am fost născut pentru asta. A trebuit să mă zbat şi să lupt din răsputeri ca să-mi menţin titlul.
— Pentru mama n-a trebuit să te lupţi.
— Ba da, a trebuit să mă lupt în fiecare zi, spuse el cu tristeţe.
— Ce vrei să spui?
— Mama ta este o femeie pretenţioasă.
— Ea era pretenţioasă cu noi toţi, şi asta, chiar înainte de a fi început să bea.
— A trebuit să fac mari eforturi să-i îndeplinesc exigenţele. Nu eram făcuţi unul pentru altul, astfel încât fiecare zi din viaţa mea a însemnat o grea încercare. Fă un efort de înţelegere!
— Nu te-am auzit niciodată vorbind astfel, spuse Vicky, gândindu-se că nici el nu încercase să o înţeleagă vreodată.
— Dar nu ţi-am vorbit niciodată în ceasul morţii, şopti el, iar Vicky regretă pornirea sa egoistă.
— N-ai să mori, îi răspunse Vicky, puţin cam prea repede, dar el nu-i răspunse.

Trunchiul înaltului catarg se legăna profilându-se pe cerul plumburiu. Ea oftă din nou şi îşi pironi ochii pe cer, simţindu-se golită de gânduri.

— Tati! Se apropie mai mult de el prin apă, sprijinindu-se de frânghia de siguranţă. Faţa îi era scăldată în lacrimi. Îşi simţea capul greu, pe punctul de a exploda şi, ciudat, parcă i se desprinsese de trup, deşi îşi dădea vag seama cât e de grav rănită. Imaginile dansau prin faţa ochilor ei împăienjeniţi, iar memoria îi juca şi ea feste.

— Cum te simţi? Şopti Duncan.

— Parcă am cuţite în creier şi o frânghie în jurul gâtului.

— Ce păcat că Viv nu este aici. Ţi-ar fi făcut un masaj; are nişte degete vrăjite…

— Tati! Îţi mai aduci aminte de matadorul din Spania?

— Oh, da, Spania! Grozavă călătorie, nu-i aşa, Maiestate? Iertare, fată dragă.

Vicky nu înregistră cuvintele tatălui său; tot ce auzea ea acum era o voce caldă şi afectuoasă care-i redeştepta amintiri dragi.

— Da, îmi amintesc de bietul taur care avea în faţa lui o gloată sângeroasă de isterici… şi de individul ăla de pe cal… picador… Nu mai avea nici o şansă bietul animal, cam aşa cum suntem noi acum, războindu-ne cu China…

În vara dinaintea plecării ei la şcoală, la New York, familia făcuse o călătorie în câteva ţări europene. Ea avea optsprezece ani, iar Peter cincisprezece. Hugo îşi satisfăcea serviciul militar în nordul Irlandei şi venise să-i întâlnească la Londra. Plecaseră apoi în Spania, lăsându-l pe Peter în grija unor prieteni scoţieni. La Madrid asistaseră la câteva coride unde un tânăr matador îi cucerise inima. Dar amintirile care se perindau acum pe ecranul memoriei lui Duncan erau ceva mai vechi: o zi a anului 1985, în urmă cu doisprezece ani, ziua ratificării Declaraţiei Comune, când enormitatea actului britanic de vânzare a Hong Kong-ului devenise o realitate de necontestat. Uriaşul său rival „Jardine” îşi făcu bagajele, mutându-şi cartierul general în

Bermude, iar valoarea proprietăţilor sale scăzu dramatic. Vicky se întorcea acasă, în sfârşit, după absolvirea Colegiului NYU în Afaceri şi el trebuia s-o întâmpine pe vechiul aeroport Kai Tak. Privind cu atenţie chipurile pasagerilor care se perindau prin vamă, auzi o voce mititică lângă cotul lui.

— Scuzaţi-mă, Tai-Pan! Vocea era a unei fete chinezoaice care trăgea după ea un munte de bagaje ieftine – valize şi cutii de carton legate câte două. Nu părea să aibă mai mult de paisprezece ani, dar ochelarii pe care-i purta îi confereau o maturitate certă.

— Da? Răspunse el, aruncând o privire spre ieşirile pe unde avea să apară Vicky.

— Vă rog să mă iertaţi, cred că dumneavoastră sunteţi domnul Duncan Mackintosh.

— Tu cine eşti?

— Numele meu este Vivian Loh. Vorbea în fraze lungi, bine măsurate, cu paranteze, astfel încât el aproape că vizualiza virgulele dintre cuvinte. Desigur, nu cred că vă amintiţi de mine, domnule, dar eu sunt o studentă cu bursă Mackintosh-Farquhar.

Era fără îndoială – îşi spuse el – una din acele fete cu bluză albă şi faţa radiind de mândrie căreia Sally îi prindea pe piept la finele anului de studii, o panglică de merit pentru silinţa la învăţătură şi tot Sally era aceea care superviza acordarea burselor. Aceasta reprezenta o modalitate de implicare a chinezilor şi, evident, în decursul anilor, MacF îşi selecţiona din rândul acestora câţiva angajaţi de nădejde.

— Şi ce studiezi?

— Am urmat economia la Cambridge, la colegiul Selwyn.

— Frumos din partea ta!

— Şi cu specializare de gradul doi în literatura chineză.

— Şi cum merge?

— Am fost foarte norocoasă să obţin diplomă de merit, clasa întâi, la ambele discipline.

Duncan era surprins. Credea că fata abia începea studiile dar de bună seamă, trebuie să fi fost mai mare decât părea. Nu putea recunoaşte niciodată vârsta chinezilor. În orice caz, fata asta era deosebită.

— Prima, spui? Ei, asta-i bine pentru noi. Îi susţinem întotdeauna pe premianţi.

— Mulţumesc, domnule; spuse ea încurcată. Îmi pare rău că vă deranjez. Am vrut doar să vă spun că vă port o vie recunoştinţă pentru prilejul oferit.

— Se pare că ai meritat. Economia ai spus? Treci mâine dimineaţă pe la MacF şi întreabă de şeful personalului; o să-ţi găsească un post corespunzător.

— Mulţumesc, Tai-Pan, dar mă tem că nu prea am încă ce să ofer unei întreprinderi comerciale din Hong Kong. Până acum n-am fost decât studentă; trebuie să câştig experienţă personală înainte de a profita de amabilitatea dumneavoastră.

Duncan o asculta doar pe jumătate din cauza Victoriei, dar urmărind-o mai atent, vorbele i se păreau familiare. Cu treizeci şi cinci de ani în urmă şi el renunţase la prima ofertă de serviciu făcută de bătrânul Farquhar, tatăl lui Sally, aproape cu aceeaşi frază. Să câştige „experienţă practică”. Vivian avea o privire deschisă şi senină. Instinctul îi spunea că motivaţiile ei erau identice cu acelea invocate de el în urmă cu circa douăzeci de ani şi credea că nu se înşeală. El sesizase corect că ascensiunea sa ar fi fost lentă şi lungă la întreprinderea Farquhar dacă ar fi acceptat oferta bătrânului.

Era o fată foarte drăguţă, remarcă el în cele din urmă. Ochii erau neobişnuit de negri şi sclipeau de inteligenţă. Sigură de ea, puţin insolentă, venise drept spre el prezentându-se fără prea multe formule de politeţe de genul „cu permisiunea dumneavoastră…”; tot aşa îl abordase şi el pe tatăl lui Sally. Fugise, în timpul revoluţiei din 1949 într-o volă şubredă şi încă de la vârsta de optsprezece ani întâmpinase mari dificultăţi în tentativa de

a transforma Hong Kong-ul într-un teren propriu de decolare la Yacht Club. Pe Farquhar îl ochise pe docul sampanelor, dându-şi seama că acesta era Tai-Pan-ul care taie şi spânzură; mersese drept la el, discutară şi fusese invitat chiar în ziua aceea la un pahar, la Club, apoi acasă în familie, la conacul Peak. Vorbise vrute şi nevrute pentru că şi el la vremea aceea era la fel de sărăntoc ca şi această mică studentă cu mormanul ei de boarfe ieftine.

— Şi unde intenţionezi să faci practica?

— În China, spuse ea, completând cu un cuvânt imaginea pe care Duncan şi-o făcuse despre ea: inteligentă, ambiţioasă, hotărâtă şi… înfometată. Voi munci în China.

— Tati! Victoria veni spre el împingând un cărucior cu o stivă de geamantane şi pungi cu cadouri pe care le căra cu ea de fiecare dată când revenea acasă. Avea un sac pe umăr şi îşi pieptănase părul în coadă de cal; purta bluginşi şi arăta de aproximativ şaisprezece ani. Îl îmbrăţişă şi îl sărută zgomotos.

— Victoria, ea e Viv…, dar când se întoarse, fata chinezoaică dispăruse.

— Tati, cu aşa-zisa Declaraţie Comună, vom fi obligaţi să ne diversificăm activitatea în afara Hong Kong-ului. Piaţa hotelieră ia un mare avânt. La New York, am verificat nişte vechi hoteluri pe care le-am putea renova conferindu-le rangul unor hoteluri de lux.

— Astea sunt toate bagajele tale?

— Ascultă, tati…

— Lasă, vorbim în maşină. Mama ne aşteaptă la un dineu festiv. L-am invitat şi pe prietenul tău Jeff Grey.

— Pentru ce?

— Tatăl lui se va retrage, şi Jeff va prelua Partridge & Grey.

— Jeff e un idiot.

— Tocmai de aceea, MacF l-ar putea sprijini. Nu uita că au cel mai mare lanţ de magazine din Asia.

— E foarte prost condus. Ce zici de ideea mea cu hotelul, tati? Ăsta este domeniul în care m-am specializat la şcoală. Vreau să lucrez în New York.

— Nu te-ai gândit să conduci şantierele Apleichau Island?

— Vrei să construiesc jonci?

— Dacă-l poţi conduce, Maiestate!

În vremurile acelea, încă o mai putea ţine în frâu cu câteva cuvinte meşteşugite.

— Sigur că o să fac faţă, îi replică ea, uitând pe moment de hoteluri şi ignorând rolul pe care îl va avea de jucat în cadrul planului de afaceri cu Partridge & Grey.

Vicky simţea vasul dezintegrându-se sub ea.

— Tati! Şopti ea, Vivian este prima ta aventură? Iahtul se clătina provocându-i lui Duncan dureri sfâşietoare în piept. Se lupta să nu-şi piardă cunoştinţa şi licărirea din ochii lui sugera sinceritate.

— O dată, şopti el, de mult, cu mult timp înainte de naşterea ta…

Vicky era puţin surprinsă. Presupuse că, de vreme ce Vivian nu fusese prima lui aventură, de bună seamă mai avusese multe altele.

— De două ori în patruzeci de ani? Se miră ea şi se pare că amândouă relaţiile au fost foarte serioase.

— Da, admise el, amândouă.

— Cum era cealaltă?

— Era o fată simplă, de origine englezoaică, care-mi crea mai puţine probleme decât mama ta, ne asemănam în multe privinţe. Duncan zâmbi. Cutele adânci săpate de durere şi de efortul de a se stăpâni dispărură de pe faţa lui. În secunda aceea, el arăta foarte tânăr.

— Şi ce s-a întâmplat?

Trase cu grijă aer în piept.

— A trebuit să aleg între ea, mama ta şi Hugo… Ne-am iubit atât de mult…

— Cu mult timp înainte de a mă naşte eu?

— Tu ai fost pecetea împăcării noastre. Naşterea ta ne-a obligat să ne reînnoim „jurămintele”.

Vicky era stupefiată în faţa acestei descoperiri. Înţelegea, în sfârşit, că o ura; ura ceea ce ea simboliza. În toţi aceşti ani fusese stăpânit de resentimente din pricină că se văzuse nevoit să renunţe la dragostea vieţii sale.

— Mama ştia?

— Nu cred că ştia atunci.

— Dar când a aflat?

— Doamne…, acum pot trage o linie de demarcaţie – spuse el privind înapoi – între felul în care obişnuia să bea înainte şi după aceea. Poate ştia… eram amândoi la ananghie, amândoi ne-am zbătut în viaţă; amândoi eram nerăbdători – la fel ca şi tine, prinşi în capcana bătrânului Farquhar. Şi ea căzuse în cursă. Sexul reprezenta un mijloc de evadare. Era atât de supusă… şi avea atâta nevoie…, la fel ca şi soţul tău, Vicky. Ai grijă de păsările cu aripile frânte, Vicky!

— Şi Vivian e o pasăre cu aripile frânte?

Zâmbetul Dragonului dispăru de pe faţa lui chinuită de dureri.

— Nu, dimpotrivă, zborul ei vizează înălţimi… Urmăreşte-o, draga mea.

— Regret tati, voi avea destule de tras cu mama.

— Nu în acelaşi fel, şopti el închizând ochii.

— Ce vrei să spui? E un avertisment?

Aerul îi horcăi în piept şi timp de o secundă, el încercă să se ridice de pe punte. Îi luă mâna între palmele sale şi o ţinu până când aceasta deveni inertă.

— Tati!

El îşi întoarse faţa spre ea. Dar nu mai era decât capul care se rostogolea, împins de valurile mării, şi ea începu să plângă, zguduită de un sentiment de amarnică singurătate, nemaicunoscut până atunci. Toate răspunsurile, toate misterele fuseseră dezlegate prea târziu…! Omul pe care-l alesese pentru a-şi testa capacitatea, cel care-i alimenta ambiţia şi-i insufla curaj nu mai era. Ar fi vrut să-l aşeze în

poziţie de odihnă, dar marea năvălea tot mai furioasă pe puntea vasului ce se scufunda. Adunându-şi ultimele puteri, bâjbâi după capetele de frânghie rămase de la velele sfâşiate şi legă trupul tatălui ei de vasul construit în propriul său şantier, pentru ca acesta să nu rătăcească la întâmplare pe mările Chinei.

Lui Vicky îi trecu prin minte că e grav rănită, fiindcă nu-i era în fire să stea lungită, aşteptând să moară. Primejdia o ameninţa de peste tot; trebuia să se scoale, să găsească o plută şi să se caţere pe ea, să ridice greutatea care o apăsa şi să bea apă rece. Se simţea secătuită de puteri, incapabilă să se scoale şi să-şi astâmpere setea. Când deschise ochii din nou, soarele se înălţase deasupra capului iar apa mării clipocea pe pieptul ei. Vasul se scufundase în întregime; se mai zărea doar capătul de sus al frânghiei de siguranţă. Văzu ceva portocaliu săltând pe valuri, departe de ea şi recunoscu îngrozită propria vestă de salvare.

O umbră îi brăzdă faţa. Crezu că vede din nou catargul lui Mandalay, dar soarele nu strălucea îndărătul lui, iar aerul la umbră era aproape rece. Epuizată, simţea că se afundă în întuneric. Tatăl ei alunecase de lângă ea. Trunchiul catargului nu se mai vedea. Marea o trăgea cu insistenţă în jos. Un val de apă caldă îi trecu peste cap şi gura i se umplu de sare.

Trezită dântr-un coşmar, Vivian Loh stătea ghemuită pe pat cu inima bătând să-i spargă pieptul. Închise ochii din nou încercând să reconstituie imaginea lui Duncan pe care-l visase navigând de unul singur. Marea se termina la câţiva metri în faţa vasului, lăsând impresia că dincolo de ea nu mai e nimic.

Ea îl urmărea dintr-o parte, destul de aproape să-i vadă faţa brăzdată cu cute adânci, dar nu-i auzea glasul şi nici avertismentele pe care încerca să i le strige. Acolo unde se termina marea începea un imens abis. Îl strigă în chineză, dar el nu înţelegea, aşa încât începu să-i vorbească în toate dialectele pe care le cunoştea, de la cel shanghainez Wu, la cantonez, mandarin, Ningbo şi fukinez, dar el nu cunoştea niciuna din aceste limbi, iar ea nu-şi amintea nici un cuvânt englezesc. Continua să-l strige în toate dialectele, dar el naviga mai departe, la fel de nepăsător ca oricare gweilo faţă de insultele negustorilor ambulanţi pe străzile chinezeşti.

În clipa în care deschise ochii, imaginea lui dispăru.

Vivian se sculă, se grăbi să facă un duş şi stătu mult sub jetul de apă fierbinte. Imaginea vasului blocat în acel perimetru de apă o obseda. Încă buimăcită în timp ce se usca, se abţinu să privească ceasul. Trebuie să fi fost aproape patru dimineaţa când se întorsese de la promontoriul Shek-O. Slavă Domnului că birourile erau închise, deşi ar fi preferat să lucreze decât să stea în casă şi să-şi facă gânduri negre în legătură cu soarta lui Duncan. Ar fi vrut să se repeadă la Yacht Club şi să-l aştepte acolo, însă ştia că, de obicei, prezenţa ei era întâmpinată cu ostilitate în asemenea locuri frecventate de numeroşii prieteni ai soţiei lui.

Mai multe hoteluri dădeau spre Adăpostul contra Taifunului, astfel că se hotărî să ia micul dejun la restaurantul hotelului „Excelsior”, care oferea o vizibilitate perfectă. În contrast cu feţele palide ale clienţilor din restaurant, ea era poate singura pe chipul căreia nu se citea mahmureala după cheful din seara precedentă.

Stătea la masă singură, bând ceaiuri după ceaiuri, cu ochii aţintiţi asupra întinderii apei, acolo unde ancora de obicei Mandalay, calculând şi recalculând ora la care Duncan trebuia să revină la Causeway Bay. Îşi jurase să nu se mai frământe înainte de ora patru după-amiază, dar la ora trei

începu să-şi piardă răbdarea. Trecu ora patru şi nici urmă de iahtul lui. Patru şi jumătate, cinci. Întunericul cobora rapid dinspre est şi nord, acolo unde munţii continentului păreau că se topesc în mare.

Înainte de a se întuneca complet, se gândi că mai putea citi anunţurile Poliţiei Marine cu privire la numele persoanelor salvate de la înec. În aceeaşi clipă zări un elicopter uriaş care trecu pe deasupra adăpostului. Se aplecă pe fereastră şi văzu că acesta îşi continua cursul de-a lungul ţărmului până la locul de aterizare aflat pe vechiul şantier naval, la periferia Central. Câteva minute mai târziu, se făcu întuneric deplin.

Ceru nota de plată şi plecă spre casă.

Un singur lucru mai rămânea de făcut, deşi se înfricoşa numai la gândul de a-l pune în aplicare – computerul ei TIC care era conectat la unitatea centrală de procesare MacF, cu diferite pieţe, precum şi cu marile agenţii ca Reuter şi Associated Press. Procedeul era cât se poate de simplu: cerea automat rapoartele şi informaţiile intrate în ultimele douăsprezece ore. Apăsă pe claviatură şi scrise: DUNCAN MACKINTOSH, neluând în seamă clipirea semnalului luminos al mesajului. Informaţia ţâşni îndată pe ecran:

Hong Kong – 1701 (1/1/97)

IAHT HONG KONG MANDALAY SCUFUNDAT ÎN MAREA CHINEI DE SUD – COLIZIUNE LA 60 MILE SUD-EST DE HONG KONG – DUNCAN MACKINTOSH „TAI-PAN” AL COMPANIEI COMERCIALE MACKINTOSH-FARQUHAR DISPĂRUT. MOARTEA ANUNŢATĂ DE VICTORIA MACKINTOSH, FIICA SA RECUPERATĂ DE JONCA DE PESCUIT A CHINEI. TRANSPORTATĂ CU ELICOPTER HONG KONG ÎN STARE GRAVĂ LA SPITALUL MATILDA.

Vivian opri monitorul, trase draperiile, încuie uşa din faţă de două ori şi trase paravanul glisant pictat al sufrageriei. Se simţi dintr-o dată neajutorată, ca pe vremea copilăriei când ar fi vrut ca mama ei să rămână acasă cu tatăl ei. Nu mai era nimic de făcut…

CARTEA A PATRA.
FIICA DRAGONULUI.
Februarie 1997

Înainte ca Fiona să se căsătorească cu Hugo şi să devină soţia unui căpitan al armatei britanice detaşat în nordul Irlandei, ea studiase psihologia la Londra. Dragostea însă îi spulberase visul de a ajunge doctoriţă, spre marea uşurare a părinţilor ei – nişte oameni simpli din comitatul Hampshire. Când se puse problema căsătoriei ciudatei lor fiice şi intrarea într-o familie de negustori din Hong Kong, entuziasmul familiei nu fu prea mare. Dar blajinul Hugo, absolvent al Şcolii Militare Gordonstoun era desigur o alternativă mult mai acceptabilă decât o muncă anostă şi penibilă fără perspective, în cine ştie ce spital londonez.

Când ajunseră acasă la noul ei cămin din Hong Kong-ul lui Hugo, unde aveau să-şi ducă existenţa în calitate de ultimi colonialişti, Fiona îşi propuse să se conformeze exigenţelor impuse de noul ei statut social. În calitatea ei de Tai-Tai „în aşteptare” – potrivit propriei descrieri făcute vechilor prieteni de şcoală – ea era chemată să îndeplinească anumite obligaţii în calitate de soţie, mamă şi persoană publică, ceea ce nu-i lăsa deloc timp liber pentru reluarea studiilor. O perioadă de timp s-a abonat la reviste de specialitate care se adunau nedeschise în vrafuri, ea continuând să spere că va desfăşura o activitate de terapeut voluntar într-o clinică, de îndată ce Millicent şi Melissa aveau să înceapă şcoala. Îşi mai amintea încă noţiunile medicale elementare şi credea cu ardoare în şansele de vindecare a diferitelor deficienţe fizice sau psihice. Îl plânsese mult pe Hugo şi de la o vreme încetase să-şi mai ascundă amărăciunea faţă de fetiţele ei. O frământa mult starea cumnatei sale Vicky şi credea că intuise corect natura preocupărilor manifestate de şeful secţiei de psihiatrie de la spitalul „Matilda”. Acel chinez între două vârste, cu un pămătuf de barbă, cum poartă de obicei oamenii de ştiinţă, îşi ascundea îngrijorarea în dosul

unor ochelari cu lentile groase şi al unui zâmbet nedefinit. I-ar fi fost mult mai uşor să deschidă cu unghiile o stridie decât să smulgă masca de pe figura Victoriei Mackintosh.

Fetiţele alergară spre patul ei înainte ca Fiona să le poată opri.

— Kung Hay Fat Choi, tanti Vicky!

— Un An Nou chinezesc fericit şi ţie, Melissa. Kung Hay Fat Choi! Millicent.

Printre aparatele îngrămădite pe noptierele ei – computer, fax, telefon – Vicky descoperi doi bănuţi roşii – lai see – bani norocoşi, pe care îi aruncă fetiţelor şi le ură prosperitate. Dublu An Nou fericit! Ştiţi voi ce norocoase sunteţi? Acum că v-aţi întors în Anglia… ei vor renunţa să vă mai trateze ca pe nişte cerşetori…

Fiona schimbă cu psihiatrul priviri alarmante. După o lună de la moartea tatălui ei şi doar două săptămâni de când efectele fracturii craniene şi ale altor câteva contuzii începură să dispară, Vicky se comporta ca şi când Mandalay se scufundase cu cel puţin zece ani în urmă.

Atât psihiatrul, cât şi Fiona formulau tot felul de teorii cu privire la starea ei de şoc prelungită, dar încă nu se puteau pronunţa cu exactitate. Fiona se cramponă atunci de o altă ipoteză emisă de Alfred Ching, conform căreia, o dată cu dispariţia copleşitoarei figuri a tatălui ei, fata care se luptase cu atâta înverşunare pentru a-i câştiga dragostea şi aprecierea se trezise dintr-o dată groaznic de singură, ca într-o arenă goală.

— Nu-ţi face griji, Fiona, râse Alfred. E în plină formă; stă doar la pândă şi gândeşte.

— La ce crezi că se gândeşte?

— Cum să facă următoarea mişcare.

— O crezi atât de calculată?

— Loveşte când poate, admise Alfred, dar se întremează pe zi ce trece. Dumnezeu ştie cum, dar seamănă din ce în ce mai mult cu Tai-Pan-ul.

— Regret că te întrerup, doctore, spuse Fiona, dar n-am observat că mai eşti încă aici.

— Tocmai pleca, spuse Vicky înţepată. În hol aşteaptă o secretară să-i dictezi nişte scrisori.

— De fapt, Victoria, mai avem încă cinci minute, spuse doctorul. Azi am început mai târziu. Ai primit un telefon urgent din Kai Tak.

— Nu-mi mai aduce aminte.

— Noi mergem afară… Melissa! Millicent! Fiona îşi chemă fetele.

— Rămâi, Fiona, te rog! Doctorul nu are secrete faţă de tine, nu-i aşa doctore?

Fiona îşi privi fetele care încremeniră de teamă ca prezenţa lor să nu fie remarcată.

— Şi voi puteţi rămâne, le linişti Vicky. Razele Roentgen nu au avut efectul scontat. Medicul îşi scutură capul resemnat.

— Da, desigur. De ce să nu rămână toată lumea aici, grămadă peste tine? Hai să fim serioşi, Vicky, măcar pe termen scurt.

— Bine, fie! Spuneai că este unanim acceptată ideea că prea multe traumatisme produse simultan pot grăbi o prăbuşire, iar eu susţineam că nu există boli, ci bolnavi.

Medicul o fixă din nou. Ei discutaseră îndelung în jurul acestei controverse, însă Vicky se menţinea ferm pe poziţie.

— Ascultă, Victoria, tu…

— Începi să devii agasant, îi luă ea vorba din gură şi îl săgetă cu privirea.

Fiona remarcase cu îngrijorare rigiditatea expresiei lui Vicky. Era cât se poate de întreagă la minte şi stăpână pe ea – chiar mai mult decât înainte de accident – însă zâmbetul ei rigid, mâinile încleştate, poziţia ridicată a capului, parcă mereu la pândă, întocmai ca o cobră, ochii îngustaţi, toate acestea sugerau un animal hăituit sau un recipient fragil gata să explodeze. Purta o cămaşă de noapte extrem de modestă, închisă până în gât, mai potrivită pentru o călugăriţă decât pentru o atrăgătoare femeie necăsătorită,

la frumoasa vârstă de treizeci de ani, iar splendidul ei păr blond şi-l strânsese într-un coc la spate. N-ar fi de mirare, gândea Fiona, ca să şi-l scurteze de tot. Când discuta cu Fiona, ochii îi scăpărau, lăsând impresia că e pe punctul să izbucnească în plâns sau să se arunce pe fereastră.

— Voi fi aspru, spuse doctorul. Cred că n-o să te dai în spectacol faţă de cei prezenţi când o să-ţi înşir tot ce ţi s-a întâmplat în ultimul an şi apoi am să-şi cer să reflectezi asupra motivelor care te-au determinat să reacţionezi mai slab decât această vază cu flori.

— Ştii bine că n-ar trebui să stau aici pentru asta. Una e să rămân aici şi să-mi scormoneşti ţeasta săptămânal cu scanerul, şi alta să mă cicăleşti cu întrebări la care n-am de gând să răspund.

— Nu, sigur că nu, îi spuse doctorul calm, dar am preferat să purtăm astăzi discuţia, nu peste o lună când ai putea fi ţintuită în cămaşa de forţă.

— Acum chiar că exagerezi, protestă Vicky. Stările mele emoţionale nu sunt cu nimic diminuate faţă de trecut. Aşa am fost dintotdeauna. Întreabă-le pe Fiona şi pe fete. Nu mă poţi încadra în anumite texte de tratate sau canoane.

— Atunci, fă ceva să-mi schimbi părerea şi să-mi ridici moralul.

— Presupun că dumneata eşti acela care trebuie să-mi creeze o stare de bună dispoziţie, râse Vicky.

— Hai atunci să ne înveselim unul pe altul încă cinci minute şi apoi te las cu treburile tale.

— Cinci minute! Vicky se uită la ceas, în vreme ce Fiona se aştepta să-i spună „pleacă”, dar nu o făcu, şi Fiona se alarmă din nou la gândul că Vicky îl cronometra pe medic.

Doctorul le privi pe fete şi începu să bată darabana în masă, cu degetele sale lungi şi gălbui, cu privirea îngândurată, spre exasperarea lui Vicky.

— Anul Şobolanului a fost un an dur pentru tine, ruptura cu prietenul tău, eşecul suferit în afaceri, la New York, întoarcerea acasă unde ţi-ai văzut fratele murind sub ochii

tăi; părinţii, divorţul părinţilor, iar acum moartea tatălui tău şi accidentarea ta gravă. Vicky îl privea absentă. Am omis cumva ceva? Întrebă doctorul cu răceală, evident încercând să-i provoace o reacţie.

— Da! Răsturnarea care bate la uşă. Peste cinci luni s-ar putea să avem această discuţie în Mongolia.

— Chiar crezi asta?

— Dumneata ce paşaport ai?

— Aştept să ies la pensie, chiar aici pe insula Lamma.

— Şi totuşi, ce paşaport ai, în cazul în care China va declara Lamma o comună cu zăcăminte de guano?

— Canadian, admise el, asta fiindcă am un frate acolo şi poate ar fi mai prudent…

— Atunci trebuie să fii de acord că eu care răspund de bunurile întreprinderilor comerciale ale familiei mele, nu pot fi atât de nesăbuită încât să nu mă îngrijoreze Răsturnarea!

— Văd că ai schimbat subiectul, fără să-mi răspunzi la întrebare. Problema este de ce, după tot ce s-a întâmplat, nu ai vărsat nici o lacrimă?

— Nu sunt o plângăreaţă din fire, spuse Vicky cu nepăsare. Tata nu m-a încurajat să plâng, iar mama nici atât, şi din moment ce nu mi-am format o asemenea deprindere, nu-mi dau drumul uşor la lacrimi. Ce aştepţi din partea mea? Să mă las doborâtă? Asta nu pot. Fiecare din nenorocirile pe care mi le-ai înşirat este un motiv în plus să merg înainte. Cine naiba e în stare să conducă treburile familiei mele dacă nu eu? Fratele şi tatăl meu din fundul mării? Beţiva mea mamă? Apropo, ai uitat să enumeri şi viciul ei. Cine? Eu! Iată cine.

— Fratele tău, Peter.

— Fratele meu nu poate avea asemenea pretenţii şi, pentru că veni vorba, micuţelor domnişoare, asta nu e o discuţie care să mai fie reluată, adăugă ea pe un ton aspru, adresându-se fiicelor Fionei care o priveau cu ochi mari, miraţi.

— Da, tanti Vicky! Da, tanti Vicky!
— Asta e valabil şi pentru dumneata, doctore.
— Desigur, spuse el cu răceală, dar eu sunt medicul tău.
— Din fericire, nu pentru mult timp, ricană ea. Medicul meu mă asigură că pot ieşi de aici oricând.
— Iată încă un motiv, Victoria, pentru a te strădui să faci în aşa fel, încât să nu ieşi de aici ca un bloc de gheaţă.
— Ăsta-i sângele meu scoţian, se apără ea… uitându-se spre Fiona, pentru a-i cere sprijinul, însă ea îşi feri privirea.
— Am tratat destui scoţieni, slavă Domnului, spuse doctorul, aşa că nu ţine figura.
— Nu încerc să te duc, dar cele cinci minute s-au epuizat şi, în plus, mi-au revenit durerile posttraumatice, nemaivorbind de faptul că trebuie să reiau lucrul înainte ca aparatul birocratic din China să-mi fure întreprinderea.
— Am putea sta de vorbă săptămâna viitoare, insistă bătrânul doctor, fără să se dea bătut cu una, cu două.
Vicky ezită, pradă unei puternice tulburări lăuntrice. În urmă cu două săptămâni credea că durerile o vor ucide. O mai încercau şi acum aproape în fiecare zi şi uneori cutreiera coridoarele spitalului, încercând să scape în felul acesta de ele.
— N-am să mai fiu aici săptămâna viitoare.
— Atunci aş putea veni la tine la birou.
— Ce ai zice de Anul Nou Chinezesc?
— Da, aş putea profita de acele zile libere, dar sunt prea bătrân să mai mănânc atât de mult.
— Atunci te aştept la mine la birou?
Fiona suferea pentru Vicky. În glasul ei se distingea o notă dureroasă, care aducea parcă a rugă.
— Poate voi scrie o lucrare despre cazul tău când mă voi retrage la Lamma. Îţi mulţumesc oricum, ne vom revedea săptămâna viitoare. Vicky îi răspunse cu un zâmbet şi îi ură Kung Hay Fat Choi.
— Multă fericire şi bunăstare şi ţie, fiică a Tai-Pan-ului.
— Nu mai fi atât de îngrijorat, mă simt foarte bine.

— Când se citeşte testamentul tatălui tău?

— Luni.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine. Se opri în prag şi mirosi un trandafir. Zilnic soseau trei duzini de trandafiri roşii însoţiţi de o romantică ideogramă chinezească. Cine este admiratorul tău anonim?

— Probabil Alfred Ching. Ia-l cu dumneata, doctore! La revedere.

— Alfred Ching, noul magnat al Hong Kong-ului?

— Suntem vechi prieteni.

Alfred venise zilnic la spital de îndată ce se permisese accesul vizitatorilor. El se plimba ca un leu în cuşcă prin salonul minuscul şi o punea la curent cu mersul afacerilor sale imobiliare, făcând-o să râdă ori de câte ori îi imita pe diferiţii bancheri importanţi cu care ducea tratative. Vizitele lui îi făceau o mare plăcere deoarece veselia şi umorul lui erau contaminante şi se distrau de minune, ca pe timpuri, chiar dacă râsul îi provoca acum dureri de cap, iar preocuparea lui pentru ea era, trebuia să recunoască, de-a dreptul înduioşătoare. Într-o noapte, în timpul unei recidive care îi alarmase foarte tare pe medici, ea se trezi dântr-un somn adânc cu coşmaruri şi-l văzu pe Alfred ţinând-o de mână cu o privire înspăimântată.

— N-am nimic, îl asigură ea cu reproş în glas.

Alfred îi umezi buzele şi o ajută să bea.

— De când eşti aici?

— Nu de mult timp.

— De şaisprezece ore, interveni sora, care alergase la patul ei la apelul monitoarelor. Domnule Ching, trebuie să dormiţi şi dumneavoastră câteva ore înainte de a vă prăbuşi alături de ea.

— E-n regulă, spuse Alfred şi clipi îngrijorat spre Vicky, încercând să surprindă în ochii ei o licărire de însănătoşire. Şi ea se însănătoşi în cele din urmă şi de la o vreme, mâncau împreună din farfuriile spitalului, sărbătorind, aşa cum îi promisese Alfred, încheierea afacerii cu Cathay

Tower, rebotezat în stil Hong Kong „Ching Cathay Tower”. Apoi, dintr-o dată, Alfred se făcu nevăzut.

După o vreme primi un fax cu scuze din Toronto, prin care-i explica motivul deplasării sale inopinate în Canada, în legătură cu vechiul lor proiect referitor la emigranţii-expatriaţi. Absenţa lui din Hong Kong în acea perioadă i se păru destul de bizară; după toate probabilităţile încerca să găsească noi investitori canadiano-chinezi, acum, după lansarea afacerii. Puţin timp după aceea sosiră primii trandafiri care, desigur, îi făcură plăcere, deşi ar fi preferat să-i audă vocea veselă la telefon sau să-i vadă chipul surâzător atunci când se trezea din somn.

— Chiar crezi, tanti Vicky, că Alfred este cel care trimite trandafirii?

— Cine altcineva, Mao?

— Cine?

— Mao Zedong, ce, la şcoală nu vă mai învaţă istorie?

— Fac pariu că e Chip, spuse Millicent.

— Chip? Se strâmbă Melissa cu dispreţ. El nu-şi poate permite să trimită atâţia trandafiri: nu este decât poliţist.

— Melissa! Strigă Fiona. Ce fel de discuţie e asta?

— Trandafirii costă mult, mamă, îi explică fetiţa de zece ani. Chip nu câştigă atâta, n-ai văzut ce maşină ponosită are? Millicent pufni indignată în faţa acestui atac şi bătu în retragere.

— Fiona, uită-te la ea, e inima şi sufletul Hong Kong-ului… Vicky râse şi adăugă: e timpul s-o trimiţi în Scoţia să-şi însuşească nişte valori.

— Pot, mami? Nu-i aşa că pot? Strigă Melissa, iar Millicent pe care Fiona o înscrisese la o şcoală din Hong Kong în loc s-o trimită singură la Gordonstoun după moartea bunicului ei, radia de bucurie la gândul unei asemenea perspective.

— Nu încă, eşti prea mică, zise ea, spre nedumerirea fetiţei.

— O să plec la Gordonstoun când ne dau afară chinezii?

— Nimeni n-o să vă dea afară, interveni Vicky pe un ton iritat. Mama şi fetiţele schimbară priviri şi tăcură.
— Chiar o să-ţi dea drumul acasă? O întrebă Fiona în cele din urmă.
— I-am spus că mă arunc pe geam dacă nu mă lasă să plec, spuse Vicky în glumă, regăsindu-şi calmul. Ei, şi acum, trupă, îmi pare bine că aţi venit să mă vedeţi, vă mulţumesc, dar am de lucru.
— Fetelor, mergeţi înainte, eu mai am de discutat ceva cu mătuşa voastră. Ele o sărutară pe Vicky şi ieşiră din salon. Fiona închise uşa după ele, apoi se întoarse la patul ei, îi îndreptă cearşaful şi îi aşeză pernele.
— Ascultă, Vicky, bătrânul doctor are dreptate, trebuie s-o laşi mai domol cu toate astea, altfel nu te văd bine.
— Nu mai începe şi tu, simt că-mi crapă capul.
— Dacă nu reuşesc să te conving eu, cine altul ar fi în stare?
— Nimeni, răspunse Vicky sec. Am ascultat de doctori, am urmat terapia prescrisă şi toate celelalte, acum însă am de lucru.
— Oh, parcă eşti tatăl tău.
— Ştiu, mi-a spus-o şi Două-Cărări Wong, dar am acceptat-o ca pe un compliment.
— Eu n-am luat-o aşa, spuse Fiona, pe un ton egal.
— Fiona, o să ies din toate astea, dar am s-o fac cum şi când voi crede de cuviinţă. E tot ce mă interesează. Îţi mulţumesc că ai trecut pe la mine şi sper să vii şi mâine cu fetele.
— Mă duc să le las acasă şi apoi o să-i fac o vizită mamei tale.
— Îţi mulţumesc că ai grijă de ea. Sper să nu-ţi fie prea greu.
— De fapt, ea a acceptat să luăm masa împreună la club.
— Cum de ai convins-o să vină pe ţărm?
— Am invitat-o pur şi simplu şi ea a acceptat.
— N-o rogi să vină să mă vadă?

— Îi este foarte greu să vină până sus, la Peak. Cât timp ţi-a fost viaţa în pericol te-a vizitat zilnic, dar cum a aflat că te simţi mai bine, s-a mai liniştit. Toată viaţa ei s-a desfăşurat aici sus, ştii… casa, prietenii…

— Da, ai dreptate.

— Îmi pare rău pentru ea, mai ales când o văd cât suferă pentru tatăl tău, doar ştii… încă îl mai iubea. Dă-i puţin răgaz, Vicky.

— Îmi pare şi mie rău, sincer îmi pare foarte rău. Ştiu, îmi cam ies din fire uneori.

— N-ai nici o grijă, sunt sigură că în curând va interveni ceva şi îţi vei reveni complet. Fiona se aplecă s-o sărute şi îi mai aranjă o dată pernele.

— Îţi promit că totul va fi în ordine, spuse Vicky în şoaptă.

— Aveţi secrete? Se auzi o voce în cadrul uşii. Era oacheşa şi durdulia Mary Lee a lui Peter.

— Oh, Mary! Mă bucur atât de mult că ai venit şi tu. Am un cap cât o baniţă.

— Mary o să-ţi facă un masaj şi o să te simţi mult mai bine; eu trebuie s-o şterg mai zise ea, şi ieşi din cameră. Între timp Vicky se lungi cu faţa în jos, iar Mary începu să-i maseze spatele şi gâtul. Fiona se minuna de transformarea suferită de logodnica lui Peter, ca şi de atitudinea lui Vicky faţă de aceasta. Chinezoaica era înzestrată cu aptitudini uimitoare pentru masaj, pe care le dobândise de la bunicul ei.

Erau suficiente zece minute de masaj şi durerile de cap dispăreau complet. Medicii o înconjurau cu bunăvoinţă, dar şi cu oarecare admiraţie, pentru că deseori ei se dovedeau incapabili să-i calmeze durerile posttraumatice cu medicamente. Mary însă reuşea fără efort, drept care se oprea cu regularitate la spital, o dată sau de două ori pe zi. Bunicul o mai învăţase şi acupunctura, însă medicii de aici se opuneau nu pentru că ar fi pus la îndoială virtuţile medicinii tradiţionale, ci din simplul motiv că Mary nu deţinea o diplomă şi nu avea nici practica necesară.

— Acolo, Mary, trebuie să insişti mai mult, exclamă Vicky gemând şi închizând ochii de plăcere. Peter alesese bine. Mary Lee era o adevărată comoară şi când spunea acest lucru se gândea mai ales la perioada destrămării familiei Mackintosh. Acum, Vicky avea cea mai mare nevoie de ea. Valorile chinezeşti ale ataşamentului filial şi familial însemnau pentru ea mai mult decât simple vorbe – hsiao – deoarece Mary nu se considera un individ luat separat, ci o parte a întregului acestei familii. Clanul Lee se bucura de întreaga ei loialitate. În schimb, ea avea un unchi, un văr, o soră, care erau întotdeauna gata să o servească, în oricare Chinatown din sud-estul Asiei până în San Francisco.

Peter aflase că o mare ramură a familiei Lee se răspândise peste Nan-vang – coastele, comunele şi oraşele Asiei de sud-est – acolo unde chinezii de peste Ocean controlau orice formă de comerţ, de la bănci până la magazine. Nimeni nu ştia cât erau de bogaţi, însă avuţia lor combinată cu puterea o depăşea cu mult pe aceea a familiei Mackintosh, cu firavele sale legături în Filipine, New York, Vietnam, câteva bănci în Edinburgh şi o proprietate într-o zonă muntoasă greu accesibilă. În ciuda amabilităţii lui Mary, Vicky se întreba uneori dacă planul ei de căsătorie cu Peter nu reprezenta decât un prim pas spre acapararea întreprinderilor MacF…

Peter Mackintosh îşi încheia raportul său săptămânal asupra construcţiilor MacF într-o notă pesimistă, constatând că Anul Nou Chinezesc avea să le întârzie lucrările; „- altfel se lucrează din plin la Lantau, Kowloon şi mulţumită vechilor tăi prieteni din China – şi la Kai Tak”. Wally Hearst venise împreună cu Peter şi nu ştia niciodată ce să facă în camera de spital a lui Vicky; să rămână în picioare sau să se aşeze undeva, şi aceasta pentru că simpla vedere a Victoriei ţintuită la pat îl enerva. Atraşi şi de frumuseţea broderiei de pe cămaşa ei de noapte, ochii lui alunecau involuntar pe bustul ei. Ruşinat când era surprins, el îşi cobora privirea în podea, fixând aparatul fax, videoul

sau vaza cu trandafiri roşii. Vicky se stăpâni să nu zâmbească. Era oricum flatată, ţinând seama de frumuseţea soţiei lui.

— Da, lucrurile merg bine, doar problema apei la Kai Tak nu s-a rezolvat, îl corectă ea.

Domnul Wu de la Comitetul chinez al Muncii pentru Străinătate se ţinuse de cuvânt. Hotelul Dragon din cadrul MacF Expo se apropia cu paşi repezi de finisare, graţie efortului depus de echipele aduse din China care lucrau non-stop, zi şi noapte. Ca urmare, lucrările statului din Canton se opriseră la jumătate, însă la Kai Tak, acoperişul strălucea deja în lumina soarelui, ţigla fusese montată, ferestrele instalate, iar lucrările de finisare progresau conform planului. Peter raportase că până şi lemnăria şi mobilierul erau de cea mai bună calitate, ceea ce însemna că Wu făcuse rost de cei mai pricepuţi meseriaşi din sudul Chinei.

Singurul neajuns îl constituia aprovizionarea cu apă. Oficiul pentru lucrările de canalizare din Hong Kong operase prin două sisteme: apa sărată pentru toalete şi cea dulce pentru băut şi băi. Apa dulce pentru hoteluri care fusese instalată cu un an şi jumătate în urmă, o dată cu săparea fundaţiei, nu primise avizul guvernului cu ocazia controlului efectuat. Mita oferită în mod curent a fost respinsă şi, un fapt cu totul neobişnuit, inspectori cinstiţi ordonară efectuarea unor săpături mai adânci şi înlocuirea conductelor. Aceasta se întâmpla la începutul lui ianuarie, în perioada în care Vicky dormea câte douăzeci de ore pe zi. Acum, după o lună, aprobările pentru instalarea de noi conducte încă mai circulau de la un departament la altul.

— Cel puţin ne-am asigurat apa sărată, spuse Peter.

— Grozav! Oaspeţii noştri se pot inunda, dar nu pot face baie. Ai vreo idee, Wally?

— Nu imediat, spuse americanul, evitând să mai privească spre pieptul ei. Tai-Pan-ul îmi spunea să nu-mi bag nasul în problemele tale legate de muncă.

— Da, îmi dau seama de asta, dar acum eu sunt Tai-Pan-ul şi aş vrea ca tu să mă ajuţi să îndreptăm situaţia. Wally dădu din cap fără convingere. Mulţumesc că ai venit, îi spuse Vicky; te rog, fă-mi un raport în legătură cu căile de abordare a tovarăşului Wu.

— Sper că te simţi mai bine, îi spuse Wally îndreptându-se spre uşă.

— Mult mai bine, mai ales dacă mă vor externa; în caz contrar mă arunc pe fereastră.

Wally schiţă un zâmbet de circumstanţă la gluma „şefei". Vicky îi făcu semn lui Peter să mai rămână.

— Crezi că merită să-l menţinem pe Wally? El trăieşte în Hong Kong de la sfârşitul războiului din Vietnam şi îi cunoaşte bine pe cei din Beijing aflaţi aici, ca şi pe şefii lor din China.

— Aşa este, dar e al dracului de independent, spuse Vicky.

— Deşi nu se omora cu dragostea pentru el, tata spunea că n-are nimic împotriva lui şi îi solicita diferite servicii. De ce nu-l angajezi permanent, cu salariu fix? O întrebă Peter cu mai mult tact decât s-ar fi aşteptat ea. Căci avea şi el unele îndoieli în legătură cu Wally Hearst.

— Avem pe altcineva mai bun?

— Niciunul pentru a fi angajat.

— Hai s-o facem… şi cum ai să procedezi?

— Să ne axăm mai întâi pe problemele principale.

— Cât de mult te-ai schimbat, Peter, eşti un alt om.

Fratele ei puse capul în pământ, simţindu-se parcă vinovat.

— Da, ştiu, mă simt minunat, ca şi cum m-aş fi eliberat. Nu-i aşa că e groaznic să gândesc aşa? Tata e mort şi eu trăiesc, în sfârşit. Aşa mi-a fost scris.

— Da, ursita… aprobă ea.

În aer plutea totuşi o întrebare şi timp de câteva momente nu-şi spuseră nimic. Cine oare va conduce MacF? Ea era sigură, şi pe bună dreptate, gândea Vicky, că tatăl ei îi va lăsa ei această responsabilitate, dar şi Peter putea ridica

unele pretenţii pe deplin îndreptăţite. Nu se ştia însă în ce termeni fusese formulat testamentul şi nici de partea cui va fi Sally, în cazul în care s-ar ajunge la o dispută pentru conducerea companiei.

— Toate la vremea lor, nu-i aşa?

— Adevărat, îi zâmbi el, dar am pierdut atâta amar de vreme; am de recuperat al naibii de mult.

Când se pregăti să plece, Vicky îi mai dădu câteva indicaţii pentru întâlnirile preconizate pe care le stocă în computer; scoase mai întâi un picior şi apoi se dădu jos din pat; se ridică mişcându-se cu atenţie şi se duse la fereastră, unde, spre dezamăgirea ei, trebui să se sprijine pentru ca să poată sta drept.

— Bună ziua, Victoria!

Ea se întoarse şi îşi simţi spatele amorţit. Vivian Loh stătea în uşă, cu o figură tristă şi plină de amărăciune. Era îmbrăcată în alb, şi Vicky îşi aminti că albul este culoare de doliu la chinezi. Cânepa nemuritoare, cânepa aspră… Foarte bine, las-o pe Vivian să păstreze tradiţia, gândi Vicky.

— Bună, Vivian! Unde ai fost până acum?

— Iartă-mă, a trebuit să mă refac şi eu. Apoi am fost chemată la Shanghai.

— Pentru afacerile MacF?

— Pentru afacerile tatălui tău, spuse ea ezitând. Pot să intru?

— Oh, vrei să spui cele legate de Golden Air? Întrebă ea cu sarcasm.

— Nu!

— Cursele Golden Air? Insistă Vicky.

Vivian intră în cameră şi închise uşa în urma ei.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

Vicky avea de gând să stea la fereastră, acolo unde lumina cădea din spate, avantajând-o, însă era atât de sfârşită, încât ar fi trebuit să facă risipă de energie ca să poată

rămâne în picioare, astfel că se duse la pat, se urcă în el şi se rezemă de perne.

— Stai jos!

Vivian luă scaunul oferit, se aşeză picior peste picior şi făcu un efort neobişnuit pentru a se stăpâni.

— Pe cine ai văzut în Shanghai? Pe Ma Binyan? Întrebă Vicky.

La auzul numelui liderului studenţilor, Vivian făcu ochii mari.

— Deci îţi aduci aminte.

Vicky continua s-o privească şi se întreba dacă Vivian fusese partenera tatălui ei – aşa cum pretindea el – sau inspiratoarea lui.

— Ma Binyan nu ştia dacă îţi mai aminteşti de discuţia cu el. Erai, după câte i se părea, foarte grav rănită.

— Îmi amintesc absolut totul. Ea revăzu cu ochii minţii umbra marii jonci roşii scârţâind alături, în vreme ce Mandalay se scufunda sub ea. Marinari în negru coborâseră o barcă şi mâini puternice o ridicaseră din apă. Îşi amintea că fusese adusă într-o cabină unde auzea scârţâitul lemnăriei. Durerile păreau să-i despice capul, memoria ei înălţând o barieră între momentul când traulerul de pescuit se năpustise asupra lui Mandalay şi acela care a marcat strania discuţie cu tatăl ei, la capătul căreia ajunseseră la o înţelegere.

Apoi se ivi soarele şi ea îşi aducea aminte cu îngrijorare de agitaţia din cabina de lemn şi de faptul că jonca se pregătea să o ia spre sud-est, un curs mult îndepărtat de sudul Hong Kong-ului. Ori de câte ori încerca să se ridice se simţea paralizată de valuri de dureri. În coşmarul ei vedea masivul catarg al lui Mandalay prăbuşindu-se peste ea, mereu şi mereu, se lovea din nou cu capul de el şi apoi cădea iar peste frânghia de siguranţă.

O figură uriaşă se aplecă deasupra ei. Era un chinez din nord, atât de înalt încât fu nevoit să încline capul atunci când intră în cabina cu plafonul său din bârne şi o întinse

jos cu braţul său puternic. „Uşor, îi spusese el în engleză, nu ştim cât de grav eşti rănită”.

— Cine sunteţi voi?

— Vechi prieteni ai tatălui tău. Cum te simţi? El îi puse o cârpă rece şi umedă pe frunte iar când se plânse că îi este sete, îi aduse o cană acoperită din care bău el mai întâi.

— Unde mă duceţi?

Văzând soarele la asfinţit, presupuse că fusese în stare de inconştienţă timp de câteva ore. Se simţea devastată de dureri. Da, îşi amintea toate amănuntele care au precedat moartea tatălui său şi cu aceeaşi claritate îl revedea cu ochii minţii pe acest bărbat, pe puntea joncii, vara trecută, fixând-o de la distanţă cu luneta. De aproape însă, figura lui i se păru mai familiară; avea impresia că-l mai văzuse şi altă dată, poate pentru că era o figură nouă a ultimilor ani. Ma Binyan, liderul studenţilor din Beijing, protejatul lui Tang. Vicky îl intuise bine prima dată când îl remarcase pe joncă. Îl asemui cu un călăreţ sălbatic al stepelor Manchu, pe care adepţii îl botezaseră Gengis Khan pentru vitejia lui nebunească. Tatăl ei alesese un om primejdios, spre a duce la bun sfârşit planurile sale conspirative.

Sprijinită în cot, ea încerca să bea ceai fierbinte, întrebându-l din nou pe Ma Binyan unde avea de gând să o ducă.

— N-ai încredere în mine? Întrebă ea.

— Să presupunem mai curând că nu mai ştim în cine să credem.

— Nici eu nu mai ştiu în cine să am încredere.

— Ce vrei să spui? Pe faţa latră a uriaşului chinez apăru un zâmbet viclean.

— Acum câteva minute navigam cu tatăl meu, dar în scurt timp am fost răsturnaţi de un trauler chinezesc. În cine să mai am încredere?

— Eu aş avea încredere în cel care m-a salvat.

— Iar eu în omul care m-ar duce direct la spital în Hong Kong. Sunt grav rănită şi am nevoie de ajutor.

El rămăsese tăcut. În spatele lui, printr-un geam, ea zărea picioarele marinarilor care se agitau pe punte.

— Doar dacă n-aveţi un medic la bord. O frapa faptul că vorbea foarte încet, aproape în şoaptă. Aceasta explica expresia îngrijorată de pe faţa lui. Dacă arăta pe jumătate atât de rău pe cât se simţea, însemna că era în pragul morţii.

— Ţi-a spus cumva tatăl tău de ce trebuia să ne întâlnim azi? O întrebă el.

— Să vă întâlniţi azi…? El o privea cu insistenţă, şi Vicky îşi dădu seama că va ajunge acasă în siguranţă. Ma Binyan nu avea cum să ştie secretul pe care i-l încredinţase tatăl ei.

— Domnişoară Mackintosh, tatăl dumitale era foarte bine intenţionat în privinţa Hong Kong-ului şi a Chinei. Sunt convins de lucrul ăsta. Va trebui să-i cinsteşti memoria împlinind ceea ce el nu a reuşit să ducă la bun sfârşit.

— Aşa intenţionez, spuse ea cu nevinovăţie. Mackintosh-Farquhar va fi o părticică a noului Hong Kong în aceeaşi măsură în care a aparţinut vechiului Hong Kong, indiferent sub ce drapel.

— Îl dezonorezi pe Duncan Mackintosh pretinzând că nu ştii nimic.

— Tatăl meu a acceptat să se întâlnească cu voi de două ori, Ma Binyan, şi a doua oară şi-a pierdut viaţa; ce concluzie să trag?

Ma Binyan rânji cu mândrie auzindu-şi rostit numele.

— Să tragi concluzia că tatăl dumitale şi-a dat viaţa pentru o nouă Chină – o Chină adevărată.

În ciuda stării sale grave, Vicky simţi că mai rămăsese ceva de spus. Ea intui motivul pentru care întârziase jonca la întâlnire.

— Tang n-a apărut, nu-i aşa?

— Deci văd că eşti la curent.

— Nu ştiu nimic, dar dacă voi conspiraţi pentru o nouă Chină, ar fi mai bine să-l aveţi pe liderul partidului Tang de

partea voastră, altfel veţi păzi cu toţii porci în Mongolia. El de ce nu se află la bord?

Ma Binyan privi îngândurat, iar Vicky avu confirmarea bănuielilor sale. Şeful partidului nu venise, iar Ma Binyan i-o luase înainte.

— E clar că tatăl dumitale ţi-a spus despre ce este vorba, îi scăpă lui Ma Binyan.

— N-am de gând să repet greşelile tatălui meu, şopti Vicky şi făcu în sinea ei un legământ ca dovezile rămase de pe urma lui Duncan Mackintosh privitoare la corupţia lui Două-Cărări Wong şi a lui Chen să rămână ascunse în catargul iahtului mamei sale până ce vor putrezi, înainte ca ea să rişte viitorul MacF în numele fanteziilor unei bande de fanatici.

— Tatăl dumitale avea încredere în mine, pledă în continuare Ma.

— Tatăl meu e mort şi şeful vostru de partid n-a apărut.

— Domnul Mackintosh n-ar fi adus niciodată toate probele simultan. Unde este restul?

— Degeaba, nu vă pot ajuta.

— Am să fac tot ce trebuie ca să-ţi câştig încrederea.

— Pentru început ai putea chema prin radio elicopterul poliţiei să mă transporte la spital…

Cinci săptămâni mai târziu, la spitalul Matilda, Vivian Loh decise să-i reamintească în sfârşit că Ma Binyan îi salvase viaţa.

— De fapt, spuse Vicky cu răceală, scanerul nu a evidenţiat nici o hemoragie cerebrală. Toată cohorta asta de medici nu poate să facă nimic în cazul acestor traumatisme decât să aştepte. Şi pe joncă – sufeream aceleaşi dureri, în schimb, aerul era mai curat. Desigur, toţi cei de acasă ar fi fost îngrijoraţi, tu n-ai fi fost? Vivian nu luă în seamă sarcasmul ei.

— Vicky, te rog, avem o şansă – datorită dovezilor tatălui tău referitoare la corupţia lui Două-Cărări Wong – să schimbăm conducerea Chinei.

— Ma Binyan este un om periculos.
— Ma Binyan este un mare patriot. Victoria, ascultă! Putem înlocui funcţionarii corupţi cu prietenii noştri.
— O garnitură de „vechi prieteni” cu o alta? Întrebă Vicky, însă Vivian era prea preocupată de schema pe care o concepuse pentru a sesiza ironia.
— Tang va ajuta Hong Kong-ul să supravieţuiască. Tang ştie că China trebuie să ne lase să… este cantonez şi înţelege Hong Kong-ul. El nu ne invidiază aşa cum se întâmplă cu cei din nord. Dacă ţie îţi este frică, poţi să mi le dai mie şi eu voi avea grijă de ele… la urma urmei, dacă ţi se confirmă bănuielile, tu eşti expusă pericolului, în cazul în care le păstrezi.
— Ce dovezi?
— Hai, nu te mai juca cu mine; el trebuie să-ţi fi spus despre ele.
— Singurul meu semn de întrebare este de ce tatăl meu nu ţi-a spus unde a ascuns probele – dacă ele există.
Dezamăgirea care se aşternu pe chipul lui Vivian îi întări convingerea că femeia chineză nu avea idee unde s-ar mai putea afla alte probe decât cele scufundate o dată cu iahtul. Vicky îşi scormoni creierul în căutarea unui răspuns, dar nu putea găsi unul satisfăcător. Ştia că tatăl ei avea deplină încredere în Vivian şi că îi încredinţase până şi viaţa. De ce nu şi astea? Se părea că numai ea ştia de existenţa acestor dovezi.
— Pot să te întreb ceva?
— Ce anume?
— Care au fost ultimele cuvinte ale tatălui tău?
— Fii atentă cu Vivian”.
— Mulţumesc, Vicky, pot să-mi port şi singură de grijă.
— A fost un avertisment, nu o rugăminte…, ceea ce mă face să deschid un subiect mai curând neplăcut. Sinceră să fiu, nu mai văd ce rost ar avea să rămâi la MacF, acum că tata nu mai este.

— Dar acum ai nevoie de mine mai mult ca oricând; nu poţi conduce singură întreprinderea, îi spuse Vivian puţin derutată.

— Asta s-o crezi tu, am să pot al naibii de bine.

— Şi cu Shanghai cum rămâne? Cine te va reprezenta acolo?

— Am un număr de angajaţi la Golden Dragon din care pot alege.

— Dar ei nu au legăturile mele, protestă Vivian.

— Chiar vrei să lucrezi pentru mine?

— Vreau să lucrez pentru MacF.

— Ei bine, atunci mi-e teamă că asta nu va fi posibil, şi aş minţi dacă aş spune că regret. Ai distrus căsătoria părinţilor mei şi…

— Lucrurile nu au fost chiar atât de simple, îi replică Vivian, şi iartă-mă, Victoria, dar sunt convinsă că tu cunoşti realitatea, doar ai crescut în casa lor.

Vicky o privi cu mânie, dar îndată îşi aduse aminte de nişte adevăruri, nu de mult descoperite, şi îi răspunse pe un ton mai potolit:

— Poate… poate că nu tu porţi vina despărţirii lor; poate că ai fost doar catalizatorul pentru ceea ce avea să se întâmple oricum.

— Eu n-am fost catalizator. Lasă-mă, te rog, să-ţi spun că un bărbat ca tatăl tău nu făcea parte din categoria celor care se lasă seduşi. Un bărbat ca el lua, nu se lăsa luat.

— Nu mi s-a părut că eşti o femeie uşor de „luat”.

— Nu, nu sunt; cu el însă a fost altceva.

— Da, desigur.

Vivian Loh ştia că oricât ar fi perorat ca s-o convingă pe Vicky că Duncan nu fusese o cucerire, truda ei ar fi fost zadarnică. Îşi aminti că acelaşi zâmbet cinic îl remarcase adesea şi pe chipul mamei sale. Nu-i trecuse niciodată prin minte să vâneze un Tai-Pan şi nici să aibă legături cu un bărbat însurat. Cât despre atracţia ei faţă de un bărbat mai vârstnic, ea considera normal acest lucru ţinând seama de

puternicul ataşament faţă de tatăl său, ca şi de nenumăratele recompense primite din partea profesorilor.

— Ne cunoşteam foarte bine unul pe celălalt, încercă ea să explice. La început a existat respect, precum şi interes. Iar când au devenit amanţi – îşi amintea ea – era ca atunci când şi-a pus prima pereche de ochelari: o claritate bruscă, tulburătoare. Acum era din nou pe jumătate oarbă fără el. Şi trebuie să ştii că a fost o dragoste adevărată… o mare dragoste, dacă poţi înţelege asta…

— Nu vreau să-l înţeleg în felul acesta; eu n-am avut parte de înţelegere din partea lui.

— Oh, Doamne, încă îl mai urăşti? Se miră Vivian.

— Nu l-am urât niciodată; nu doream decât să-mi arate că mă iubeşte, şi uneori, foarte rar, cred că aşa era, dar ceea ce n-o să pot ierta niciodată, e faptul că schemele tale din Shanghai i-au provocat moartea.

— Asta nu e adevărat!

— Şi acum încerci să mă manipulezi şi pe mine pentru a mă antrena în planurile tale… Ascultă, Vivian, povestea asta cu Ma Binyan am spus-o fiindcă navigam în ceaţă, nu ştiam dacă pot să am încredere în cineva şi, crede-mă, n-o să schimb o iotă, dar un lucru e cert – tata a fost omorât pentru că a încercat să-l şantajeze pe Două-Cărări Wong. A fost trădat. Amândoi aţi intrat la apă, dar el a fost cel care s-a înecat.

— Chiar vrei să laşi lucrurile aşa cum sunt? E vorba doar de propriul tău tată! Asta înseamnă că asasinul o să trăiască în continuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!

Fiica Tai-Pan-ului o privi cu profund dispreţ pe concubina tatălui său.

— Crezi că tu eşti cea dintâi care pune o asemenea întrebare? Ai impresia că eu nu-l urăsc pe Două-Cărări Wong? În ceasul morţii tata mi-a spus: „Pune mâna pe el! Doboară-l pe Două-Cărări! Distruge-l!”

— Şi n-ai de gând să-i împlineşti această ultimă dorinţă?

— După moartea tatălui meu am devenit custodele unei întreprinderi de familie care se întinde pe o durată de şapte generaţii; avem două mii de angajaţi numai în Hong Kong şi nu intenţionez să las toate astea să se ducă de râpă! O simplă răzbunare este un lux pe care în clipa de faţă nu mi-l pot permite.

— Asta sună a scuză pentru a nu face nimic, o incită în continuare Vivian.

Dar în timp ce medicii şi Fiona erau îngrijoraţi de aparenta ei lipsă de sensibilitate, Vicky îşi rumega ura sa oarbă faţă de Două-Cărări Wong, stabilind, după o matură chibzuinţă, limitele răzbunării. Nimeni, şi cu atât mai puţin Vivian, nu ar fi putut s-o implice în destinul tatălui ei.

— Supravieţuirea este răzbunarea mea. Două-Cărări Wong nu va reuşi să izgonească MacF din Hong Kong. În fiecare dimineaţă va trebui să accepte realitatea potrivit căreia fiica lui Duncan Mackintosh continuă să se menţină la cârma afacerilor.

— Deci afaceri, ca de obicei, o luă Vivian peste picior.

Vicky luă de pe noptiera ei o carte intitulată „Arta războiului”.

— L-ai citit vreodată pe Sun-tzu, Vivian?

— Da, şi sinceră să fiu, sunt surprinsă că şi tu l-ai citit.

— L-am citit prima dată când aveam doisprezece ani, în speranţa că o să-l impresionez pe tata. Sun-tzu spune: „Învingător este acela care ştie când poate să lupte şi când nu”. Eu sunt o femeie de afaceri în funcţie de Tai-Pan al unei întreprinderi concurente, nu sunt poliţist sau detectiv şi în nici un caz politician ori revoluţionar. Nu ştiu cum ai reuşit să-l convingi pe bătrânul ăsta, dar din păcate, el e acela care a plătit.

Acuzaţiile lui Vicky avură efectul unui bici asupra lui Vivian. Nu-i va da niciodată satisfacţie fiicei lui Duncan argumentându-i cine pe cine a convins şi cui i-a fost sortit să plătească preţul eşecului. Dar mai era ceva care nu putea fi trecut cu vederea.

— El nu era bătrân, spuse ea cu demnitate. A fost iubirea mea cea mai de preţ.

— Ieşi afară! Ţipă Vicky şi îşi luă imediat capul în mâini, cu faţa contorsionată de durere. Pleacă! Urlă ea din nou. Durerile îi tăiau respiraţia. Când putu vorbi din nou, şopti: Pleacă, te rog, du-te!

— Eşti geloasă pe mine?

— Te surprinde? Tu cum te-ai simţi?

— Dar e o nebunie, Victoria, tatăl tău nu mi-a dat niciodată nimic din ceea ce ai fi vrut tu de la el.

— Dragoste?

— Nu dragostea părintească, te asigur.

— Nu-ţi mai bate joc de mine.

— Nu, Victoria, nu-mi bat joc de tine; dacă tatăl meu ar fi trăit şi tu ai fi devenit iubita lui şi l-ai fi făcut fericit, aş fi fost şi eu fericită pentru el. De ce n-ai face şi tu la fel pentru tatăl tău?

— Pentru că tata a riscat tot ce este al meu, al mamei, al fratelui meu – pentru tine.

— Nu pentru mine, Vicky, vezi bine că nu pentru mine, ci pentru viitor. Pentru viitorul Hong Kong-ului, pentru noi toţi.

— Eşti o fanatică în convingerile tale. Acum îmi dau seama cum ai reuşit să-l îmbrobodeşti. Dar cu mine n-o să-ţi meargă. Încă te mai pot concedia.

Vivian deschise uşa. Surorile alarmate coborâră în grabă auzind discuţii aprinse.

— Mă tem că nu mă poţi concedia.

— Cum? Pleci tu singură? Atunci, te rog să eliberezi biroul până diseară.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Aşa crezi? Aşteaptă şi ai să vezi. Întoarse spre Vivian monitorul computerului ei TIC, clocotind de furie. Urmăreşte ecranul şi-ai să vezi comunicatul de presă pe care o să-l dau chiar acum, zise ea, făcând semn surorilor

să iasă. „Plecaţi!” Apăsă cu furie pe claviatură şi, cu faţa inundată de lacrimi, scrise:

VICTORIA MACKINTOSH ACŢIONÂND ÎN CALITATE DE TAI-PAN AL COMPANIEI MACKINTOSH FARQUHAR LIMITED, HONG KONG, ANUNŢĂ CĂ DOMNIŞOARA VIVIAN LOH ŞI-A DAT DEMISIA DIN FUNCŢIA DE DIRECTOR PENTRU NOILE PROIECTE ŞI PĂRĂSEŞTE COMPANIA ÎNCEPÂND CU DATA DE ASTĂZI. DOMNUL PETER MACKINTOSH A FOST NUMIT ÎN FUNCŢIA DE DIRECTOR PENTRU NOILE PROIECTE ÎN AFARA ÎNDATORIRILOR SALE CURENTE DE DIRECTOR AL COMPANIEI. DOMNIŞOARA LOH COMUNICĂ: „DOMNIŞOARA MACKINTOSH ŞI CU MINE NE-AM ÎNTÂLNIT ÎN ACEASTĂ DUPĂ-AMIAZĂ ŞI AM CONVENIT CĂ, ÎN URMA EVENIMENTELOR SURVENITE DE LA ANUL NOU ÎNCOACE, PRACTIC NU MAI ESTE POSIBIL SĂ LUCRĂM ÎMPREUNĂ ÎN CADRUL COMPANIEI MACKINTOSH FARQUHAR. ÎN ACESTE ÎMPREJURĂRI, CONSIDER CĂ SINGURA SOLUŢIE ERA SĂ ACCEPT INVITAŢIA EI DE A DEMISIONA”.

DOMNIŞOARA MACKINTOSH COMUNICĂ: „DOMNIŞOARA LOH A FUNCŢIONAT CU AVIDITATE SUB DEFUNCTUL MEU TATĂ DUNCAN MACKINTOSH, SERVINDU-L CU ARDOARE ŞI II DORESC SĂ FACĂ LA FEL ÎN VIITOR, ÎN POSTURI SIMILARE. INTENŢIA NOASTRĂ FERMĂ ESTE SĂ DEZVOLTĂM AFACERILE ÎNTREPRINDERII MACKINTOSH FARQUHAR ATÂT ÎN HONG KONG, CÂT ŞI ÎN CHINA ŞI SĂ CONTINUĂM TRADIŢIA CELOR 157 ANI, CA PARTENERI DE AFACERI AI CHINEI POPULARE DUPĂ RĂSTURNARE”.

— Nu e chiar atât de simplu, repetă Vivian şi se grăbi să iasă.

Vicky îşi şterse obrajii cu cearşaful şi, fără să se oprească din plâns, apăsă pe butonul de „trimitere”. După lansarea comunicatului serviciilor de presă respective şi redacţiilor

de ştiri din Hong Kong şi Londra, ea încă se mai frământa, simţind că Vivian deţinea o informaţie pe care ea nu o avea.

Ofiţerul de serviciu însărcinat cu paza clădirii MacF care staţiona în afara clădirii, în timp ce Vivian Loh îşi strângea lucrurile, nu o întrebă dacă Duncan îi dăduse şi ei o cheie de la uşa de la intrare prin care circulau amândoi. Se mişca încet, simţindu-se deopotrivă puţin patriotă, puţin hoaţă. În cele din urmă reuşi să se strecoare în biroul întunecat al lui Duncan, în care lumina pătrundea doar prin ferestre. Într-un colţ al încăperii se afla masivul birou sculptat în stil gotic, de care Duncan era foarte mândru ştiind că acesta sosise la Hong Kong în 1900, la bordul vaporului Companiei P & O.

Era un birou cu multe sertare, rafturi, nişe şi, din fericire, era ordine şi ceva mai bine organizat decât s-ar fi aşteptat Vivian. Deschidea sertarele unul după altul, cu grijă, să vadă dacă funcţiona celula fotoelectrică pentru alarmă, sau dacă se afla pe undeva cheia seifului, în spatele biroului. Se îndoia că va găsi ceva, dar aceasta era singura ocazie când putea căuta. Întrucât înlăturarea ei de la MacF nu avea să fie permanentă, aşa cum presupunea Victoria Mackintosh, fiica lui Duncan urma să se mute în biroul Tai-Pan-ului de îndată ce va ieşi din spital.

Ce ironie a soartei – se gândea Vivian – că acest unic secret pe care Duncan îl păstrase faţă de ea era legat de singura ei taină pe care nu i-o dezvăluise. Pe măsură ce se apropiaseră unul de celălalt, ea îi împărtăşise toate amănuntele referitoare la obiceiurile mamei ei, fuga lor din mâinile Gărzilor Roşii, sărăcia lor şi chiar unele detalii din viaţa ei amoroasă, inclusiv despre efemera ei legătură cu Steven Wong, pe seama căreia Duncan făcuse haz: „Dacă n-ar fi fost Cărare-Barată să-ţi sucească minţile, probabil te-ai fi măritat cu un chinez cumsecade şi acum aş fi avut de luptat cu un soţ gelos”.

Duncan s-ar fi transformat însă într-un monument de gelozie dacă ar fi aflat de Ma Binyan. Nu-i era uşor să mintă

şi detesta acest lucru pentru că îi amintea de infidelitatea mamei sale. În cazul lui Ma Binyan însă, instinctul o prevenise că secretul trebuia păstrat cu străşnicie faţă de Duncan. Era o relaţie pur spirituală. Îşi strângeau mâinile ca doi camarazi şi se îmbrăţişau la despărţire pentru că fuseseră împreună pe baricade, luptaseră umăr la umăr, pierzând o bătălie şi continuau să acţioneze subteran pentru stârpirea răului. Ma Binyan spunea adesea: „Merită să ne sacrificăm vieţile de dragul progresului şi al democraţiei în China”, cuvinte pe care le mai auzise de la tatăl ei, şi care o înflăcăraseră atunci când acesta îi povestea despre spiritul mişcării studenţeşti din 4 mai 1919. Progresul şi Democraţia erau cele două principii avangardiste în numele cărora spiritele progresiste au militat pentru transformarea Chinei şi înlăturarea haosului.

Îl întâlnise pe Ma Binyan în timpul masacrului din piaţa Tien-An-men, în urmă cu opt ani când ea nu avea decât douăzeci şi patru de ani. În perioada aceea făcea dese călătorii pe continent pentru a se forma ca negustor independent cu China. Reprezentând patru clienţi modeşti din Hong Kong şi pe al cincilea în perspectivă, ea făcea drumuri regulate între Hong Kong, Shanghai, Canton şi Beijing, stabilind legături cu oficiali ministeriali, cu directori de fabrici şi întreprinderi, străbătând China în lung şi în lat, în trenuri cu scaune tari sau cu ambarcaţii rudimentare, dormind în cămine studenţeşti pentru a economisi banii de deplasare. Ea însăşi fusese până nu demult studentă şi îi venea uşor să se amestece printre grupurile de tineri intelectuali care se întruneau noaptea. Aşa se face că înflorirea mişcării democratice studenţeşti din 1989 nu s-a produs pe un teren gol.

Timp de mai bine de un an ea fusese martora dezamăgirii tinerilor faţă de blocarea reformelor economice, faţă de inflaţia galopantă cu consecinţe dezastruoase asupra nivelului de trai al studenţimii şi muncitorimii şi aşa

sărăcite, la care se adăuga corupţia crescândă în rândul înaltelor oficialităţi ale partidului.

După extinderea demonstraţiilor, ea s-a întors la Hong Kong pentru a câştiga aderenţi din rândurile clienţilor săi, dar evenimentele survenite au ţintuit-o şi pe ea în faţa televizorului, ca pe toţi ceilalţi locuitori ai coloniei. Într-o dimineaţă devreme, îl văzu pe tatăl său nervos trecând de pe un canal al televiziunii pe altul. Îl zări apoi pe Li Peng acoperind ecranul cu pumnul ridicat, condamnând greva foamei şi decretând în final Legea marţială. Vivian credea că armata nu-l va sprijini niciodată, însă tatăl ei se aştepta la evenimente şi mai grave, întrucât Li Peng purta tunica lui Mao în locul hainelor occidentale obişnuite. Mai mult decât cuvintele sale şi decât Legea marţială, îmbrăcămintea lui Li Peng prevestea în mod funest o reîntoarcere la represiune. Tatăl ei o sfătui să nu se întoarcă la Beijing.

Asemenea multor locuitori ai Hong Kong-ului, obişnuiţi cu călătoriile şi comerţul nestingherit între Hong Kong şi Continent, ea credea cu naivitate că totalitarismul Partidului Comunist Chinez va păli în faţa voinţei şi dârzeniei poporului.

O adevărată explozie de solidaritate cu studenţii din Beijing se manifestase în dementialul fief al finanţei – Hong Kong. O şesime din întreaga populaţie – un milion de oameni – manifestase pe pista de alergări „Happy Valley” în sprijinul studenţilor, formând un lanţ uman continuu din Centru, de-a lungul şoselei, până la North Point şi înapoi la „Happy Valley”. Când cuvântările luară sfârşit, în pofida avertismentelor tatălui ei, Vivian sacrifică banii pe care-i economisise pentru a-şi cumpăra un fax portabil şi îşi cumpără un bilet la o cursă rapidă spre Beijing. Aici, ea cutreieră prin piaţa Tien-An-men, cutremurată în faţa spectacolului care se desfăşura înaintea ochilor săi. Entuziasmul şi dăruirea cu care studenţii fără experienţă organizau viaţa unui oraş, funcţionarea transportului de toate felurile, furnizarea hranei, asigurarea serviciilor

medicale, reorganizarea sistemului de comunicaţii care lega piaţa de restul Chinei – era o afirmare strălucită a tot ceea ce tatăl şi bunicul ei visaseră cândva. Profunda umanitate a protestatarilor, chiar şi în climatul fierbinte al revoluţiei lor, dovedea că, în sfârşit, China ieşise din întuneric. Se semnalau mereu fapte de bravură ale studenţilor care îi luau sub protecţia lor pe soldaţii şi poliţiştii ce fraternizaseră cu insurgenţii. Însăşi Vivian, în vâltoarea evenimentelor, sprijinise braţul însângerat al unui soldat, conducându-l într-un loc mai sigur.

În acele zile, Piaţa Tien-An-men nu era un loc plăcut În aer plutea duhoarea corpurilor private de cele mai elementare condiţii de igienă; epidemiile de dizenterie şi conjunctivitele se extinseseră în corturile oraşului, iar Vivian se considera norocoasă că se putea retrage în modesta ei cameră de hotel relativ curată. Ea se afla aici când începuse represiunea armatei şi se simţise ruşinată că era atât de bine protejată. În ziua următoare însă, când se trezi despărţită de restul lumii printr-o barieră de foc, îi mulţumi lui Tin Hanu că o apărare de acest masacru.

Începu apoi teroarea. Guvernul îi vâna pe liderii studenţilor care supravieţuiseră. Întrucât Vivian deţinea acte de identitate pentru Hong Kong şi nu era studentă, putea să plece acasă, ca orice om de afaceri particular. Se simţea responsabilă pentru că văzuse durerea cu ochii ei, dar nu o trăise alături de insurgenţi; fusese scutită de ce era mai rău, ceea ce însemna că nu mai avea nici o scuză pentru a sta deoparte.

Îşi ţinu promisiunea de a se duce la întâlnirea stabilită într-un birou al Ministerului Căilor Ferate. Curentul electric fusese restabilit, dar doi oficiali blocaseră uşa. Aceştia o priviră ca şi cum n-ar fi socotit-o în toate minţile. Clientul ei din Hong Kong, le reaminti ea, achiziţionase drepturile de distribuire în Asia a unui nou lubrifiant, care avea să reducă fricţiunea la noua generaţie de locomotive diesel şi care –

cu aprobarea primită de la un vechi prieten – urma să intre în fabricaţie de serie la „Datong Locomotive Works”.

În cele din urmă, cu aprobări primite de sus şi după pledoarii insistente, însoţite de mostre şi pliante publicitare, afacerea fu încheiată. În acea noapte, adăpostise doi studenţi în camera ei de hotel – un filosof din Guilin care avea să fie arestat pe stradă în ziua următoare şi liderul mişcării, Ma Binyan.

Împreună elaborară planul de evacuare a celor urmăriţi şi punerea lor la adăpost. Unii oficiali din China care simpatizau cu ei închideau ochii înlesnindu-le acţiunile şi ea n-avea să uite niciodată curajul acestor oameni.

Vivian se întorcea acasă în Hong Kong. Oraşul era în stare de şoc. La început, nimănui nu-i venea să creadă că guvernul Chinei ordonase un asemenea masacru. China făcuse un pas înapoi cu vreo treizeci de ani, iar perspectiva anului 1997 care până atunci rămăsese neobservată, asemenea unor nori de furtună îndepărtaţi, devenea acum iminentă. Ea discutase cu un grup de studenţi recomandaţi de Ma Binyan despre posibilitatea fondării unei universităţi chineze în Hong Kong. De asemenea, transmitea mesaje secrete şi paşapoarte false, ceea ce nici nu era prea greu într-un oraş în care orice lucru putea fi contrafăcut în schimbul unei sume. La cea de-a treia călătorie, ea îl însoţi pe Ma Binyan deghizat în vânzător chinez de tractoare din Singapore, dar mânat de temperamentul său năvalnic, acesta se întoarse să răspândească în cele mai îndepărtate sate ale Chinei vestea despre ororile comise de guvernul comunist în Piaţa Tien-An-men.

După arestarea lui, Vivian nu mai îndrăzni să se întoarcă în China de teamă ca, sub tortură, acesta să nu-i fi divulgat numele. Apoi s-a angajat în organizarea campaniei Legco a lui Allen Wei, pentru ca ulterior să lucreze pentru acesta în calitate de manager în sectorul de vânzări în China. După doi ani, un student al cărui tată deţinea o înaltă funcţie i-a transmis vestea că Ma Binyan trăieşte şi că îi convinsese pe

anchetatorii lui că acei câţiva „criminali” cu care conspirase muriseră cu toţii.

Şi astfel Vivian, nu fără temeri, călători la Shanghai pentru a-şi verifica poziţia. La controlul actelor de identitate autorităţile nu-i acordară o atenţie specială; era deci din nou liberă să călătorească pe Continent. Existau, de bună seamă şi alte căi de a schimba lucrurile, şi una dintre acestea părea să fie postul de comprador oferit de Duncan Mackintosh. Zeiţa cerurilor făcuse restul sub înfăţişarea unui fost student din Chengdu de la care avea să afle că agenţii Tai-Pan-ului ei gweilo au o puternică influenţă în lumea afacerilor, din Hong Kong-ul demonului Două-Cărări Wong Li.

Millicent Mackintosh stătea cu picioarele încrucişate pe o margine a patului lui Vicky din spitalul „Matilda”, răsfoind visătoare paginile ultimei reviste „Elle de Chine”. De partea cealaltă, Melissa manevra telecomanda televizorului şi o ţinea la curent pe Vicky cu întâmplările zilei, făcând în continuare speculaţii cu privire la anonimul admirator care-i trimisese buchetul de trandafiri. Millicent pleda în favoarea lui Chip, în vreme ce Melissa bănuia că e vorba de un individ însurat.

Ziua de muncă se încheiase, iar pieţele se închiseseră. Ultimul manager al lui Vicky se dusese la Peak să-şi prezinte raportul. Simţind că-i pocneşte capul de durere din cauza televizorului, care oferea o paletă de programe, de la operă chinezească siropoasă, cântăreţi pop, reportaje, concursuri, varietăţi, reluări de filme americane până la trăncăneala cantoneză, Vicky era pe punctul să-i ceară Melissei să-l închidă, când un interviu în direct îi atrase atenţia.

— Opreşte!

— Poftim?

— Melissa, dă înapoi… nu, celălalt… aici!

— Dar nu sunt decât nişte chinezi.

— Sunt părinţii lui Alfred Ching; dă sonorul mai tare. Alfred Ching – proaspătul şi renumitul bogătaş, ultimul erou legendar al oraşului (presupusul admirator care pretindea că trandafirii erau un substitut pentru un telefon amical cu o veche prietenă ţintuită pe patul spitalului) era idolul Hong Kong-ului. Fotografia lui se afla în toate ziarele şi revistele; profitând de faptul că era plecat în străinătate, mass-media îi descoperise părinţii şi îi asalta cu întrebări.

— Dă sonorul mai tare.

Un reporter chinez cu răsuflarea întretăiată intervieva un cuplu între două vârste în faţa micului lor restaurant din Kowloon. Dincolo de cadrul uşii iluminat cu neon roşu se vedeau scările care duceau la etajul doi în restaurant şi în dreptul lor o pereche de fete drăgălaşe în cheongsam erau nepoatele de cincisprezece ani ale lui Alfred, care urmau o şcoală de programatori de sisteme. Mama lui purta o pijama neagră lălâie, iar tatăl, un halat alb imaculat de bucătar. Amândoi zâmbeau forţat, fiecare dezvelindu-şi câte un dinte de aur.

— Ce spune, Melissa?

Melissa excela în cantoneză, pe care Hugo o încurajase să o înveţe încă de la cinci ani, în vreme ce Millicent, la fel ca şi mătuşa ei Vicky, se profilase pe mandarină.

— Ei spun: „Noi încă muncim la restaurantul nostru”. Reporterul a întrebat: „Aveţi de gând să vă retrageţi acum că fiul dumneavoastră este atât de mare… hmm, proprietar…” Părinţii lui Alfred începură să râdă stânjeniţi, apoi mama lansă câteva sfaturi domestice pe care chinezii de o anumită vârstă le apreciau. Melissa traduse comentariul ei care suna cam aşa: „Bătrânul care locuia la graniţă şi-a pierdut calul…”

— Poftim? Vă rog, un alt traducător!

— E un proverb tâmpit…

Tatăl lui Alfred dădea din cap cu înţelepciune şi până şi zelosul reporter părea tulburat de semnificaţia zicalei potrivit căreia banii nu aduc fericirea.

— Oricât ar fi Alfred de bogat, ei vor continua să lucreze în restaurantul lor, spuse Melissa. Ei mai spun: „… cu cât ajungi mai sus, cu atât te loveşti mai tare dacă se întâmplă să cazi… şi cine ştie ce va mai urma…”

— Sunt nebuni, spuse Millicent; ar putea să nu mai muncească.

— Probabil că le place prea mult restaurantul lor, explică Vicky. Pentru ei e mare lucru, au venit din Canton şi au început-o de la zero.

— Dar, tanti Vicky, Alfred nu este la fel de bogat ca Două-Cărări Wong?

— Nu prea. El de-abia s-a lansat în afaceri. Deocamdată ocupă doar postul de director al unui consorţiu şi deţine cea mai scumpă clădire din Hong Kong, însă Două-Cărări l-ar putea cumpăra într-o secundă.

— Este la fel de bogat ca noi?

— Noi nu suntem bogaţi, preciză Melissa. Mami spune că averea noastră încape într-un cărucior.

Vicky o săgetă cu privirea pe Fiona care avea o idee exasperantă despre sinceritate în relaţiile cu copiii.

— Ce mai spune reporterul?

— Vă surprinde ascensiunea rapidă a fiului dumneavoastră?”, traduse Melissa.

— Dacă cultivi pepeni, răspunse tatăl lui Alfred, culegi pepeni”.

Veni apoi ultima întrebare cu care se încheia orice interviu:

— Vă temeţi de schimbarea drapelului?

— Oamenii trebuie să mănânce, spuse el şi de aceea avem de gând să păstrăm restaurantul”.

— Deci sunteţi optimist în privinţa celor de pe Continent?

— Sigur că da, interveni mama lui Alfred şi zâmbetul care le înflori pe buze se fixă pe ecran ca o glazură de zahăr.

— Toţi suntem, spuse reporterul către cameră, datorită întreprinzătorului dumneavoastră fiu, şi în deplină cunoştinţă de cauză, adăugă: preţurile proprietăţilor

imobiliare în Central, Causeway Bay, North Point şi Kowloon au crescut cu 23% în două săptămâni.

Tulburările care au marcat sosirea Anului Nou au fost uitate de îndată ce consorţiul lui Alfred a pus banii jos şi, cum era de aşteptat, Hong Kong-ul înnebunise de-a binelea. Speculanţii cumpărau şi vindeau proprietăţi la preţuri atât de piperate, încât în Colonie începură să se reverse fluvii de bani din Australia, Tokyo, California şi Londra.

În cele cinci luni care rămăseseră până la preluarea controlului de către China, acţiunile MacF crescuseră pe hârtie cu 50%. Vicky, al cărei tată avusese întotdeauna un remarcabil simţ al pulsului pieţei, se întreba ce să vândă înainte ca buba să plesnească.

China trebuia să-i confere lui Alfred Ordinul lui Mao. Aparatul birocratic din Beijing nu putea imagina ceva mai măreţ decât un asemenea avânt al proprietăţilor, chiar acum, înainte de Răsturnare.

Interviul se încheiase, feţele lor dispăruseră de pe ecran, şi numai Vicky intuise complexitatea expresiei lor. Asemenea milioanelor de oameni aparţinând celor „O sută de Vechi Nume” de vârsta lor, ei hotărâseră să fugă de haos, mânaţi de o puternică forţă spre un ţărm întunecat, unde îi aştepta o muncă istovitoare de câte şaisprezece ore pe zi şi unde viaţa lor de familie avea să constituie un solid bastion. În spatele zâmbetului lor se ascundea certitudinea că reporterului îi scăpase esenţialul.

Vicky apucă receptorul şi îi spuse Melissei să dea sonorul televizorului mai încet. Numerele fiecărui manager al MacF erau conectate la firul ei direct. Trei o legau de James Wade, directorul terenurilor şi domeniilor MacF. „Regret că te deranjez de la masă, Jim. Vom avea nevoie de o listă mâine dimineaţă cu fiecare ofertă primită săptămâna asta, la 40% peste valoarea de luna trecută… Da, îmi amintesc ce am convenit ieri, dar m-am răzgândit. Vom putea vinde câteva de îndată ce se va deschide testamentul. Tata spunea că tot ce creşte azi, mâine poate să scadă… Nu, ripostă ea.

Nu vreau să risc… Îmi dau seama cât durează să adunăm toate proprietăţile noastre… Când toate aceste preţuri se vor prăbuşi, vreau să dispunem de lichidităţi. Cu puţin noroc, vom avea ceva mai multe bunuri în Hong Kong”.

Puse telefonul jos şi parcă-l văzu pe Wade cum îi toarnă soţiei un nou pahar de martini înainte de a-şi relua comentariile plicticoase despre impetuoasa fiică a bătrânului Tai-Pan: „Poate n-ar fi rău să cumpărăm cabana aceea din Vence, draga mea. Nu-i aşa că ar fi nostim ca Faţa Bătrânului Dragon să n-o fi inclus în testament? Desigur, să-i rămână partea ei, dar să lase MacF pe mâna unor profesionişti – britanici sau chinezi – care mai ştiu câte ceva despre Hong Kong”.

— Tanti Vicky, ce înseamnă lichidităţi?

— Înseamnă să ai bani gheaţă în mână, să poţi încheia afaceri în timp ce alţii n-au decât să se ducă naibii cu averea lor în cărucior. Să păstraţi bine secretele pe care le auziţi cu urechile astea mari de sub pălăriile voastre, micuţelor domnişoare, pentru că nu vreau ca mămicile şi tăticii colegilor voştri să intre în panică, aţi înţeles?

— Bună dimineaţa, Victoria! Eşti gata să ieşi în lume?

Medicul ei era un tânăr englez cam de vârsta ei, la fel de fermecător ca un star dântr-un siropos film britanic. Era chiar frumos şi în zilele ei bune s-ar fi gândit că ar fi meritat să petreacă un week-end cu el la ţară, într-o căsuţă departe de China.

— Încă nu simt mirosul trandafirilor.

— Aşa se întâmplă când te izbeşti cu capul de catargul iahtului.

— Dar a trecut mai bine de-o lună, Gordon.

Gordon îi îndreptă un fascicul de lumină spre unul din ochi şi îi studie reacţia.

— Pot fi şi ani… fetiţo! Cum ţi s-a părut azi gustul micului dejun?

— Groaznic, dar m-am obişnuit.

Îi controlă şi celălalt ochi.

— Mulţumeşte zeilor tăi creştini şi păgâni că poţi vedea, poţi auzi, poţi vorbi şi că îţi aminteşti numele meu; şi cel mai grozav lucru e că poţi ieşi din spital chiar în dimineaţa asta.

— Era şi timpul, mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot, ai fost o gazdă minunată.

— De fapt, doctorul Cha a fost de părere că n-ar fi rău să te mai destinzi, zâmbi el şi îi luă pulsul. I-am spus şi lui că refacerea ta s-ar putea accelera dacă anonimul cu trandafirii ar apărea în carne şi oase.

— Doctorul Cha profită de faptul că m-am lovit la cap şi nu la un braţ. Mă voi destinde foarte bine cu un whisky dublu.

— Nu încă, te rog, îi spuse Gordon speriat. Nu, până nu-ţi voi permite eu.

— Să fiu cinstită, numai când mă gândesc la el mi se face greaţă.

— Ei, bine, atunci îmbracă-te şi trimite un camion pentru toate aparatele astea. Ne vedem săptămâna viitoare. Îşi strânseră mâinile şi o sărută pe obraz. Vicky îi înmână un plic roşu.

— Kung Hay Fat Choi!

— Ce e asta?

— Lai see – bani norocoşi.

— Asta e pentru copii. Deschise plicul şi privi cecul. Dar, aici sunt o groază de bani, Victoria!

— Surorile mi-au spus că ai datorii la clinica ta pentru bătrâni din Western. E de rău augur să închei anul cu datorii.

— De fapt, înainte de Anul Nou ne descurcam destul de bine, dar vandalii i-au dat foc. Mulţumesc, Victoria. Un an fericit al Boului! Avem nevoie de tot norocul din lume, nu-i aşa?

Vicky se îmbrăcă încet cu o fustă şi bluză roşie din mătase pe care i le adusese Fiona. Deşi n-avea poftă de mâncare luase ceva în greutate, dar Fiona cea înţeleaptă îi alesese o fustă în cute. Îşi puse încălţăminte cu tocuri joase,

nesimţindu-se prea sigură pe tocuri înalte. Îşi pieptănă părul pentru a treia oară şi se întrebă în oglindă cum să-l coafeze, când o undă de teamă o cuprinse, chiar acum la ieşirea din spital. Aici se simţise în siguranţă. Ultima ei amintire despre lumea exterioară era Mandalay care se scufunda sub ea.

— Intră! Răspunse ea auzind o uşoară bătaie în uşă.

Steven Wong intră cu un braţ încărcat cu flori de cais.

— Bună dimineaţa!

— Tu? Fiul lui Două-Cărări Wong era ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o vadă.

— Noroc bun în relaţia băiat-fată şi îi puse în braţe florile.

— Nu cumva tu eşti acela care trimite mereu trandafiri?

Faţa lui Steven Wong se lumină de un surâs fermecător.

— Chiar dacă n-aş fi eu acela, aş spune că eu sunt.

— De ce n-ai venit în persoană?

— Detest spitalele. Am aflat că îţi dau drumul azi şi m-am gândit că poate ai vrea să facem un tur cu maşina.

— De unde ai aflat că ies azi?

— Ei, Fiul Numărul Unu al lui Două-Cărări Wong ştie tot. Cum crezi că se câştigă pariurile la cursele de cai…? Ce-i cu tine? Nu te simţi bine?

Vicky se întoarse la pat şi se aşează încet tulburată, întrebându-se dacă fiul lui Două-Cărări Wong ştia că tatăl lui îi ucisese tatăl.

— Nu vrei să chem doctorul?

— Nu! N-am nimic, cred, doar o uşoară ameţeală. Ea îi cercetă chipul speriat la gândul că s-ar putea prăbuşi în faţa lui.

— Am auzit că eşti bine… Ascultă, îmi pare rău de tatăl tău.

— Mulţumesc!

— Cred că avem multe în comun cu taţii noştri, nu crezi?

Vicky îl cerceta atent, fără să-i scape nici un detaliu privitor la expresia feţei sau inflexiunile vocii.

— Ei erau concurenţi, protestă ea, respingând comparaţia.

— Nu mă refeream la ei, ci la noi doi, în calitate de copii ai lor, adică, ştii…, vreau să spun că amândoi sunt dificili şi e greu să le ţii piept… Din câte am auzit, tu te-ai descurcat mai bine cu al tău decât eu cu al meu.

— În schimb, eu nu ştiu nimic despre relaţia ta cu el, spuse Vicky.

— Ţie nu ţi se spune Cărare-Barată, iubito, ţi se spune Fiica Dragonului: ăsta e un mare compliment… Hei, ce-ai zice de un picnic? Undeva afară, poate mergem până sus la Shek-O.

— Trebuie să trec mai întâi pe la birou.

— Eşti sigură?

— Da.

— Te conduc eu, e-n regulă? Stătea în faţa ei mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi netezindu-şi părul negru şi mătăsos cu degetele sale fine.

Vicky nu-şi dezlipea privirea de pe faţa lui, întrebându-se dacă Două-Cărări Wong îl indusese pe acest frumos play-boy în planurile sale conspirative prezente sau viitoare. Exista un singur mod de a afla dacă el îl trimisese pe Steven să facă tatonări în legătură cu dovezile pe care le adunase tatăl ei împotriva lui Două-Cărări Wong.

— OK, spuse ea, mulţumesc. Accept.

— Dar de data asta te rog să nu mai sari din maşină.

— Fără promisiuni.

El venise cu maşina sa roşie Bentley cu care o luase de Anul Nou. Peste acea noapte, cu cinci săptămâni în urmă, părea că trecuseră ani… Steven observă că bluza ei se potrivea grozav cu culoarea maşinii şi timp de o secundă Vicky se gândi înfuriată că el îi ceruse Fionei să i-o aducă. Trase capota şi deasupra capetelor lor văzu cerul tulburător de mare, dar razele blânde şi domoale pe care le arunca soarele acelui miez de iarnă pe braţele ei îi făceau plăcere. Adierea vântului spulberă petalele mici ale florilor. El conducea cu viteză pe bulevardele care duceau spre Peak, strecurându-se cu măiestrie printre celelalte maşini

dar încetinea brusc când îşi dădea seama de starea ei de încordare.

— Ce ciudat mi se pare să fiu din nou afară! Am stat ferecată atât de mult timp între patru pereţi!

— Sărmana de tine, prin ce-ai trecut. Între timp, Hong Kong-ul a fost atins de paranoia. Niciodată nu s-au mai organizat atâtea petreceri. Oamenii se comportă ca şi când China va interzice de mâine băutura, mâncarea şi relaţiile sexuale. Săptămâna trecută cinci babalâci au făcut infarct din cauza excesului de băutură.

— Presupun că şi tu ai fost foarte ocupat.

— Întotdeauna sunt, mai ales la sfârşit de săptămână. Îşi înşiră rapid o listă a divorţurilor şi combinaţiilor amoroase notorii şi-i relată câteva cazuri de beţie publică în care protagoniştii erau indivizi foarte cunoscuţi sau mai puţin cunoscuţi. Începând de la omul de rând până la cei mai înalţi funcţionari, toată lumea trăia în climatul „sfârşitului de lume” care fusese întronat în Colonie.

— Crezi că e adevărată povestea aceea din ziare? Întrebă el pe când maşina intra în şuvoiul traficului din districtul Causeway Bay.

— Care poveste?

— Despre felul în care traulerul acela s-a năpustit asupra voastră răsturnându-vă, fără să se fi oprit.

— Era un vas destul de mare, iar ceaţa atât de deasă, încât nu ne puteam zări nici propria noastră proră. Cred că nici ei nu şi-au dat seama că ne-au izbit.

— Ei, asta-i o poveste de adormit copii.

În depărtare, deasupra străzilor aglomerate zări zidurile aurii ale clădirilor Mackintosh-Farquhar.

— A mai fost ceva, ce nu s-a scris în ziare.

— Ce?

— Tatăl meu nu a murit imediat. M-am căţărat din nou pe vas şi am putut sta de vorbă cu el, în ceasul al doisprezecelea.

— Şi ce-a spus?

Evident, ardea de nerăbdare să ştie ce anume şi probabil că acesta era motivul pentru care venise după ea, la spital: să o sondeze în legătură cu dovezile, dovezi şi iar dovezi…

— În sfârşit, am putut afla cum stăm unul faţă de celălalt.

— Cum adică?

— Ca nişte rivali care s-au confruntat cu îndârjire în toţi aceşti ani!

— Şi ce a spus? Insistă el.

— Detaliile nu sunt esenţiale.

— Asta-i adevărat, spuse Steven posomorât, dar cel puţin discuţia a fost folositoare pentru tine?

— Da, spuse ea, aşteptând ca el s-o asalteze cu alte întrebări.

— Şi după asta a murit?

— Da.

— Afurisită treabă, spuse Steven şi Vicky îl privi fix. Părea sincer.

— Oricum e mai bine decât să nu fi discutat niciodată.

— Crezi că ar fi cazul să vorbesc şi eu cu tatăl meu?

— Ce ai avea de pierdut? Vicky dădu din umeri mimând nepăsarea.

— De fapt, nici n-am ce să-i spun. Eu nu sunt Fiica Dragonului, ci un individ oarecare cu un tată bogat. E prea târziu să mai stau de vorbă cu el, am aproape patruzeci de ani.

— Asta nu înseamnă că eşti bătrân.

— Da, dar ne aflăm în Hong Kong. Cine vrea să dea lovitura trebuie s-o facă la douăzeci de ani.

— Parcă ţi-ai plânge singur de milă, spuse Vicky zgândărindu-l.

— Pe toţi dracii, nu! Steven râse şi îşi retrase capul din lumina soarelui care-i bătea în ochii săi gri-verzui. La urma urmei, am şi eu partea mea de activitate.

— Lucrezi pentru tatăl tău?

— Doar pentru asta m-a adus înapoi, să-i supraveghez vasele dotate cu cazinouri. A mai achiziţionat două vechi

pacheboturi ancorate în larg şi se pregăteşte să cumpere şi pe QE2 care e un adevărat cazinou plutitor. În fiecare noapte parcurg câte douăsprezece mile.

— A avut vreodată încredere în tine?

— În mine? Glumeşti.

— Îţi cere să-i faci servicii speciale?

Steven se întoarse brusc şi o privi drept în ochi.

— Ca de pildă, ce?

— De exemplu să mă spionezi pe mine.

— Ohooo! Ce spui, scumpo?

— Steven, vreau să cobor, iau mai bine un taxi.

— Hei! Stai! Aşteaptă!

— Pentru ce?

— OK, mi-a spus să te urmăresc.

— Şi tu ai acceptat.

— Pentru mine nu are importanţă; oricum o făceam şi aş fi fost mereu în preajma ta.

— Te rog, opreşte maşina.

El făcu o manevră neregulamentară în ciuda claxoanelor iritate.

— Ascultă, pe mine nu mă interesează ce vrea el să afle despre tine.

— Şi ce vrea de fapt să ştie despre mine?

— N-a zis nimic; aşteaptă mai întâi să te abordez şi poate că după aceea o să-mi spună.

— Asta sună de parcă a mai făcut-o şi altă dată.

— O dată sau de două ori, îi răspunse Steven şi făcu o grimasă de dezgust. Ştii că eu sunt meşter în culegerea informaţiilor de la doamnele din executiv.

— Apreciez sinceritatea ta. Mulţumesc pentru transport.

— Hei, te rog, nu pleca!

— Ce-ţi închipui despre mine, că sunt cumva într-o doagă? Cel mai puternic şi de temut om de afaceri din Hong Kong îşi trimite feciorul să mă spioneze şi tu ai vrea să stau cu mâinile în sân, să mă las sfârtecată?

— Promit să nu te mai întreb nimic.

— Şi ce-o să-i spui despre mine?
— Nimic.
— Şi cum rămâne cu hsiao?
— La dracu cu ataşamentul filial; nu face decât să se folosească de mine.
— Nu va fi dezamăgit?
— S-a obişnuit cu asta, spuse Steven. Nu şi-a făcut prea multe iluzii în privinţa mea.
— Dar cu MacF cum rămâne?
— O să-i spun că am vorbit doar despre mine. Fii liniştită, îţi voi păstra cu străşnicie secretele.
— Dar e o nebunie! De ce aş avea încredere în tine?
Steven se apropie de ea şi îi atinse faţa; contactul cu degetele lui fine nu-i displăcu.
— Tu ştii sigur ce vreau eu de la tine.
— Ce anume?
— Oricum, nu are nici o legătură cu informaţiile despre tine. Se înscrise în traficul aglomerat, tăind calea unui camion de pe Continent încărcat cu buşteni şi vreo şase ţărani obosiţi cocoţaţi deasupra, care priveau în jos, spre Bentley.
— Ascultă, Vicky, n-ai vrea să petrecem împreună Anul Nou Chinezesc?
— I-am promis lui Alfred Ching.
— Am aflat că este la Vancouver şi că are ceva probleme financiare.
— M-aş mira.
— Poate sunt numai zvonuri. Oricum, dacă nu se întoarce, te-aş ruga să mă ai în vedere.
Îi surâdea ideea de-a petrece o noapte cu Steven Wong şi, oricât de ciudat părea, se simţea în siguranţă în compania lui.
După toate probabilităţile, cel care îl trădase pe tatăl ei lui Două-Cărări Wong, făcea parte din anturajul MacF, căci numai aceştia ştiau când părăsise serata Duncan. Putea fi

oricine în afară de mama ei, Fiona şi Peter, singurele persoane în care avea încredere.

— OK, spuse ea, dacă Alfred nu apare la timp, vom fi împreună.

— Grozav! Ei, şi acum ce-ai spune de un picnic? Am tot ce trebuie în portbagaj, inclusiv Perrier pentru că m-am gândit că deocamdată nu poţi bea altceva.

— Cum de ai ştiut?

— Am verificat. Doar ştii că-i cunosc pe toţi. Pălăvrăgesc cu toată lumea. Mi-au spus că încă nu ţi-a revenit gustul, dar şi că îţi plac somonul şi mărarul. E adevărat?

— Ai trăncănit cu bucătarul spitalului?

— Şi căpşunile, aşa-i? Avem şi din astea.

— Da, aşa este şi îi zâmbi puţin nedumerită.

Opri maşina la jumătatea blocului, înainte de intrarea la MacF House. Ei, cum rămâne?

— Poate o să dorm puţin; aşa m-am obişnuit la spital, să dorm şi după-amiezile.

— Nu-i nimic, tragem pe dreapta amândoi. Lucrez până noaptea târziu pe vase şi poate că nu mi-ar strica nici mie un pui de somn. Ce zici de picnic?

Vicky era pe punctul să-l refuze, pe de-o parte fiindcă avea un motiv cât se poate de întemeiat, iar pe de altă parte nu-şi mai dorea pe viitor asemenea complicaţii.

— Dacă ai ştii ce mai am în portbagaj?!

— În afară de somon şi căpşuni… şi de Perrier? Mor de curiozitate.

— Un telefax portabil.

— Ce?

— Funcţionează cu baterii, astfel ca doamna Tai-Pan să poată transmite instrucţiunile oriunde s-ar afla. Ce zici, doamnă Tai-Pan?

— Bine, accept, şi Vicky râse, simţind cum i se risipeşte şi ultima îndoială.

Încăpătorul portbagaj al Bentley-ului mai cuprindea şi o splendidă pătură scoţiană de lână în carouri, un recipient

argintiu pentru şampanie decorat cu scene de vânătoare stil Victorian, un frumos coş împletit cu veselă chinezească Royal Doulton şi cristaluri Stuart, o vază chinezească cu trandafiri şi o colecţie de casete cu muzică country stereo pentru maşină.

— Cum ai ştiut că-mi place muzica country?

— Fiul lui Două-Cărări Wong ştie tot.

— Mă cam sperii când îmi vorbeşti aşa!

Steven îi aruncă o privire posomorâtă în timp ce întindea pătura pe iarbă.

— Mai bine spus, fiul lui Două-Cărări Wong cunoaşte tot ce nu este important; doar fleacuri, e-n regulă?

— OK, te rog, iartă-mă.

În maşină, Steven îi dăduse ochelari de soare, iar acum îi întinse o frumoasă pălărie de pai pe care ea însă o refuză deoarece blândele raze de soare care-i cădeau pe piele îi făceau bine. Briza mării era aproape caldă şi venea din sud înlocuind musonul mai rece din nord-est a cărui intensitate începea să slăbească la începutul acestui an.

Tatăl meu a murit încercând să-l distrugă pe tatăl lui, se gândea ea. Oare ce caut eu aici? Singurul răspuns acceptabil era că trebuia să-l testeze pe Steven. Dar nu cumva el trecuse deja testul?

— Ţi-e foame? Întrebă Steven şi o invită să ia loc lângă el cu un surâs dezarmant. Ea îngenunche şi acceptă paharul de cristal cu apa gazoasă. Noroc! Spuse el.

— Te rog, nu te abţine de la băutură din cauza mea.

— Nu-i nimic. O să beau puţină şampanie mai târziu.

— Cred că şi eu voi bea.

— Poate că nu e cazul încă, o preveni el.

— I-am ascultat pe doctori cu sfinţenie o lună întreagă; m-am săturat de atâta supunere.

— Atunci ţi-ai găsit omul.

Cu gingăşie, aşa cum făcea totul, îi luă din mână paharul cu Perrier şi îl schimbă cu un altul, luă apoi sticla de şampanie aburindă din coşul împletit, recolta Moet. În tot

timpul operaţiunii de destupare a sticlei, Steven o sorbi din ochi pe Vicky.

— N-am văzut niciodată pe cineva atât de seducător dimineaţa şi nici măcar nu e ora prânzului. Când se întunecă ce faci?

— E vorba de reputaţia mea, zâmbi Steven. Dar să ştii că nici tu nu eşti mai puţin seducătoare în aşteptarea evenimentelor.

— Nu se va întâmpla nimic, Steven, îţi observ doar stilul. Vicky îşi întoarse privirea de la el şi o aţinti asupra mării albastre-verzui ce se întindea la picioarele promontoriului Shek-O. Apa era calmă, scăldată de razele soarelui şi ici şi colo, pământufuri de fum se ridicau din coşurile vaselor cu pânze sclipitoare asemenea unor micuţe oglinzi albe-argintii.

Reputaţia lui Steven o tulbura. Se simţea puternic atrasă de el, dar nu-şi dorea un loc pe lista lui de cuceriri deloc măgulitoare pentru ea şi nici nu avea intenţia să-şi vadă fotografia în ziarele de scandal alături de favoritul play-boy al Coloniei.

— Pot să-ţi întrerup firul gândurilor cu un toast? Întrebă Steven, oferindu-i paharul.

— Depinde pentru ce toastăm?

— Ai exprimat adineauri aprecieri la adresa forţei mele de seducţie matinală. Pot să-ţi citez un poet?

— Pe care?

— Pe Lao-tzu.

— Oh, da, te rog.

— Aşa cum un vârtej nu durează o dimineaţă întreagă, tot aşa o ploaie torenţială nu ţine toată după-amiaza”. Noroc!

— Pariez că spui acelaşi lucru tuturor femeilor.

— Nu sunt vestit pentru elocinţa mea, Vicky.

— Şi atunci, de ce-aş avea cuvinte de laudă la adresa ta?

— Mai am un citat din Lao-tzu care exprimă mai bine ceea ce vreau eu să spun: „Acela care veghează… învinge…”.

Steven ţinea în mâini ambele pahare; Vicky luă unul şi, după ce ciocniră, îl duse la buze şi sorbi cu înghiţituri mici.

— Oh, Dumnezeule, e delicios! Încet, plăcuta licoare i se strecură prin vine, colorându-i uşor obrajii. Oh, Cerule! Se simţea atât de fericită, curajoasă şi teribil de liberă. Să fi fost asta „o ploaie torenţială” inspirată de „Nori şi Ploaie”?

— Acum, cine pe cine seduce? Întrebă Steven şi râse. Desigur, „norii şi ploaia” ar trebui să înceapă încet şi să dureze mai mult decât o răpăială, nu crezi?

— Ar fi ideal.

— Şi dacă n-ar fi ideal, tu n-ai face-o?

— Crezi în sex perfect?

— Sigur că da.

— Şi cum o fi asta?

— Habar n-am, încă nu mi-a fost dat să întâlnesc aşa ceva. Tu ce crezi?

— E posibil atunci când amândoi vor acelaşi lucru, în acelaşi timp.

— Eşti foarte ciudată şi complicată, Vicky, zise Steven scuturându-şi capul îngândurat. Totul la tine este foarte serios. N-am dreptate?

— Foarte!

— De ce?

— Nu ştiu.

— Ba ştii foarte bine.

— Atunci ghiceşte. Ea se culcă pe pătură privind cerul şi trăgând cu putere aer în piept. În depărtare se auzeau valurile spărgându-se de stânci. Nu-i aşa că-i minunat?

— Vrei puţină muzică?

— Nu, vorbeşte-mi tu; îmi place să te ascult.

— Atenţie! Dacă ai provocat un băiat chinez la vorbă, el va aborda un singur subiect.

— Şi care este acela? Vicky întoarse spre el un chip surâzător şi îşi plimbă alene privirea pe frumoasa lui faţă.

— Mama lui.

— Mama lui?

— Da, era blondă ca tine.
— Spune-mi mai multe despre ea.
— Juca tenis, era foarte frumoasă, ca tine.
— Sunteţi apropiaţi?
— A murit când aveam cinci ani.
— De ce a murit?
— După spusele lui amah, de inimă rea.
— Tatăl tău a părăsit-o?
— Nu. Asta-i tot ce ştiu. Aşa îmi spunea bătrâna mea amah care a murit şi ea curând după mama. Cine ştie? Poate la mijloc o fi fost o poveste romantică? Steven căzu pe gânduri.
— Tristă poveste pentru un băieţel de cinci ani.
— A murit în Anglia, ceea ce mă face să cred că ea l-a părăsit pe tata, dar el nu-mi vorbeşte niciodată de ea. Poţi crede că fiorosul Două-Cărări Wong a jelit o femeie timp de treizeci şi cinci de ani? Şi acum mă întreb ce naiba s-o fi întâmplat?
— Am impresia că-ţi plângi singur de milă ca şi cum te-ai afla într-un moment de răscruce.
— Chiar şi un play-boy poate trece prin perioade de criză la jumătatea vieţii.
— Nu eşti chiar atât de derbedeu precum vrei să pari.
— Ei, Vicky, după mine, nu există nici o deosebire între chinezoaice şi gweipo. Cu cât o femeie e mai bună, cu atât tipul de lângă ea e mai rău şi în zadar încearcă ea să-l aducă pe calea cea bună. Ia-l aşa cum e şi nu-ţi irosi rezervele de compasiune.
— Şi dacă băiatul e mai bun decât crede el?
— Asta nu-i treaba ta.
— Nu mai vreau să te aud căinându-te.
— Ai fost vreodată căsătorită?
— Da.
— Pariez că el nu era derbedeul care pretindea că este.
— Nu era deloc derbedeu.

Vicky îşi întoarse faţa de la el simţindu-se mai mult jignită decât supărată. Un imens vas roşiatic de linie aparţinând flotei World Ocean ieşea din canalul Lamma; ea îi urmări cu ochii împăienjeniţi de lacrimi silueta dizgraţioasă.

— Şi ce n-a mers?

— Era doar… copleşit; cred că îl dominam prea mult. Oh, Doamne, nu ştiu. La fel s-a întâmplat şi cu ultimul meu prieten, niciunul dintre ei nu a fost destul de tare, asta-i sigur.

— Îmi pare rău că ţi-am răscolit amintirile. Poate m-am cam grăbit cu întrebările, dar îmi dau seama că noi doi ne simţim bine împreună, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Puţin somon?

Vicky se întoarse din nou către el, se propti într-un cot şi, fără să ştie de ce, îşi dădu seama că scăzuse în ochii lui.

— Ştii ce lucru ciudat s-a întâmplat cu fratele meu cel mic, Peter? De la moartea tatălui meu, el a evoluat în salturi şi cred că şi eu mă aflu în aceeaşi situaţie. Mă simt uneori atât de întoarsă pe dos, sfâşiată lăuntric, dar asta nu mă împiedică să mă bucur că sunt cu tine aici şi… atât de liberă.

Steven o mângâie uşor pe obraz. Ea se aştepta s-o sărute pe buze, dar nu o făcu, ci se mulţumi să-şi plimbe degetele pe chipul ei.

— Ce vrei, Steven?

— Văd că devii o ţintă mobilă, îi răspunse el.

— Ce vrei să spui?

— Începusem să fac curte unei fete drăgălaşe şi vesele şi ea se transformă sub ochii mei… într-un frumos Dragon Zburător… înfometat, liber şi plin de speranţe. O să prind şi eu aripi!

Privirile li se contopiră. În acel moment, amândoi erau frumoşi şi plini de speranţă, iar Vicky simţea că îi poate încredinţa întreaga sa viaţă.

George Ng, fostul comprador al întreprinderilor Mackintosh-Farquhar înainte de angajarea lui Vivian Loh, era chinez şi urmase studiile în Anglia. Vorbea o engleză de Oxford, purta costume de pe strada Jermyn, slujea ca diacon la Biserica Anglicană şi, sub paravanul unui Consiliu al Coroanei, desfăşura o activitate nebuloasă, cu ramificaţii în est. Biroul său din Districtul Central, despărţit de exterior prin ferestre triple, era atât de liniştit, încât Vicky se simţi tentată să tragă la o parte draperiile pentru a se convinge că Hong Kong-ul nu dispăruse între timp.

Cu faţa sa calmă gălbuie, Ng urmărea detaşat chipurile membrilor familiei Mackintosh, în timp ce aceştia luau loc pe scaune în faţa lui: Vicky, mama ei Sally, Peter, Mary Lee şi Fiona însoţită de cele două fetiţe. Dacă bătrânul mai păstra resentimente pentru pierderea postului său în cadrul întreprinderii sau dacă era supărat pentru că fiului lui nu i se mai permisese să continue legăturile tradiţionale dintre familia Ng şi Vajnica şi Atotputernica, ori dacă era mâhnit pentru dispariţia fostului său patron, nimic din toate acestea nu se putea citi pe chipul său. Dar când începu să vorbească, Vicky care-l cunoscuse întotdeauna ca pe unchiul Ng, crezu că desluşeşte o undă de satisfacţie pentru faptul că Duncan Mackintosh îl învestise cu această ultimă împuternicire.

— Bună dimineaţa tuturor! A fost dorinţa Tai-Pan-ului ca eu să rămân avocatul său personal şi de aceea voi da citire ultimului său testament. Veţi constata cu uşurare că, în ciuda dispariţiei sale premature, afacerile lui sunt în bună rânduială, întreprinderea Mackintosh-Farquhar fiind lăsată pe mâini bune. Conştient de dificultăţile perioadei pe care o traversăm Tai-Pan-ul s-a străduit să-şi ia toate măsurile de precauţie.

Vicky nu se aştepta la cine ştie ce surpriză, aşa încât începu să rătăcească cu gândurile la Steven Wong, la incandescenta amintire a picnicului de la Shek-O, la masajele lui Mary şi în final la durerile ei de cap care

aproape că dispăruseră. Vedea parcă aievea chipul lui Steven cu zâmbetul lui cuceritor şi imaginea acestuia era atât de vie, încât uneori un vag surâs îi flutura pe buze. Nu mai cunoscuse până acum un bărbat în compania căruia să se simtă atât de degajată. El îi anticipa în orice moment dispoziţia sufletească, deşi Vicky se deprinsese să-şi apere intimitatea. Era asemenea unui cal troian, gândea ea cu un surâs tainic, căruia îi permitea să pătrundă în interiorul fortăreţei ei.

George Ng începu să răsfoiască hârtiile din faţa lui.

— Daţi-mi voie să citesc ultimele dispoziţii ale lui Duncan Mackintosh, Tai-Pan-ul întreprinderilor Mackintosh-Farquhar: „Nepoatelor mele Millicent şi Melissa, mamei lor Fiona Mackintosh le las partea cuvenită primului meu născut Hugo şi beneficiile respective, dar nu şi controlul asupra părţii respective, aceasta rămânând în mâinile executorului meu testamentar.

Vicky o privi pe mama ei care arăta mai curând a stafie machiată exagerat, cu prea mult ruj pe pometii obrajilor şi cu cearcăne vineţii sub ochi; Sally privea plictisită. „Fiona şi fetele rămân în grija noului Tai-Pan… Fiului fostei mele soţii, Peter Mackintosh…

— Cum?

Peter, Mary şi Vicky se ridicară toţi deodată.

— Ce spune? Stai puţin, unchiule Ng, ce spune el acolo?

— Îmi pare rău, Peter, răspunse avocatul, el nu era tatăl tău.

— Dar cine este? Peter se întoarse perplex spre mama lui. Mary rămase cu gura căscată în formă de „O” perfect, privindu-l buimăcită pe Peter.

— Ticălosul, afurisit răzbunător! Sally ţâşni de pe scaunul ei şi furia ei crispă frumoasa ei faţă împietrită. Cu bărbia ridicată şi semeaţă arăta cu zece ani mai tânără.

— Cine este, mamă?

— Nu te necăji, Peter. O bună parte a MacF din testamentul lui blestemat este încă a mea. Îmi voi întocmi şi

eu testamentul şi atunci nu-ţi va mai trebui nimic de la el.

— Dar mamă, cine este?

— Nu-i nimic, zise ea, iar Vicky îşi dădu seama că mama ei îşi spusese ultimul ei cuvânt în legătură cu acest subiect.

— Nu te necăji, îl asigură Vicky pe Peter. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile; era consternată de cruzimea tatălui ei. De fiecare dată când era tentată să afirme că, în sfârşit, îl cunoaşte bine, apărea un nou şi groaznic secret. O privi pieziş pe Mary Lee, al cărei chip exprima deopotrivă derută şi mânie.

— Îl vom contesta, strigă Mary. Îl vom ataca!

Asta era tot ce le lipsea – un scandalos proces de succesiune în această perioadă tulbure. Multe întreprinderi chinezeşti s-au stins lent în vreme ce moştenitorii lor îşi disputau drepturile prin tribunale. Brusc, Vicky înţelese raţiunea deciziei adoptate de tatăl său. Peter avea să plătească pe vecie, dar în acest fel Duncan Mackintosh eliminase definitiv ameninţarea ce ar fi planat asupra MacF din partea clanului Lee. La urma urmei era o decizie de afaceri şi totodată un dar făcut ei. În această situaţie nu mai avea de luptat cu fratele său pentru conducerea MacF.

— Dacă-mi permiteţi să continui, spuse avocatul şi îşi drese glasul: „Lui Peter Mackintosh îi las o rentă anuală egală cu salariul său actual la firmă, care va creşte progresiv în funcţie de rata inflaţiei şi eforturile pe care le va depune…”

Deci mama ei avusese o legătură extraconjugală din care rezultase Peter şi acesta era motivul pentru care, în disperare de cauză, se apucase de băutură.

Era uluitor modul în care părinţii ei îşi ascunseseră nefericirea conjugală. Cât de mult îi va afecta pe ea şi pe Peter acest lucru? Doar Hugo fusese la şcoală, departe de casă, rămăsese nealterat şi normal. În acel moment jură în sinea ei că va face tot ce-i va sta în putinţă ca să crească copii fericiţi. Analiză imediat legământul ca pe o problemă de afaceri şi îşi dădu seama că mersese prea departe,

anticipând educaţia unor copii pe care încă nici nu-i avea. Oricum, se va gândi de două ori înainte să acţioneze şi se va strădui să mediteze mai profund asupra impactului pe care l-ar putea avea modul ei de viaţă asupra traiului copiilor. Dacă exista vreun element de fantezie în acest legământ, el avea să fie transpus în realitate. Dacă nu va avea propriii copii, va recurge la adopţiune, dar, oricum jurase că îşi va asuma răspunderea pentru viitorul acestor fiinţe neajutorate.

George Ng aşteptă stingerea primelor emoţii şi continuă lectura testamentului: „Controlul întreprinderilor Mackintosh-Farquhar şi toate bunurile – exceptând anumite cadouri destinate servitorilor loiali mie şi fostei mele soţii – le revin copiilor mei rămaşi în viaţă."

Vicky aruncă din nou priviri furioase, dar Peter şi mama ei erau încă sub imperiul primului şoc şi nu-l înregistrară pe cel de-al doilea. „Cadourile, continuă Ng pe un ton binevoitor, sunt generoase, dar netransmisibile". Le voi înşira mai târziu. În sfârşit, Duncan Mackintosh încheie: „Executorul meu testamentar îmi va îndeplini aceste ultime dorinţe: aceasta este fiica mea cea mai mare, Victoria".

— Tatăl tău a mai anexat o notă, Victoria, în care afirmă: „După 157 de ani, creierul Vajnicei şi Atotputernicei îl va constitui o femeie. Este rândul tău, Maiestate!"

Ng se ridică şi înmână testamentul lui Vicky cu tot ceremonialul.

— A fost scris de mână în sediul MacF. Felicitări! Dacă îţi pot fi de vreun folos, Tai-Pan, îţi stau la dispoziţie.

— Când l-a scris? Întrebă ea pe un ton dur.

— În ajunul Anului Nou, zise Ng, arătându-i data şi semnătura.

— Este pe deplin valabil?

— Şeful Executiv al Hong Kong-ului şi secretarul său au fost martori, răspunse George sec. Trebuia să fie cât mai solid întocmit pentru a nu putea fi atacat în vreun tribunal britanic sau chinez.

— Aş dori să stăm de vorbă, îi spuse Vicky, privind drept în ochii lui cafenii deschis. Acesta părea pe deplin satisfăcut.

— Am şi rezervat o masă la Eagle's Nest, folosind denumirea britanică a restaurantului.

În spatele ei se auzea vocea stridentă a mamei ei.

— Eu voi întârzia, îi spuse Vicky, mai întâi trebuie să stau de vorbă cu fratele meu.

— Refuz să mai scot o vorbă în biroul avocatului, spuse Sally Mackintosh indignată. Vă invit pe toţi la masă pe vas.

— E o idee excelentă, spuse Vicky. Fiona ia-ţi fetele şi pe Mary şi luaţi-o înainte împreună cu mama. Peter şi cu mine o să vă ajungem din urmă.

— Vin şi eu cu tine şi cu Peter, spuse Mary înţepată, şi toţi se îndreptară către uşă. Vicky o trase pe Mary deoparte.

— Ascultă Mary, trebuie să vorbesc neapărat cu Peter. Între patru ochi. Sunt foarte amărâtă, iar el cu atât mai mult.

— Să nu-ţi închipui că-l poţi convinge să accepte porcăria asta.

— Departe de mine gândul ăsta. Am probleme mult mai serioase pe cap, dar ca soră vreau să fiu alături de el într-un asemenea moment. Cred că are nevoie de mine.

— Mă voi ocupa eu de el, spuse Mary cu aroganţă.

— Ascultă, Mary, Peter este un alt om de când a murit tata şi nu vreau ca acest lucru să-i zdruncine echilibrul interior. Te rog, lasă-mă o jumătate de oră cu el. Nu va renunţa la nimic, îţi promit; ţi-l voi restitui după o jumătate de oră.

— Nu, spuse Mary categoric.

Vicky o privi fix în ochi timp de o secundă.

— Ai auzit testamentul. Să nu-ţi închipui că îl poţi ataca aşa cum ai ameninţat. Tot ce încerc eu să fac acum este să diminuez răul ce i s-a făcut lui Peter. Vreau ca tu şi Peter să lucraţi pentru întreprinderea mea, dar testamentul îmi dă şi dreptul să vă concediez pe amândoi. Nu mă forţaţi.

Spre surprinderea ei, prietena lui Peter capitulă imediat.

— Iartă-mă, Vicky, sunt prea mâhnită şi ştiu că n-am dreptul să stau între frate şi soră. Iartă-mă.

Îl găsi pe Peter stând cu spatele la o fereastră din holul clădirii în care se afla biroul lui George Ng.

— Peter, în primul rând, vreau să-ţi spun că am nevoie de tine să lucrezi pentru întreprindere; la fel şi de Mary, aşa încât, hai să pornim de la premisa că nu s-a schimbat nimic între noi. Vrei?

— Desigur.

— După părerea mea, tati n-a spus adevărul.

— Mama n-a susţinut că ar fi minţit.

— Cred că mama s-a simţit jignită.

— Vicky, te rog, măcar tu să nu mă minţi din dorinţa de a mă consola. Puţin îmi pasă, înţelegi?

Vicky îl ascultă calmă şi îl prinse de braţ, dar el se smuci.

— Ce pot face pentru tine, Peter?

— Asta nu intră în atribuţiile tale. Faptul că te-a făcut Tai-Pan nu înseamnă că ai devenit şi tu rea; el a dat dovadă de răutate.

— Nu pot crede că a făcut aşa ceva.

— Crezi că mama o să-mi mărturisească vreodată cine a fost tatăl meu?

— Nu cred…, dar dacă-mi va spune mie, ca de la femeie la femeie, promit că n-o să-ţi ascund adevărul.

— Asta e cea mai bună veste pe care am auzit-o azi. Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred…

— Ştii, Peter, tocmai spuneam zilele trecute cuiva că prin moartea lui, parcă ne-am eliberat.

— Eu sunt de două ori liber, râse Peter cu amărăciune.

— Pot conta pe tine?

— Pentru ce?

— Contez cu adevărat pe tine şi pe Mary. Vreau să ne extindem în Taiwan şi provincia Fukien. Trebuie să refacem legăturile cu China. Crezi că vei putea, sau vrei să-ţi iei puţin răgaz, deşi, sinceră să fiu, acum am nevoie de voi.

Peter respiră adânc, se întoarse spre fereastră şi privi la freamătul străzii. Când fu în stare să vorbească, Vicky descoperi că acesta avea şi alte probleme, în afară de cea legată de testamentul tatălui ei.

— Te bazezi pe Mary?

— Pe tine şi pe ea, pe amândoi; sunteţi parteneri efectivi la birou. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu cum să încep.

— Cu începutul.

— Mary este cât se poate de chinezoaică. Ea exagerează din dorinţa de a face altora pe plac şi promite lucruri peste puterile ei.

— Ca de pildă? Întrebă Vicky şi Peter ezită. Hai, spune, îl încurajă ea.

— Ei bine… vezi, aici în Hong Kong sunt mulţi Lee şi încă şi mai mulţi dincolo de Nan-Yang. Vicky îl asculta cu atenţie, aprobându-l din cap. Sud-estul Asiei era împânzit de numele Lee, acesta fiind unul dintre cele mai răspândite în sudul Chinei, mai cu seamă ca varietate a pronunţiei: Lee, Lie, Li. Nu toţi sunt bogaţi şi puternici, la fel cum nu toţi veteranii komintangişti aveau neapărat gradul de general. Astfel, ramura familiei lui Mary nu era chiar atât de puternică pe cât se credea. Ai fost vreodată la Mong-Kok?

Vicky răspunse afirmativ. Suburbiile Mong Kok din nordul Kowloon-ului erau cea mai aglomerată zonă de pe suprafaţa pământului, cu o populaţie chineză extrem de densă.

— Ei încă mai arborează steagul lui Chiang Kai-shek pe jumătate de catarg, un adevărat bastion al aripii drepte a proletariatului. Cu toate acestea, sunt nişte pârliţi de refugiaţi care trudesc din greu.

— De aici provine şi Mary?

— Poate, nici eu nu ştiu prea bine. Ea e… ştiu că n-ai să mă crezi, dar ea parcă trăieşte într-o lume de fantasme. Această faţadă – şi nu cred că este numai faţadă – ascunde multe… te face să crezi…

— Dar vorbeşte atât de frumos, atât de ales, este una dintre puţinele femei care ar putea rivaliza cu Vivian Loh.

— Dar nu totul la ea e fantezie. Am aflat că a studiat la universitatea din Hong Kong şi se pare că a fost foarte bună, dar…

— Nu cred că te înţeleg prea bine.

— Ceea ce vreau să-ţi spun e că nu ştiu unde s-a născut logodnica mea sau cine sunt adevăraţii ei părinţi. Ştiu că există o liotă de unchi, mătuşi şi bunici, dar de fapt nu i-am cunoscut niciodată părinţii.

— Te miră?

— Nu chiar. Chinezii sunt atât de răspândiţi, e ceva normal. Dar ceea ce mă miră este că o dată îmi spune că părinţii ei trăiesc la Los Angeles, altădată că sunt stabiliţi la Seattle şi într-o altă zi la Sydney. Cred că, în definitiv, nici nu prea contează. Ea se consideră o femeie de afaceri pricepută.

— Sigur că este.

— Şi foarte ambiţioasă.

— Peter, te iubeşte?

— Se află mereu alături de mine când am cea mai mare nevoie de ea, şi Peter începu să bolborosească ceva nedesluşit.

— Dar asta sună destul de bine pentru un bărbat, nu-i aşa? Vicky îi luă mâna într-ale sale; el tremura, dar la atingerea ei se calmă.

— Crezi?

— Da, aşa cred.

— Desigur, şi poate când ne vom duce în Taiwan şi provincia Fukien vom descoperi o reţea mai modestă decât ne-am aştepta.

— Ne vom constitui propria noastră reţea. Sper că acolo ea nu are duşmani.

— Oh, nu, dar acolo ei nu o prea ştiu în calitate de „vechi prieten”.

— Ascultă, îmi pare bine că mi-ai spus toate astea, Peter. N-aş vrea să avansez nici un fel de presupuneri, dar cred că nu e cazul să te îngrijorezi prea mult din cauza asta, chiar dacă priveşti problema la rece. La urma urmei, ea este logodită cu fiul unui Tai-Pan britanic. Am primit rapoarte foarte bine întocmite, concise, telefoane clare şi am constatat că-i merge mintea foarte bine... Te-ai gândit să aveţi copii când vă veţi căsători?

— Ea spune că nu poate avea.

— Când ai aflat asta?

— Mai de mult.

— Oh, Peter, îmi pare rău.

— Da, dar aici e necazul: într-o zi am găsit la ea un prezervativ.

— Oh! Vicky îl cuprinse pe după umeri; el tremura din nou. Mă întreb acum cât de profundă e această lume de fantasme în care pare că trăieşte.

— Nu mai ştiu, nu ştiu nimic.

Vicky ezită să-i răspundă sau să mai facă vreun comentariu. Aici se mai ridica o problemă, dar îi displăcea să-l mai amărască în plus pe Peter. La urma urmei, Mary ocupa cu Peter un loc foarte aproape de miezul problemelor în MacF. Existau puţine secrete în cadrul executivului, în afară de acela pe care Vicky îl păstra în profunzimea sufletului său.

— Unde ai găsit prezervativul, Peter?

— În poşeta ei.

— Oh, Peter, îmi pare foarte rău.

— O iubesc atât de mult, dar nu ştiu dacă mai pot suporta şi asta.

— Ai discutat cu ea?

— Încă nu, admise Peter.

— Pot să-ţi dau un sfat în calitate de soră?

— Doamne, sigur că vreau.

— Să nu discuţi nimic cu ea până nu-ţi faci un plan.

Eagle Nest era un superb restaurant chinezesc în incinta hotelului american Hilton. Unchiul Ng aştepta la o masă lângă fereastră când îşi făcu apariţia Vicky. Din cauza luminii orbitoare de afară se aşează cu spatele la fereastră.

El se ridică surâzând, vădit satisfăcut de rolul de director de scenă în care se desfăşura drama regizată de tatăl ei.

— Sper că nu te deranjează că n-am vrut să purtăm discuţia la clubul meu.

— Nu văd cine ar avea ceva împotriva dumitale, unchiule… Ce naiba ne-a făcut tata?

— Bei ceva? O întrebă Ng, ocolind răspunsul.

— Pellegrino.

— Şi ceai verde, spuse el chelnerului.

— Mă întrebam ce a fost în capul lui când a făcut asta? Reluă Vicky ideea.

— Scuză-mă o clipă până dau comanda. Se angajă într-o discuţie în cantoneză cu şeful de sală, în legătură cu aperitivele, apoi se întoarse către Vicky. La care parte din testament te referi?

— La naiba, ştii prea bine la ce parte mă refer; în afară de cazul în care n-ai de gând să declari în faţa tribunalului că testamentul tatălui meu mai cuprinde şi o anexă bătută la maşină.

— Din păcate, nu.

— Copii?

— Da, copii.

Vicky îşi simţea inima bătând să-i spargă pieptul. Undeva, în Hong Kong, exista un urmaş rezultat din prima legătură a tatălui ei, legătură care pusese în pericol continuarea convieţuirii cu Sally. Era o persoană cunoscută ei sau una străină? Un bastard cu care va fi obligată prin testament să împartă MacF. Putea fi vreun coleg de şcoală, un prieten sau o persoană total străină…

— Cine este? Noi îl cunoaştem?

— Ea încă nu s-a născut.

— Cum? Copilul lui Vivian?

— Da, e încă în faza de embrion, zâmbi unchiul Ng. Mai durează trei sau patru luni. E posibil ca micul bastard să vadă lumina zilei cu ocazia Răsturnării.

— Oh, la dracu… stai! De unde ştii că este o ea?

— Prin amniocenteză.

Vicky începu să se agite în scaunul ei. Elegantul restaurant să legăna în faţa ochilor ei.

— Sigur că este al lui, zâmbi Ng cu indulgenţă. Vicky pufni furioasă, apoi înghiţi puţină apă gazoasă. Eu am mai puţine motive decât tine să o simpatizez, draga mea, dar Vivian e o fată de modă veche. Nu există nici o şansă să nu fie al lui.

— Eşti sigur de teste?

— Absolut sigur. Bineînţeles, putem cere teste suplimentare, dar asta nu ar fi o cale prea amabilă de a stabili o relaţie cu ea.

— Relaţia noastră, vrei să spui. Ea va avea pretenţia să-mi devină parteneră, nu-i aşa? Cu alte cuvinte, ea tutelează copilul tatălui meu.

— Numai până când mica ta surioară va atinge vârsta majoratului.

— Sora mea? Oh, Dumnezeule mare, desigur.

— Tutorele surorii tale. Vivian este sau va fi mama şi tutorele surorii tale vitrege şi co-Tai-Pan la Mackintosh-Farquhar. Graţie tatălui tău veţi fi o familie foarte unită, sau cam aşa ceva, sau… deloc.

— Tutore? Va trebui să am de-a face cu ea vreo douăzeci şi unu de ani. Doamne! De ce ne-a făcut una ca asta?

George scutură din umeri.

— Probabil că îl preocupa soarta lui Vivian şi avea o răspundere faţă de copil.

— Dar nu trebuia să le dea jumătate din rahatul ăsta de întreprindere, iartă-mi limbajul, unchiule Ng, dar sunt foarte supărată.

— Îţi aminteşti ce spunea mama ta, că orice mişcare pe care o făcea tatăl tău nu era altceva decât o afacere.

— Da, până când a început să-i fileze lampa.

— Nu „i-a filat lampa” niciodată. Pur şi simplu s-a îndrăgostit, dar a ştiut întotdeauna ce face.

— Da, uită-te la mine ce mi-a făcut cu afurisitul ăsta de testament.

— Indiferent dacă-ţi place sau nu a fost o hotărâre de afaceri.

— Da, acum văd că nu a avut încredere să mă lase să conduc singură MacF. Mă forţează să-mi iau un afurisit de partener chinez.

George Ng începu să râdă pentru a-şi ascunde indignarea şi continuă cu calm:

— Timp de 157 de ani, voi aţi avut compradori chinezi şi nu cred că împreună au făcut o treabă tocmai rea, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, unchiule, n-am vrut să spun asta.

— Ba da, chiar dacă nu recunoşti, în realitate asta ai avut de gând să spui… Bine, bine, nu-i nimic, în fond ştiu că nu eşti rea, Victoria. Eşti încă tânără şi prea impulsivă uneori, dar ironia soartei a făcut ca tatăl tău să fie singurul care a intuit că a sosit vremea schimbărilor, dacă MacF vrea să supravieţuiască în – şi aici făcu o pauză pentru a-şi alege cuvântul potrivit şi surâse satisfăcut când îl găsi – noul nostru mediu.

— Nu pot s-o sufăr pe femeia asta şi îmi dau seama că nici ea nu mă agreează, spuse Vicky lăsând impresia că nu-i ascultase pledoaria.

— Dar testamentul tatălui tău nu-ţi cere să vă iubiţi, răspunse el cu ironie, fără să-şi ascundă mica lui satisfacţie, ci doar să împărţiţi compania Mackintosh-Farquhar.

— Nu înainte de naşterea copilului, spuse Vicky scuturându-şi viguros capul.

— Te-aş sfătui ca până atunci să cazi la pace cu ea.

— Ea nu vrea pace.

— Nu anticipa, surâse Ng. Ah, uite că ne-au adus mâncarea.

— Permite-mi, unchiule Ng, spuse Vicky mieros, alegând cu beţişoarele şi punându-i în farfurie cel mai mare şi mai

suculent crevete. Unchiul Ng zâmbi ironic. Conform tradiţiei chinezeşti, dacă de Anul Nou tratai un angajat ca pe un membru al familiei, oferindu-i tot ce e mai bun, asta însemna că te lipseşti de serviciile lui în anul viitor.

— Vrei să-ţi ucizi mesagerul?

— Este o hotărâre de afaceri, unchiule, îi explică Vicky, formalizându-se în mod deliberat. Cum aş putea să mai am încredere într-un avocat căruia îi face atâta plăcere nenorocirea mea.

La sfârşitul mesei lor tăcute, el întrebă:

— N-ai vrea să-ţi aranjez o întâlnire cu Vivian Loh? Poate mă mai reabilitez în ochii tăi ajutându-te într-un fel.

În ciuda situaţiei dezastruoase, gândurile îi zburau din nou la Steven Wong, dar în loc să o distragă de la problemele sale arzătoare, Steven părea că o ajută să se concentreze asupra esenţialului.

— Treci la subiect, unchiule Ng.

— Excelent. Se aplecă spre ea, vrând să se facă mai bine înţeles. Mai întâi trebuie să vezi dacă eşti în stare să-i vorbeşti.

— Da, dar mai e o problemă: am concediat-o şi, din câte mi s-a spus a plecat la Toronto, la mama ei.

— Nu cred că definitiv.

— Ar fi fost prea frumos să fie adevărat. Nu are viză canadiană. Ştie de testament?

— Cred că tatăl tău i-a dat şi ei o copie.

Vicky îşi aminti de observaţia lui Vivian: „nu e chiar aşa de simplu”. Fără îndoială că ştie. Poate dau de Alfred Ching şi îl rog pe el să vorbească cu ea.

— O abordare personală ar fi un început excelent. Trebuie să porneşti cu dreptul.

— Desigur. Vicky îşi luă poşeta. Mulţumesc pentru dejun, unchiule Ng, cred că ţi-a făcut plăcere…

— Mai rămâi, te rog.

Vicky se aşează din nou pe scaun. Ng părea foarte grav.

— Acum ce mai e? Nu cumva o să-mi spui că în realitate mama e mătuşa mea sau cam aşa ceva? Ng nu păru că gustă gluma.

— Ştii că McGlyn şi Kerry au fost scoşi la licitaţie.

— Îi ştiu de când lumea. I-a cumpărat în sfârşit cineva? McGlyn & Kerry deţinea un vechi lanţ de firme comerciale axate pe relaţia Australia încă de la semnarea Declaraţiei Comune. Cine i-a cumpărat?

— Sir John.

— Aşa? Dacă nu le-a pus gheara în gât şi dacă nu-i poate fura, îi cumpără.

— A investit o groază de bani pentru a-şi extinde reţeaua comercială în China. A mai cumpărat câteva întreprinderi chineze mai mici cu legături excelente în Beijing, Shanghai şi Canton în ideea de a crea un trust. Evident, şi-a propus să schimbe identitatea firmei McGlyn & Kerry.

— Şi ce legătură are asta cu Mackintosh-Farquhar, în afară de faptul că şi noi ne extindem în China?

— Sir John vrea să angajeze un director general.

— Aşa?

— McGlyn & Kerry sunt hotărâţi să devină o întreprindere principală anglo-chineză.

— O întreprindere principală chino-engleză, îl corectă Vicky, cu condiţia să găsească directorul competent capabil să facă operaţia de unificare.

— Exact.

— Dar tot nu înţeleg de ce-mi spui mie toate astea?

— Sir John vrea să ştie dacă te-ar interesa postul.

— Ce? Două-Cărări Wong vrea să mă angajeze, pe mine să conduc McGlyn & Kerry? George Ng dădu afirmativ din cap.

— Şi cu MacF cum rămâne?

— E dispus să-ţi facă o ofertă de fuzionare extrem de generoasă. Stupefiată, Vicky se rezemă de speteaza scaunului.

— Stai puţin, de fapt ce urmăreşte, unchiule Ng? Vrea ca eu să scot la lumină McGlyn & Kerry sau are de gând să distrugă MacF?

Dar nu era niciuna, nici alta. Două-Cărări Wong se temea că tatăl ei deţinuse şi alte dovezi în afara celor scufundate o dată cu Mandalay, pe care, eventual i le lăsase ei în păstrare.

— Nu e omul care să risipească banii pentru distrugerea unei companii rivale. Un conglomerat de întreprinderi ar constitui o forţă demnă de luat în seamă.

— Ăsta e sfatul dumitale? Întrebă Vicky, presupunând că Două-Cărări Wong îl plătise bine pe fostul comprador al tatălui ei ca să faciliteze uzurparea MacF.

— N-am de dat nici un sfat, se grăbi să răspundă Ng, nu fac decât să-ţi transmit mesajul.

— Asta înseamnă mituire, murmură ea.

— Ce-ai spus?

— Am spus că încearcă să mă suprime. În realitate însă, ea ştia foarte bine ce urmăreşte Două-Cărări Wong. Da, ar fi fost foarte satisfăcut la gândul că numele Mackintosh-Farquhar va dispărea o dată cu flamura britanică. Era, într-adevăr, o încercare de mituire pentru a-i închide gura.

Mai întâi îl trimisese pe fiul său să-i dea târcoale şi să tatoneze terenul; acum încerca s-o cumpere oferindu-i un post de director general, dar Vicky nu avea de gând să rămână pasivă, în aşteptarea următoarei lui mişcări diabolice. Probele tatălui ei contra lui Două-Cărări Wong puteau foarte bine să stea acolo unde erau; numai simplul gând că deţinea o armă care de fapt îl ucisese pe tatăl său, îi făcea rău.

— Vreau să-mi închiriezi o casetă-seif.

— Victoria, dar asta o poate face secretara ta, răspunse Ng, contrariat de schimbarea bruscă a subiectului.

— Aş vrea să-mi închiriezi un seif la cea mai sigură bancă pe care o cunoşti şi să mi-o facturezi atât prin computer, cât şi poştal, şi după ce ai făcut acest lucru te rog să-mi trimiţi o

scrisoare de confirmare. De asemenea, vreau să-mi trimiţi scrisorile de confirmare ale băncii prin fax şi prin poştă.

— Victoria, dar nu poţi avea încredere în fax şi bârfele secretarelor. Rişti ca acesta să devină cel mai cunoscut seif secret din Asia.

— Atunci te rog să redactezi o scrisoare în numele meu, prin care să te angajezi s-o deschizi dacă mor.

— N-ai vrea să-l angajăm şi pe Raymond Chow să facă un film publicitar? Asta în cazul în care cineva din Colonie n-ar afla de faptul că ai închiriat un seif.

— Fă-o repede şi când eşti gata, trimite-mi o maşină blindată să ridice nişte pachete.

— Ce conţin pachetele?

— Un secret.

— Ascuns în cel mai renumit seif din Colonie?

— Sper că ai înţeles mesajul, domnule consilier Ng. De fapt, ar fi trebuit să închiriezi mai multe seifuri la bănci diferite. Ng începu să se scarpine în cap.

— Precum spui, Tai-Pan…

Lasă-l pe Două-Cărări Wong să-şi stoarcă creierii cu conţinutul acestor pachete, umplute cu ziare.

— Referitor la cealaltă problemă, ce să-i spun lui Sir John?

— Crezi că e cazul să-i duci un răspuns?

— Dacă doreşti, i-aş putea transmite un mesaj din partea ta.

— Atunci spune-i că „tigrii nu cresc câini”.

Alfred Ching zbură cu avionul de la Vancouver în cea de-a doua zi a Anului Nou chinezesc, Hoi Nien, „Deschiderea Anului Nou”, pentru a se întâlni cu Vicky, aşa cum promisese, la petrecerea familială organizată la restaurantul părinţilor lui. Mai întâi se oprise la MacF House, pentru a o pune la curent în legătură cu evoluţia proiectului Emigranţii-Expatriaţi. În Canada el îi abordase pe agenţii specializaţi în recrutarea personalului chinez calificat şi avusese discuţii cu grupările de afacerişti din Vancouver şi Toronto. Vicky inventariase noi apartamente

disponibile, care aveau să fie date în folosinţă de Departamentul de Construcţii MacF, în timp util. Au dat mâna ca parteneri şi au pornit la petrecere.

Grădina Orhideelor era înţesată cu clienţi, însă în sala principală, câteva mese rotunde enorme fuseseră rezervate familiei Ching. Cu ani în urmă, Vicky mai luase masa aici cu o serie de veri, surori vitrege, unchi şi bătrâni venerabili, dar în tot acest răstimp aranjamentul scaunelor se schimbase prea puţin, în ciuda faptului că Alfred se întorcea acasă încununat cu laurii bogăţiei. Ei se aşezară acolo unde mai stătuseră şi altădată, printre cei de seama lor, urmăriţi de privirile curioase aţintite, mai puţin asupra părului ei blond care, ca şi în trecut, le era indiferent, cât mai ales asupra lui Alfred, al cărui succes le trezea cel mai înalt respect.

Aşa cum afirmaseră şi părinţii lui în interviul acordat reporterului TV, viaţa merge înainte, poate mai bună, poate mai sigură, dar nici o schimbare nu durează o veşnicie, iar familia şi clanul sunt mult mai importante decât un succes de moment. Alfred părea nepăsător la toate acestea, puţin distrat sau poate obosit din cauza decalajului de fus orar.

Uneori, când Vicky observa privirea insistentă a unui membru al familiei, se străduia să ghicească ce se ascunde îndărătul acelor ochi insondabili, întrebându-se totodată dacă îi blamează pe britanici pentru că îi abandonaseră Chinei comuniste de unde fugiseră. Probabil că erau foarte speriaţi la gândul Răsturnării, dar asta nu-i împiedica să petreacă laolaltă, şi Vicky aproape că încercă un sentiment de invidie faţă de unitatea familiei Ching.

Noaptea trecută ea o luase pe Fiona şi pe fete la banchetul tradiţional de Anul Nou, la hotelul „Mandarin”. Chip plecase în Filipine pentru a-şi cumpăra o goeletă relativ ieftină, în speranţa că se va retrage undeva în străinătate, iar Peter petrecea cu clanul Lee. Nefiind nici un bărbat la masa lor, aceasta se transformă într-o reuniune de familie iar când Melissa întrebă unde vor petrece viitorul An Nou chinezesc,

nici Vicky şi nici Fiona nu fuseseră în stare să-i dea un răspuns.

Din punctul de vedere al lui Vicky, cel mai neplăcut aspect al acelei seri mohorâte era faptul că mama le ceruse să vină mai întâi la ea pe vas, la un pahar, căci după aceea, mai mult ca sigur că se vor întrista atât de tare, încât nu le va mai arde să iasă la un restaurant. Vicky stătuse cu ea un timp, dar după câteva pahare biata Sally aţipi murmurând că totul era pierdut.

Prin contrast, familia Ching era numeroasă şi plină de viaţă. Restaurantul lor fusese împodobit festiv cu lampioane şi felinare roşii. Cete de copii se zbenguiau sub privirile zâmbitoare şi afectuoase ale adulţilor care îi îmbiau cu mostre din fiecare preparat nou. Prin fereastră, Vicky auzea pocnitorile trase pe stradă, în vreme ce în interior lumea deborda de veselie, adresându-şi urarea tradiţională Kung Hay Fat Choi!

— Îţi place sau nu-ţi place? Strigă Alfred pe deasupra vacarmului general.

— Da, îmi place, îi răspunse Vicky pe acelaşi ton, simţindu-se cu adevărat bine, deşi un gând fugar tot îi mai zbura către Steven. Grozave preparate, spune-i mamei tale să-mi trimită în portbagaj câte puţin din cele mai gustoase bucate ale casei. Meniul era prezentat sub denumiri sofisticate, alese special cu ocazia sărbătorilor. Astfel, găina era supranumită „phoenix”, scoicile „splendoare”, ciupercile „ocazie rară”.

— Kung Hay Fat Choi! Îţi doresc să devii bogată, Vicky.

— Şi tu la fel, Alfred. Avem toate şansele dacă ne ţinem de proiectul Emigranţii-Expatriaţi.

— Mă tem că trebuie să te conduc devreme acasă. Plec la New York.

— Dar de-abia ai venit de acolo, spuse ea dezamăgită. Alungându-l pe Steven din minte pentru moment, ea se bucura din plin de compania lui Alfred. Era cât pe-aci să te iert că m-ai abandonat la spital.

— Îmi pare nespus de rău, dar am o întâlnire programată cu câţiva bancheri.

Vicky îşi dădu imediat seama ce tur de forţă făcuse Alfred.

— Alfred?

— Ce?

— Ai venit azi după-amiază de la Vancouver şi acum pleci la New York?

— Exact, via Londra.

— Şi de ce n-ai zburat de la Vancouver la New York?

— Pentru că aveam întâlnire cu tine.

— Faci ocolul lumii în treizeci de ore pentru o întâlnire?

— Nu e o întâlnire oarecare, spuse Alfred pe un ton insinuant.

Vicky se simţi copleşită. Era o surpriză la care nu s-ar fi aşteptat, îşi zise ea, şi în clipa următoare îşi reproşă că fusese pe punctul să contramandeze întâlnirea lor în favoarea lui Steven.

— Bine, trebuie să fii obosit. Mergem?

Îşi luară rămas bun de la părinţii lui Alfred şi de la bătrânii familiei Ching, strecurându-se prin gloata veselă care mişuna pe străzi până la feribotul Star. Pentru a scăpa de zgomotul asurzitor al pocnitorilor se văzură nevoiţi s-o ia la fugă pe anumite porţiuni. Familii întregi forfoteau în lumina neonului, iar copiii se zbenguiau sărind gălăgioşi peste mormanele de pocnitori arse. Alfred îi cumpără un bucheţel de flori artificiale cu panglici colorate pe care îl aruncă în flăcări ca ofrandă aducătoare de noroc în Noul An.

— Un An Nou fericit al Boului!

— Aş dori ca 1997 să fie un an aducător de siguranţă şi speranţă, mai bun decât cel al Boului, ca de pildă Anul Dragonului.

— Anul Dragonului se termină de obicei dezastruos: cutremure, grindină, invazie de lăcuste.

— Revoluţii.

— Războaie civile.

Când ajunseră la feribot admirară imaginea oraşului oglindită în apă. Într-un târziu, Alfred o cuprinse într-o îmbrăţişare tandră. Vântul era rece şi ea se ghemui la pieptul lui, încântată de căldura pe care o emana corpul lui. El ştiuse întotdeauna cum, unde şi când să se apropie de ea. Era tentată să-i atingă cu buzele pielea gâtului sau să-l cuprindă cu braţele, aşa cum obişnuia cu ani în urmă. Se opri însă, fiind conştientă că n-ar fi cinstit să-l stârnească. Dar Alfred păru că-i ghiceşte gândul fiindcă în clipa următoare mâna lui începu să-i exploreze cu gingăşie pielea ce se oferea supusă mângâierilor. Înăbuşindu-şi un fior, Vicky se smulse din îmbrăţişare.

— Ai întâlnit-o pe Vivian Loh în Canada? Întrebă ea în şoaptă.

— Am aflat că este la Toronto.

— Ai intenţia să mergi acolo?

— S-ar putea, depinde cât o să stau la New York. Trebuie să reiau discuţiile asupra câtorva probleme legate de proiectul Emigranţii-Expatriaţi.

— N-ai vrea să-mi faci un serviciu şi să o contactezi?

Faţa lui Alfred se înăspri, lăţindu-se într-un rânjet care îi puse în evidenţă albeaţa strălucitoare a dinţilor.

— Drept cine mă iei, Vicky?

— Vreau să-i transmiţi dorinţa mea de a sta puţin de vorbă la întoarcerea ei în Hong Kong.

— Despre ce?

— Ştie ea despre ce e vorba, dar vreau să fie o discuţie amicală. Alfred, poţi face asta pentru mine? Ca de la prieten la prieten. Spune-i…

— Ce să-i spun?

— Că vreau să stau de vorbă.

— Asta sună într-adevăr foarte prietenos. Ce-ar fi să-i pun o piedică.

— Alfred, fii te rog serios. Găseşte tu ceva, o formulă cât mai potrivită, astfel ca ea să înţeleagă.

— Şi pe urmă să-mi pună ea piedică?

— Alfred, pentru numele lui Dumnezeu!

— OK, OK, am să văd dacă n-o să-mi stâlcesc limba în cantoneză.

— Îţi rămân recunoscătoare. Îţi mulţumesc, Alfred.

La terminalul feribotului găsiră un taxi şi porniră mână în mână până când ajunseră la Peak House. El reţinu taxiul, o conduse până la uşă şi îşi exprimă regretul de a nu putea accepta invitaţia ei la un pahar.

— Am petrecut excepţional, m-am simţit formidabil. Data viitoare când vei mai face înconjurul lumii voi fi a ta cu trup şi suflet.

O sărută cu afecţiune pe obraz, apoi mai zăbovi puţin cu buzele pe catifeaua gâtului ei, şoptindu-i ceva nedesluşit la ureche, şi cuprinsă de o dorinţă năvalnică, ea era pe punctul să-l roage să ia următorul avion, dar înainte de a trece la fapte, Alfred puse capăt jocului cu un sărut amical pe vârful nasului şi se uită îngrijorat la ceas.

— Lăsăm pentru una din zilele următoare, Vicky, cât mai curând… promit!

— Când?

— După ce dau lovitura, sau poate tu… noapte bună. A fost grozav că ne-am putut întâlni, adăugă el cu un surâs enigmatic.

— Când te întorci acasă?

— Cât mai curând.

— Alfred!

— Cee?

— Pot să-ţi spun ceva? Îşi ascunse faţa la pieptul lui pentru a nu fi obligată să-l privească în ochi. Îmi pare sincer rău pentru ce ţi-am făcut.

— Ce mi-ai făcut?

— Ştii ce vreau să spun… atunci când ţi-am dat de înţeles că mă voi căsători cu tine… ştii când…, dar Alfred se comportă foarte chinezeşte şi râse pentru a-şi ascunde stânjeneala.

— Nu-i nici o problemă, Vicky, vorbesc serios. Mai râse puţin, apoi deveni serios şi în sfârşit o privi în ochi. Nu-i nimic, asta a fost demult, s-a terminat.

— Ştii că nu trece zi de la Dumnezeu să nu mă simt vinovată că te-am purtat cu vorba atât timp şi poate ai crezut că sunt obtuză.

— În nici un caz obtuză, mai degrabă te-ai folosit de această trăsătură pentru a mă ţine la distanţă. Lucrurile s-au schimbat. Priveşte-i pe Peter şi pe Mary Lee, gândeşte-te la tatăl tău şi Vivian. Sigur că m-a durut, dar poate nu a contat atât de mult asta cât faptul că am pierdut ceva ce am fi putut avea. Aşa s-a întâmplat întotdeauna cu mine. O cuprinse pe după umeri şi o sărută pătimaş. Ei, dar uite că suntem încă tineri, doar nu avem optzeci de ani! O s-o scoatem noi la capăt cumva.

— Nu voiam neapărat s-o luăm de la capăt, am vrut doar să ştii că mă simt vinovată pentru ce-a fost.

— Atunci, pe curând, zise Alfred aruncându-i o ultimă privire încărcată de semnificaţii.

Fiona şi fetele nu erau în hol şi tocmai se pregătea să urce în camera ei când auzi o bătaie în uşa de la intrare. Se grăbi să deschidă, bucuroasă că Alfred se răzgândise să mai plece şi preferase să bea cu ea un pahar, când cuprinsă de o vie emoţie, îl descoperi în prag pe Steven Wong, surâzător şi încărcat cu un braţ de flori de cais.

— Steven! Tocmai acum am intrat.

— Ştiu, am aşteptat în stradă în dosul boscheţilor tăi.

— Cum de ai ştiut că mă întorc devreme acasă?

— Fiul lui Două-Cărări Wong este atotştiutor.

— Oh, iarăşi! Eşti cam prea sigur pe tine. Cum de ai ştiut că Alfred nu va rămâne?

— Cunosc o fată la Cathay Air; am sunat-o să întreb dacă Alfred s-a întors la timp pentru întâlnirea voastră şi, spre ghinionul meu am aflat că venise; dar fata aceea mi-a spus că Alfred făcuse o nouă rezervare pentru seara această

Londra – New York. Le-am pus cap la cap şi am aşteptat în tufişuri. Vrei să ieşim?

Vicky ezită un moment; pe de-o parte ar fi vrut să iasă cu Steven, dar pe de alta, se simţea vinovată faţă de Alfred, cu care petrecuse clipe atât de plăcute.

— Unde?

— Te duc la Canton Club.

— În fieful Triadei?

— O să le rup gura gangsterilor când o să apar la braţ cu o blondă trăsnet.

— Nu sunt sigură că aş vrea să stau în compania unor astfel de indivizi.

— Hei, nu uita că stai deja alături de Cărare-Barată Wong.

— Şi crezi că sunt în siguranţă?

— Cu cine? Cu mine sau cu ei?

— Cu Triada.

— Nu-ţi face griji din cauza lor; cu mine eşti în siguranţă. Ai putea să-ţi pui o blană din alea mortale.

— Cred că prefer un şal. Mă întorc imediat. Ea se întoarse cu un şal roşu din mătase, murmurând mai mult pentru sine: tata m-ar fi omorât; îi ura pe bandiţii ăştia, socotindu-i drojdia societăţii.

— Tatăl tău era un tip deştept.

Când ajunseră în şosea, Steven fluieră şi îndată apăru un Rolls-Royce roşu, cu un şofer chinez mai vârstnic. Aparţine tatălui meu, spuse Steven. Maşina purta faimoasa şi vanitoasa emblemă a lui Două-Cărări Wong „1997” pe care se spunea că plătise suma de cinci milioane de dolari la o licitaţie guvernamentală, convins fiind că achiziţionase un „număr norocos”. De îndată ce maşina se puse în mişcare, Steven îi oferi o cupă de şampanie.

— Cum de nu eşti cu familia la banchetul de Hoi Nien?

— Am vreo optzeci şi şapte de fraţi şi surori mai mici care activează în Compania World Oceans. Îi spuse acest lucru crezând că Vicky cunoştea câte ceva despre fraţii şi surorile sale vitrege de la nenumăratele neveste ale lui Două-Cărări

Wong. Eu sunt singurul vagabond şi ştiu că ei se distrează mai bine în lipsa mea, după cum şi eu mă simt mai bine departe de ei.

— Şi tatăl tău ce spune?

— Se descurcă el.

— Ştii că mi-a oferit un post, spuse ea la întâmplare, aşteptând să vadă reacţia lui.

— Nu-l accepta.

— De ce nu?

— N-ai nici un viitor acolo, cu atâta puştime înaintea ta.

Vicky aşteptă în zadar un comentariu din partea lui în afara acestui avertisment laconic.

— Nu ţi se pare ciudat că mi-a oferit un post?

— Nu, deloc. Mi-am imaginat că are el ceva în vedere când mi-a spus să te urmăresc. Asta face tot timpul – cumpără oameni în dreapta şi în stânga. Probabil că speră să înghită MacF, să reţină ce-i place şi să arunce restul, inclusiv pe tine.

— Desigur, nu-şi imaginează că o să permit asta.

— Nu-i plac rămăşiţele, resturile. Britanicii se pregătesc de plecare şi el se gândeşte să păstreze ce i se pare că merită.

— Dar noi nu plecăm!

Steven privi paharul în zare.

— Hai să facem un pact, Vicky: nu-mi mai vorbi despre afacerile tale şi eu n-o să-ţi spun nimic despre vasele-cazinou, decât dacă este cu adevărat important pentru tine. În rest, putem aborda orice subiect.

— Ceea ce se întâmplă cu întreprinderea mea este important pentru mine, Steven. Sunt în joc familia mea şi tot ce avem.

— Ei, da, ştiu, dar eu n-am crescut în spiritul eticii profesionale. Aş prefera să nu discut despre babacul meu! Îi turnă şampanie şi ciocniră paharele. Nu-mi iese din minte picnicul nostru. Am tot vrut să te sun în cursul acestui

week-end dar am fost reţinut mai tot timpul pe vase şi m-am gândit că oricum ai nevoie de odihnă.

Minunându-se pentru a mia oară cât de relaxată se simte în compania lui, îi spuse că şi ea a avut aceleaşi intenţii.

— Şi eu tânjeam să-ţi aud glasul, aveam nevoie de tandreţea ta.

— Să fie adevărat? Se aplecă, o apucă de mână şi o sărută cu patimă. Vicky se abandonă plăcerii şi amândoi rămaseră tăcuţi un timp, în vreme de maşina se apropia de tunelul portului. Vicky de-abia mai auzea pocnitorile şi forfota străzii, unde familii întregi hoinăreau cu copiii pe jumătate adormiţi, sau isterizaţi de zgomotul pocnitorilor şi de vâlvătaia ofrandelor aprinse pentru un An Nou norocos.

Galaxia de neon a lui Golden Mile de pe Nathan Road se reflecta în luciul capotei Rolls-Royce-ului; şirurile lungi de maşini BMW şi Mercedes parcate în apropierea restaurantului scânteiau multicolor. În apropiere de Canton Club fluxul de oameni dornici să se alăture voioşiei generale ocazionate de Noul An chinezesc devenea tot mai compact. Şoferul casei Wong, un om îmbătrânit se pare la volan, îi debarcă pe Vicky şi pe Steven chiar în faţa cordonului de catifea roşie pe care un uşier corpolent îl dădu imediat la o parte. Vicky era atât de absentă, încât nu observă că lui Steven nu i se ceruse să achite taxa de intrare de cincizeci de dolari, pe care o plăteau alţi patroni. Din interiorul clubului răzbătea destul de puternic sunetul muzicii, dar când deschiseră uşa fură izbiţi de bubuitul ei asurzitor.

Steven o prinse de braţ şi înaintă cu ea în mulţime, trecând pe lângă barul flancat de fete frumoase, aparent însoţitoarele unor tineri supli, dar cu muşchi impresionanţi ce se desenau sub cămăşile şi pantalonii lor albi, foarte mulaţi pe corp. Steven se aplecă la urechea ei simulând că o sărută şi îi şopti: luptători Kung-fu.

— Cu ce se ocupă?

— Ologesc oamenii. Băieţii ăştia sunt foarte pricepuţi, atât de isteţi încât îţi pot zdrobi toţi muşchii coloanei vertebrale

fără să te omoare. Vicky se cutremură şi se gândi la mutra pe care ar fi făcut-o Chip dacă ar surprinde-o aici. În cazul în care numai jumătate din ce auzise despre Triadă era adevărat, aceasta însemna că băieţii pe care-i vedea acum încasau cu regularitate bani de la părinţii lui Alfred pentru a le asigura protecţia restaurantului. Steven se aplecă din nou la urechea ei pentru a-i da explicaţii suplimentare.

— În ultimii doi ani, din cauza corupţiei poliţiei şi a iminentei plecări a britanicilor, puterea lor a crescut considerabil. Soarta lor va fi însă pecetluită o dată cu venirea celor din China comunistă. Hai, vino, ringul de dans este sus. Dar acolo muzica bubuia asurzitoare. Vicky constată fără surprindere că Steven era un bun dansator şi se simţea vrăjită de graţia lui. Treptat el o făcu să simtă muzica şi surâse când descoperi acest lucru pe faţa ei.

— Hei! Nu-i nimic, e doar un preludiu… Găsiră un bar într-un colţ mai liniştit unde se servea şampanie la gheaţă.

— Steven! Îl strigă un individ musculos cu o statură impozantă, un chinez de vreo treizeci de ani, cu părul lung lăsat pe spate, îmbrăcat într-un costum de mătase, pe deasupra căruia atârnau o sumedenie de lanţuri din aur.

La un semn al lui, un barman umplu imediat trei pahare cu coniac. Kung Hay Fat Choi! Prietenul lui Steven dădu peste cap coniacul ca pe apă şi o privi cu impertinenţă pe Vicky, dar Steven interveni pentru a curma situaţia stânjenitoare.

— Tocmai a ieşit din spital, iar medicii i-au interzis să bea. Privirea iscoditoare a chinezului deveni ameninţătoare.

— Nu prezinţi mie prietena tale? Nu vrei cunosc eu pe ea, Steven?

— Data viitoare, răspunse Steven cu un zâmbet glacial care-l făcu pe chinez să bată în retragere.

— Mai ai şi alţi prieteni de soiul ăsta? Întrebă Vicky cu dezgust.

— Sunt băieţi răi, mai ales când se pilesc.

— Colegi? Îi displăcea profund amestecul lui Steven cu astfel de oameni, dar la ce se putea aştepta de la un individ

care conducea cazinourile din Macao iar acum, vestitele cazinouri plutitoare?

— Dar eu nu sunt băiat rău.

— Nu, dar văd că eşti prieten cu ei.

— Ştii ce mi-au făcut odată, pe când jucam tenis şi fusesem selecţionat pentru Wimbledon? Mi-au cerut să cedez un meci când toată lumea din Hong Kong pariase serios pe mine. Sunt în stare de orice când spun NU.

— Te-au ameninţat cumva?

— Să-l ameninţe pe fiul lui Două-Cărări Wong? Steven zâmbi şi spuse fără prea multă convingere:

— Nu sunt chiar atât de viteji.

— Văd că-ţi place să te afişezi cu ei, nu-i aşa?

— Asta se întâmpla când eram mai tânăr, admise el. Când mai îmbătrâneşti puţin, îl vezi în adevărata lumină pe banditul ăla în costum de mătase.

— Şi ce este de fapt?

— Un bătăuş plătit care nu are decât un vis – să-şi cumpere un BMW.

— Şi până la urmă ai cedat meciul?

— Tu ce crezi?

— Nu, spuse ea, deşi nu era prea sigură.

— Nu a fost nevoie, deoarece l-am pierdut pe bune. N-am prea făcut carieră de sportiv, dar am rămas eroul acestor flăcăi.

Vicky îşi roti privirea prin încăpere. Dansatorii erau foarte tineri, mulţi dintre ei adolescenţi; doar ici-colo se mai zărea câte o masă ocupată de un „veteran” sub treizeci de ani, în smoking de mătase. Vicky se ridică deodată ca electrizată de pe scaunul ei de bar.

— Ce este? Întrebă Steven. Avea ochii aţintiţi asupra unui individ îndesat şi în fracţiunea de secundă pe parcursul căreia lumina îi căzu pe faţă privirile li se încrucişară. Era Huang, ajutorul lui Ah Chi de pe Whirlwind. El se întoarse brusc şi se făcu nevăzut în mulţime. Vicky se repezi în urma lui şi un nou fascicul de lumină îl surprinse în vreme ce se

precipita pe scări în jos. Înainta cu greu, nevrând să-l scape din vedere şi în timpul acestei curse bătăuşii Kung-fu de la bar priveau scena cu un calm imperturbabil. Vicky străbătu foaierul întunecat şi nici nu-şi dădu seama când ajunse în strada puternic luminată. O maşină cu incrustaţii cromatice tocmai înscria o curbă înainte de a dispărea în traficul intens.

— Cine era tipul? Întrebă Steven, prinzând-o din urmă.

— Unul din membrii echipajului nostru de pe Whirlwind, un băiat Tanka pe nume Huang. Credeam că oamenii Tanka rămân în mediul lor.

— Aşa era odinioară, acum însă s-au apucat de contrabandă şi s-au îmbogăţit. Probabil că a prins un tren bun.

— Era un băiat de treabă, deşi puţin vorbăreţ şi cam leneş. Nu mi-l imaginez un bătăuş Kung-fu.

— Nu este, dar dacă a făcut rost de o barcă proprie, o închiriază băieţilor mai descurcăreţi.

— Pentru ce? Întrebă ea, nefiind sigură că vrea neapărat să afle răspunsul.

— Crezi că vasul lui se întoarce acasă gol? Lasă-l s-o facă acum când încă mai e posibil; 1 iulie bate la uşă şi, cine ştie, poate îi dă prin cap s-o şteargă în Australia. China comunistă nu se amestecă cu Triada. Roşii din China îi scot afară din Shanghai, iar Triada expulzează China din Hong Kong, doar dacă nu s-o găsi cineva să încheie vreo afurisită de afacere cu Beijingul.

— N-am cum să dau de el, sau poate m-am înşelat. Îl voi întreba pe Ah Chi, băiatul de pe vasul mamei mele. El trebuie să ştie.

— Şi crezi că-ţi va spune? Zâmbi Steven. OK! Şi acum ce facem? Mai dansăm?

— Regret, Steven, sunt puţin obosită. Steven o cuprinse pe după umeri şi făcu un semn în direcţia Rolls-Royce-ului tatălui său. În timp ce urcau în maşină, bliţul unui aparat de

fotografiat surprinse chipul lui Vicky; ea încercă să se ferească, însă era prea târziu.

— Oh, Doamne, Steven, nu am nevoie de publicitate la Canton Club.

— Urcă în maşină, mă întorc imediat.

Steven se năpusti asupra fotoreporterului şi se întoarse într-un minut. Dă-i drumul, ordonă el şoferului, şi îi puse în poală filmul voalat.

— Cum ai reuşit?

— I-am promis fotografia mea în exclusivitate în orice poziţie doreşte el, rânji Steven satisfăcut.

— Mulţumesc, apreciez mult gestul tău. Nu vreau ca un Tai-Pan britanic să fie văzut printre gangsteri.

— Cel puţin nu în ziare. O sărută şi îi dădu o cupă de şampanie rece. Ai de gând să mă inviţi la tine?

— Nu pot acum; e toată lumea acasă – cumnata, nepoatele mele, plus servitorii… De ce nu mă inviţi tu la tine?

— Nu pot. Babacul este acolo.

— În maşină?

— N-ar fi pentru prima oară. Ce spui de un pahar la Regent?

— Nu ştiu dacă vreau să mă afişez în holul hotelului Regent cu un play-boy, care pe deasupra mai este şi eroul gangsterilor.

— Atunci sus, îi spuse el, sărutând-o din nou.

— Este Anul Nou chinezesc, îi şopti ea, şi pariez că n-ai să găseşti o cameră de hotel în toată Colonia.

— Avem rezervare.

— Nu ştiam că un play-boy anticipează chiar totul.

— Am reţinut o cameră toată săptămâna în speranţa că-mi va surâde norocul.

Vicky se cuibări din nou la pieptul lui, oferindu-i buzele. Brusc, îi apăru în faţa ochilor imaginea lui Alfred, peste care se suprapuse cea a tatălui ei, cu faţa încruntată, dezaprobatoare. Ea se strădui să le îndepărteze pentru că

Steven era nou, proaspăt, al ei în întregime şi putea face cu el ce poftea.

În decursul călătoriilor sale prin China, Vivian descoperise de fiecare dată câte un concitadin. Aşa se întâmplă şi acum, pe Nanjing Road unde zări un individ ce-şi croia cu greu drum, vizibil enervat de încetineala mersului celor din Shanghai. Păşea cu umerii uşor înclinaţi pentru a înainta mai uşor prin puzderia de traficanţi de valută de pe piaţa neagră aruncând priviri fugare, dar totodată circumspecte în toate direcţiile şi uitându-se din când în când la ceasul brăţară. În contrast cu el, oamenii sărmani de pe Continent se îngrămădeau pe străzi asemenea unei turme de oi cu capetele în pământ, resemnaţi la gândul că nimic interesant nu li se putea întâmpla. Acesta era Shanghaiul!

— Vivian! Hei, Vivian Loh!

Vivian stătea la o masă într-o cafenea, însă hongkonghezul a cărui faţă nu o văzuse decât pe jumătate se şi îndrepta spre ea.

— Vivian!

— Alfred Ching! Ce faci?

— M-am gândit că numai tu puteai fi. Arăţi prea bine pentru spelunca asta. Se salutară şi mai schimbară câteva cuvinte în dialect cantonez, ceea ce atrase imediat un grup de gură-cască.

— Tu chiar crezi în oamenii ăştia? O întrebă Alfred privindu-i compătimitor. Cred că dacă ai încerca să faci ceva în oraşul ăsta, ţi-ai atrage imediat sute de adepţi. Ce lume amărâtă! Fără lucru, fără bani! Tu ce faci aici?

Vivian nu-i putea spune lui Alfred că numai cu câteva minute înainte băgase spaima într-o femeie silind-o să-i promită că îi va face legătura cu secretara personală a lui Tang, liderul de partid, aşa că inventă un răspuns cât mai plauzibil.

— Încerc să reactualizez contractele cu Golden Air. Dar tu?

Faţa lui Alfred se posomorî pentru o secundă ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc că şi el ascundea un secret, dar fiindcă nu aceasta era firea lui, după o uşoară ezitare, îi spuse lui Vivian ceea ce părea a fi adevărat, fiind totuşi foarte departe de motivul real al venirii sale la Shanghai:

— Sunt în tratative cu nişte investitori, îi mărturisi el, şi mai privi o dată în jur. Afară, pe trotuar, un om ghemuit vindea unelte de gravat sticla, făcând pe loc demonstraţii, în jurul lui se adunaseră alţi gură-cască, curioşi să vadă dacă se găsea vreun cumpărător. Mai departe, o bătrână aplecată peste un grătar cu cărbuni, improvizat dintr-o găleată veche, cocea cartofi pe care-i oferea trecătorilor, ca pe o delicatesă rară.

— Aici?

— Nu râde, vorbesc serios. Am găsit câteva companii de stat dornice să intre în combinaţie. Au muşcat momeala când le-am dat asigurări că vor avea spaţii preferenţiale pentru birouri, dacă investesc în Turn. Multe dintre ele speră să deschidă filiale în Hong Kong.

Vivian îl asculta politicos, deşi cu greu îşi imagina în ce fel putea el scoate ceva bani din Shanghai. Pe de altă parte, Alfred Ching se dovedise a fi un om de acţiune ale cărui proiecte purtau într-o oarecare măsură pecetea extravaganţei.

— Sigur că nu strică să-ţi mai faci câţiva „prieteni vechi”, spuse ea, dar n-ai încheiat deja tranzacţia cu Cathay Tower?

— Acum urmează poanta.

Se întrebă în treacăt dacă nu cumva Alfred dăduse de bucluc, sperând din toată inima să nu fie aşa. Acţiunile imobiliare ar scădea dramatic în Hong Kong dacă el ar da faliment. Alfred îşi privi din nou ceasul său Rolex şi o întrebă dacă n-are nimic împotriva unei invitaţii la o cafea. Întrucât încheiase discuţia şi persoana de legătură cu Tang dispăruse, Vivian acceptă. În Shanghai se mai aflau încă o serie de relicve ale timpurilor coloniale. Cafeaua era excelentă, iar prăjiturile delicioase. Dacă n-ar fi fost clienţii

care mâncau cu beţişoare, localul ar fi putut fi întâlnit la Viena. Alfred comandă un tort cu lămâie, iar Vivian manifestă o poftă subită pentru un tort de ciocolată.

— Ce coincidenţă grozavă! Am încercat să dau de tine în Toronto, dar tot ce mi-a putut spune mama ta era că plecaseşi probabil înapoi la Hong Kong.

— M-ai căutat?

— Venisem cu un mesaj pentru tine.

— Oh, cred că ghicesc despre cine este vorba.

— Să ştii că nu e aşa de rea precum crezi.

— Ştiu doar că sunteţi prieteni vechi.

— E o femeie remarcabilă, cu toate că în acest ultim an a avut mult de suferit.

— Nici eu n-am fost scutită de necazuri.

— Îmi pare rău, n-am vrut să ating o coardă sensibilă, dar poate că tu eşti mai în măsură să înţelegi cum stau lucrurile. În timp ce vorbeau despre Vicky, glasul lui vibra de emoţie şi Vivian aprecie seriozitatea simţămintelor lui. În spatele acestei aparenţe de om sigur pe sine, realizat prin tenacitate şi forţe proprii, se ascundea o fiinţă deosebită, capabilă de cele mai trainice sentimente. Acest strălucit bărbat, vesel şi ambiţios care putea avea la picioarele sale orice femeie din Hong Kong căzuse în mrejele Victoriei Mackintosh, o fiinţă frivolă care nu se ridica la înălţimea lui.

— Şi care e mesajul? Întrebă ea ascunzându-şi un surâs. Dacă ea mai învăţase câte ceva în ultimii patru ani, unul dintre acestea era şi faptul că dragostea avea faţete foarte ciudate.

— Încearcă să revină la normal şi de aceea ar vrea să stea de vorbă cu tine. Are de gând să-ţi propună să te întorci la întreprindere.

— De ce?

— E destul de isteaţă să-şi dea seama că nu poate conduce singură.

— Las-o baltă, Alfred.

— Poate exagerez puţin, admise el. Hai să zicem că Vicky are nevoie de ajutorul tău.

— Victoria Mackintosh nu are nevoie de nimeni, sau cel puţin aşa crede ea.

— Tu nu o înţelegi. Vicky este…

— Cred că eşti îndrăgostit de ea, îi tăie vorba Vivian, sau poate că nu te pricepi să apreciezi caracterul uman. Eu te cunosc prea puţin, deşi dacă e să judecăm după reputaţia ta, de obicei laşi impresia unui om cu scaun la cap.

Vivian privi semnificativ la ceas, hotărâtă să-l lase în plata Domnului. De fapt, îi păsa prea puţin ce gândea el despre Victoria Mackintosh, şi dacă era cu adevărat îndrăgostit de ea nu-i rămânea decât să se roage lui Dumnezeu să-l aibă în paza Lui.

Iritat, Alfred înfipse beţişoarele în tort, apoi le puse repede jos.

— E o femeie singură, dar are un fond bun şi e generoasă. Păcătuieşte prin faptul că nu ştie să-şi apropie oamenii şi este impulsivă, dar asemenea porniri izvorăsc din dorinţa de a masca această singurătate.

— Este arogantă şi vrea să-i domine pe toţi ceilalţi ca…

— Ca tatăl ei, completă Alfred.

— Nu, el nu era aşa, se grăbi Vivian să-l contrazică. Nu, tu nu ştii, Duncan era… şi Vivian privi în gol simţind că o podidesc lacrimile.

— Cred că noi doi avem ceva în comun, spuse Alfred, adresându-i un surâs.

Pe la sfârşitul lui martie, cu mai puţin de patru luni înaintea Răsturnării, Colonia fu cuprinsă de un val de melancolie. Muzica americană country şi în general şlagărele occidentale pentru care Hong Kong-ul manifestase predilecţie dintotdeauna au urcat din nou în topul popularităţii. Muzica tradiţională scoţiană care aducea alinare nevricoşilor expatriaţi îi farmecă acum pe chinezi, trezind un puternic ecou în sufletele lor sensibile.

Vechile înregistrări deveniră brusc „en vogue”, iar studiourile de înaltă tehnicitate din oraş îi transformară peste noapte pe Patsy Cline şi Hank Williams în staruri de muzică pop. Scoşi de la naftalină, din filme vechi de peste patruzeci de ani, aceştia puteau fi văzuţi acum pe video ca şi cum ar mai fi fost în viaţă, după ce suferiseră un întreg proces de colorizare şi tehnici de pirotehnie prin laser. Discurile lui Willie Nelson se vindeau pe sub mână şi toţi membrii formaţiei Filipino tropăiau prin Colonie cu cizme şi pălării de cowboy, purtând chitarele bunicilor lor agăţate de gât.

Crazy era un mare hit; Sunday Morning Sidewalks răsuna la radiourile taximetriştilor; I'm So Lonesome I Could Cry, suna tânguitor prin pieţele aglomerate, dar cel mai răspândit hit auzit la radioul expatriaţilor şi la vreo duzină de staţii cantoneze era sfâşietorul Sweet Dreams. Chiar şi liniştita orchestră a hotelului Mandarin le inclusese acum în repertoriul său, constată Vicky Mackintosh care tocmai urca scările ceainăriei pentru ceaiul de după-amiază cu Vivian Loh.

Vivian o întâmpină cu o politeţe specifică shanghaineză, spunându-i că-l întâlnise pe Alfred Ching care îi sugerase să aibă o discuţie cu ea, imediat după întoarcerea sa la Hong Kong; Vicky, la rândul său, îi răspunse cu amabilitate, iar acum, după două întâlniri amânate, ele se aflau faţă în faţă.

O găsi pe Vivian aşteptând cu aerul ei calm, liniştit, în spatele unui grup de turişti. Arăta foarte şic în costumul său din mătase naturală şi cu ochelarii cu ramă aurie. Jacheta lungă a costumului îi masca perfect sarcina.

— Mă duc să rezerv o masă, nu durează decât un minut.

Vicky ridică din sprâncene şi în clipa următoare apăru o chelneriţă care i se adresă plină de solicitudine:

— Vă rog, urmaţi-mă, Miss Mackintosh. Ce plăcere să vă revedem!

— Bună seara! Daţi-mi voie să v-o prezint pe Vivian Loh, o veche prietenă a firmei Mackintosh-Farquhar.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Miss Loh. Vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut să aşteptaţi.

Vivian comandă ceai verde chinezesc, iar Vicky ceru un ceai Darjeeling.

— În sfârşit! Iată-ne împreună. Cine ne-ar vedea, ar putea spune: „Iată două doamne lipsite de griji, la o ceaşcă de ceai”, zise Vicky observând că Vivian arăta foarte bine, cu părul ei coafat întotdeauna ireproşabil şi chiar uşor rumenă în obraji.

— Mă întreb uneori ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi purtat şi în trecut la fel de civilizat ca acum, spuse Vivian mai mult pentru sine, în timp ce li se servea ceaiul.

— Ai spus ceva?

— Nimic, era doar un gând răzleţ.

— Ştii ce înseamnă să creşti o fiică de Tai-Pan? Întrebă Vicky. Pentru lumea din afară e minunat, dar acasă contează în primul rând atitudinea părinţilor, nu ceea ce reprezintă ei pentru ceilalţi. Indiferent de relaţiile pe care le-ai avut cu mama sau cu tatăl tău, ar fi fost la fel dacă erau Tai-Pani în loc să fie altceva.

— Refugiaţi.

— Şi înainte de a fi refugiaţi, ce erau? Ştii, e ciudat, dar nu cunosc prea multe despre tine, în afară de ceea ce mi-a spus tata, că ai fost bursieră. Fusese cât p-aci să spună că Vivian a fost unul dintre copiii „noştri” cu bursă, însă se opri la timp.

— Tatăl meu era profesor în China.

— Deci un om cult.

— Învăţământul s-a degradat considerabil în timpul Revoluţiei Culturale, răspunse Vivian pe un ton sec.

— Şi ce a făcut în Hong Kong?

Vicky observă o licărire de mânie în ochii chinezoaicei şi socoti că e mai indicat să-şi tempereze tonul de patroană dacă vrea să şi-o apropie.

— Tatăl meu a avut numeroase îndeletniciri în Hong Kong. Ziua lucra într-o fabrică de jucării, iar noaptea gătea într-un

restaurant, apoi mama l-a ajutat să înjghebeze câteva afaceri, însă toate au eşuat. În cele din urmă, a reuşit să-şi amenajeze un mic magazin propriu, aşa că povestea s-a sfârşit cu bine.

— Şi mama?

— Mama a emigrat luna trecută în Canada, la Toronto, după cum ştii. Nu a putut intra în Statele Unite. Sunt îngrijorată pentru ea, căci Toronto este un loc friguros şi îndepărtat.

— Alfred Ching îmi spunea că şi acolo există un mare Chinatown.

— Da, dar nu e Chinatown din Hong Kong. Casele sunt atât de îndepărtate unele de altele… înţelegi ce vreau să spun. În orice caz, am reuşit s-o instalez într-un apartament destul de confortabil. Îmi pare tare rău pentru ea. Oamenii cu bani locuiesc în zone periferice; ea nu-şi poate permite acest lucru, iar când m-am oferit s-o ajut, mi-a zis că periferiile sunt chiar mai sumbre decât zona centrală. Astea au fost cuvintele ei: „Shanghai, Canton, Hong Kong şi acum Toronto. Întreaga mea viaţă a fost o coborâre”. Îi plăcea atât de mult Shanghai-ul ei.

— N-ai de gând s-o aduci cândva înapoi la Shanghai?

— Shanghai a devenit o mahala; Beijingul l-a distrus.

Vivian o urmărea pe fiica Tai-Pan-ului care asculta absentă, cu o expresie imobilă. Ştia că Victoria nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea ea, chiar dacă nu se referise decât la una din faţetele familiei sale. Aspectele mai importante care erau mult prea intime ca de pildă năravurile mamei ei, veşnica teamă de persecuţii a tatălui ei, nu avea de gând să le dezvăluie nici celei mai apropiate prietene, cu atât mai puţin unei inamice. Doar unui iubit i-ar fi putut împărtăşi asemenea lucruri.

Victoria avea nevoie de ea, aşa cum reieşea din testamentul lui Duncan. Ceea ce probabil Victoria nu înţelegea, era nevoia disperată a lui Vivian de a o ajuta în desăvârşirea operei lui Duncan. Acesta fusese foarte

prevăzător: deşi o înconjurase cu o romantică dragoste cavalerească, el nu-i spusese niciodată unde ascunsese probele împotriva lui Două-Cărări Wong şi a miniştrilor premierului Chen. Îi dăduse o cheie de la seiful băncii din Hong Kong şi Shanghai care conţinea numele înalţilor funcţionari continentali, precum şi conturile băncilor elveţiene dar acestea nu erau decât un mizilic, de care s-ar fi putut eventual debarasa dacă ar fi survenit vreo nenorocire şi dacă Două-Cărări Wong, în disperare de cauză, ar fi supus-o torturii.

Cele mai multe probe erau ascunse în altă parte şi, dacă acestea nu dispăruseră o dată cu moartea lui Duncan, atunci Victoria, ultima persoană care îl văzuse în viaţă, ştia probabil unde se aflau.

Trebuia s-o convingă pe Victoria să i le cedeze ei spre a le folosi, şi acesta fusese motivul pentru care acceptase întrevederea la hotel Mandarin. Singura ei armă se afla înlăuntrul ei – copilul lui Duncan care începuse să mişte. Înainte nu-şi dorise niciodată un copil şi nici nu-şi descoperise instinctul matern. Acum însă, aceasta era bucuria vieţii ei, punctul central în jurul căruia gravita totul – miraculoasa ei legătură cu preaiubitul ei Tai-Pan.

Victoria îşi pironise ochii asupra ei, cercetând-o discret, în speranţa că va descoperi un semn al maternităţii. Respiră adânc, duse încet ceaşca de ceai la buze şi îi spuse:

— Mi-a trebuit ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea că o porţi în pântece pe sora mea vitregă.

— Ce ciudate împrejurări! Spuse Vivian cu prudenţă, şi când te gândeşti la modul în care suntem legate acum…

— Ei bine, putem fi, răspunse Vicky cu aceeaşi prudenţă, cel puţin un lucru e clar – avem acelaşi ţel.

Vivian se rezemă de spătarul scaunului, oarecum impresionată de felul în care Victoria luase iniţiativa discuţiei şi dădu aprobator din cap.

— Bunăstarea noastră depinde de mersul întreprinderii.

Ochii Victoriei scăpărară de furie. Rostit de Vivian, cuvântul „întreprindere” căpăta conotaţii posesive asupra firmei Mackintosh-Farquhar. Deşi asta intenţiona să-i dea de înţeles, se gândi totuşi să mai atenueze nuanţa, drept care continuă:

— Viitorul lui Mackintosh-Farquhar în Hong Kong îi va afecta pe toţi cei din familia ta, inclusiv pe sora ta.

— Pe noi toţi, aprobă Victoria, cu un surâs sardonic.

— Ca şi viitorul Hong Kong-ului.

Era acum rândul lui Vicky să urmărească mişcarea lui Vivian. Din holul hotelului răzbăteau până la ele acordurile tânguitoare ale melodiei I Fall to Pieces. La o masă alăturată se aflau cinci femei bine îmbrăcate, membre ale unui club feminin de armatori, care păreau că manifestă un interes deosebit pentru tonaje şi cai-putere în timp ce aruncau priviri furişe către Vicky. O mulţime de zvonuri circulaseră de-a lungul şi de-a latul Coloniei despre Duncan Mackintosh şi nu întâmplător Vicky alesese tocmai acest local public de întâlnire, unde sub nici un motiv nu-şi putea permite să-şi piardă stăpânirea de sine. Ea afişa un zâmbet de circumstanţă, lipsit de griji, chiar în momentul în care prietena ei Linda, o tulburătoare filipino-chineză, o privea cu insistenţă. Între timp, Vivian tocmai îi confirma temerile declarându-i că intenţiona să-şi folosească noua sa putere la Mackintosh-Farquhar pentru a-şi îndeplini obiectivele politice.

— Viitorul Hong Kong-ului nu se află în mâinile noastre, o contrazise Vicky cu fermitate. Adevărata noastră problemă este viitorul MacF. Am putea transforma MacF într-o întreprindere competitivă.

— Iartă-mă Victoria, însă viitorul Hong Kong-ului este viitorul MacF.

— Te rog, spune-mi Vicky! Îmi displace numele Victoria; sună atât de distant.

— Desigur, acesta era numele pe care-l folosea tatăl tău.

— Unul dintre ele. Ascultă, Vivian, noi suntem femei de afaceri şi avem de înfăptuit un lucru care reclamă întreaga noastră atenţie şi energie. Îi scăpase cu mare greutate acest afurisit de noi şi în momentul în care îl pronunţă, simţi c-o apucă din nou durerea de cap. Respiră adânc, înainte de a-şi urma firul gândirii. Lasă-mă să-ţi prezint planul meu. În spital am avut timp berechet să analizez o sumedenie de proiecte noi, în timp ce tu erai plecată. Imaginea lui Steven Wong îi reveni în faţa ochilor cu aceeaşi insistenţă. Nu se simţise niciodată atât de iubită de un bărbat. Toate preocupările ei îşi pierdeau din importanţă în raport cu imaginea lui Steven. Hong Kong-ul, Continentul, Răsturnarea, Două-Cărări Wong, Golden Expo, Lantau, năpasta cu Vivian şi testamentul tatălui ei, precum şi manevrele de supravieţuire a MacF, încetau să mai existe atunci când se întâlneau în camera lor de la hotel Regent. Şi, spre marea ei uimire, de fiecare dată când revenea la biroul ei, după asemenea momente de extaz, se simţea infinit mai bine, vădind o agerime de spirit, curaj şi forţă fizică înzecite. Renunţase la actele de bravadă comise din dorinţa de a fi pusă pe acelaşi plan cu tatăl său. Într-un cuvânt, cu Steven revenise la viaţă. În loc să lupte împotriva haosului care înghiţea treptat Hong Kong-ul, ea se avântă în vâltoare şi descoperi că poate înota.

— Da? O trezi Vivian la realitate.

— M-am gândit să readuc MacF la matcă. Noi am început ca o companie comercială şi asta ar trebui să redevenim.

— Nu cred că te înţeleg prea bine! Spuse Vivian, dar Vicky ştia că înţelesese perfect.

Vechile întreprinderi din Hong Kong se lansaseră în afaceri ca negustori, aşa cum îi reamintise Alfred Ching. În epoca opiului, predecesorii ei fuseseră intermediari între est şi vest, înlesnind negocierile dintre îndepărtata Europă, Anglia, Statele Unite şi China cea plină de mistere, prin experienţe îndrăzneţe legate de tehnologia navală şi schimburi de bunuri avantajoase, prin prospectarea

pieţelor şi depistarea producătorilor de bunuri. Şi, aşa cum precizase Alfred, ei trebuie să existe şi să-şi ofere serviciile acolo unde estul întâlneşte vestul.

— Continentul este încă vast şi misterios şi are nevoie de Occident mai mult ca oricând. China nu se poate descurca fără ajutorul Hong Kong-ului şi, dacă MacF poate veni în întâmpinarea acestei necesităţi, el va supravieţui. I-am dat instrucţiuni lui Wally Hearst să extindem birourile noastre de la Beijing şi Canton şi să angajeze chinezi pentru deschiderea de agenţii în Tianjin, Shenyang, Wuhan şi Chongqing.

Vicky observă interesul manifestat de interlocutoarea sa la pronunţarea numelui lui Wally Hearst. Ea se întreba dacă tatăl ei îi spusese despre relaţiile lui Wally cu adepţii lui Chen – oameni care asemenea lui Duncan, sperau că se vor ralia mişcării reformiste a lui Tang dacă Chen avea să fie debarcat.

— Aş dori să ne extindem în Shanghai şi să punem un picior şi în Ningbo şi Hangzhou. Vreau ca Peter şi Mary Lee să preia conducerea Fuzhou şi să-şi folosească legăturile lor în Taiwan, însă Shanghai-ul va fi cel important pentru noi, datorită uriaşei sale baze industriale pe care o vom putea servi.

— Cum?

— Transportul aerian va constitui pionul nostru comercial.

— Nu dispunem de capacitate.

— Intenţionez să mai cumpăr încă douăzeci de avioane Andropov-250.

— Douăzeci? Repetă Vivian ca un ecou.

Cercetările pe care le făcuse Hugo o convinseseră că avioanele turboreactoare ruseşti de transport erau nu numai cele mai mari, dar şi cele mai bune din lume, simplu de întreţinut, uşor de reparat.

— Şi tatălui tău îi plăceau, dar douăzeci…

— În acelaşi timp, vom deschide noi porţi în Europa şi California. Compania Aeriană Golden va avea o importanţă

primordială pentru China.
— Cu ce bani? Douăzeci de avioane şi toate acele porţi vor costa o avere.
— Suntem bogaţi – cel puţin pe hârtie – datorită loviturii lui Alfred cu terenurile. Am vândut câteva proprietăţi şi am reipotecat majoritatea celorlalte astfel că dispunem de bani lichizi pentru toate aceste transformări.
— Cred că îţi asumi un mare risc, făcând datorii pe baza unor speculaţii cu terenurile.
— Dar merită. Ce crezi, Vivian? Te-ai angaja într-o asemenea afacere?
— Ai putea pierde totul într-o noapte… Ce s-a întâmplat cu domnul Wu şi cu Golden Expo?
— Încă nu avem aprobare pentru apă. Domnul Wu îi asigură pe cei din China că pot pune mâna pe Golden Expo la un preţ derizoriu.
— Mă îndoiesc că ne vom descurca cu cheltuielile noastre de construcţie, ca să nu mai amintesc de pierderea profiturilor pe care contam. Vreau să spun că speram ca hotelul să aducă o groază de bani. Îşi scutură capul cu dezgust. Pe de altă parte, nici nu vom putea deschide blestematul ăla de hotel de la aeroport până când oficialităţile chineze nu-l vor autoriza pe directorul Marinei să ne aprobe feriboturile, şi asta se va întâmpla doar dacă le vom ceda Golden Expo.
— Deci, situaţia nu e deloc roz.
— Nici pe departe; de aceea va trebui să facem modificări radicale. Vreau răspunsul tău, Vivian.
— Iartă-mă, Vicky, răspunsul meu este acelaşi. Ceea ce faci este periculos şi cu mult mai important este faptul că MacF nu poate funcţiona în vid. În trei luni, britanicii vor retroceda Hong Kong-ul Chinei. Noi trebuie să ne asumăm rolul pe care Hong Kong-ul îl va juca în China. Acesta era şi obiectivul tatălui tău.
— Era obiectivul tău şi asta l-a omorât. Planul lui era prost gândit şi primejdios, Nu am de gând să repet greşelile lui.

— Tatăl tău îl socotea singura speranţă a MacF.

— Ţi-am spus-o şi în spital şi ţi-o repet: nu vreau nici un amestec al lui Ma Binyan sau al altui politician chinez, inclusiv al „Reformatorului Tang”. MacF nu se va lăsa niciodată prins în jocul de interese între facţiuni rivale.

Vivian dădea sceptică din cap, provocând-o pe Vicky să recurgă la o figură de stil care credea că va fi apreciată de chinezoaică.

— Noi suntem asemenea unei sălcii în bătaia vântului. Noi nu suntem vântul.

— Tatăl tău era cutezător. Noi am putea fi vântul.

— Nu voi îngădui ca MacF să fie de partea cuiva. Războinicii vin şi pleacă; negustorii se întorc.

— Iartă-mă, dar puterea ta de decizie e limitată.

— Este, până la naşterea copilului tău, te rog să nu uiţi asta.

— N-am să uit, Victoria. Vivian se ridică dezamăgită.

— Unde naiba pleci?

— În Shanghai, trebuie să mă întâlnesc cu un vechi prieten.

— În ce scop?

— Tu eşti cetăţeană britanică şi ai un paşaport britanic, tu, fratele tău şi nepoatele tale. Eu sunt chinezoaică din Hong Kong şi în pântecele meu port un prunc chinez din Hong Kong.

— Un copil cu tată britanic. Slăbeşte-mă cu aerele astea deplasate.

— Sunt chinezoaică din Hong Kong. Aici este căminul meu, al nostru.

— Îţi poţi lua copilul în Anglia, dacă trebuie.

— Tu ai face-o?

Vivian se întoarse pe călcâie şi vru să plece. Armatoarele priveau atent în direcţia lor. Ea păru că se răzgândeşte, căci reveni, se aplecă peste masă şi îi atinse uşor obrazul lui Vicky cu degetele, în semn de mângâiere, şoptindu-i: trebuie să salvăm aparenţele în numele MacF.

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia, îi spuse Vicky înţepată. Voi conduce MacF şi fără tine până când se va naşte copilul.

— Mă vei căuta tu singură, spuse Vivian. Sunt sigură că vei vedea mai clar cu timpul. Oh! Cele mai bune urări lui Steven. Mă bucur pentru voi.

— Faci din toate astea o problemă personală? Pentru ce?

— Poate că el te va ajuta să-l înţelegi mai bine pe tatăl tău.

— Şi tu te-ai culcat cu Steven?

— Asta a fost demult, aşa încât nici nu îmi prea aduc bine aminte şi sunt sigură că nici el. L-am văzut zilele trecute făcând jogging. Părea transfigurat de dragoste.

— Eşti întocmai ca armata lui Mao, Vivian: pretutindeni!

— Pretutindeni în China, o corectă Vivian. Armatele chineze nu invadează…

— Oh, chiar aşa? Dar cu Coreea şi cu Vietnam cum rămâne?

— Astea sunt state vasale ale Imperiului Mijlociu Chinez, răspunse Vivian cu un surâs enigmatic şi Vicky nu-şi putu da seama dacă ea nu glumea. Da, Victoria, asta îmi reaminteşte, şi dacă eşti hotărâtă să cumperi atâtea avioane ruseşti Andropov, îmi permit să-ţi sugerez să le procuri prin guvernul de la Beijing. Dacă recurgi la China în tranzacţiile tale, ei te vor sprijini la acordarea drepturilor de aterizare.

— Ideea e excelentă, mulţumesc. Îţi mai cer pentru ultima oară să lucrezi cu mine pentru MacF. Fă-o pentru copilul tău. Avem viaţa înainte; nu vreau să fiu duşmanca ta.

— Şi eu îţi mai cer o dată să urmezi calea tatălui tău; el ştia ce e bine şi drept.

După ce privi cu atenţie în jurul ei, se aplecă şi-i şopti:

— Atunci de ce nu ţi-a vorbit de probele pe care le deţinea contra lui Chen şi a lui Două-Cărări Wong? De ce nu ţi-a spus unde le-a ascuns?

— Pentru a mă proteja. Uneori era nesăbuit, dar nu era naiv.

— Copilul tău a fost un accident? Întrebă Vicky fără menajamente.

— Nu! El l-a vrut după moartea lui Hugo.

— Şi tu te-ai conformat.

— În mine au existat două porniri contrarii, admise Vivian şi era pentru prima oară când o spunea cuiva. Sarcina îi periclita independenţa de care avea nevoie pentru a-şi urma cariera şi a milita pentru o Chină mai bună. Timpul însă se arătase potrivnic, deşi era încă destul de tânără şi mai avea atâtea de învăţat, iar 1997 era atât de aproape! Pentru Duncan însă, timpul era duşmanul de temut al celor de vârsta lui, şi ea nu-i putea refuza acest lucru.

— Pariez că testamentul lui va risipi şi aceste ultime îndoieli.

— Moartea lui mi-a spulberat îndoielile, îi răspunse Vivian îndată. El se află în trupul meu şi e mai mult decât o amintire. În clipa aceea ochii i se umplură de lacrimi, astfel încât fu nevoită să-şi plece capul.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus, se scuză Vicky. Regret sincer.

Vivian se calmă şi o privi din nou pe Vicky, dar expresia ei nu se potrivea deloc cu scuzele, ca şi cum tocmai descoperise că nu trebuia să-şi exprime regretul.

— Nu cred că l-ai înţeles pe tata aşa cum pretinzi. Nu pricepi ce-a urmărit? Pretinzând că te apără pe tine, el îşi proteja copilul, ceea ce înseamnă viitorul MacF – în cazul în care nu m-aş prezenta eu cu un moştenitor convenabil.

— Îl vezi într-o lumină mai rea decât era în realitate.

Nu este posibil, îşi spuse Vicky, dându-şi seama în cele din urmă că lupta ei cu Vivian era de fapt o continuare a războiului purtat cu tatăl ei. Deşi dispărut în adâncurile Mării Chinei de Sud, el era încă prezent la cârmă, ceea ce însemna că bătălia cu Vivian marca pierderea unui negustor cu China, acum când MacF avea cea mai mare nevoie de forţa şi talentul pe care Vicky putea să le mobilizeze.

— Stai jos, spuse ea, te rog. Regret cu adevărat ce am spus. Aş aprecia dacă te-ai muta înapoi în biroul tău. Nu trebuie să aştepţi până când o să devii „tutorele” noii moştenitoare. De tine am nevoie acum.

Vivian se aşează din nou pe scaun şi cele două femei îşi strânseră mâinile în mod solemn. Dar te rog, uită de bătălia tatălui meu cu Două-Cărări Wong. Nu mai vreau să aud nimic despre asta: Ai înţeles?

— Te înţeleg, spuse Vivian, te înţeleg perfect.

Cele două femei se priviră îndelung. Mai rămăseseră încă multe lucruri de spus. Vicky simţi o oarecare uşurare dându-şi seama de naivitatea lui Vivian în privinţa aprecierii acţiunilor săvârşite de tatăl ei. Vivian, la rândul ei, se felicită că-şi recăpătase clarviziunea şi că acceptase revenirea la MacF, unde avea un prilej mai bun să o influenţeze pe Vicky Mackintosh pentru a duce la bun sfârşit misiunea lui Duncan.

La începutul lunii mai Jonca Roşie îşi strângea pânzele la gurile râului Huangpu, în Shanghai. Se crăpa de ziuă, mareea scăzuse, iar curentul iute de primăvară împrăştia noroiul mlaştinilor cenuşii ale deltei Yangtze sub un plafon dens şi mohorât de fum de cărbune. Aerul vibra de uruitul motoarelor şi de şuieratul sirenelor care-şi trimiteau semnalele în văzduh. O sampană joasă cu motor se strecură prin dublul şir de vase, şlepuri şi vase patrulă acostând alături de ele.

În timp ce căpitanii negociau strigând preţul unei remorcări împotriva curentului, marinarii îmbrăcaţi în costume negre de bumbac se pregăteau de plecare.

Odată tranzacţia încheiată şi lanţul de remorcare fixat, sampana diesel, dotată cu motor de autobuz londonez, îşi începu călătoria de treizeci de mile cu pânzele strânse. Vivian, care efectuase transferul de pe sampană pe joncă, era îmbrăcată în uniforma marinarilor. Aşteptând să fie primită în cabină, îşi ştergea de funingine lentilele ochelarilor.

Ura Shanghai-ul. În patruzeci de ani de guvernare coruptă, China transformase oraşul visurilor mamei ei într-o mahala sordidă. Îl detesta şi pentru că ceea ce se întâmplase cu acest oraş urma să se întâmple şi cu Hong Kong-ul, dacă premierul Chen va rămâne stăpânul Chinei.

Guvernul comunist din Beijing înghiţise în mod sistematic profiturile oraşului Shanghai, astfel încât, cu excepţia câtorva centre de afaceri internaţionale, construite în jurul unor hoteluri moderne, totul era în ruină.

Noaptea trecută, pe când intrau în zona sampanelor, Vivian nu-şi putuse stăpâni revolta faţă de aspectul general al oraşului, de duhoarea ce se simţea de pretutindeni, de întunecimea şi aglomeraţia străzilor pe care mişunau tineri fără căpătâi, dezorientaţi. Indiferent de calitatea vieţii celor din oraş, aceasta reprezenta o mărturie a superiorităţii oamenilor locului faţă de opresorii lor din nord, atât ca trăsături morale, cât şi ca îndemânare şi aptitudini. Imaginea unui coolie epuizat, numai piele şi os, târând un bloc de ciment pe străzile vechiului oraş, pe al cărui tricou figura inscripţia engleză JOGGING, n-o va uita niciodată.

Sarcina şi epuizarea fizică datorată călătoriilor ei permanente îi scădeau curajul. Simţi dintr-o dată lipsa mamei sale, deşi se întreba furioasă, privind cerul fumuriu, dacă aceasta i-a fost vreodată de vreun ajutor. Atunci şi acolo făcu un legământ: nu-i va da niciodată ocazia copilului ei să se întrebe dacă mama va mai veni acasă.

Ochii şi gâtlejul o usturau din cauza fumului. Îşi şterse din nou ochelarii, rugându-se ca de data aceasta, după atâtea întâlniri clandestine, adesea primejdioase, Tang să se afle la bord. În drum depăşiră şi alte remorchere ce trăgeau sampane, barje încărcate cu cărbuni şi vase aflate la ancoră, înconjurate de alte sampane ce stăteau ca puii la alăptare. Pe ţărmul pustiu se conturau clădiri joase ale fabricilor cu coşuri fumegânde.

Punctele de acostare ale feriboturilor, la extremitatea şoselelor, gemeau de oameni cu biciclete. În rest, camioane

şi căruţe. Cu trei ani înaintea secolului al XXI-lea nu exista nici o maşină particulară.

Copilul începu să mişte. Cuprinsă de teamă, făcu un gest necugetat: bătu puternic în uşa cabinei. Aceasta se deschise imediat şi apăru faţa plină de coşuri a unei secretare, care o privea uluită.

— Tocmai veneam după dumneavoastră, tovarăşă.

În cabină era întuneric şi Vivian avu nevoie de câteva clipe pentru a se acomoda. Liderul de partid Tang Shande, înconjurat de alţi câţiva chinezi, stătea la o masă de lemn, luminată de o lampă cu gaz şi de o minusculă fereastră. Toţi fumau şi beau ceai din ceşti cu capac. Printre cei şase bărbaţi şi o femeie, recunoscu trei persoane cu care negociase în Shanghai mai bine de trei ani. Femeia era secretara lui Tang; desigur se afla acolo şi aprigul Ma Binyan. Zheng lipsea. Pe ceilalţi, care se numărau printre apropiaţii lui Tang, îi ştia doar din auzite. Unul dintre aceştia, un individ cu o figură aspră, era general în Armata Populară de Eliberare. El se întâlnise anul trecut cu Duncan şi Hugo.

Tang Shande – un bărbat tânăr cu o faţă lată, veşnic surâzătoare, era originar din Canton.

— O figură familiară de pe ecranul televizoarelor şi din fotografiile ziarelor. În carne şi oase arăta masiv şi mai necioplit. Avea nişte mâini enorme, bătătorite de muncă; la cea stângă remarcă lipsa unui deget. Purta o jachetă sport cu marca fabricii lui şi o cămaşă deschisă, sugerând parcă imaginea omului de afaceri chinez, punte de legătură între nevoile oamenilor simpli, ale muncitorimii şi înaltele aspiraţii ale studenţimii. Doi dintre cei aflaţi alături de el erau muncitori autentici – un miner din minele de cărbuni Wuhan şi un textilist din Shanghai. Ma Binyan era exponentul studenţilor rebeli, deşi puţin mai vârstnic, dar purtând încă în priviri o înflăcărare tinerească şi pe buze un surâs afectat.

N-o invitară să ia loc şi nici nu-i oferiră ceai, şi asta pentru că ştiau că nu deţinea nici o probă lăsată de Duncan Mackintosh.

Ma Binyan îi făcu grosolan cu ochiul şi rânji necuviincios, gest la care Vivian nu putu face altceva decât să-şi plece capul. Ceilalţi păreau plictisiţi.

Tang deschise discuţia cu duritatea lui binecunoscută, reamintindu-i-o pe Vicky Mackintosh. Fiul de pescar şi fiica Tai-Pan-ului aveau ceva comun din acest punct de vedere.

— Mi s-a spus că, după ce ai venit la bord, ai recunoscut că nu deţii nici o dovadă. De ce dracu ai mai riscat o călătorie clandestină de la Beijing?

Vivian ezită. Deţinea un mic atu pe care nu avea intenţia să-l folosească mai devreme decât era cazul.

Tang interpretă greşit sau poate procedă aşa în mod deliberat. I se adresa în mandarină, aşa cum se cuvenea din partea unui lider naţional, deşi era cantonez.

— Ne întâlnim pe această joncă veche de lemn pentru că aici nu există telefoane şi nici alte mijloace moderne de comunicare care ne-ar putea trăda, aşa că poţi vorbi fără teamă.

Încă o dată gândul ei zbură la Vicky. Îşi spuse că ea l-ar fi abordat pe Tang mult mai bine. Trebuia în primul rând să-l calmeze pe Tang, al cărui temperament impulsiv nu-i caracteriza pe chinezi. Deci, va proceda ea mai chinezeşte.

— Iertaţi-mă, tovarăşe. Ezitarea mea de a vorbi se datorează faptului că sunt stânjenită de a nu vă fi adus ce-am promis.

— Dovezile de şantaj.

— Da, tovarăşe lider de partid.

— Tovarăşe ajunge, sau Tang, dacă vrei. Să trecem la subiect, i-o reteză el dur.

— Da, tovarăşe.

— Mai există şi alte dovezi, ori s-au scufundat toate împreună cu Tai-pan-ul?

— Cred că mai există şi altele, dar nu pot să jur.

— De ce dracu crezi că mă aflu aici?

— Am fost indusă în eroare, tovarăşe.

Tang se întoarse către secretara sa, cu o mână ridicată în aer.

— I-auzi, asta înseamnă că a minţit? Întrebă el, urmărind-o pe Vivian pentru a-i vedea reacţia.

— Nu neapărat, spuse secretara.

— Nu, nu a minţit! Îl întrerupse Vivian.

— Nu, ea nu a minţit, interveni Ma Binyan. A avut greutăţi. Poate eu şi tovarăşa secretară am sperat la mai mult.

Dar Vivian ştia că Ma Binyan mizase totul pe planurile lui Duncan de a-l discredita pe Chen, dar fără probe. Ma nu avea nimic. Faţa lui Tang se întunecă, trăsăturile i se înăspriră.

— E lamentabil să conduci cu ajutorul proştilor, dar să conspiri cu ei înseamnă moarte sigură. Să nu ne surprindă dacă agenţii Comitetului Securităţii Publice ne vor aştepta la docuri.

— Oh, nu, nu, tovarăşe secretar, protestă Ma cu vehemenţă. Ceilalţi cutezară să-şi exprime părerile în acelaşi timp. Vacarmul crescu din ce în ce, până ce Tang se aşeză pe scaun, luând înfăţişarea unei statui groteşti a lui Buddha, cu faţa luminată de pâlpâirea lumânărilor. În cele din urmă o privi pe Vivian cu furie, gata să izbucnească într-un torent de invective la adresa ei.

— Am adus totuşi un mic obiect, spuse ea.

— Să-l vedem.

Ceilalţi încremeniră ţintuiţi locului. Ea scoase din pliurile costumului său de marinar o mapă de plastic. Se îndreptă spre capătul mesei unde se afla Tang şi i-o puse în faţă.

— Tai-Pan-ul mi-a lăsat acest mic pachet.

Tang îl desfăcu şi începu să răsfoiască cu suspiciune mai multe foi din hârtie groasă, asemeni celei folosite la vechile maşini de multiplicat de pe Continent. Îşi puse ochelarii cu ramă de plastic şi citi pe îndelete.

— Dumnezeule mare! Cumnatul lui Chen? Priveşte la astea! Conturi bancare, iar aici, oţel deturnat pentru un şantier al hotelului lui Wong Li din Canton. Mai sunt şi alte probe asemănătoare?

— Poate chiar mai concludente.

— Stai jos, spuse, îndreptându-se către secretara lui, care dântr-un salt ajunse lângă el. Vivian era de cealaltă parte a lui Tang. Unde sunt celelalte?

— Numai fiica lui ştie.

— Adu-le.

— Voi încerca.

— Să încerci? Vreau să pui mâna pe ele. Trebuie să înţelegi că următoarele două luni sunt decisive; Chen trebuie să fie încolţit în timp ce lumea întreagă va fi cu ochii pe Hong Kong. Răsturnarea este ultima mea şansă şi Chen ştie asta desigur. El a început deja campania împotriva mea. Arată-i şi ei.

Secretara scoase dintr-o servietă nişte afişe tipărite cu caractere mari. În primul, Tang era acuzat că transmite secrete de stat japonezilor; în celălalt, şefului de partid i se aplicau etichetări de genul: contrarevoluţionar, speculant oficial şi occidental decadent. Vivian era înspăimântată recunoscând limbajul folosit de China când se punea la cale înlăturarea cuiva.

— Săptămâna trecută, spuse Tang calm, Chen m-a avertizat că are armata de partea sa.

— Şi o are?

— Câţiva reprezentanţi ai ei, răspunse Tang cu o privire furişă spre tăcutul general.

Vivian se înfioră. O armată dezbinată însemna război civil.

— Aţi câştigat, în schimb, inima poporului, interveni imediat Ma Binyan. Asta înseamnă că Chen e terminat.

Tang îl privi pe liderul studenţilor cu un zâmbet îngăduitor.

— Dacă armata e de partea lui, Chen are puterea, forţa care poate mărşălui prin Piaţa Tien-An-men cu acele inimi

în vârful suliţelor. Se întoarse din nou spre Vivian. Vezi cât e de mare miza. Trebuie să găsesc o cale să-l doborâm.

— În ce măsură ai nevoie de Hong Kong? Întrebă ea direct, amintindu-şi că Hong Kong-ul era una din „micile” probleme ale lui Tang.

— În foarte mare măsură.

— Atunci trebuie să faci tot ce poţi să-l salvezi.

— Iar tu să-mi aduci dovezile, pentru că altfel, partidul se va dispensa de mine înainte să-l pot demasca pe Chen. Eu voi fi terminat, iar Hong Kong-ul se va îneca în rahat. Mai ai nevoie şi de alte lămuriri?

— Nu, tovarăşe.

— Cum îţi explici ezitarea acestei femei?

— Consideră că este foarte periculos.

— Aminteşte-i că trăim vremuri primejdioase.

— Fiica Tai-Pan-ului crede că întreprinderea ei va prospera dacă nu se implică în acest joc politic din China.

— Dificultatea, în situaţiile periculoase, constă în faptul că trebuie să fii de partea cuiva. Tang dădu din cap cu dezgust.

— Dar ea e o străină.

— Am înţeles că tu ai moştenit o parte din întreprinderea ei, nu-i aşa?

Zvonurile legate de testamentul lui Duncan se răspândiseră în Hong Kong în mai puţin de trei ore, iar în următoarele două luni ajunseseră şi la Beijing.

— Nu am nici un drept înainte de a se naşte copilul Tai-Pan-ului.

Tang o privi ciudat şi pentru o clipă îi trecu prin cap că el calcula posibilitatea unei naşteri premature.

— De ce n-o convingi că probele împotriva lui Două-Cărări Wong Li trebuie să-mi parvină înainte ca el să i le ia cu forţa?

— I-am sugerat această posibilitate, dar e liniştită la gândul că nimeni nu ştie sigur că ea deţine cu adevărat dovezi. În acelaşi timp a anunţat că intenţionează să-l reangajeze pe George Ng, fostul comprador al lui MacF şi

acesta ar deţine copiile pe care le-ar dezvălui dacă i s-ar întâmpla ei ceva. Nu e proastă deloc.

— Două-Cărări Wong ar putea să o ia prin surprindere. De ce bătrânul Tai-Pan n-a fost mai precaut?

— Nu era stilul lui.

— Un nebun!

— În anumite privinţe, admise Vivian pentru a-i face pe plac. N-avea stofă de conspirator.

— Nu este Ng compradorul MacF căruia tu i-ai luat locul?

— Da, tovarăşe.

— De ce nu încerci să-l convingi pe şeful executiv Wei? Sigur că Allen Wei ar înţelege avantajele distrugerii lui Chen.

— Tai-Pan-ul nu i-a destăinuit planul său lui Allen Wei. Poate pentru că… e prea scrupulos, răspunse Vivian prudentă.

— Întotdeauna l-am suspectat pe Allen Wei că e…, spuse Tang cu un rânjet zeflemitor.

În timp ce discuţia continua şi ceilalţi ascultau vădit plictisiţi, Vivian începu să-l vadă pe Tang într-o altă lumină. Se întreba îngrijorată cât timp va mai trece până când bădărănia lui se va transforma în aroganţă şi grosolănie.

— Comunitatea oamenilor de afaceri are încredere în Allen Wei, explică Tang, când Vivian protestă pentru a treia oară. Hong Kong-ul are nevoie de un tigru care să ştie cum să trateze Beijingul – un tigru, indiferent de facţiunea câştigătoare, cineva care să ştie cum merg treburile azi. Cine o poate convinge pe această gweipo să colaboreze? Ce e cu amantul ăla despre care am auzit?

— Steven Wong, fiul lui Wong Li.

— Un pierde-vară! Am auzit, dar nu mi-a venit să cred. E doar o coincidenţă sau l-a trimis chiar Două-Cărări Wong la ea?

— Nu e coincidenţă. Eu l-am trimis înainte ca Tai-Pan-ul să fie ucis.

— Pentru a-i da o preocupare rivalei tale? Tang zâmbi cu viclenie.

— Cam aşa ceva, admise Vivian.

— Ai crescut în ochii mei. La început am crezut că eşti o idealistă, dar se pare că ai ceva stofă de shanghaineză.

Vivian râse încurcată. În toată China nu exista un compliment mai mare pentru o femeie.

— Aş vrea mai curând să fiu cunoscută ca o femeie a Hong Kong-ului.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Clarvăzătoare.

— Desigur, tu nu eşti chiar atât de periculoasă, râse Tang, dar râsul îi era forţat. Bănuiesc că vei găsi o cale s-o convingi pe fiica Tai-Pan-ului să ne ajute.

— Chiar dacă aş putea, spuse ea cu prudenţă, Victoria Mackintosh va pune aceleaşi condiţii ca şi tatăl său: va cere să vi le predea personal.

Tang luă cu grijă copiile şi se duse cu ele la lumină.

— Dacă mai există şi altele ca astea sunt de acord s-o întâlnesc în condiţiile hotărâte de ea. La urma urmei am venit până aici, în acest loc împuţit, să te întâlnesc pe tine, „femeia Hong Kong-ului”!

Complimentul îi dădu curajul să-şi exprime îngrijorarea faţă de subiectul care-o interesa.

— Pot să te întreb cum va fi noua ta Chină, comparativ cu cea veche?

— N-o să mă crezi indiferent ce ţi-aş spune, chicoti Tang.

— Iartă-mă, dar mi-e teamă.

— Uite ce e. În noua mea Chină nu va mai exista corupţie. Guangshang va fi târât în mocirlă, şi câteva lovituri acolo sus vor demonta jucăria. Voi profita de noua mea putere pentru a-mi consolida poziţia? Dacă n-aş face-o, aş fi primul lider din istoria Chinei. Îmi voi folosi cu înţelepciune noua mea putere? În orice caz, o voi face mai înţelept decât alţii. Va fi China un loc mai bun după plecarea mea? Cred că da! Vor deveni idealiştii ca tine duşmanii mei? Sper că nu… Şi

acum ce-ai zice dacă ai afla că există informaţii potrivit cărora Wong Li n-a fost străin de tulburările din Hong Kong din noaptea Anului Nou?

— Nu mă mai surprinde nimic în legătură cu Două-Cărări Wong. Însă nu-mi dau seama de ce-ar fi incitat lumea la revoltă?

— Ca să ofere o scuză liniei dure, să conteste drepturile înscrise în Declaraţia Comună şi să zdrobească opoziţia.

— Dar e lipsit de sens. Comunitatea internaţională va părăsi oraşul.

— Poate că Două-Cărări Wong mai are şi un alt motiv.

— Sau indicaţiile pe care le deţii nu sunt exacte.

— În curând vom şti mai multe. Schimbarea se va produce în mai puţin de două luni, timp suficient pentru ca Wong Li să-şi facă mutările.

Vivian tăcu. Liderul de partid Tang tocmai făcuse prima mutare şi ea nu mai ştia în cine să creadă. Era derutată. Se părea că Victoria Mackintosh avusese dreptate atunci când spusese că MacF, şi prin extrapolare Hong Kong-ul, n-ar trebui să opteze pentru una din tabere în perspectiva unui război civil chinez. În acest caz, Duncan greşise, lăsând-o pe ea şi Hong Kong-ul să navigheze pe o mare de incertitudini.

— Cât de bine ne potrivim! Se minuna Steven.

De trei luni se întâlneau cu regularitate la hotel Regent, într-o cameră rezervată de el. După-amiaza trecu la fel de repede ca toate celelalte. Acum era întuneric şi siluetele lor se profilau pe peretele de sticlă al încăperii – imaginea trupurilor înlănţuite pe fundalul luminilor ce răzbăteau dinspre port.

Vicky stătea ghemuită, cu obrazul lipit de pieptul lui, cu un picior îndoit şi cu celălalt lipit lasciv de al lui. Asculta cum îi bate inima. Îl sărută pe piept, pe gât, finalizând tulburătoarea manevră cu un sărut pătimaş pe buze, în timp ce degetele lui fine, parcă făcute anume pentru

mângâieri i se plimbau alene pe spate. Îi îndepărtă cu gingăşie părul ce-i acoperise obrazul în timpul îmbrăţişării.

— Ce-o fi asta, dragoste sau stop cardiac? Şopti el.

— Chem imediat medicul; indivizi ca tine nu se îndrăgostesc niciodată.

Cam acesta era jocul lor obişnuit, ori de câte ori ea simţea nevoia de certitudini. Desigur, nu era dragoste din partea lui. Ea se întreba, totuşi, cât va dura. Steven părea sincer îndrăgostit. El pretindea că Vicky îl transformase. Uneori chiar credea, alteori însă se temea, pentru că niciodată nu se angajase fără rezerve într-o relaţie amoroasă.

— La tine nu e dragoste, e doar erotism.

— Da, recunosc, şi erotism. Adevărul este că m-am îndrăgostit de tine chiar în noaptea de Anul Nou, Gweilo. Vicky tresărea sub mângâierea degetelor lui lungi şi fine.

— La prima vedere? Hai. Continuă.

— Nu, răspunse el cu o voce insinuantă, atunci când ai fugit din maşină.

— Cunosc refrenul, mulţi indivizi se topesc după fete blonde într-o rochie roşie mulată pe corp care o iau la fugă.

— M-a atras expresia feţei tale, aveai în priviri o hotărâre atât de… sălbatică, de parcă nimic nu te putea opri.

— Era vorba de soarta mamei mele.

— Erai atât de pătimaşă, atât de frumoasă, ca o… tigroaică. Până într-o zi, când m-am strecurat în camera ta de spital şi te-am privit dormind.

— Când a fost asta? Întrebă Vicky proptită într-un cot, privindu-l cu nedumerire.

— De îndată ce ai ieşit de la terapie intensivă. Arătai ca un copil, deşi expresia aceea de hotărâre nu-ţi dispăruse de pe faţă.

Piuitul electronic al telefonului aflat sub un morman de veşminte o trezi din reverie. Vicky se rostogoli spre el, încercând să-l extragă din învălmăşeala de haine.

— Le-am spus să nu mă deranjeze; nimic altceva în afară de cutremur sau o lovitură de stat la Beijing. Sări din pat,

scoase telefonul înfăşurat în bluza ei şi deschise butonul de mesaje. Miniecranul cu opt linii se aprinse.

— Oh, Dumnezeule din ceruri!

— Ce e, cutremur sau lovitură? Întrebă Steven.

— Mai rău. Consorţiul lui Alfred a omis să facă plata pe aprilie pentru Cathay Tower.

— Ţi-am spus că Alfred are încurcături şi n-ai vrut să mă asculţi.

— A întârziat plata şi afacerea a căzut baltă.

Steven râse.

— Mă rog, ce-i atât de amuzant?

— Cu puţin timp înainte îţi spuneam că lumea se agită; mă refeream la prăbuşirea preţurilor la imobile.

— Şi valoarea acţiunilor, interveni Vicky imediat, şi la viitoarele indexări. Nu e de râs, Steven. Mulţi oameni vor deveni faliţi. Economia Hong Kong-ului s-ar putea prăbuşi.

— Ştiu, ştiu, este doar… este atât de tipic Hong Kongului. O afacere se spulberă şi un milion de barosani devin faliţi. Ei, pe cine chemi?

— Pe Alfred Ching.

Încercă mai întâi la birou, dar suna ocupat. Apoi formă numărul de acasă şi lăsă să sune de mai multe ori. Steven se aplecă şi îşi plimbă buzele pe coapsa ei. Vicky se desprinse alene şi îşi ridică absentă părul. În sfârşit auzi glasul lui Alfred, cu accent britanic: „Aici Ching, spuneţi cine sunteţi şi vă chem imediat”.

— Alfred, e Vicky. Eşti acolo? Răspunde, Alfred! I se păru că aude un declic, ca şi cum cineva ar fi ascultat convorbirea. Alfred! La naiba, răspunde-mi, eşti acolo? Sunt adevărate zvonurile?

Ascultă până ce auzi semnalul de final al benzii şi trânti telefonul. La naiba!

— Ce faci acolo?

Vicky îşi suflecă o mânecă a bluzei în timp ce el îşi căuta pantalonii.

— Toate proprietăţile pe care familia mea le deţine sunt ipotecate la noua cotă a pieţii. Băncile vor retrage împrumuturile.

— Atunci dă-le banii înapoi.

— Nu merge. Ea investise deja banii împrumutaţi pentru cumpărarea unor avioane ruseşti. În plus, ce s-ar face MacF Golden Air fără avioane?

— De ce nu? Întrebă Steven, dar ea nu discuta cu el niciodată afacerile MacF, aşa încât evită răspunsul.

— Steven, tu nu înţelegi. Tot acest avânt al afacerilor imobiliare se bazează pe preţurile ridicate pe care Alfred le-a plătit pe Cathay Tower.

— Ceea ce nu înţeleg este de ce raţionamentele tale în afaceri diferă de cele ale jucătorilor de mah-jongg2 sau de acelea care stau la baza pariurilor făcute la cursele de cai?

— De-aia, ca să întrebi tu. Pa şi pusi, spuse ea în timp ce se căznea să-şi tragă pantalonii. Îl sărută în grabă şi vru să plece.

— Unde pleci?

Gândurile începură să i se învălmăşească. Era vinovată, ca de altfel toţi ceilalţi din Colonie, pentru că profitase de pe urma acestui „boom” al proprietăţilor. Oare băncile se vor resimţi şi ele? Dar cum puteau s-o facă după ce se extinseseră peste măsură ca urmare a împrumuturilor acordate pentru proprietăţi? Câte vor supravieţui în cazul în care prăbuşirea va afecta şi restul economiei? Va face China presiuni pentru a influenţa închiderea pieţei? Închiderea pieţelor în crahul din '87 fusese un dezastru.

— Unde mergi?

— Vreau să văd la faţa locului ce se întâmplă.

— Dar e deja noapte, nu poţi face nimic la ora asta. Ştii ce, vino înapoi în pat, scoate-ţi hainele şi hai să facem dragoste. Pe urmă comandăm ceva bun şi după masă tragem un pui de somn. Mâine ai să vezi altfel lucrurile.

Îşi scoase bluza şi se cuibări lângă el. După câteva secunde însă sări ca împinsă de un resort.

— Nu pot, trebuie să merg la birou.
— Ce să faci acolo?
— Să stau la telefon şi să mă asigur… Rămâi aici la noapte?
— Vrei să rămân?
— E cea mai mare dorinţă a mea, dar nu ştiu când mă întorc. Te rog, înţelege-mă.
Steven îşi luă ceasul de pe noptieră, îl privi şi îşi trecu degetele prin păr.
— Cred că ar trebui să dau şi eu o raită pe la vasele mele. Presupun că va fi o noapte fierbinte în jurul meselor de joc, când vestea va ajunge acolo.
— Poţi fi sigur că circulă deja în tot oraşul.
— Voi încerca să mă întorc după miezul nopţi.
— Nu-ţi lăsa treburile pentru mine, dar…
— Bine, dar pentru cine crezi tu că mă întorc?
— N-am vrut să spun asta, Steven, dar trebuie să plec neapărat. Sunt cu mintea într-o mie de locuri şi n-aş avea linişte.
— Ori de câte ori trebuie să pleci mă gândesc cum ai putea să-ţi trimiţi mintea acolo şi să-ţi laşi trupul aici.
Vicky nu se înşelase în legătură cu răspândirea zvonurilor sumbre. Liftul era înţesat de feţe japoneze grave. În hol domnea haosul. Jumătate din cei aflaţi aici urlau la funcţionarii de la recepţie, voind să părăsească hotelul mai devreme, iar ceilalţi cereau camere fără rezervare. Telefoanele şi serviciile fax erau luate cu asalt. Taximetriştii şi portarii păreau loviţi de dambla.
Tunelul spre Causeway Bay devenise un furnicar, căci la auzul veştilor, zeci de mii de oameni îşi părăseau locuinţele alergând la slujbele de unde plecaseră doar cu câteva ore mai înainte.
Pe la nouă şi jumătate, seara, Vicky ajunse la MacF House unde mulţi manageri, negustori şi analişti asaltau telefoanele. Dădu câteva instrucţiuni scurte pe care

oamenii le receptară cu greu. În Europa era amiază, iar pieţele americane se aflau pe punctul de a se deschide.

Se instală apoi la telefon, şi-i chemă pe toţi cei pe care-i cunoştea. Primele reacţii se concretizau în trei întrebări majore: „Ce s-a întâmplat în Hong Kong? Ce va mai urma? Ce va face China în această situaţie?”

Răspunsul MacF era: „Nu s-a întâmplat nimic grav; doar o afacere eşuată. După un prim val de panică legat de vânzări, cei care rămân în picioare vor merge înainte”. China nu-şi poate permite un colaps financiar atât de apropiat de Răsturnare.

— Cum îl va putea opri? Insistă încăpăţânatul preşedinte al noii bănci feminine din New York, cu care Vicky fusese colegă la Universitatea new-yorkeză.

— China va sprijini piaţa cumpărând prin intermediul unor grupări anonime, îl asigură Vicky, gândindu-se că, probabil, aşa se va întâmpla.

— Poate că va împrumuta bani acelora care au făcut împrumuturi exagerate, observă sarcastic bancherul.

— N-ar fi o idee tocmai rea. Mulţumesc.

Pe la orele unsprezece noapte, cu nouă ore după încheierea zilei de lucru, începură să curgă la MacF oferte scăzute. Apeluri de sondaj confirmară primirea unor oferte similare şi de către alte companii din Hong Kong. Între timp, grupuri cunoscute din China începură să supraliciteze ofertele iniţiale. La orele unsprezece şi jumătate, din clădirea guvernamentală Allen Wei dădea o declaraţie conform căreia economia Hong Kong-ului era solidă şi va supravieţui – aşa cum se mai întâmplase – multor încercări. Asemenea urcuşuri şi coborâşuri, afirma el, sunt tipice unei societăţi libere şi deschise.

Wally Hearst se plimba prin biroul lui Vicky, frecându-şi năucit bărbia.

— Iată cele mai recente ştiri, spuse comerciantul american. Un tip pe care îl cunosc a respins o ofertă jignitoare pentru hotelul său din Repulse Bay. Zece minute

mai târziu, o companie chineză a dublat suma reducând jignirea la jumătate.
— Este evident că încearcă să atenueze şocul.
— Şi prima ofertă a fost tot a lor, precizează Wally.
— Concurenţa aparatului birocratic?
— Hrăpăreţi nemernici! Supralicitează unul împotriva altuia.
— Se mişcă mai repede decât de obicei, de parcă ar fi fost pregătiţi pentru asta.
— Poate că erau.
— Unde este Vivian Loh?
— Dumnezeu ştie, replică Hearst, total nepăsător faţă de acţiunile rivalei sale. Vrei să-ţi găsesc nişte cumpărători din Beijing?
— Nu, dar fă-mi rost de un împrumut de la o bancă din Beijing pentru avioanele mele.
— În nebunia asta?
— Spune-le că e şansa lor de a stabiliza situaţia şi că un MacF solid înseamnă un Hong Kong puternic.
— O să-i umfle râsul!
— Fă cum îţi spun.
— Bine, Tai-Pan, scuză-mă.
— Şi încă ceva, Willy… Dacă vreunul dintre prietenii tăi de pe Continent are nevoie de cineva care să cheltuiască banii Chinei pe o proprietate concretă, noi suntem oamenii lor.
— Glumeşti?
— Presimt că cineva se îmbogăţeşte din asta.
— Două-Cărări Wong! Iată cine!
— De ce crezi asta?
— Cu bănetul de care dispune poate înghiţi rapid ce e mai bun din tot ce se prăbuşeşte.
Vichy se întoarse şi privi pe fereastră. Clădirile învecinate erau şi ele luminate la acea oră târzie.
— Bine, Wally, mulţumesc. Dă-ţi telefoanele acelea şi… vorbim mai târziu…
— Am spus ceva nepotrivit?

— Niciunul dintre cei cu care am discutat n-a menţionat că World Oceans ar cumpăra ceva. Ca şi cum ar fi toţi plecaţi din oraş. Cu lichidităţile de care dispun pot achiziţiona la un preţ derizoriu toate proprietăţile din Colonie.

— Poate Două-Cărări Wong asta aşteaptă, o nouă scădere.

— Vorbim mai târziu.

Se ridică şi se îndreptă spre fostul ei birou pe care-l ocupa acum Peter. Acesta, cu mânecile suflecate, aproape că acoperea telefonul la care vorbea agitat în cantoneză.

— Cunoşti pe cineva la World Oceans?

— Desigur.

— Ai vorbit cu vreunul dintre ei în seara asta?

— Nu.

— Crezi că au avansat vreo ofertă derizorie, atunci când au aflat de necazurile noastre?

— Nu m-am gândit până acum la asta, dar nu-i deloc exclus.

— Vreau să iei legătura cu prietenii tăi de pe Continent. Oricare, de la orice bancă.

— Pentru ce?

— Vreau ca MacF să fie prima pe lista celor care cer împrumuturi din China.

Se întoarse în biroul ei, închise uşa şi îi telefonă lui George Ng. E înţelept şi cunoaşte multe dedesubturi, îşi spuse aşteptând să-i răspundă.

— Sper că nu te-am trezit, unchiule Ng.

— Am auzit veştile, Tai-Pan, spuse Ng grav. Un vechi prieten de-al meu s-a aruncat pe fereastră.

Vicky înţepeni. Era mai rău decât îşi imaginase.

— Îmi pare rău. Ai vreo idee cine ar putea fi susţinătorii lui Alfred Ching?

— Am auzit că banii lui provin din New York.

— Americani?

— Chino-americani.

— Cine anume?

— Nu ştie nimeni.

— Nu cumva americani de origine chineză?
— Mă îndoiesc. Este un consorţiu.
— Chinez?
— Oh, nu, în nici un caz oameni din China. Ascultă, Victoria, sume considerabile au părăsit Hong Kong-ul în ultimii zece ani. Se pare că Alfred a reuşit să pună ceva deoparte.
— Bani secreţi?
— Să spunem, bani privaţi.
— Dar nu destui.
— Aşa se pare, adăugă Ng, sursa lui e secătuită.
Vicky telefonă din nou la biroul lui Alfred, dar linia era ocupată. Puse în funcţiune automatul şi, după zece minute, o secretară speriată răspunse în cantoneză.
— Cu Alfred Ching, vă rog.
— Nu este la birou, veni răspunsul în engleză. Reveniţi, vă rog, mâine.
— Aici e Victoria Mackintosh. Domnul Ching voia să vorbească cu mine.
— Nu e aici.
— Unde este?
— Nu ştiu precis. Poate telefonaţi mâine.

Vicky îşi propti mâinile de biroul tatălui ei şi privi la ceasul care atârna alături de o pictură în ulei, reprezentând o corabie a liniilor Haig ce transportase pe vremuri opiu. Era miezul nopţii.

Chemă hotelul Regent. Steven se întorsese.

— Hei, ce faci, patul e gol…

— Mai zăbovesc puţin. Ce spuneai că ai făcut când te aflai la New York?

— Nu-mi mai amintesc nici măcar un nume.

— Fii serios, doar ai lucrat cu ei, nu-i aşa?

— Ţi-am spus doar că bătrânul m-a priponit acolo.

— În ce scop?

— Să analizez posibilităţile de a face investiţii.

— Ai condus singur biroul?

— Glumeşti? Nu ştii că în New York lucrul începe devreme? Dar despre ce e vorba?

— Cum de-ai ştiut că Alfred Ching are necazuri?

— Am auzit pe ici, pe colo, spuse el eschivându-se de la un răspuns clar.

— La New York!

— Iisuse, Vicky, dar nu-mi amintesc. E chiar atât de important?

— Îţi explic mai târziu. Compania voastră a mai făcut şi alte investiţii decât cele pe care le-ai propus?

— Aşa cred, doar dacă n-or fi dat faliment. Vicky, ascultă, eu nu eram un pion principal, deşi puteau conta pe mine – jucam tenis cu clienţii lor şi le aduceam fete la petreceri.

— Ei? Care ei?

— Prietenii babacului.

— Nu era compania lui?

— Nu! El mi-a procurat doar slujba. Ascultă, scumpo, vii curând?

— Nu ştiu, încerc.

— Eu trebuie să plec dimineaţa devreme.

— Unde pleci?

— Bătrânul mă trimite în Taiwan. Plec pe la nouă.

— Oh, nu! Când te întorci?

— Când îmi ordonă el. Se pare că e vorba de câteva săptămâni.

De obicei când nu puteau fi împreună discutau îndelung la telefon; ea se obişnuise cu ideea că era disponibil oricând avea nevoie de el. Îi telefona de pe vas spunându-i „noapte bună” şi „bună dimineaţa” şi nu-şi mai putea imagina o zi fără aceste mici atenţii.

— Regret, o să-mi lipseşti.

— La naiba! Asta-mi face seara şi mai neagră. Telefonează-mi… şi, dacă nu te văd, vise plăcute.

— Somn uşor!

Vicky puse telefonul în furcă şi simţi că deja îi lipseşte. Era pe cale să-l cheme şi să-i spună, însă îi apăru în faţă propria-i imagine, îmbătrânită cu zece ani, tot la cârma lui MacF şi crâmpeie ale după-amiezii lor delirante de la hotelul Regent. Alungă toate gândurile spunându-şi că s-ar putea considera norocoasă dacă ar mai conduce MacF încă zece zile în climatul acesta aberant.

Trecuse o săptămână de la plecarea lui. Îi telefona zilnic, dar ea era mult prea ocupată pentru a putea conversa în voie. Steven părea trist şi însingurat.

— Dragul meu, mi-e atât de dor de tine, simt că înnebunesc.

— Încă n-ai dat faliment?

Vicky nu gustă gluma, căci era teribil de obosită.

— Ce faci?

— Sunt sătul până peste cap.

— Când te întorci?

— Când îmi spune bătrânul. Cum te descurci?

— Mijloacele de informare agravează şi mai mult situaţia. Au fost tulburări şi la Aberdeen, North Point şi pe Henessy Road, în Causeway Bay, unde un lanţ de magazine deţinut de britanici a fost incendiat. Poliţia a restabilit rapid calmul. Câţiva dintre micii investitori au fost serios afectaţi, dar mai rezistă.

— Ai reuşit să vorbeşti cu prietenul tău Ching?

Steven se gândea că piaţa proprietăţilor imobiliare era în degringoladă.

— Nu încă.

În birou intră Peter. Veştile proaste i se citeau pe faţă.

— Îmi pare rău, îi spuse Vicky în şoaptă, trebuie neapărat să te las.

— Te iubesc!

— Şi eu.

— Cine era, întrebă Peter?

— Unchiul Ng. Ce s-a întâmplat?

— Banca Chartered e de-a dreptul…

Noaptea târziu aflase că Alfred Ching fusese văzut la Yacht Club. Îl sună pe Chip acasă.

— Exact, aşa este. A apărut şi a dispărut ca o cometă.

— Cum arăta?

— Ca un cadavru proaspăt dezgropat.

— Am încercat să dau de el toată săptămâna. Mulţumesc, Chip.

— Îl găsesc eu până la urmă, dar nu m-ar surprinde să aud că s-a aruncat de la etaj.

Vicky sună la biroul lui Alfred, unde îi răspunse robotul, apoi acasă, dar cu acelaşi rezultat. Nu fusese văzut nici la Hong Kong Club, nici la Jockey Club. Poate cunoscuţii şi prietenii îl acopereau din cavalerism. Îi plăcea să bea la Chinnery, la hotelul Mandarin, dar acest local era închis noaptea, gândi ea.

Îi trecu prin minte să telefoneze acasă, după şoferul Al Ping, dar se răzgândi. Nu era momentul să cutreiere pe străzi şi cu atât mai mult într-un Daimler cu însemnele Imperiului britanic. Telefonă le recepţie şi comandă un taxi.

— Ştii unde este restaurantul Orchid Garden? Îl întrebă ea pe şofer.

— Pe partea Kowloon.

— Du-mă, te rog, acolo.

— Luaţi feribotul. Tunelul este închis.

Ar fi fost mai rapid cu metroul. Şoferul, un cantonez între două vârste, cu o faţă ca o lună plină, întoarse maşina.

— E periculos pentru o doamnă.

Vicky se înfioră. Oraşul era ca un vulcan.

— Bine, atunci du-mă la ferry. Îşi privi ceasul, mai erau câteva minute până la ultima cursă. Repede!

Traficul era dens, în ciuda orei târzii. În timp ce-i plătea, şoferul îi mai atrase o dată atenţia asupra pericolului pe care-l prezentau străzile din Kowloon.

— Am acolo un vechi prieten care ar putea avea nevoie de mine.

Şoferul ridică din umeri. Avusese de-a face cu mulţi englezi şi dacă această gweipo voia să se aventureze la periferiile Kowloon-ului, n-avea decât s-o facă. Se obişnuise cu ciudăţeniile acestor străini.

Vasul ce făcea cursa spre Kowloon era pe jumătate gol, iar terminalul de dincolo de port, ciudat de pustiu. Poliţia păzea punctele de acces. Ea observă patru maşini Land Rover pline cu poliţişti gata să acţioneze. Intră în singura cabină existentă şi ordonă: Restaurantul Orchid Garden, Haipong Lane. Privea atent străzile ce defilau prin faţa ei şi îşi jură să se întoarcă acasă la cel mai mic pericol.

Lumea se aduna în jurul barurilor şi cluburilor, iar grupurile de turişti mişunau prin magazinele deschise toată noaptea. Restaurantul părinţilor lui Alfred era departe de sectorul turistic puternic iluminat.

— Rămâneţi aici? Întrebă taximetristul.

— Aşteaptă, te rog.

Ea bătu în plăcuţa din sticlă a uşii. Nu apăru nimeni. Holul era întunecat, doar la picioarele scărilor se zărea lumina. Steven îi dăduse un inel masiv din aur cu dragoni încolăciţi care se potrivea perfect cu pandantivul ei. Bătu din nou cu inelul în geam şi i se păru că distinge o umbră care cobora scările. Într-adevăr, cineva strigă ceva în cantoneză.

— Spune că e închis, îi traduse şoferul.

Vicky bătu şi mai tare.

— Spune că cheamă poliţia.
— Fii te rog bun, ieşi din maşină, vino aici şi spune-i că sunt o veche prietenă. N-are de ce să cheme poliţia.
Şoferul privi cu atenţie într-o parte şi alta a străzii pustii, coborî din maşină şi lansă un torent de vorbe în cantoneză. În cele din urmă uşa se deschise cu o trosnitură.
— Vrea să ştie numele vechiului prieten.
— Alfred Ching.
— Alfred Ching?
— Ching Chu-ming.
— El spune, aşteptaţi. Omul închise uşa şi urcă din nou scările. Şoferul întrebă.
— Ăsta este Alfred Ching cu afacerea Cathay Tower?
— Nu, e un altul.
— Bine, bine; ăla trebuia împuşcat.
Prin geamul uşii, Vicky îl zări pe tatăl lui Alfred care cobora. Scoase capul prin deschizătura uşii vădit speriat. Când o recunoscu pe Vicky, dădu din cap afirmativ.
— Pot să intru?
Bătrânul mai dădu o dată din cap. Vicky plăti şoferului şi-l urmă pe tatăl lui Alfred pe scări. El o conduse prin sala de mese a restaurantului până în bucătărie. Alfred stătea la o masă de lucru, cu jacheta pe spătarul scaunului, cu cravata desfăcută şi cu capul între mâini, privind fix tăblia mesei. Când intră Vicky, el nu-şi ridică privirea.
— Ai venit să vezi în ce rahat am intrat?
— Ce s-a întâmplat, Alfred? Unde ai fost?
— Dacă n-ai fi aflat până acum, n-ai fi fost aici.
— Am venit pentru că vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat.
— Apreciez că ai venit, Vicky, dar n-am nevoie de compasiune.
— N-am intenţia să te compătimesc.
În cele din urmă Alfred o privi şi Vicky îi citi în ochi teama.
— N-ai venit nici să-mi cerşeşti dragoste. Din câte am auzit are cine să ţi-o dea.

— Alfred, nu sunt vinovată de ceea ce ţi s-a întâmplat, iar viaţa mea personală nu te priveşte.

— În fond ce vrei? Întrebă Alfred, plecându-şi capul şi jucându-se nervos cu inelele sale.

— Vreau amănunte, Alfred. La dracu, ce s-a întâmplat? Cine a fost în spatele tău?

— Cineva care s-a folosit de mine. Vicky se aşează la masă în faţa lui. Alfred o privea în sfârşit. Tu ai făcut-o?

Privindu-l mai atent, observă că ochii lui erau înroşiţi şi îşi dădu seama că plânsese. Se aplecă spre el şi îi apucă mâinile. Erau reci.

— Cine te-a aranjat în halul ăsta?

— Am fost un imbecil naiv. Nu-mi vine să cred că am permis să se întâmple ce s-a întâmplat.

— Oricine se poate înşela uneori, Alfred.

— Sunt un mare prost şi întreaga Colonie a aflat-o.

— Încetează, Alfred!

— Nu, zău! Fiecare om din Hong Kong ştie că am fost un tâmpit.

— Tatăl meu obişnuia să spună: „dacă nu rişti, nu mişti”.

— Dar n-am riscat nimic, ripostă el cu vehemenţă. Pusesem pe picioare o afacere fezabilă. Nu era nici un risc.

— Şi ce n-a mers?

— Ţi-am spus, am fost un fraier. Nu mi-am dat seama, n-am bănuit ce au ei de gând să-mi facă.

— Cine? Care ei?

— Bancherii mei „loiali”, spuse Alfred cu amărăciune şi glasul i se stinse devenind un murmur. Vicky, am făcut întotdeauna ce trebuia: la şcoală aveam cele mai bune note, vorbesc cea mai curată engleză, am jucat cinstit, am muncit din răsputeri, am respectat toate regulile, toate, zâmbi chinuit. Toate, afară de una.

— Care?

— M-am îndrăgostit de o gweipo din Peak.

— Lasă asta, Alfred. Asta a fost cu ani în urmă.

— Oamenii mi-au întors spatele. Chinezii… mi-au închis uşile în nas. Partea bună e că în Hong Kong există atâtea uşi… şi nu ţi se pot închide în faţă chiar toate. Acum, însă, nu mai am nici o uşă deschisă.

— Şi ce are a face asta cu omiterea plăţii tale?

— Încerc să-mi explic cum de-am putut fi atât de naiv. Cum de n-am prevăzut ce avea să urmeze.

— Ce?

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit întâia oară?

— Da, desigur.

— Mi-ai plăcut din prima clipă.

— Da. Alfred, ne potriveam.

— Eram doi exploratori. Tu erai un scufundător ce sonda profunzimile, iar eu un astronaut care scruta înălţimile.

— Nu era decât un ceai dansant la Jockey Club.

— Ştii bine ce vreau să spun.

— Şi totuşi, ce legătură e între asta şi ceea ce se întâmplă acum? Întrebă Vicky cu blândeţe.

Alfred continuă să divagheze.

— Eram atât de tineri…

Încercând să-i ridice moralul, Vicky îi spuse:

— Nu sunt sigură că mă pot descurca cu un „Alfred sentimental” şi nu ştiu dacă pot suporta unul plângăreţ. Nu e genul tău.

— În mod cert, nu este nici al tău.

— Ce vrea să însemne asta?

— Tu n-ai venit până aici ca să mă ajuţi, ai venit cu un scop anume.

— Ţi-am spus: nu sunt aici să te compătimesc şi nici nu cred că asta vrei. Se întreba dacă nu cumva şi ei i se întâmplase ceva, căci nu simţea nici un sentiment de compasiune. De fapt, Alfred nu-i dăduse ocazia să observe că ar avea nevoie de simpatie sau compătimire. Asta era explicaţia.

— Ai tu un motiv de mă tot descoşi. Care este?

— Vreau să ştiu cine a stat în spatele tău. Tu nu eşti un naiv. Cum de ai putut intra într-o asemenea belea?

— Nu mi-am imaginat consecinţele. Şi-au găsit marioneta, nu-i aşa că am dreptate?

— Cine?

Alfred dădu din umeri nepăsător. Incapabilă să-l facă să-şi revină în fire, Vicky constata cu mâhnire cum vechiul ei prieten se închide din ce în ce mai mult în el.

— Alfred?

— De fapt, ce-ţi pasă ţie de soarta mea? Murmură el.

— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, atunci, indiferent cine te-a folosit, planul lui bine urzit a urmărit prăbuşirea întregii Colonii.

Vicky îi ţinea mâinile într-ale sale, dar el părea să nu observe. O tulbura soarta lui şi era îngrijorată pentru ziua de mâine şi fiindcă nu putea face nimic ca să evite catastrofa.

Orele treceau. Din când în când, Alfred se mişca şi murmura incoerent câte o frază sau două. În cele din urmă aţipi cu capul în mâinile ei. Când se trezea, o privea la fel de absent. Vicky simţea că adoarme şi ea.

Încă nu se crăpase de ziuă când auzi zgomote. La bucătărie începuse forfota; se distingeau frânturi de discuţii. La celălalt capăt al mesei lungi, membrii familiei se adunară să-şi bea ceaiul ignorând prezenţa lor. Mama lui Alfred veni ultima. Îl privi îngrijorată pe Alfred, apoi se uită la Vicky cu ochi de nepătruns. Începu să frământe aluatul pentru micile găluşti pe care ceilalţi le umpleau cu diferite ingrediente aflate într-o duzină de castronaşe. Ţinând mereu mâinile lui Alfred într-ale sale, cu ochii împăienjeniţi de nesomn, Vicky îşi zise că va sucomba dacă nu se va întinde într-un pat adevărat.

— Alfred!

Acesta căscă şi îşi eliberă mâinile.

— Da, răspunse el clipind, parcă revenit de pe altă lume.

O privi mai întâi pe ea, apoi pe ceilalţi care discutau în şoaptă, în cantoneză, în timp ce pregăteau găluştile. Văd că porţi dragonul meu.

— Întotdeauna, spuse Vicky, apucând între degete pandantivul pe care Alfred i-l dăruise. Ţin la el foarte mult…

— Mă întreb şi acum de ce au acceptat să plătească atât de mult pentru Turn, spuse Alfred, aducându-şi aminte de discuţia întreruptă noaptea trecută. În nici un caz nu erau dispuşi să arunce banii pe fereastră. Cred că au existat şi alte motive. M-am gândit la spălarea banilor, ceea ce ar explica de ce au acceptat preţul şi mi-am spus: OK, mă pot descurca de data aceasta şi cu ceva bani hei shi hui3 căci restul sumei trebuia s-o obţin eu şi ăştia erau bani cinstiţi, chiar dacă fuseseră spălaţi. În fond pot trăi şi cu câţiva gologani murdari.

— Nu te-ai întrebat de ce te-au ales tocmai pe tine?

— Probabil că asta meritam… am căpătat ceea ce am meritat… încă nu înţeleg de ce-ar arunca ei cu bună ştiinţă banii pe fereastră. Singura explicaţie este intenţia de a produce un colaps financiar. Pe cine ar interesa asta?

— Tu trebuie să-mi dai răspunsul.

— Da, el a făcut asta.

— Cine?

Pentru prima oară Alfred se referea la susţinătorii lui folosind „el” în loc de „ei”.

— E doar o bănuială, nu sunt sigur.

— Cine?

— Asta rămâne între noi. Aş putea fi urmărit pentru calomnie, deşi mă întreb ce-ar mai putea câştiga, acum că şi-a atins scopul. Eu am ajuns falit.

— N-aş spune asta. Cine, Alfred?

— Nu voi putea dovedi nici într-o mie de ani.

— Cine?

— Las-o baltă! Închise ochii resemnat.

— Două-Cărări Wong?

Ochii lui Alfred sclipiră.

— De unde îţi veni ideea asta?

— Îi suspectam pe cei din China că ar putea fi misterioşii tăi susţinători. Era în avantajul Chinei să învioreze piaţa printr-o măsură care să aducă bogăţie şi fericire comunităţii oamenilor de afaceri din Hong Kong. Nu mă puteam gândi că vor destabiliza colonia în mod deliberat.

— Doar dacă vor să cumpere ceva foarte ieftin.

— Nu merita falimentul. Ultimul lucru de care are nevoie China este să hrănească alte şase milioane de guri. Deci, dacă susţinătorul tău nu a fost din China atunci e vorba de cineva cu niscai fonduri frumuşele, iar Două-Cărări Wong se potriveşte ca o mănuşă.

— Mai sunt şi alţi indivizi de soiul ăsta în Central.

— Mulţi dintre ei mi-au făcut oferte la un preţ foarte scăzut, pentru a se înfrupta de pe urma dezastrului meu, dar nu World Oceans.

— Poate că el ştie că falimentul întreţine falimentul.

— M-am mai întrebat dacă banii tăi nu proveneau din New York? Am dreptate?

— Categoric. De acolo veneau cecurile.

— Şi atunci ce-ai făcut în Canada?

— Am încercat să găsesc investitori. Presimţeam, parcă, ce avea să se întâmple.

— Deci, nu erai chiar atât de naiv.

— Nu.

— Asta e bine. Nu-mi făcea plăcere să te cred un fraier.

Alfred schiţă un zâmbet, primul de când apăruse Vicky.

— New York… spuse Vicky, acolo unde Două-Cărări Wong l-a trimis pe Steven. Ai avut de-a face acolo cu el?

— N-am făcut nici o afacere cu Cărare-Barată. Alfred zâmbi din nou.

— Dar l-ai văzut la New York?

— Din întâmplare, toamna trecută.

— Şi nu ţi-ai dat seama de legătura cu generosul tău susţinător?

— Vicky, poate am bănuit, dar n-am vrut să ştiu. Las asta în seama altora. Alfred era stânjenit şi zâmbetul îi dispăru.

— Dar ai acceptat ideea, insistă Vicky, că Două-Cărări Wong ar putea fi susţinătorul tău anonim în afacerea cu Cathay Tower, iar el te-a manevrat astfel ca afacerea să cadă şi piaţa imobiliară să se prăbuşească, nu-i aşa?

— Probabil. Aşa reiese din piesele pe care le-am adunat şi le-am pus cap la cap.

— Bine ai făcut, Alfred.

— Dar ce crezi că urmăreşte? De ce cumpără ieftin? Chiar ăsta să fie motivul – destabilizarea pieţei?

Vicky tăcu mutându-şi privirea de la tingirea de pe plită la Alfred.

— Oare ce urmăreşte?

— Haosul!

— De ce?

— Nu ştiu, şi pace.

Se ridică în picioare, se întinse şi se simţi puţin mai stăpână pe sine. Zorile se iveau şi lumina cenuşie începea să răzbată prin ferestre.

— Ce ai de gând să faci, Alfred?

— Să emigrez, cred. Nu mai am nici un rost în oraşul ăsta.

— Încalecă din nou pe calul tău şi du-te să bei ceva.

— Ţi-e uşor să glumeşti, doamnă Tai-Pan. Eu nu mai am nimic. Nu mi-a mai rămas nimic, iar cu noua mea reputaţie, nici mama nu mi-ar mai da o slujbă la bucătărie; poate doar să-i curăţ usturoiul.

— Bine, Alfred, lasă asta. Noi doi mai avem o afacere.

— Ce afacere?

— Emigranţii-expatriaţi pe care ai lăsat-o baltă. Acum că ai timp, hai să ne mişcăm.

— Glumeşti! Nici un om cu mintea întreagă nu se va mai întoarce acum în Hong Kong. Oraşul e pe ducă. N-ai spus-o chiar tu? Haos!

— Alfred, noi am încheiat un târg. Sper că n-ai de gând să rămâi în bucătăria mamei tale. N-ai să mă dezamăgeşti.

— Eu, să te dezamăgesc? Mă faci să râd.

— Sarcasmul nu te prinde. Nu glumesc. Mi-ai spus că eşti falit. Eu te-aş corecta şi as spune: „Mackintosh-Ching”.

Alfred se ridică şi îşi continuă pledoaria pesimistă.

— Nu există în toată lumea asta un chinez care să se întoarcă la Hong Kong la recomandarea unei gweilo. Poate „Ching-Mackintosh”. Îi vom instrui pe oamenii de la recepţie să pronunţe în surdină „Mackintosh”.

— Alfred, protestă ea, dar renunţase să-l mai ajute să urce în şa. Bine! Ai pe aici un telefon de la care pot vorbi?

Îl sună pe Wally Hearst, care părea cu mintea limpede.

— Da, boss!

— Găseşte-o pe Vivian Loh!

— De unde să încep?

— Din Shanghai.

— Şi ce să-i spun?

— Ştie ea ce vreau.

Vicky se întoarse în bucătărie, îşi luă rămas bun de la părinţii lui Alfred şi vru să plece.

— Pari foarte hotărâtă, îi spuse Alfred, contaminat parcă de atitudinea ei. Mulţumesc pentru încurajare. Îi sărută mâna şi degetele lor se încleştară. Unde te duci?

— În primul rând mă duc să dorm o oră şi să fac un duş. Vicky îl mângâie pe obraz şi se îndreptă spre uşă. Îmi voi petrece câteva zile pe la uşile câtorva bancheri urâcioşi şi datorită cacialmalei tale mă voi gândi în nopţile următoare la tot ce mi-ai spus. Apoi, dacă lucrurile nu se schimbă, mă voi duce să-i fac o vizită mamei mele.

— Mamei tale? Pentru ce?

— Să-mi iau partea mea de moştenire.

Un bărbat uscăţiv, cu ochii legaţi cu o eşarfă fu îmbrâncit afară dintr-o dubă. Oameni bine legaţi, laţi în umeri îl înconjurau, spre a nu fi văzut, în timp ce-l escortau prin garajul clădirii către liftul de mărfuri. Un individ musculos, care îl ţinea de braţ, i se adresă aproape politicos: „Am ajuns”.

„Spaima faxurilor” – nume sub care-l ştia şi Poliţia Regală din Hong Kong – Shaw Sin era un geniu în electronică. Pentru escrocheriile pe care le imaginase la aparatele telefax a fost pus sub stare de arest. Inventase o metodă de trimitere clandestină a faxurilor fără a fi taxate. Fusese prins cu o lună în urmă pe când îşi oferea serviciile unor afacerişti mărunţi. În loc să i se intenteze proces, se procedă la o judecată sumară, şi Shaw Sin fu întemniţat pe termen lung în închisoarea Stanley Point. La scurt timp însă, a fost eliberat şi pus sub supravegherea unui avocat chinez care-l transferă la Mong-Kok. Aici, un angajat al Triadei cu rang inferior, Chiu Chau îi puse în vedere că dacă va mai fi prins îi vor ciopârţi mâinile.

Shaw Sin nu se lăsă intimidat cu una cu două. Era conştient de valoarea sa şi ştia că Triada nu pedepseşte fraudele la reţeaua telefonică şi la telegraf, ceea ce însemna că Chiu Chau dorea altceva – un lucru pe care fiii acestei provincii cu escroci vestiţi obişnuiau să facă.

— Şi atunci, din ce dracu o să trăiesc? Întrebase el.

Un slujbaş al Triadei îi înmână treizeci de mii de dolari şi-i ură să-i cheltuiască sănătos.

— Pentru ce sunt ăştia?

— Consideră-i ca un avans, dar să nu părăseşti Colonia înainte de 1 iulie.

Shaw Sin nu avea unde să plece nici înainte, nici după 1 iulie. Cu o parte din suma primită îşi cumpără un minicomputer furat, pe care-l ascunse sub haine. La hipodromul „Happy Valley” experimentă sistemul pe care-l inventase pentru a demonta „Six-Up”-ul la pariurile de la curse.

Ajunsese la ultimii cinci sute de dolari când cei din Triadă puseră din nou mâna pe el şi-i comunicară în sfârşit ce doreau. Ei plănuiau să transmită o comunicare simultană fiecărui fax din oricare birou, magazin, restaurant sau hotel din Hong Kong.

Interesantă afacere, se gândi Shaw Sin. Existau diferite dispozitive electronice pentru protejarea şi blocarea aparatelor de telefax faţă de mesajele nedorite. De exemplu, banca din Hong Kong şi cea din Shanghai nu doreau ca restaurantul Lotus Garden al lui Henry Wong să facă reclamă prin fax, linia fiind rezervată transferurilor şi confirmărilor bancare.

Cu Triada nu era de glumit: fiecare fax din Hong Kong! Shaw Sin îşi întocmi o schemă de bază cu ajutorul computerului, apoi începu testarea. Câteva faxuri ale poliţiei şi ale unor corporaţii internaţionale nu voiau să cedeze în ruptul capului. Se întoarse iar la planşa de scheme. Îşi petrecu săptămâna cât dură colapsul afacerii Cathay Tower cu ochii pe ecranul computerului. Treaba reuşi şi, după o altă săptămână interminabilă de testări, lansă pe un disc un fragment software codificat.

— Eşti sigur că funcţionează?

— Da, funcţionează. Se întoarse la Mong Kok în biroul sordid al „băieţilor” care-l puseseră la treabă. Cei din Triada învârteau discul în mână ca şi când aterizaseră de pe Marte.

— Eşti sigur?

— Garantez cu capul meu, spuse Shaw Sin, aşteptând să i se pună vechea placă.

— L-ai făcut singur?

— Bineînţeles.

— OK. Te vei întâlni cu cineva şi-i vei spune personal ce-ai făcut.

— Pentru asta mai primesc ceva sau rămân doar cu ăia treizeci?

— Persoana cu care te întâlneşti te va plăti.

— Cine?

Drept răspuns îl legară la ochi cu o eşarfă de mătase.

— Habar n-am, iar individul căruia i te predau nu ştie nici el, ca şi cel care te va prelua în continuare.

Îl băgară într-o dubă, pe urmă în alta, apoi urcă nişte scări şi, în sfârşit, ajunse într-un lift de mărfuri. Dacă n-ar fi fost convins că au nevoie de el, ar fi murit de frică. Aşa însă se distra încercând să ghicească după mirosuri cât de sus duce lanţul crimei. La început simţi ceva asemănător transpiraţiei, apoi un fel de „Old Spice”, pe urmă un surogat de „Chanel”, apoi „Aramis” şi, în sfârşit, ceva ce aducea a „South Sea”, un parfum exotic costisitor. Punctul terminus al „excursiei” era o încăpere răcoroasă; paşii i se înfundau în covoare groase, moi şi o tăcere profundă, desăvârşită domnea în camera imensă.

Aştepta legat încă la ochi. Cineva se apropie de el: „scuzaţi-mă”, spuse o voce în cantoneză, cu accent de Shanghai şi îi scoase eşarfa de pe ochi.

Shaw Sin clipi de mai multe ori şi înghiţi în sec. Se afla la ultimul etaj al clădirii World Ocean House. Îşi dădu seama de asta pentru că în jur nu se vedeau alte clădiri, iar bărbatul care stătea în spatele uriaşului birou din lemn de tek era chiar Două-Cărări Wong.

Surâsul afectat al lui Shaw Sin dispăru, fiind înlocuit de o privire ce se voia respectuoasă, dar pe care gazda o interpretă drept calculată.

— Bună ziua! Spuse Două-Cărări Wong.

— Bună ziua! Oare cum să i se adreseze? Sir John? Wong Li? Pe toţi dracii, în nici un caz Două-Cărări. Bună ziua, Lao Yeh. Lao Yeh putea însemna „bunicule” sau „stăpâne”. Lasă-l pe Două-Cărări să aleagă, gândi el. Îi venea să-i ardă un pumn între ochi… Cea mai formidabilă ocazie! O şansă unică!

— Stai jos, tinere.

Shaw Sin se lăsă anevoie pe scaunul oferit. Îşi regăsi calmul. Ţine-ţi gura îşi spuse el, nu mai vorbi ca o moară stricată şi mai cu seamă nu pune întrebări prosteşti. Ardea de nerăbdare să ştie ce vrea Două-Cărări Wong cu acel fax transmis simultan în tot oraşul.

Două-Cărări apăsă pe un buton şi servitorii apărură îndată aducând ceşti acoperite cu ceai verde.

— Mi s-a spus că ai făcut o treabă grozavă.

— Am făcut ce mi s-a cerut.

Sunt cel mai bun, gândea Shaw Sin în sinea lui. Aici mi-e locul.

În ochii lui Două-Cărări apăru o licărire perfidă.

— Mi s-a spus că garantezi funcţionarea.

— Fără reproş, se grăbi Shaw Sin. I se păru că bătrânul este cam greu de cap, dar se gândi că n-ar fi o idee prea bună să-i spună că glumeşte. Va merge, nici o grijă, Lao Yeh.

— Te rog, explică-mi cum funcţionează.

— Este puţin cam complicat, Lao Yeh.

— Prefer explicaţii directe de la oamenii care execută lucruri importante pentru mine. Explică-mi, te rog!

Shaw Sin se execută, dar n-avea să afle niciodată dacă Două-Cărări Wong înţelesese ceva. În timp ce explica, ochii lui Wong nu-l părăsiră o clipă. Shaw Sin părea al naibii de bucuros că reuşise. În sfârşit, Tai-Pan-ul era mulţumit.

— Există recompense şi recompense, spuse Două-Cărări Wong tărăgănat, dar cu un ton autoritar şi apăsat. Meriţi bani, şi ochii lui alunecară spre o servietă care părea mult mai groasă decât prima. Dar banii singuri nu pot recompensa eforturile speciale. Prin urmare, permite-mi să-ţi ofer ceva ce nu poate fi cumpărat cu bani.

— Aţi fost deja prea bun, spuse Shaw Sin ezitând, căci îşi propuse să fie atent şi să nu exagereze.

— Nu, deloc. De-abia am reuşit să fiu la înălţimea eforturilor tale.

Două-Cărări apăsă pe un buton aflat pe biroul său şi o altă uşă, mai îndepărtată, se deschise. Apăru o făptură zâmbitoare, o fată cu o înfăţişare extrem de atrăgătoare. Avea nişte rotunjimi pe care Shaw Sin le remarcase la femeile fukineze şi din câte ştia el, acestea întreceau cu mult frumuseţile din Shanghai şi Suzhou. Desigur, arătau

foarte bine, dar vâlvătaia stârnită în pat de o fukineză n-avea egal. În afară de asta erau dotate cu însuşiri oculte pentru numerele norocoase în afaceri, un motiv în plus ca bărbaţii să se dea în vânt după ele.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Două-Cărări. Cu banii pe care i-ai meritat poţi cumpăra orice, dar te asigur că există femei, cu anumite însuşiri, care nu pot fi cumpărate cu bani. Îţi recomand un masaj. Ea a fost instruită de mari specialişti.

Shaw Sin stătea neclintit în timp ce fata se apropie de el cu mişcări feline, unduitoare. Avea într-adevăr ceva special, chiar şi pentru o fukineză; ochii îi erau albaştri şi în priviri desluşi o uşoară licărire de nebunie, într-un fel foarte promiţătoare.

Ah Chi stătea ghemuit pe docul sampanelor cu privirea pierdută pe suprafaţa mării – o adevărată statuie a nefericirii. Lui Vicky îi amintea starea în care se aflase Alfred Ching, săptămâna trecută. Prietena lui din sampana alăturată îl privea cu un surâs tandru şi totodată îngrijorat.

— Bună dimineaţa, Hua! Bună dimineaţa Ah Chi! Du-mă te rog pe vas.

Ah Chi o privi posomorât.

— Ce s-a întâmplat, Ah Chi?

— Tai-Tai plecat Anglia.

— Cum? Când?

— Acum.

Vicky era surprinsă şi în acelaşi timp afectată deoarece nu se pusese niciodată problema unei călătorii în Regatul Unit. În plus i se părea ciudat că plecase într-o călătorie atât de lungă fără să-şi fi luat rămas bun.

— Ţi-a spus Tai-Tai când se întoarce?

— Nu întoarce.

— Oh, Dumnezeule, şopti ea cu amărăciune, întrebându-se ce a determinat-o să părăsească Hong Kong-ul. O imagine groaznică îi apăru pe dinaintea ochilor: mama ei coborând beată din avion pe aeroportul Heathrow. Poate că ar trebui

să ia primul avion spre Anglia, să se convingă la faţa locului în ce stare se afla. Vrei să mă duci până la Whirlwind? Te rog! Am ceva de luat de acolo.

— Tai-Tai merge Anglia.

— Ştiu, ştiu, dar am nevoie de ceva de pe Whirlwind.

Ah Chi continuă s-o privească incapabil să vorbească. Vicky se uită la Hua, dar nici ea nu-i dădu alte explicaţii.

„Whirlwind plecat Anglia”.

— Poftim? N-am înţeles.

— Tai-Tai cu Whirlwind în Anglia.

— Mama mea a plecat pe mare în Anglia?

Ah Chi dădu afirmativ din cap. Vicky simţi brusc nevoia să stea jos şi îngenunche între ei.

— Era cumva beată?

În cele din urmă reuşi să afle de la Ah Chi şi Hua ce se petrecuse. Nu era vorba de o hotărâre de moment. În ultimele săptămâni ea îşi aprovizionase vasul, îi dăduse dispoziţii lui Ah Chi să facă anumite reparaţii, iar în dimineaţa aceasta îi ordonase să o scoată din refugiu. Apoi îl debarcă pe sampana prietenei lui şi îndreptă vasul către est.

— Est?

— În est nu piraţi, explică Ah Chi.

Ah Chi cunoştea fiecare părticică a Mării Chinei, de la Sumatra în Taiwan, dar despre restul lumii avea idei destul de vagi. Evitarea piraţilor era justificată între strâmtoarea Malacca-Oceanul Indian-Canalul de Suez; navigaţia spre est, către Anglia, presupunea însă traversarea Oceanului Pacific şi a Oceanului Atlantic – şase sau opt luni de călătorie pentru un vas ca Whirlwind, cu condiţia să fie condus de un echipaj destoinic.

— Beată? Întrebă ea din nou, însă Ah Chi dădu din umeri, refuzând să spună ceva rău despre Tai-Tai. Arăta de parcă îşi pierduse cel mai bun prieten, iar Hua era pe punctul să izbucnească în plâns.

— Nu vă faceţi griji, o aduc eu înapoi. Se ridică, întrebându-se cum va proceda. Ştii cumva dacă Chip lucrează la barca lui? Chip venise pe mare de la Manila şi când discutase cu el despre Alfred, îi spusese că intenţionează să-şi petreacă restul concediului aducând îmbunătăţiri noii sale „locuinţe”. Du-mă la el!

Hua îşi apropie sampana, strecurându-se prin desişul de ancore. Adăpostul gemea de ambarcaţiuni; fiecare vas măsurând peste douăzeci de picioare, părea gata de plecare într-o călătorie transoceanică. Ah Chi îi indică o joncă diesel lucioasă, cu borduri foarte înalte. „Este a lui Huang”, spuse el cu o mândrie amestecată cu invidie.

Chip demontase un vinci şi se pregătea să-l ungă cu spray; avea întipărit pe faţă un zâmbet de fericire, pe care Vicky nu-l remarcase până atunci. Deşi goeleta părea că fusese neglijată timp îndelungat, păstrase o înfăţişare plăcută. Se temea că Fiona căpătase o rivală serioasă.

— Tasmanian Devil, strigă ea în timp ce Hua se apropia de pupa ambarcaţiunii. Ar trebui să-i schimbi numele.

— Ar mai fi multe de făcut, îi răspunse el. Băieţii care au botezat-o astfel făceau parte din secta „capcana plutitoare a ginului”. E o minune că au adus-o înapoi întreagă. Alunecă pe mare ca o lady. Hai, urcă la bord să arunci o privire.

Vicky rămase în sampană, sprijinită de parâma de la pupa lui Tasmanian Devil.

— Chip, n-o să crezi ce-ţi spun; mama a şters-o în Anglia.

— Chiar aşa?

— Cu Whirlwind.

— Glumeşti? Chip rămase perplex.

— Nu cred că a ajuns prea departe. Mă gândeam că ai putea organiza o cercetare cu elicopterul. Trebuie neapărat s-o opresc.

— Ah Chi, te rog du-ne la club. O să-l chem la telefon pe un tip de la Poliţia maritimă pe care-l cunosc. De acolo mergem la cheiul „Old Queens”.

Vicky telefonă la birou şi-i ceru secretarei să anuleze toate întâlnirile şi să-i facă legătura cu Peter.

— Ţine-te bine, Peter, mama a plecat pe mare în Anglia.

— Dumnezeule mare! Ştiam eu că pune ceva la cale. La naiba! M-a rugat să trec pe la ea aseară, dar n-am avut timp. Doamne, Vicky, pariez că asta voia să-mi spună. Aş fi putut s-o opresc.

Vicky nu era convinsă c-ar fi reuşit şi îi spuse că n-are rost să se culpabilizeze.

— Ce-ai de gând?

— Vreau s-o aduc înapoi. Chip a făcut rost de un elicopter.

— Oh, trebuia să mă fi dus la ea!

— Ne vedem mai târziu. Nu-ţi face griji, va fi bine.

Îl găsi pe Chip în parcaj, stând derutat în spaţiul gol dintre un Mercedes şi un Land Rover.

— Cineva mi-a furat maşina.

— Glumeşti? Erai asigurat?

— Sigur că nu eram.

— Îmi pare rău, Chip! Hai, vino, mergem cu maşina mea!

— Cine naiba ar fi putut râvni la o rablă?

— Poate vreun pirat ca să-şi facă o ancoră. Hai să mergem.

— Ce nostim mi se pare, Victoria! Cu banii pe care i-am economisit renunţând la o maşină mai nouă, mi-am cumpărat barca.

După decolarea elicopterului, el anunţă furtul prin radio. În timp ce pământul rămânea în urmă, Vicky auzi râsul înăbuşit în casca pe care i-o dăduse pilotul: „Bine, Chip-Chip, vom fi cu ochii pe o bandă de hoţi legaţi la ochi”.

În vreme ce discutau cu pilotul chinez, Vicky şi Chip trasară un cerc cu degetul pe o hartă ce avea în centru Adăpostul contra taifunului. „Şase noduri” conveniră ei, „şase ore de la ivirea zorilor – treizeci şi şase de mile”. Nu ştiau dacă ea naviga pe lângă coastă sau se depărta mult spre sud, pentru a evita culoarele aglomerate. Treizeci şi şase de mile, jumătatea cercului, însemna o întindere vastă de ocean.

Explorară zona ore în şir. Pilotul scruta întinderea mării în căutarea unui vas cu două catarge. Ceaţa primăverii târzii se aşternea peste mare ca un linţoliu alb. Pe alocuri, negura forma aglomerări ce nu puteau fi cercetate decât cu radarul. Canalele de navigaţie erau ticsite de vasele comerciale care aşteptau la punctele de acostare estice şi de cele care plecau. Vasele de pescuit împânzeau apa, însă în apropierea coastei marea era ciudat de pustie.

Cu nervii întinşi la maximum, Vicky încerca să zărească vasul, gândindu-se la felul în care pieriseră în aceste ape, Hugo şi tatăl ei. Marea Chinei de Sud fusese locul de joacă şi mai târziu domeniul lor de activitate. Din cauza încordării i se părea că vede un iaht pe orice creastă de val.

În timp ce se învârteau în cerc, explorând suprafaţa apei pentru a descoperi pânzele triunghiulare ale scunerului, pilotul încerca să intre în legătură radio cu alte vase, întrebându-le dacă nu întâlniseră un iaht. Nimeni nu semnală nimic.

— Nu mai avem prea mult combustibil, îi avertiză Chip.

— Doar pentru douăzeci de minute, preciză pilotul.

— Zece minute au şi trecut. Vicky intră în panică. Nu luase în calcul o asemenea posibilitate. Situaţia devenise dramatică. Mama ei, nu numai că naviga singură, pe mare, spre o moarte aproape sigură, dar luase cu ea şi dovezile împotriva lui Două-Cărări Wong. Acesta va fi liber să declanşeze haosul pe pieţele din Hong Kong şi să pregătească o primire triumfală celor de pe Continent la 1 iulie 1997. Nu desluşea încă scopul armatorului, însă era sigură că manevrarea lui Alfred Ching pentru a declanşa prăbuşirea pieţei imobiliare era doar prima lovitură.

Vicky îşi aminti brusc că Ah Chi nu acceptase niciodată ideea că mama ei era beţivă. Dacă, printr-o minune, se afla în cea mai bună formă?

— Mergeţi mai departe, insistă ea pe lângă pilot. Zburau în cercuri tot mai largi, extinzând aria de cercetare la încă două ore de navigaţie şi la patruzeci şi opt de mile. Chip,

dacă ar fi mers cu toată viteza, unde ar fi putut ajunge? Unde sunt acum cei mai prielnici curenţi şi vânturi?

— Acolo unde eram acum zece minute. Chip îi arătă pilotului o deschizătură în ceaţă, şi elicopterul execută un plonjeu. Marea se căscă sub ei, nemărginită şi pustie.

După-amiaza era sufocantă chiar şi în desişul grădinii din Peak. Băieţii de la şcoala de dans a doamnei McGeddy „cu palmele lor mereu umede, mirosind a animale” – constituiau singurul subiect asupra căruia Millicent şi Melissa căzură de acord, în timp ce aşteptau ca mama lor, Ah Ping sau altcineva să vină să le ia acasă. O ceaţă sufocantă se ridica din mare şi se contopea cu fumul dens, făcând atmosfera apăsătoare şi aerul greu de respirat. Ţânţarii bâzâiau în jurul lor, şi fetele nu mai pridideau ferindu-şi picioarele şi braţele.

— Vacilor, le strigă Millicent, prost dispusă, încercând să-i alunge.

Micuţa Melissa ridică o sprânceană, gest pe care îl exersase îndelung, şi o contrazise pe un ton calm ce se voia matur.

— Vacile sunt proaste şi grase ca tine.

— Unde este mami? Deşi niciuna dintre ele nu spunea nimic, se gândeau că o altă catastrofă s-ar putea abate asupra casei Mackintosh. Bunica plecase pe mare fără să spună nimănui, mătuşa Vicky se dusese plângând după ea, unchiul Peter căzuse dintr-o furgonetă, iar mami era la o ceremonie.

— Uite-l pe Chip, strigă Millicent, la vederea hodoroagei de Toyota ce urca panta. Deci mami îl trimisese pe Chip.

— Te-ai ţicnit, spuse Melissa, imitând-o perfect pe mătuşa Vicky. E prea mare zăpuşeala să mergi cu o asemenea rablă.

— Geamurile sunt închise, probabil a reparat instalaţia de aer condiţionat. Fetele schimbară priviri duşmănoase.

— Eu stau în faţă!

— Ba eu stau în faţă cu Chip, decretă Millicent.

— Este mai răcoare în faţă, spuse Melissa.

Alergară într-un suflet spre maşina lui Chip.

— Îmi pare rău, spuse pilotul. Ne reaprovizionăm şi ne întoarcem. Tocmai efectua manevra de întoarcere când Vicky zări pânzele.

— Whirlwind! Strigă ea, îndemnându-l pe pilot să se apropie. Ăsta-i Whirlwind!

Silueta de un albastru marin a vasului lăsa o urmă ivorie pe marea de smarald, înaintând în direcţia musonului de sud-est.

— Dumnezeule mare! Da merge, nu glumă, spuse Chip.

— Ăsta-i vasul cu pricina? Întrebă pilotul.

— Chip, trebuie să mă coborâţi acolo.

— Rezervorul e aproape gol.

— Te rog, trebuie neapărat s-o aducem înapoi.

Chip îl privi pe pilot care părea îngrijorat.

— Te las dacă e vreo sampană în spatele ei. Nu mă pot apropia de catargele acelea. Elicopterul se avântă spre scunerul în viteză, rotindu-se în jurul lui, pentru a-i atrage atenţia.

Vicky tresări. Pe puntea pupei o zări pe mama ei pe jumătate aplecată peste ghiu.

— A căzut! Chip îşi luă binoclul şi privi cu atenţie.

— E teafără, n-are nimic. Şi-a pus pilotul automat. Poartă şi vestă de salvare. Sally privea în sus cu mâinile streaşină la ochi, atrasă de zgomotul elicopterului, apoi intră în cockpit.

Încinsă cu chinga, Vicky apăru în uşa elicopterului. Când îi zări părul bălai, mama ei îi făcu semn cu mâna. Chip i se adresă prin porta-voce.

— Sally! Sunt eu, Chip. Ecoul glasului lui se suprapuse peste zgomotul elicopterului. Coboară barca la pupă, Vicky vrea să-ţi vorbească.

Sally trecu o frânghie lungă peste barcă şi o coborî în spatele pupei; elicopterul ajunse deasupra ei.

— Să te iau peste o oră? Întrebă Chip, în timp ce Vicky se pregătea de lansare.

— Nu, e-n regulă. O aduc eu înapoi.

— Poate n-ar strica să fim şi noi prin preajmă. Vasul n-a mai ieşit pe mare de un an de zile.

O ajută să-şi îmbrace vesta de salvare, îi fixă cablul de chingă şi îi făcu vânt, coborând-o cu douăzeci de picioare deasupra bărcii care sălta puternic în spatele pupei; barca încetă să mai salte de îndată ce elicopterul se apropie şi aplatiză apa. Vicky atinse cu picioarele podeaua din fibre de sticlă a bărcii şi, învingându-şi teama, se ghemui şi-şi desprinse cablul. Elicopterul se îndepărtă îndată. Vicky înşfăcă frânghia şi începu să se caţere pe Whirlwind. Mama ei îi coborî o scară.

— Bun venit la bord!

Sally era într-adevăr în formă şi nu părea beată.

— Unde aveai de gând s-o ştergi?

— Acasă.

— Acasă? Dar casa este acolo, înapoi.

— Scoţia este casa mea. Hong Kong-ul era amuzant atât timp cât mai exista. Petrecerea s-a sfârşit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, tu te-ai născut în Hong Kong.

— Da, dar şcoala am făcut-o în Anglia şi vacanţele în Scoţia. Sally se duse să scoată pilotul automat şi masivul scuner părea că s-a îngreunat. Aici nu mai am nimic de făcut.

— Dar eu sunt aici.

— Tu eşti tânără, ai viaţa ta. Eu sunt bătrâna… Cred că am să beau o bere acum, vrei şi tu una?

— De ce nu ţi-ai luat rămas bun?

— Pentru că n-ai fi fost de acord cu plecarea mea.

— Mamă, nu poţi naviga până în Scoţia.

Sally Farquhar Mackintosh căută un Mig în frigiderul de la timonă.

— Pe naiba, de ce să nu pot? Este vasul meu şi îl voi duce acolo unde îmi place.

— Mamă, n-ai forţa necesară. Nu-l poţi purta pe mare timp de opt luni. Tu singură ai spus-o, eşti bătrână.

— Chincester era mai bătrân când a făcut înconjurul lumii, iar eu nu fac decât două treimi din cursă.

— Dar e vorba de opt luni!

— Am pregătit-o să dureze şase luni, prefer să nu mă apuce iarna în Atlanticul de Nord. De îndată ce trec de Canalul Bashi mă îndrept spre Hawaii, unde o să mă odihnesc puţin; de acolo o s-o iau în jos, spre Galapagos, prin Canalul Panama.

— De ce nu înconjuri şi Capul Horn, dacă tot treci pe acolo?

— Sarcasmul nu-i o trăsătură plăcută şi nici amuzantă la o femeie tânără, îi spuse Sally privind-o cu asprime.

— Mami, nu-ţi dai seama că te sinucizi, vei ajunge în Atlantic în sezonul uraganului.

— Vreau mai întâi să cobori şi să-mi spui ce vezi deasupra mesei pe care se află harta… Acum, te rog!

Vicky coborî scările spre cabină şi ajunse la masa plasată între salonul principal şi coridorul ce ducea spre pupă. Deasupra mesei, atârnată într-un cârlig din bronz, se afla cupa de argint pe care Sally Farquhar Mackintosh o câştigase în 1962 în ultima ei cursă pe Marea Chinei. Cu doi ani înainte de a mă naşte, îşi zise Vicky. Pe masă erau întinse hărţi cu traseele pe care mama ei le alcătuise, îndrumarul pentru navigaţie al amiralităţii şi o copie a hărţilor cu traseele lui Corneli în jurul lumii.

Vicky lovi uşor busola, constatând că funcţionează. Se uită la cele două sextante – ambele erau certificate recent. Aruncând o privire pe hărţile pentru cea de a doua parte a călătoriei observă că mama ei stabilise un traseu de la Canalul Panama peste întinsa Mare a Caraibelor, spre insula Antigua, unde nişte vechi prieteni de-ai ei deţineau un şantier de construcţii navale. De acolo drumul continua

spre Bermude având ca punct terminus Southampton, portul de unde familiile Haig şi Farquhar plecaseră în 1839 spre China.

Vicky privi în jur: cabina era înţesată cu provizii din care nu lipsea firește un stoc masiv de Migs şi Boodles, băuturile ei preferate. Închizătorile se găseau în perfectă stare de funcţionare. Sculele şi materialele de reparaţii nu lipseau, iar dispozitivele pentru măsurarea nivelului apei şi al combustibilului indicau plinul. Bateriile erau noi, iar extinctoarele fuseseră controlate recent şi amplasate la locul lor.

Vicky urcă pe punte şi o găsi pe mama ei la timonă urmărind cu privirea velele.

— Ce vas mare, mami!

— Este doar un scuner cu vele triunghiulare. Nici o pânză nu-i prea mare pentru mine.

— Ai de gând să-i ataşezi un spinaker?

— Încă nu m-am ţicnit, zâmbi Sally. Am prevăzut un catarg din bambus extrem de uşor, după modelul celor folosite de oamenii lui Ah Chi. Îl pot ridica fără efort pentru o semnalizare luminoasă sau pentru detectarea vântului favorabil.

— Nu pot discuta despre astea acum. Te-ai uitat bine peste tot? Ţi se pare apt pentru o călătorie atât de lungă? Ce crezi?

— Despre tine sau despre Whirlwind?

— Despre amândouă. Da, mamă, admise Vicky fără entuziasm. Sunteţi demne de laudă şi tu, şi el.

— Ce-ai zice să vii şi tu cu mine?

— Glumeşti? O clipă ideea o tentă: să evadeze!

— Eşti mai mult decât binevenită, Victoria. Aşa cum ai spus, e un vas mare, nu ne vom călca pe picioare.

— Mami, eşti o scumpă!

Pentru moment se simţi tentată să accepte.

— Deloc, spuse Sally, mi-ar face plăcere compania ta.

— Nu pot pleca.

— De ce?
— Ştii doar… întreprinderea MacF. Toţi au nevoie de mine.
— Prostii! Ai o armată de manageri. Şi Peter este acolo împreună cu Mary Lee care poate să le dea o mână de ajutor, sunt sigură, ca să nu mai vorbesc de chinezoaica tatălui tău. Hai, vino cu mine, o să vezi ce bine va fi.
— Nu, nu pot, mamă. În orice caz, îţi mulţumesc.
— Cum crezi, spuse acru Sally.
Vicky îi remarcă dezamăgirea. Îşi privi ceasul, se uită pe cer în partea de vest, apoi se duse la toaleta de sub punte.
— Mă întorc repede, mami.
— Sunt în catarg.
— Poftim?
— Tatăl tău le-a ascuns acolo. Le-am găsit atunci când am vrut să depozitez într-un loc sigur nişte aur şi diamante. Hai, du-te şi ia-le, doar de asta ai venit. Ridică clapa din planşeu, lângă bucătărie şi vei găsi o uşiţă în piciorul catargului. Vicky coborî, trase la o parte carpeta din salon şi ridică un chepeng. Catargul masiv, vibra din cauza velelor întinse. Dădu de uşiţa metalică decupată în aluminiul gros cu care era căptuşit catargul, o deschise cu ajutorul unui cuţit şi lumină interiorul cu o lanternă. Printre sacoşele din pânză îndesate de mama ei, zări o mapă din plastic. O deschise şi dădu peste o sferă verde din plastic, mai mică decât o bilă – o dischetă optică pentru computer în care puteau fi stocate tot atâtea documente câte ar fi încăput într-o Biblie. De la an la an japonezii le făceau tot mai mici şi promiteau să le reducă la dimensiunea unui ac de păr în anul 2000.
Închise ascunzătoarea şi reveni pe punte.
— Le-ai găsit?
— Da, mulţumesc.
— Afaceri?
— Mai mult decât atât. Era nerăbdătoare să vadă ce se afla pe dischetă. Se uită din nou la ceas. Mai avea de aşteptat puţin.

— Ei bine, îţi urez succes, îi spuse Sally.
— Mami?
— Da, draga mea?
— De ce era tati… aşa cum era el?
— Adică?
— Ştii tu…
Sally dădu din umeri.
— Vrei să spui aşa de „impetuos”, cu un temperament atât de năvalnic…
— Deseori aveam impresia că aleargă mereu după ceva. Acum, când mă gândesc mai bine îmi dau seama că de fapt, el era cel hăituit. Te deranjează că te întreb asemenea lucruri?
— Nu, deloc, ai tot dreptul. Uneori îi semeni al naibii de bine şi n-aş vrea să-ţi distrugi şi tu viaţa aşa cum a făcut-o el.
Vicky îşi aminti de ultima lor discuţie, înainte de a muri şi se îndoi că el gândea la fel. În ciuda înfrângerii, murise ca un îndrăgostit.
Îşi privi mama care agita în mână o cutie de bere Mig; constatând că era goală o azvârli peste bord. O privi gânditoare cum se scufundă şi apoi îşi scoase alta din frigider.
— Mamă, oare de ce se simţea hăituit?
— Asta depinde de teoria pe care o accepţi. Fiona, Dumnezeu s-o binecuvânteze pentru aptitudinea ei psiho-hocus-pocus, pretindea că tati avea complexe de inferioritate ştiindu-se fiul unui funcţionar crescut în jungla Shanghai-ului britanic. Se simţea obligat să dovedească tuturor celor cu care venea în contact că este un om capabil. Dacă-l întrebi pe George Ng, îţi va spune că tata devenise obsedat de întreprinderea Mackintosh-Farquhar, pe care încerca să o menţină unită. Ştii şi tu, reprezentam ultima familie britanică care mai deţinea o întreprindere comercială, asaltată de noi şi noi hoarde asiatice. Sally strâmbă din nas şi mai trase o duşcă de bere.

— Şi tu, mami, care e teoria ta?

— Tot ce ştiu eu, draga mea, este că te poţi dărui cu trup şi suflet unui bărbat, fără să afli vreodată de ce e nefericit. Cu alte cuvinte, eu nu am nici o teorie. Vrei să-ţi dau un sfat?

— Te rog.

— Mărită-te cu un bărbat vesel, cu unul care să nu ia lucrurile prea în serios.

Ca Steven, se gândi Vicky, el e întotdeauna optimist.

— Asta nu înseamnă că e vorba de cineva în genul Cărare-Barată Wong.

— Nu credeam c-ai aflat de el, se miră Vicky.

— Dumnezeule, gusturile tale în materie de bărbaţi sunt groaznice.

— Dar mă iubeşte şi îl iubesc.

— Ţine minte – bărbaţii nu se schimbă. Găseşte-ţi unul vesel, un bărbat viril, cu un comportament bărbătesc. Nu mai face mutra asta! Da, unul care să emane bărbăţie, căruia să-i placă să se comporte ca un bărbat nu numai în pat.

— Mami, dar…

— Când înfăptuiesc lucruri mari să fie hotărâţi, dar să nu-i terorizeze pe cei din jur. Din când în când pot fi distanţi, însă nu reci. Să fie puternici, dar nu tot timpul. Să-ţi ofere totul în pat, dar şi în afara lui. Să fie bărbat ca Chip, de exemplu, sau chiar mai bun, ca fratele tău, Hugo. Ştiu că Hugo nu era capabil să urnească munţii din loc, ca tatăl tău, dar, Doamne…! Uită-te la fetele lui, sunt nişte comori… Hugo chiar şi mort este un tată mai bun decât mulţi alţii în viaţă. Aminteşte-ţi de felul cum îi zâmbea Fionei! El se bucura de familia lui, se bucura când naviga, ca şi de faptul că era bărbat… Fetiţele simţeau că e tati şi nu doar mami cu pantaloni. Sally privi spre puntea din faţă.

— Mamă?

Sally Farquhar-Mackintosh se întoarse şi o privi pe fiica sa drept în ochi.

— Nu, n-am să-ţi spun cine a fost tatăl lui Peter.

— Bine… nu-i nimic, dar cum era el?

Sally râse uşor. La pat a fost formidabil, o vreme… dar în final a rămas tot un om de afaceri. De altfel, tot ce-ţi pot spune este că ştiu de unde ai moştenit pasiunea pentru bărbaţi. Ochii ei zăboviră câteva momente pe pânze. Apoi se duse spre un vinci şi făcu o corecţie cu manivela.

— Nu-ţi face griji. Femeile au un avantaj asupra bărbaţilor – reuşesc să se adapteze mai bine decât ei. Te poţi schimba. Te poţi transforma cu adevărat, dacă laşi să intre în viaţa ta un om ca Chip. Şi pentru că veni vorba, nu m-am gândit în mod special la el. De altfel, am impresia că Fiona l-a şi înhăţat. E un tip, un bărbat… îşi duse mâna pâlnie la ureche. Cred că aud aparatul care te va duce înapoi, acasă.

— Stai. Cum a aflat tati?

— Am fost o fraieră. M-am culcat cu el într-o noapte, la club, furată de romantism.

— Trebuie să fi fost nebun după tine.

— Poate, dar nebunia n-a făcut-o de unul singur. Eu cred că amanţii au o anumită obligaţie, aceea de a decide împreună în probleme importante.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ei, ce naiba crezi că s-a întâmplat?

— Vreau să spun, te-ai întors acasă cu tati? Cum a fost?

— Am minţit ca o lady.

— Ai negat?

— Ce altceva aştepta tatăl tău? Ce altceva puteam face? Presupun că dacă în locul tău ar fi Peter te-ai întreba cât de bine a funcţionat minciuna. Oricum, am negat, pretinzând că nebunul era beat, ceea ce era adevărat şi am ţinut-o tot aşa. El nu prea avea de ales deoarece tatăl meu era încă Tai-Pan. Să divorţeze de mine însemna să lase Farquhar şi Compania, lucru pentru care Duncan Mackintosh nu era pregătit… Ambiţia este un stăpân feroce, Vicky, nu te slăbeşte din gheare niciodată. Privi marea argintie, apoi din nou spre Vicky. Îmi pare rău că nu poţi veni cu mine.

Se auzea bâzâitul elicopterului a cărui siluetă se mărea pe măsură ce se apropia. Vicky se repezi la ea şi o sărută cu disperare. Se îmbrăţişară îndelung. Apoi coborî în barcă.

— Te rog cheamă-mă săptămânal prin radio.

— Dacă vrei?

— Vreau să ştiu că trăieşti şi că eşti bine.

— Voi trăi… Vicky, tatăl tău a fost un om minunat.

Lui Vicky îi tresări inima de bucurie la auzul acestor cuvinte.

— Îţi mulţumesc, mamă, că mi-ai spus asta.

— Când a venit în Hong Kong era asemenea unui taifun, atât de diferit de cei cu care crescusem. El voia totul: era copleşitor. Merita să-l vezi lângă uriaşa lui maşină sau privind cu tandreţe un iaht. Când îşi dorea ceva, făcea totul pentru a-l obţine. Tata îl considera un necioplit, iar mama, avar. Nu i-am luat în seamă. Îmi plăcea acţiunea şi era de-a dreptul pasionant să trăieşti alături de el.

Sally lăsă bărcuţa să se depărteze de la pupă până când se echilibră. Vicky îi făcu semn cu mâna. Apoi Chip coborî hamacul. În timp ce Vicky era purtată spre carlingă, iahtul mamei ei se depărta lăsând o dâră înspumată pe suprafaţa mării.

În drum spre birou, Vicky se opri la bijutierul ei, al cărui magazin se afla în apropiere de Hennesy Road. Acesta o întâmpină cu întrebarea dacă micuţelor ei nepoate le-au plăcut ultimele cadouri de aniversare – o brăţară lucrată de mână pentru Millicent şi cercei cu maimuţele pentru Melissa.

— Sunt nişte mici răsfăţate, îi spuse Vicky, interesându-se şi ea de copiii lui care plecaseră în Canada. După ce o servi cu ceai trecură la afacerea propriu-zisă. O oră mai târziu, se afla în biroul ei.

Introduse discheta optică în computer. Tatăl ei stocase sute de pagini cu ajutorul unui scaner care înregistrase texte şi fotografii. Ecranul mai afişa o listă de subiecte cu menţiunea: PRIMA COPIE A PRIMULUI EXEMPLAR,

confirmări ale băncilor din Hong Kong şi numere de conturi elveţiene, corelate cu liste cuprinzând nume şi funcţii ale oficialilor din China. Majoritatea detaliilor îi priveau doar pe reclamanţi sau pe contabilii care le operaseră. Altele însă apăreau pe ecran ca dovezi zdrobitoare despre fraudele comise de Două-Cărări Wong în dauna Chinei.

Una din aceste dovezi îi atrase atenţia în mod special: o factură privind livrarea unei cantităţi de oţel de la un combinat din Tianjin, condus de un nepot al premierului Chen, destinat unui şantier naval din Nanjing şi deturnat la Hong Kong. Acesta era reclamat de şantierul respectiv prin nenumărate scrisori care solicitau depistarea materialelor dispărute. Perseverentul expeditor al scrisorilor de pe şantier fusese destituit; la puţin timp un scurt anunţ într-un ziar informa despre funeraliile acestuia în oraşul său natal, Ningbo.

Vicky se întreba în ce consta amestecul lui Vivian? Tatăl ei era un om bine organizat şi în plus computerul avusese o contribuţie însemnată în toată afacerea. Puţini membri ai executivului de vârsta lui îmbrăţişau cu atâta interes noua tehnologie. El cunoştea suficiente date tehnice care să-i permită să stocheze materiale pe o dischetă optică şi apoi să le şteargă din memoria calculatorului. Două lucruri erau evidente: în decursul anilor, tatăl ei cultivase relaţii cu oficialităţi aflate în legătură cu funcţionari inferiori, dar înzestraţi cu suficient curaj pentru a transmite informaţii. Apoi, ceea ce începuse ca o chestiune colaterală – acumularea treptată de probe împotriva lui Două-Cărări Wong – devenise obsesia lui Duncan Mackintosh. El întocmise chiar o biografie a lui Două-Cărări Wong care începea cu binecunoscuta poveste despre copilăria lui ca cerşetor schilod pe străzile Shanghai-ului. Grosul informaţiilor vizau perioada de când devenise armator. Două-Cărări Wong îşi adunase primii bani ca lider al Bandei Verzi – societatea criminală a Triadei care dominase

Shanghai-ul prin teroare şi extorcări. În 1949 banda respectivă a fost desfiinţată de către comunişti.

Două-Cărări Wong îşi procurase primele sale vase de la „World Oceans Red Ship Line” din profiturile realizate de pe urma prostituţiei şi a contrabandei cu opiu. După avântul industriei navale, în urma războiului coreean, nimic nu mai putea opri „World Ocean”; atunci când rămăşiţele bandei Verzi fură constrânse să plece în Hong Kong, Două-Cărări Wong se alătură Triadelor ce continuau să terorizeze colonia Coroanei: 14K, Wo şi Sun Yee On Society.

Soneria telefonului o făcu pe Vicky să tresară. Trecuseră câteva ore, era târziu şi se întunecase. Semnalul luminos al liniei sale personale clipi. Steven, îşi zise ea, repezindu-se la telefon. În sfârşit era singură şi puteau vorbi în voie. Smulse receptorul şi inima începu să-i bată cu putere.

— Alo?

— Aa! Miss Mackintosh? Cineva îi vorbea în chineză cu o voce puţin piţigăiată şi insinuantă.

— Cine e acolo?

— N-are importanţă.

— Cine eşti? Cum ai aflat acest număr?

— De la nepoţele.

— Nu fiţi îngrijorată, fetiţele sunt sănătoase. Lui Vicky i se tăie respiraţia.

— E foarte imprudent ca micuţele domnişoare să rămână singure în stradă în asemenea vremuri tulburi, domnişoară Mackintosh. Hong Kong-ul nu mai este un oraş sigur pentru copii. Total imprudent. Din fericire am dat de ele înaintea altora mai puţin respectuoşi cu domnişoarele gweilos.

— Da? Era îngrozită. Ştia ce s-ar fi putut întâmpla.

— Au fost duse într-un loc sigur.

— Unde?

— Acolo unde nimeni nu are de gând să le facă un rău.

— Le-aţi răpit?

— Un cuvânt neplăcut care ar putea fi interpretat greşit de poliţie şi ar fi periculos.

— Ce vrei de fapt?
— Ceva important pentru noi, la fel de important cum sunt ele pentru tine.
— Nu înţeleg! De fapt ştia. Ştia exact ce voiau. Fusese o mare naivă să-şi închipuie că Două-Cărări nu va face o nouă încercare.
— Vom suna mai târziu să stabilim amănuntele.
Tremurând, puse receptorul în furcă. Îşi aduse aminte de copiii-servitori ai lui Două-Cărări şi în mintea ei apăru imaginea îngrozitoare a unei încăperi zăbrelite, ascunsă undeva în uriaşa clădire World Oceans, unde copiii erau trataţi ca animalele. O trecură fiori reci şi încercă să găsească o cale de ieşire. Fără succes. În faţa ochilor îi apărea imaginea înfricoşată a lui Millicent; Melissa i-ar fi putut sfida, determinându-i să se comporte grosolan.
Pe linia personală îi veni un nou apel. Era Fiona care o asaltă cu un torent de cuvinte.
— Vicky, mi-am ieşit din minţi; nu ştiu ce s-a întâmplat cu fetele. Eu am fost la o şedinţă de acupunctură. Le-ai luat tu cumva de la şcoala de dans?
— Chip e cu tine?
— Da, tocmai îmi spunea de mama ta, dar…
— Ia-l pe Chip şi veniţi imediat aici.
— Ce înseamnă asta… s-a întâmplat ceva?
— Fiona… draga mea, ţine-te bine, au fost răpite.
— Cum?
— Le aducem noi înapoi, îţi promit, dar acum vino aici.
Scoase discheta din computer, o introduse în pandantivul ei cu dragon şi începu să se plimbe agitată prin încăpere. Îl sună pe Peter, dar acesta plecase acasă. Stătu un moment pe gânduri, întrebându-se dacă Vivian revenise din Shanghai. Bătu fără tragere de inimă la uşa biroului ei şi Vivian îi deschise.
— Văd că mai e cineva care nu are somn, o salută politicos compradorul chinez. Ce faci Vicky? Sarcina începea să se

vadă, dar Vivian arăta mai înfloritoare ca oricând. Nu te simţi bine? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie!

Vicky nu-şi recunoscu propriul glas, o voce sugrumată de spaimă.

— Am nevoie de un sfat în legătură cu mentalitatea chinezească şi mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

Vivian o privi întrebându-se dacă Vicky era sinceră. Remarcă însă că buzele îi tremurau şi în ochi i se citea groaza.

— Desigur, vrei să vin în biroul tău?

— Da, te rog.

Vicky se aşează la birou. Vivian închise uşa şi luă şi ea loc pe un scaun.

— Tocmai am primit un telefon de la un chinez, o persoană care pretinde că le-ar fi răpit pe Millicent şi Melissa.

— Vai, Vicky, nu se poate! Exclamă Vivian ducându-şi mâna la gură.

— Întrebarea mea este: dacă le dăm ceea ce vor şi nu amestecăm poliţia, vor respecta târgul şi le vor elibera nevătămate?

— Depinde cine le-a răpit.

— Chiar nu-ţi trece prin cap?

— Dumnezeule din ceruri!

— Ei trebuie să fie. Nu vor bani. Presupun că vor dovezile tatălui meu.

— Le ai?

— Sigur că le am, doar mie mi le-a lăsat.

— Da, normal, o aprobă Vivian, gândindu-se la părerea lui Vicky despre felul în care o tratase tatăl ei, lăsându-i jumătate din întreprindere şi toate secretele sale.

— E clar că-i vorba de Două-Cărări, spuse Vicky.

— Şi ce faci? I le duci?

— Tu le-ai da? E vorba de copii.

— Da! Vivian îşi plecă capul în pământ.

— N-am de ales. Două-Cărări a câştigat. Mă are la mână.

— Aşa-i!

— Pot să am încredere în el? Crezi că le va elibera dacă i le-aş da? Mâinile lui Vicky tremurau puternic.

— N-ai de ales.

— Crezi că va respecta târgul? Asta e tot ce vreau să ştiu.

— Îţi pot spune doar că…, dar…

— Ce?

— După câte înţeleg, felul în care se întâmplă asemenea lucruri…

— Ce lucruri? Izbucni Vicky. Începuse să-şi piardă stăpânirea de sine. Vivian încerca să-i spună ceva chibzuit, ca şi cum simpla explicare a ororilor avea darul s-o calmeze.

— Mama îmi istorisea fapte întâmplate în Shanghai pe vremea ei. Răpirile erau ceva obişnuit înainte de eliberare. Răscumpărarea se plătea, dar câteodată unul din criminali avea parteneri sau complici care… vocea ei slăbi şi nu mai putu continua. Nu-ţi pot promite nimic, Vicky.

— Deci, modul în care facem târgul este important.

— Da, să-ţi iei toate măsurile de siguranţă.

— Bine! Aşa voi negocia. N-am să las din mână materialele tatălui meu până nu văd fetele.

O vreme tăcură, aşteptând să sune telefonul. Vicky nu-şi putea lua gândul de la Melissa. Va fi ea atât de înţeleaptă să nu-i provoace pe răpitori? Vivian se întreba dacă Duncan Mackintosh se gândise vreodată la faptul că-şi va expune familia?

Serviciul de pază o anunţa că Fiona şi Chip sosiseră. Fiona apăru alergând cu părul vâlvoi şi cu ochii ieşiţi din orbite.

— Vicky, te rog fă ceva şi adu-mi-le înapoi.

— Am să ţi le aduc, îţi promit.

Chip îi ceru amănunte. Vicky îi relată pe larg cele întâmplate.

Cei de la pază sunară din nou: „E cineva aici jos, un Tanka şi vrea să vă vorbească. Îl cheamă Ah Chi”.

— Încearcă să afli ce vrea şi spune-i că-l chem eu.

Paznicul sună din nou: „Spune că a venit cu un prieten care ameninţă că dă buzna cu maşina prin uşă dacă nu e

lăsat să intre. Îl cunoaşteţi sau chem poliţia?”

Vicky bănuia că e vorba de Ah Chi. Probabil că, disperat din cauza plecării mamei ei, se îmbătase crunt, ca atunci când fusese găsit în nesimţire pe o plajă filipineză după o petrecere nocturnă.

— Nu. Trimite-l sus, mă descurc eu cu el.

Ah Chi năvăli în birou, dar rămase cu gura căscată de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lui aşa ceva. Nu era deloc beat. În urma lui păşea cu prudenţă Huang, îmbrăcat într-un costum de mătase strâmt. Când Chip dădu cu ochii de Huang se ridică în picioare, surprins de transformarea fostului membru al echipajului lui Duncan Mackintosh.

— Ce s-a întâmplat, Ah Chi? Sunt groaznic de ocupată.

— Huang spune toţi copii lui Două-Cărări plecat, Missy.

— Ce tot îndrugi?

— Două-Cărări luat şi băiat număru unu, Missy.

— De unde ştii?

— Sigur că ştie, interveni Chip. Întreaga reţea subterană chineză a aflat deja şi se pare că prietenul nostru Huang e unul de-al lor.

— Dar, ce…

— Toţi copii Două-Cărări Wong plecat Colonie, repetă Ah Chi.

— Ce înseamnă asta? Întrebă Vicky, privind-o pe Vivian.

— Un procedeu clasic, răspunse Chip. Înainte de a răpi copiii duşmanului, îţi pui la adăpost familia. Ah Chi are dreptate. Deci, Două-Cărări este omul tău. E clar. Se întoarse spre Ah Chi.

— De ce Două-Cărări răpit?

— Nu ştiu, răspunse Ah Chi, ridicând din umeri.

— Ascultă, băiete, de ce Huang spune asta lui Missy?

— Huang al treilea văr lui Back Door Ping. Când Tai-Pan şi Ping murit, Tai-Tai dat aur nevastă Ping.

Chip dădea din cap în semn că înţelesese.

— Spune-i lui Huang că Missy va informa pe Tai-Tai despre respectul şi recunoştinţa lui.

Ah Chi traduse, iar Huang se înclină.

Fiona privea îngrozită când la unul, când la celălalt.

— Dar de ce a făcut asta? Se tânguia ea. De ce a făcut Două-Cărări una ca asta, Vicky?

— De ce? Întrebă şi Chip.

— Pentru că exista o duşmănie între el şi tati.

— Bine, dar e vorba de nişte copii.

— Ştiu asta, Fiona, o să le aduc înapoi. Situaţia o depăşea. Simţi dintr-o dată că îi lipseşte teribil tatăl ei.

— Ai vreo bănuială, Victoria? Ce ar putea să vrea Două-Cărări? Întrebă Chip pe un ton blând.

Vicky se gândea cam ce-ar fi răspuns tatăl ei şi cum ar fi acţionat: să pară sigură de ea sau să schimbe subiectul?

— Sunt convinsă că-şi vor formula curând cererea. Chip, ce ne sfătuieşti? Să facem apel la poliţie?

— Regret, dar acum, cu o lună înainte de '97 suntem confruntaţi cu tot felul de probleme. Nu-i pot cere unui vechi prieten să-şi asume un asemenea risc. S-ar putea chiar să treacă de partea răpitorilor şi dacă o face… în afară de asta, în momentul de faţă doar îl suspectăm pe Două-Cărări, însă nu putem dovedi nimic. Şi mai e ceva: el este înconjurat de o groază de avocaţi şi oameni ai legii. Nu poate fi ameninţat cu justiţia…

— Şi atunci ce ne sfătuieşti?

— Aşteptaţi să vedeţi ce anume vor şi daţi-le. Îmi pare rău, Victoria, Fiona… Aş vrea să fac o minune, dar nu pot.

— Ah Chi, poate depista Huang unde sunt fetele?

— Nu, Missy.

— Vivian?

Vivian dădu din cap descumpănită.

— Dă-le ce vor, Victoria.

Vicky o privi fix pe chinezoaică. Nimeni din cei de faţă nu ştia ce voia să spună Vivian. Doar Chip avea aerul că simţise ceva. Tot Vivian fu cea care vorbi prima:

— Nu există altă cale de a salva copiii.

— Fiona, vrei să anunţăm poliţia sau să încerc eu să tratez cu ei?
— Tu eşti şefa, Vicky. Fă ceva şi adu-le înapoi!
Ţârâitul telefonului îi făcu pe toţi să tresară. Îl ridică cu teamă.
— Alo?
— Sunt la camera 77, spuse Steven cu o voce caldă.
Vicky se întoarse cu spatele la ei şi se duse spre fereastră.
— Te-ai întors? Şopti ea. Când…?
— Nu spune nimănui. Dacă află babacul, mă omoară.
— Ce?
— Crezi că am putea petrece noaptea asta împreună şi mâine în zori s-o şterg? Am lăsat în Taiwan un om de încredere care să mă acopere în caz că sună.
— Oh, Doamne! Tâmplele începură să-i zvâcnească.
— Te iubesc! Mi-ai lipsit atât de mult.
— Pe curând, şopti ea.
— Ah, pricep, ai biroul plin cu figuri constipate…
— Exact!
— Cât de repede poţi ajunge aici?
— Eu… eu… cam într-o oră.
— Te iubesc, spuse Steven, nu mai pot aştepta.
— Oh, şi eu te iubesc, şopti ea. Mereu… Aşteaptă!
— Ce e, puişor?
— Iartă-mă… simţi că se sufocă.
— Pentru ce, iubirea mea?
— Iartă-mă dacă am să vin cu puţină întârziere.
— Găsesc eu un mijloc să te fac să ajungi mai repede la mine.
Ea puse încet receptorul în furcă, aşteptă puţin să-şi recapete calmul, şi se întoarse spre ei. Fiona interpretă greşit lacrimile ce-i înecau ochii.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic, nimic, era un bancher…
Toţi crezuseră că telefonul acela le va aduce uşurarea dorită, dar rămaseră încremeniţi văzând şiroaiele de lacrimi

pe care Vicky nu şi le mai putea stăpâni.
— Îmi pare rău, spuse ea încercând să se calmeze. Sunt atât de amărâtă… Chip, fă-mi un serviciu. Ia-o pe Fiona şi du-o acasă.
— Nu, rămân aici, protestă Fiona.
— Unul dintre noi trebuie să rămână lipit de telefon la Peak House. Hai, draga mea, du-te. Nu te mai zbuciuma, le vom aduce acasă.
— De unde ştii?
— Îţi promit că le vom aduce acasă, spuse Vicky cu răceală. Îţi garantez.
Chip o luă pe Fiona pe după umeri.
— Cheamă-ne, Victoria, spuse el, de îndată ce afli ceva.
— Te mai întreb o dată, eşti absolut sigur că nu vrei să folosim poliţia? Insistă Vicky.
— Doar în ultimă instanţă, dacă nu mai există altă soluţie.
În timp ce Fiona şi Chip părăseau încăperea, Ah Chi îl înghiontea pe Huang obligându-l să-l urmeze. Cu un semn din cap Vicky îl opri. Vivian, care rămăsese pironită în scaunul ei, părea că abia acum îşi dădea seama de ce se petrece. Vicky închise uşa şi se lipi de ea. Acestea erau momente groaznice. Un bărbat ca Hugo nu s-ar fi gândit la ele nici în coşmarurile sale cele mai cumplite. În schimb tatăl ei, mai mult ca sigur că avusese parte de ele. Îşi spuse că fiica lui Duncan Mackintosh era blestemată să aibă aceeaşi soartă.
— Nu au plecat chiar toţi.
— Cine? Se învioră Vivian.
— Ah Chi, spune-i lui Huang că unul dintre copiii lui Două-Cărări Wong s-a întors în Hong Kong.
Ah Chi îi traduse şi Huang dădu din cap surprins.
— El spune Missy că toţi plecat.
— Steven Wong este la hotelul Regent, camera 77 şi vreau ca tu şi Huang să-l răpiţi.
Ah Chi se întoarse către Huang şi îi traduse.
— Ce? Vivian sări ca arsă în picioare.

— Doar un târg, spuse Vicky. Primul fiu al lui Două-Cărări contra nepoatelor mele.
— Îl vor ucide, protestă Vivian. Nu poţi face asta, îl vor omorî.
— Nu i se va întâmpla nimic, e doar un târg. Nimeni nu va ucide pe nimeni.
— Ah Chi! Nu omorât, nu face nici un rău, doar răpit, înţeles?
— Da, Missy. Ah Chi se lipise de urechea lui Huang şi acesta părea la fel de fericit ca ursul la miere. Nu rănit, nu nimic rău, răpit numai şi după, toată lumea prieteni.
— Bine, cheamă-mă când aţi pus mâna pe el. Aveţi un loc sigur unde să-l ţineţi?
— Oh, da, Missy, multe locuri.
— Îl vor omorî, repeta Vivian întruna şi începu să tremure. Nu înţelegi, Vicky, dacă Steven l-a sfidat pe tatăl lui întorcându-se şi dacă prin asta îi năruieşte planurile, bătrânul îl va ucide.
— Cum să facă aşa ceva? Nu fi ridicolă.
— Nu el, altcineva implicat o va face. Ţine minte ce-ţi spun. Steven va muri şi tu vei fi vinovată de asta!
— Nu va muri.
— Nu tu hotărăşti! Ce ştii tu despre asemenea lucruri?
— Ce altă garanţie pot avea că-mi voi recăpăta nepoatele?
— Dându-i lui Două-Cărări dovezile. Dă-i ceea ce vrea.
— Dar chiar tu spuneai că nu poţi fi sigură sută la sută că fetele vor rămâne în viaţă.
— Nu. Ai auzit ce spunea Ah Chi, toată lumea ştie că e vorba de Două-Cărări. Va trebui să le elibereze şi să respecte învoiala, altfel îşi va pierde reputaţia.
— Nu pot să risc.
— Poate că foloseşti ocazia… spuse Vivian.
— Ce vrei să spui?
— Te foloseşti de ocazie pentru a păstra dovezile tatălui tău.
— Nu-i adevărat, spuse Vicky cu un glas tăios.

— Îţi trădezi iubitul, ca să le păstrezi.
— N-am altă garanţie pentru viaţa nepoatelor mele.
— Sper că ţi-ai luat rămas bun de la Steven, n-ai să-l mai vezi niciodată.
— Nu înţelegi, tatăl lui îl iubeşte. Da, monstrul îl iubeşte pe Steven şi nu-i va face niciodată rău.
— Tu nu înţelegi… Vivian dădu din cap descurajată. Toţi străinii fac aceeaşi greşeală. Sunteţi individualişti, ne judecaţi la fel, dar noi nu suntem aşa. Două-Cărări Wong nu se menţine singur. Dejucându-i planurile, loveşti şi în alţii, care depind de succesul lui. La rândul lor, ei îşi vor lua revanşa; nu împotriva ta, nu împotriva lui Ah Chi şi Huang, ci împotriva aceluia care şi-a trădat propriul tată prin nesupunere.
— Dacă ceea ce spui tu este adevărat, atunci Două-Cărări îl va proteja.
— Şi dacă nu-l poate proteja?
— Atunci îl va trimite în altă parte unde va fi în siguranţă.
— Sper să ai dreptate şi dacă ai, poate că Steven va rămâne acolo. Dar, indiferent de variantă, tu ţi-ai sacrificat iubitul de dragul întreprinderii. Trebuie să fii foarte mândră de asta.
— Nu sunt deloc, spuse Vicky aproape în şoaptă. Calmul cu care luase hotărârea era aparent. Suferea cumplit căci ştia că-l pierduse deja. Nu va mai avea încredere în ea niciodată. Te rog să-i spui liderului de partid Tang că vreau să-i dau dovezile.
— Niciodată!
— Cum?
— Nu vreau să fiu părtaşă la toate astea.
Oare Vivian avea dreptate? Îl sacrificase pe Steven pentru a-şi realiza planurile împotriva bătrânului? Erau copiii doar o scuză? Dar Vivian fusese iniţial de acord şi spusese că singura garanţie pentru a le căpăta înapoi pe fete era acest târg demenţial. Îşi şterse lacrimile şi se aşează din nou la birou.

— Deci, nu mă poţi ajuta? Şi cu tata cum rămâne?

— Tatăl tău e mort. Aveai dreptate – era un plan nesăbuit – au murit destui oameni pentru el, nu-l mai sacrifica şi pe Steven.

— Dar l-ai sprijinit pe tata, ai crezut în planul lui. Îmi spuneai că era singura cale să salvăm Hong Kong-ul.

— China este mai complicată decât credeam eu şi tatăl tău. Acum văd altfel lucrurile. Nu vom schimba China printr-o singură şi dramatică mişcare. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta e o mostră a modului în care se vor rezolva lucrurile în viitor. Răpiri de copii, uciderea nevinovaţilor… Trebuie să existe o cale mai bună.

— Renunţi la tot ce-ai clădit ani de zile? Şi dă-mi voie să-ţi amintesc pentru ce a murit tatăl meu?

Vivian nu o contrazise, dar crezu de cuviinţă să mai adauge.

— Cred că sarcina m-a făcut să văd mai limpede. În orice caz, am fost fiica unui profesor cu mult înainte să devin concubina unui Tai-Pan.

— Tu spui asta, nu eu. Ei bine, când vei găsi o altă cale, dă-mi de veste; până atunci, eu voi lupta în stilul meu. Ah Chi? Du-te şi ia-l.

— Da, Missy!

— Nu poţi face asta, mai încercă Vivian să se opună, eu n-am să te sprijin.

— Găsesc eu o altă cale. Două-Cărări este un monstru, spuse Vicky furioasă.

— N-am să te las să faci asta şi dacă Steven moare, tu vei fi monstrul.

— Steven nu va muri. Ah Chi, spune-mi doar când aţi făcut ce v-am spus.

— Da, Missy. El se adresă lui Huang, şi tânărul contrabandist se înclină cu respect.

— Salut, Tai-Pan!

Steven Wong pregăti el însuşi camera în aşteptarea lui Vicky; procedând astfel ştia că personalul hotelului de la cei

mai mici până la director, îi va raporta tatălui său că el, Cărare-Bătută, se întorsese în oraş. Reveni lângă pat, reduse aerul condiţionat, aranjă florile pe care le cumpărase în drum, puse sticla cu vin la gheaţă şi pregăti un nou platou cu gustări.

Se aşeză în fotoliu aşteptând ca umbra ei să apară pe marmura lustruită de sub uşă. Telefonul sună. Probabil că indivizii ăia plicticoşi, care o asaltau în permanenţă, o mai reţinuseră, gândi el ridicând receptorul.

— Da, păpuşa mea, unde eşti?

— Pleacă imediat, fugi!

— Ce? Cine e acolo?

— Este Vivian, fugi, vor să te răpească.

— Cine?

— Fugi imediat! Repetă ea şi închise.

Lăsă jos receptorul şi începu să se îmbrace.

„De asta tata îi trimisese pe toţi afară din Hong Kong. Înseamnă că ştie el ceva”. Acum îşi reproşă nesăbuinţa de a fi revenit. Îşi puse în grabă haina, iar cravata o mototoli şi o băgă în buzunar. Înşfăca trusa şi portofelul şi o zbughi afară. Pe coridor, în dreptul uşii, patru băieţi împingeau un cărucior cu lenjerie murdară. Văzându-l se lipiră de perete, se înclinară şi îi spuseră: „Scuzaţi, domnule!”.

— Ia stai, băiete! Du-mă la liftul de serviciu din spate.

— Da, domnule.

— Mulţumesc! Scoase din buzunar câteva bancnote. Acum puteţi pleca.

— Şi noi mergem jos.

„Accent Tanka”, gândi el, deşi i se părea curios să-l audă aici la hotelul Regent. „Se duce totul de râpă dacă pescarii s-au transformat în băieţi de hotel.” În loc să se depărteze, îl înghesuiră cerându-şi scuze în mod exagerat. Din cearşaful cu rufe murdare, scoaseră o faţă de pernă pe care i-o traseră peste cap şi cu colţurile cearşafului îl legară fedeleş şi îl puseră în cărucior. Liftul oprise între etaje; începu să se zbată, însă mâini puternice îl apucară şi îi

imobilizară şi picioarele. Când uşa liftului se deschise, îl izbi un miros de gunoi şi de apă de mare. Căruciorul coborât în grabă pe o rampă se răsturnă; Steven căzu în cap, gata să-şi frângă gâtul. Simţind mirosul mării, o clipă crezu că vor să-l înece. Reuşi să scoată puţin capul din faţa de pernă şi încercă să ţipe, dar o mână aspră îi îndesă un prosop în gură şi o alta îi trase din nou faţa de pernă peste ochi. Apucă să vadă la capătul culoarului o joncă ce sălta pe suprafaţa apei şi îşi dădu seama că fusese scos printr-un tunel secret, departe de intrarea de serviciu a hotelului. Culoarul părea mai curând o ascunzătoare pentru contrabandişti şi piraţi şi traversa pe dedesubt pasajul portului. Căruciorul coborî hurducăind pe rampă, apoi pe pasarelă. Motorul diesel al joncii se puse în mişcare şi aceasta porni cu toată viteza spre port, ducându-l pe Steven împreună cu resturile menajere ale hotelului Regent.

La miezul nopţii, Vicky îi telefonă lui Ah Ping, la Peak House, cerându-i să vină s-o ia cu Daimler-ul; apoi vorbi cu Peter, care părea atât de răvăşit, încât îl rugă să i-o dea pe Mary.

— Mary, te rog fă-mi un serviciu. Cheamă pe careva din oamenii de legătură ai lui Peter de la World Oceans şi spune-i că vreau să vin acolo să vorbesc cu sir John.

— Acum?

— Faci asta pentru mine?

— E în legătură cu copiii?

— Nu pot vorbi acum. Poţi?

— Sigur că da, Vicky. Mai doreşti şi altceva?

— Nu!

— Vrei să vin şi eu cu tine?

— Nu, dar îţi mulţumesc pentru intenţie.

Sosi maşina. Vicky se urcă singură şi rămase tăcută. Străzile dintre Causeway Bay şi Central se goliseră. Clădirea World Oceans era cufundată în întuneric, cu excepţia câtorva lumini în hol, la parter şi sus, la ultimul

etaj, ceea ce indica prezenţa lui Două-Cărări Wong. Gândurile îi zburau la Steven; încercă să le alunge.

Rămase în maşină în timp ce Ping se duse să se convingă că era aşteptată. Paznicul clădirii deschise uşa, şi Vicky coborî din maşină. Mary se conformase cererii ei. În hol un bărbat tânăr, în costum negru, politicos, cu o statură impozantă, o conduse către un lift privat şi o însoţi până sus. Era translatorul pe care-l folosise Două-Cărări Wong la serata sa de Anul Nou. Parcurseră un şir de încăperi, camere de primire şi coridoare nesfârşite, trecură prin uşi ferecate ce se deschideau la ordinul lui şi în sfârşit, ajunseră în faţa unei uşi masive din lemn de tek, la care însoţitorul său bătu uşor. Odată deschisă, pătrunseră într-o încăpere foarte spaţioasă, semănând mai curând a sală de muzeu – exponate de mare valoare, de la superbe covoare chinezeşti la vitrine cu porţelanuri şi obiecte de artă antice. La o distanţă de vreo optzeci de picioare de uşă trona un uriaş birou din acelaşi lemn de tek, în spatele căruia stătea Două-Cărări Wong.

— Iartă-mă dacă nu mă ridic. Vocea lui gravă vibra în imensitatea salonului. Apropie-te, fiică a Tai-Pan-ului. Ce vrei de la mine?

Vicky se apropie în tăcere călcând pe carpete preţioase. Translatorul se plasă în spatele Tai-Pan-ului său. Vicky sesiză asemănarea dintre Steven şi tatăl lui. Mai puţin viclenia din priviri şi duritatea liniei buzelor, trăsături caracteristice bărbatului din faţa ei.

— Ce vrei de la mine? Repetă el.

— Am venit să negociez, răspunse ea, atentă la orice inflexiune a vocii.

— Ce fel de negociere? Ai respins deja oferta mea pentru un post frumos la McGlyn & Kerry. Ce ţi-aş mai putea oferi în schimb?

— Pe nepoatele mele Millicent şi Melissa Mackintosh, fiicele primului născut al tatălui meu.

Două-Cărări şi translatorul se priviră surprinşi. Vicky simţea nevoia să strige.

— Dar nepoatele tale nu sunt aici.

— Atunci îţi sugerez să le găseşti.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Nu! Ei bine, eu îl am pe fiul tău şi îl voi negocia contra nepoatelor mele.

Nici un muşchi nu tresări pe faţa lui Două-Cărări şi nici pe cea a taciturnului său translator de parcă Vicky discuta preţul aurului la Tokyo.

— Acum sunt şi mai derutat. Cum e posibil să-l ai pe fiul meu? Din câte am auzit, el e acela care te-a avut.

— Telefonează în Taiwan. Un prieten de-al lui va pretinde că e acolo, dar nu este. Eu îl am, e în mâinile mele. Ţi-l dau viu şi nevătămat în schimbul nepoatelor mele vii şi nevătămate. M-ai înţeles acum? Ceva nedesluşit se ivi în privirea lui. E bine, sănătos, spuse Vicky imitând glasul piţigăiat care o anunţase mai devreme, de răpirea nepoatelor. A fost imprudent din partea lui să aştepte singur într-o cameră de hotel, într-un oraş primejdios ca Hong Kong. Din fericire, l-am dus într-un loc sigur.

Două-Cărări avea cea mai cruntă expresie pe care i-a fost dat vreodată s-o vadă pe faţa cuiva.

— Facem schimbul? Două fetiţe pentru un bărbat?

Vicky îşi dădu seama că, în sfârşit, avea prilejul să-l terorizeze pe tatăl lui Steven. E o ocazie unică, îşi zise ea şi, adunându-şi toată forţa din unicul ei rezervor de cruzime – amintirea mâinii tatălui ei care se îngreuna între palmele sale – îi aruncă în faţă cu toată patima:

— Îţi voi trimite inima lui!

Noaptea era pe sfârşite. O noapte lungă şi încărcată de prevestiri din cele mai sumbre. Urmă o zi plină, febrilă. Fiona plângea întruna. Din când în când îşi ieşea din fire şi ţipa, cerându-i lui Vicky să întreprindă ceva. Se repezea la telefon vrând să alerteze poliţia, dar Chip o oprea şi îi

repeta că amestecul oficial al poliţiei ar însemna moartea fetiţelor.

La insistenţele lui Chip, întreaga familie se instalase la etajul executivului din Mackintosh-Farquhar House, unde o duzină de foşti ofiţeri expatriaţi păzeau uşile şi lifturile. Străzile din jurul clădirii, raporta Peter, păreau neobişnuit de aglomerate cu populaţie Tanka; pândeau uşile şi-i urmăreau cu taxiuri. Peter luase cu el trei gărzi de corp care îl însoţiră la o întâlnire ce nu putea fi ratată, la Banca Hong Kong şi Shanghai.

Furia din timpul confruntării cu Două-Cărări dispăruse. Vicky petrecu următoarele ore într-o aşteptare apăsătoare tresărind la fiecare telefon, la fiecare apariţie a unui mesager, întrebându-se cu înfrigurare dacă magnatul chinez îi va elibera nepoatele. Încerca să nu se mai gândească la Steven, dar nereuşind îşi reaminti că Ah Chi era o fire blândă; dar şi Huang părea la fel. Dacă învăţase câte ceva despre natura chinezilor, atunci putea fi sigură că nu ştia absolut nimic.

Târziu, în a doua jumătate a nopţii, telefonul sună în sfârşit: „Vreau să vorbesc cu John Chipwood-Chipworth”.

— Ei ştiu că eşti aici, spuse Vicky trecându-i receptorul lui Chip.

— Bineînţeles.

— Ţi-a folosit numele, nu titlul.

— Foarte bine, ştiu de ce mă aflu aici. Luă receptorul: Chipwood-Chipworth. Da… da. Nu. Categoric nu! Alegeţi alt loc… Aşa e mai bine. Acoperi receptorul şi-i şopti: Vom face schimbul la hotel Peninsula. Apoi îşi drese glasul şi continuă cu o voce atât de fermă şi dură, încât Vicky tresări; nu-l auzise niciodată vorbind astfel: Şi încă ceva, bătrâne, voi avea cu mine trei flăcăi. Cu toţii am slujit cândva în Belfast şi vă voi urmări până la capătul pământului dacă aţi clintit măcar un fir de păr din capul acestor copii. Puse receptorul în furcă şi îl chemă pe Ah Chi. S-a făcut. Într-o oră suntem la Peninsula.

— Merg cu tine, spuse Vicky.

— Nu! Şi nici tu, Fiona. Fiţi liniştite. Sunt sănătoase şi se întorc curând, dar nu admit nici un pas greşit în afacerea asta.

Vicky rămase la biroul ei cu Fiona alături, aşezată pe un scaun. Trecu o oră fără să-şi vorbească. Când telefonul sună, Vicky ridică receptorul aşteptându-se la ce era mai rău.

— Nepoatele tale sunt în siguranţă! Recunoscu vocea obosită a lui Steven Wong. Cred că încă te mai iubesc, deşi cota încrederii a scăzut simţitor.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. Trebuie să plec. Ăştia îmi spun că am de dat câteva explicaţii acasă.

Vicky puse receptorul în furcă în vreme ce Fiona o privea paralizată de spaimă.

— Steven Wong spune că fetele sunt sănătoase.

— Slavă domnului, dar Chip…

Telefonul sună din nou.

— Ridică-l, sunt sigură că e pentru tine; eu l-am avut pe al meu.

Fiona se năpusti la telefon.

— Da… ohh… scumpele mele, sunteţi bine? Bine, bine de tot? Dă-mi-o pe sora ta… Da, draga mea, mami e aici, da… Totul e bine, iubita mea, nu-i nimic, e bine să plângi… Ce? Nu, Melissa, n-am spus că eşti copil, dă-mi-o din nou pe sora ta, te rog… şi cu faţa scăldată în lacrimi de bucurie se întoarse spre Vicky care continua să fixeze de la fereastră clădirile de peste drum, aşteptând ca Fiona să termine convorbirea.

— Uite că vin. Cred că e mai bine să comand jos un ceai.

— Da, te rog, e o idee bună.

Vicky ridică un alt telefon şi sună la MacF Golden Air. „Victoria Mackintosh, te rog fă o rezervare la Cathay sau BA pentru trei locuri la Londra, pe numele Mackintosh Fiona, Millicent şi Melissa.”

— Ce? Întrebă Fiona. Ce vrei să faci?
— Trebuie să pleci acasă, Fiona, tu şi fetele. Hong Kong-ul nu mai este sigur.
— Dar casa noastră e aici, nu le pot dezrădăcina.
— Nu mai suport să trec prin ce-am trecut, spuse Vicky gândindu-se că n-ar mai rezista la o nouă încercare.
— Dar vei rămâne singură.
— Mai mult decât crezi, dar asta este vina mea, greşeala mea. Pedeapsa mea!
— Nu m-ai ascultat.
— Da, tată, recunosc.
În decursul celor două săptămâni de claustrare, Steven Wong făcuse penitenţă, mereu cu ochii în jos, cu spatele puţin adus şi cu umerii căzuţi. Se simţea pustiit. Deşi trecuseră paisprezece zile de detenţie în apartamentele familiei, aflate deasupra lui World Ocean House, el încă mai rumega trădarea lui Vicky. Era atât de marcat de parcă totul se petrecuse acum o oră. Poate de aceea corvoada de a asculta cu smerenie şi supuşenie predica părintească ce se anunţa prelungită, îi părea insuportabilă.
Steven încerca să-şi reprime un zâmbet amar. Pentru prima oară în viaţa lui o femeie îl rănea. Nimeni, cu excepţia mamei lui, pe care nu o mai blama de mult nu-şi permisese aşa ceva. Nici pe Vicky nu o putea învinovăţi prea mult. În fond, ea îl sacrificase de dragul copiilor fratelui ei, un târg echitabil, aprecia el: două căpşoare roşcate gweiluis pentru un play-boy. Şi totuşi îl mai durea.
La modul abject în care tatăl lui se băgase în afacerea asta, răpind copii nevinovaţi, nici nu mai suporta să se gândească sau să dea o explicaţie. Se mulţumea să presupună că nepoatele lui Vicky fuseseră ostaticele tatălui său pentru cine ştie ce afacere importantă eşuată. Indiferent despre ce era vorba, cel dintâi fiu al lui fusese şi el antrenat în această oribilă tranzacţie.
— Am cerut cumva prea mult de la tine?
— Nu, tată.

— Nu am mai simţit atâta amărăciune de la moartea mamei tale.

— Îmi pare rău, tată. Aş vrea să pot schimba ceea ce s-a întâmplat.

Două-Cărări Wong îşi împreună degetele lungi şi privi fix în spaţiul aflat între ei. Marile ambiţii antrenează duşmani puternici şi costă dureros de mult. Era normal, gândea el, ca ultimul lui adversar să fie britanic, şi nu orice britanic, ci fiica lui Duncan Mackintosh; tot atât de firesc i se părea şi faptul că, datorită ei, preţul celui mai înalt ţel al său va fi probabil fiul cel mai iubit de la prima sa soţie. Era ca şi cum se închidea un cerc, iar evenimentele în desfăşurare îi scăpau de sub control.

— Dacă nu ţi-am cerut prea mult, atunci de ce nu m-ai ascultat?

— Nu mi-am dat seama cât era de important.

Două-Cărări începu să se agite în fotoliu simţind că-l cuprinde mânia.

— Există oare vreo lege pe lumea asta, un obicei pe care eu să nu-l cunosc, care m-ar fi învăţat cum să capăt încrederea fiului meu, înainte ca el sa mă dezamăgească?

— Nu, tată.

— Cum poate un om să-şi croiască o cale în viaţă dacă nu are încredere în familia care-l susţine? Îţi dai seama oare de răul pe care l-ai declanşat?

— Nu, tată; n-am ştiut cât era de important.

— Un fiu adevărat ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Iartă-mă, tată; n-am fost un fiu pe măsură.

— Fraţii tăi tremură în faţa mea, surorile tale se tem de mine. De ce toate astea?

Pentru moment Steven o alungă pe Vicky din minte. Totul devenea mai serios decât îşi imaginase. Riscă un răspuns nu lipsit de aroganţă.

— Pentru că m-ai iubit altfel decât pe fraţii şi surorile mele vitrege.

— Da, aşa este, admise sec bătrânul, şi Steven simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

— O iubesc pe Victoria Mackintosh şi nu m-am putut stăpâni.

— Dragostea e un privilegiu care trebuie câştigat, îi spuse tatăl, clătinând din cap. În primul rând trebuia să-ţi faci ordine în casă, pentru a-ţi apăra dragostea. Acesta este privilegiul unui bărbat, nu al unui copil care procedează cum îl taie capul.

— Ce-am făcut?

Bătrânul, cu mâinile împreunate, ca pentru rugăciune, nu-i răspunse. După o lungă tăcere i se adresă din nou:

— Îmi poţi face un serviciu?

— Orice, spuse Steven, ignorând gândul că acest „orice” putea însemna o promisiune periculoasă, care ar putea antrena alte neplăceri pentru el.

Două-Cărări Wong scoase din birou o foaie de hârtie pe care i-o înmână fiului său. Era o notă scurtă, scrisă la maşină, din partea „Guvernatorului”, şeful executiv Allen Wei, cu menţiunea STRICT SECRET. Îi întinse o hârtie cu antetul oficial al guvernatorului, prevăzută cu ştampila Hong Kong-ului, reprezentând Leul Britanic şi Dragonul Chinezesc.

— Te-aş ruga să o traduci în chineză.

Steven o citi cu atenţie.

— E vreo problemă?

— Dar… oricine putea face asta, tată, spuse Steven surprins.

— Da, oricine, aprobă tatăl lui, oricare din cei care au urmat cele mai bune şcoli, au avut cei mai buni preparatori şi toate uşile deschise. Eu vreau ca tu să o faci, vreau ca tu să-ţi îndeplineşti această unică îndatorire faţă de mine, astfel ca atunci când mă voi duce la culcare şi voi fi singur în întuneric, să-mi pot aminti că întâiul meu fiu a făcut măcar o dată ce i-am cerut. Poţi face asta?

— Desigur, tată.

— Atunci, apucă-te de treabă.
— Acum?
— Aş vrea să te urmăresc. Iată aici călimară, sugativă şi acolo măsuţa. Adu-mi-o când eşti gata.
Steven se aşează, citi nota mai întâi în întregime, spre a-i înţelege pe deplin semnificaţia. Nu înţeleg, tată, ce înseamnă „aurul Hong Kong-ului”?
— Fă-l să apară ca o denumire oficială, ca de pildă „lira sterlină britanică”.
Sub privirea tatălui său, Steven începu să traducă, oprindu-se din când în când pentru a alege o expresie cât mai inspirată. Când termină, reciti nota de mai multe ori, cu o oarecare satisfacţie. Exprimarea era fluentă şi corespondenţa dintre sensul originalului şi înţelesul în chineză perfectă. Îşi ridică privirea şi îl surprinse pe tatăl său urmărindu-l cu atenţie.
— Am terminat, spuse el. Se ridică şi i-o duse. Două-Cărări Wong o aşează cu grijă pe biroul său, îşi puse ochelarii şi o citi.
— Ţi-am admirat întotdeauna uşurinţa în exprimare; ai fi putut deveni un cadru universitar…
— Aş fi putut face multe.
Tatăl lui deschise un sertar şi îi înmână un portofel din piele de şarpe.
— Iată aici un bilet pentru zborul Cathay de azi, spre Vancouver, cărţi de credit, certificate canadiene pentru aur şi bani gheaţă. Drum bun şi la revedere!
— Când mă pot întoarce?
— Niciodată!
— Dar…
— Dacă te întorci, „Societăţile” te vor face bucăţele.
— Societăţile? Repetă Steven asemenea unui ecou. Ce amestec au Triadele…? Îl cuprinse brusc spaima şi nu mai putu continua. Tatăl lui nu operase singur. Oricare ar fi fost mobilul răpirii, el apelase la serviciile Triadei şi n-o făcea

pentru prima oară. Probabil că erau şi ei implicaţi în nota care făcea referire la „aurul Hong Kong-ului”.

— Şi cum rămâne cu protecţia ta?

Bătrânul clătină capul, descurajat.

— De data asta eu nu te mai pot proteja. Ai călcat în prea multe strâchini.

Ce nesăbuit fusese! Dacă nesupunerea lui îi aruncase în aer o afacere în combinaţie cu Triadele, atunci „Societăţile” vor pretinde să-i aplice pedeapsa cuvenită.

Culmea ironiei, criminalii Triadei erau marii păstrători ai tradiţiei chineze, mai cu seamă când apărarea străvechilor valori coincidea cu ţelurile lor. În vremurile imperiale, încălcarea ataşamentului filial se pedepsea cu moartea şi aceasta era acum o scuză perfectă pentru uciderea lui. Amintindu-şi de felul arogant în care îi tratase se cutremură. Putea înşira cel puţin o duzină de ucigaşi ai Triadei care l-ar ciopârţi bucuroşi pe trufaşul fiu al Tai-Pan-ului, ca pe un oarecare negustor ambulant de legume în restanţă cu plăţile.

— Şi chiar ai să-i laşi să mă sfârtece?

— Au fost de acord cu exilul tău în Canada, drept pedeapsă. Protecţia ta aici în Hong Kong m-ar costa toată energia pe care trebuie să o folosesc pentru cauze mai bune.

„Cauze mai bune”. Îi suna dureros în urechi. Şocat şi uluit de ceea ce îi era dat să audă, Steven Wong nu putea accepta gândul că până la urmă tatăl său îl renega. „Cauze mai bune”? Ce cauze? Pentru ce? Smulse hârtia pe care o tradusese şi citi cu glas tare, cu tot dispreţul de care era capabil: „Guvernul Majestăţii Sale doreşte să transfere – tot aurul din Hong Kong – Băncii Angliei din Londra. În consecinţă, băncile Hong Kong şi Shanghai, precum şi banca Standard Chartered au fost abilitate să înlesnească guvernului accesul la depozitele lor”.

— Ce înseamnă asta? Aşa ceva nu există. „Aurul Hong Kong-ului”!

Aurul este deţinut personal în seifuri bancare şi depozite. Allen Wei nu are împuternicirea să deplaseze aurul.

— Chinezii au un profund respect pentru aur, răspunse tatăl lui.

— Şi pentru ce ai vrut să fie tradusă? Doar engleza este limba oficială folosită într-o notă către bănci.

— Pentru ca toţi chinezii din Hong Kong să o poată citi îndată ce va apare pe faxurile lor.

— Pe faxuri? Repetă Steven. Îi trebui un minut până să înţeleagă despre ce era vorba. Ai de gând să trimiţi asta prin fax? Cui?

— Tuturor.

— Tuturor?

— Să fie transmisă tuturor birourilor din toate întreprinderile, magazinelor, restaurantelor, agenţilor, angrosiştilor, constructorilor de nave, posturilor de poliţie, ziarelor, hotelurilor, fabricilor. Va apărea ca o scurgere întâmplătoare a unui mesaj secret – o greşeală electronică…

— Şi cine va crede că britanicii îşi fură propriul aur?

— Toată lumea. Faţa lui Două-Cărări se animă şi Steven fu nevoit să constate că nu-l mai văzuse niciodată într-o asemenea stare de spirit. Anul trecut în iulie, înainte să te întorci acasă, jumătate din Hong Kong credea că voi completa Adăpostul contra Taifunului din Causeway Bay. Preţurile proprietăţilor din apropierea adăpostului se dublaseră în timp ce Aberdeen şi Yau Ma Tei erau asediate de oameni care încercau să-şi retragă vasele din Causeway Bay.

— Acela a fost un zvon.

— Un zvon profitabil. Cum crezi că vor reacţiona acum faţă de un astfel de zvon?

— Vor înnebuni de-a binelea. Vor alerga precum câinii turbaţi. Oamenii care deţin certificate de aur vor da năvală la bănci cerând „metalul”. Băncile vor fi constrânse să opereze repede. Posesorii de seifuri îşi vor duce „aurul”

acasă pentru a-l înfunda în saltele. Vor fi jafuri, băncile vor fi asaltate şi toate, te asigur, vor fi mai grav afectate decât a informat mass-media cu ocazia prăbuşirii acţiunilor.

Dintr-o dată lucrurile căpătau pentru Steven un înţeles, ca şi aparenta lui inactivitate din New York. Încurajat de sinceritatea neobişnuită a tatălui său şi măgulit de încrederea pe care i-o arăta, Steven întrebă:

— Tot tu ai pus la cale prăbuşirea afacerii Cathay Tower?

Două-Cărări Wong îl privi cu răceală.

— Totul ar fi mers mult mai uşor dacă m-ai fi ascultat. Întorcându-te din Taiwan, împotriva voinţei mele, şi obligându-mă să-ţi răscumpăr viaţa m-ai făcut vulnerabil. Prin năruirea planului meu de a mă proteja, m-ai forţat să accelerez şi să intensific haosul. Când vei citi în ziarele canadiene că Hong Kong-ul a luat foc, tu şi numai tu vei şti de ce flăcările sunt atât de înalte şi pârjolul atât de pustiitor.

— Vor avea loc acţiuni de protest.

— Şi împotriva cui crezi că se va răzvrăti poporul?

— Contra lui Allen Wei.

— Guvernul care le fură banii pentru britanici.

— Este adevărat ce se spune, tată, că cei de pe Continent te vor numi guvernator?

Din nou, stăpânul lui World Oceans evită întrebarea directă a fiului său şi răspunse pe ocolite.

— Nu pot modifica sau influenţa anumite evenimente ce vor surveni la 1 iulie. China este uriaşă, iar Hong Kong-ul mic. Nu eu am negociat Declaraţia Comună, ci britanicii împreună cu Guvernul Chinei. Totuşi, dacă vreau… pot schimba cursul anumitor evenimente. După ce răzvrătiţii vor lua cu asalt sediul guvernamental, se vor năpusti asupra gweilos.

În acel moment lui Steven îi apăru o imagine groaznică: capul blond al lui Vicky dispărând zdrobit într-o învălmăşeală sălbatică de braţe.

— Dar vei fi guvernatorul nimănui, protestă Steven. Gweilos se vor topi din oraş pentru totdeauna.

— Se vor întoarce ei…

— De ce crezi asta?

— Ai scăpat din vedere ce e mai important; Wong Li nu va fi considerat blestemul Hong Kong-ului, ci salvatorul său.

— Cine va crede asta?

— Doar cei ce contează – continentalii.

— Vrei să spui că cei din China te vor numi guvernator pentru a pune capăt tulburărilor?

— Exact! Două-Cărări zâmbi. Un guvernator chinez al unui oraş chinez, nu o „banană" ca Allen Wei. Cu un guvernator chinez, mulţimea se va teme şi se va supune.

Steven Wong dădea din cap sceptic; se întreba dacă tatăl lui nu începuse cumva să o ia razna.

— Şi totuşi, de ce crezi că gweilos vor reveni?

— Oamenii de afaceri vor şti că guvernatorul este omul lor şi, la urma urmei, eu sunt aici exponentul capitalismului.

Stabilitatea, trebuia să admită Steven, este o condiţie imperioasă reclamată de toate categoriile de afacerişti. Dar nu numai ei trebuiau luaţi în calcul.

— Ce va crede Beijingul despre exponentul capitalismului?

În loc să fie deranjat de îndoielile fiului său, Două-Cărări Wong râse în hohote…

— Ce copil eşti! Exact ca mama ta. Ce va crede Beijingul? Repetă el cu sarcasm. Apoi se ridică, aplecându-se peste birou pentru a se sprijini şi încă chicotind, în ciuda durerii care îi schimonosi faţa, traversă încăperea încet, cu paşi târşâiţi, ajutându-se de baston. Steven îl urmărea, ştiind că dacă ar încerca să-l ajute ar fi respins. Bătrânul se îndreptă spre un vechi scrin al cărui interior se lumină în clipa în care-l deschise.

Steven suspină. De un cordon de mătase atârna un clopot muzical Chou.

— E veritabil?

Drept răspuns, tatăl său luă un ciocănel din bambus şi-l lovi. În aer vibră cel mai curat şi plăcut sunet. Îi trecu apoi ciocănelul lui Steven care ştia cum trebuia mânuit. El încercă să-l lovească exact în punctul în care lovise tatăl lui, dar rată. Răsună o notă splendidă, dar diferită; tatăl lui râse.

— Ce va gândi Beijingul? Cei care contează în Beijing – „vechii mei prieteni" – îşi vor primi şi ei partea. Se vor considera al naibii de norocoşi şi-i vor mulţumi lui Dumnezeu pentru adevăratul lor prieten Wong Li, singurul apărător al intereselor lor pe Coasta Chinei.

Tatăl lui n-o luase razna. Gândul lui, obsesia lui erau profiturile, avantajele, iar acestea însemnau nici mai mult, nici mai puţin, decât controlul total asupra Hong Kong-ului. Va deveni un fel de împărat sau rege, ceea ce va face din fiul său un prinţ moştenitor. Steven începu să zâmbească. Era copleşit de emoţie şi de data aceasta îi spuse cu toată sinceritatea:

— Îţi sunt atât de recunoscător că te-ai destăinuit nevrednicului tău fiu.

— Sper că n-ai să mai procedezi astfel niciodată.

— Mă pot întoarce când tu… vei fi câştigat?

— Vom mai vedea, răspunse vag Două-Cărări Wong. Şi acum, du-te, oamenii mei te vor escorta până la avion.

La lift era aşteptat de doi flăcăi vânjoşi care arătau de parcă erau gata să ia cu asalt cu mâinile goale întreaga Armată de Eliberare. O clipă Steven se înfioră gândindu-se că aceştia l-ar putea face să dispară în port, dar gândul era absurd. Dacă tatăl lui ar fi vrut să-i facă vreun rău, ar fi procedat altfel. Steven ştia că pentru asemenea lucruri exista un paravan din mătase în biroul preşedintelui, care masca o uşă placată ce se deschidea deasupra unui hău – un fel de lift expres, minus cabina – ce reprezenta o modalitate mult mai simplă de a scăpa de indezirabili.

— După dumneavoastră domnilor!

Ieşiră din lift şi se îndreptară spre garaj, se înghesuiră cu toţii într-un Rolls roşu '97 luând-o în direcţia Causeway Bay spre tunelul care traversa portul. Steven privea din când în când prin geamul din spate la turnul lui World Ocean House şi se întreba dacă tatăl lui îl urmărea sau se şi apucase de următoarea lui „mutare”. Fusese cea mai stranie discuţie pe care o avusese vreodată cu Tai-Pan-ul. Niciodată nu-l făcuse părtaş la ceva de reală importanţă.

Apropiindu-se de Causeway Bay, zări silueta aurie a lui Mackintosh-Farquhar House ce se profila printre clădirile învecinate mai înalte.

— Trebuie să fac o scurtă haltă.

— Fără opriri, ripostă scurt garda de corp de pe bancheta din faţă.

— Nu va dura decât cinci minute. Steven scoase nişte bancnote din portofel.

— Tai-Pan spune, fără opriri.

— Nu va avea nimic împotrivă! Steven deschise portiera şi odată ajuns pe trotuar, începu să alerge. Ne vedem la aeroport, strigă el în timp ce însoţitorii săi încercau să-l prindă. Voi fi acolo, promit!

Traversă în goană cele trei benzi de circulaţie şi sări peste o barieră joasă care mărginea adăpostul. Câţiva „iahtmeni” tocmai ieşeau din tunel; dântr-un salt îi depăşi şi ajunse în capul străzilor din Causeway Bay. Trecu în goană, pe lângă un şir de blocuri şi câteva secunde mai târziu se afla în holul răcoros al clădirii MacF. În lift se pieptănă şi îşi revizui ţinuta. Funcţionara de la recepţia etajului respectiv era o cantonează ursuză. Ea apăsă pe buton şi uşa se deschise, însă din expresia ei înţelese că ar fi fost mai bine dacă solicita în prealabil să fie primit. Steven îi adresă cel mai fermecător zâmbet.

— Spune-i te rog domnişoarei Mackintosh că Steven Wong ar dori s-o vadă pentru cinci minute.

— Tai-Pan-ul nu este aici, poate veniţi mai târziu.

Steven o luă pe cantonează.

— Este sau nu este aici? Eu plec din oraş şi trebuie să o văd numaidecât.

— Nu vă pot spune.

— Te rog, o imploră el, este foarte important. Nu va dura decât o secundă. Te rog! Am avut o dispută groaznică şi trebuie să-i cer scuze.

În ciuda ideii fixe a lui Vicky de a-şi apăra intimitatea, nu exista nici un chinez în oraş care să nu ştie că Steven era amantul ei.

— Dar să nu suflaţi nici o vorbă că eu v-am spus.

— Sigur că nu, unde e?

— La aeroport; ia în primire un nou avion.

— Oh, pe toţi dracii, tocmai acolo mă duceam. Mulţumesc. Alergă spre lift dar se întoarse către secretară. Stai! Dacă nu o prind, vrei să-i spui ceva din partea mea?

— Da, ce?

— Spune-i… că totul e OK şi că nu sunt nebun.

Ajuns în stradă, căută zadarnic un taxi; îşi zise că e mai bine să încerce pe Hennesy Road. La jumătatea drumului observă doi indivizi în cămăşi largi albe şi blugi care-l urmăreau. Cămăşile lor lălâi puteau ascunde suficiente „unelte” cu care să-i facă de petrecanie. Se ţineau la o oarecare distanţă, fără să le pese că sunt observaţi şi, din când în când, micşorau distanţa. În înghesuiala de pe Henessy putea fi lichidat în câteva secunde.

Steven Wong îşi revăzu întreaga viaţă redusă la un adevăr amarnic, care îl rodea mai tare decât teama pentru pielea lui; acum ştia de ce tatăl lui i se destăinuise cu atâta generozitate. Două-Cărări Wong se aşteptase că fiul lui avea să încalce din nou ordinele sale şi astfel va deveni propriul său călău.

Se hotărî rapid să facă cale întoarsă traversând strada îngustă în intenţia de a ajunge în faţa ţărmului, un loc deschis, unde s-ar fi simţit mai în siguranţă; putea găsi un taxi şi să scape, la dracu, de ei.

Mişcarea lui rapidă îi surprinse pe urmăritori. Când ajunse pe calea Lockhart încetini ritmul pentru a-şi economisi energia. Căldura era ucigătoare, dar nu păreau să fie alţi copoi în urma lui. S-ar putea să mai existe vreo douăzeci postaţi pe la intrări, pe acoperişuri sau în dosul ferestrelor, fără ca el să-i observe.

Din nou se dovedise un mare prost. Puteau fi unii mascaţi în jurul clădirii lui MacF şi alţii la World Ocean, în cazul în care era suficient de nesăbuit s-o şteargă din clădirea tatălui său. Mai puteau mişuna şi în preajma locurilor pe care el obişnuia să le frecventeze, pe chei, în cazul în care ar fi vrut să fugă pe unul din vasele-cazinou, sau la Regent. De câte necazuri ar fi fost scutit dacă ar fi renunţat să-şi viziteze prietena ştiind că Triada e pe urmele lui.

Nici urmă de taxi. Urmăritorii lui tocmai dădeau colţul, nepăsători, cercetând strada cu priviri de animale de pradă. Doamne! Dacă ar putea ajunge până la debarcader să ia o şalupă care să-l ducă până la aeroport, dar cheiul era înapoi la Central. Se ivi o şansă: peste drum se aflau Clubul de Iahting şi Clubul Ofiţerilor de Poliţie. Ar fi vrut să vadă potera bătând în retragere în faţa poliţiştilor care stăteau pe terasa clubului la o bere englezească. Alergă spre cel mai apropiat pasaj. Doi dintre ei se aflau deja acolo, aşteptându-l. Traficul era prea dens pentru a-l traversa şi goni spre tunelul pietonal.

Viteza lui îi descumpăni din nou şi astfel reuşi să o ia înaintea celor patru care-l urmăreau. Ajunse la intrare şi aproape că smulse uşa din ţâţâni coborând cu toată viteza de care era capabil. Paşii de-abia i se auzeau pe pavaj, ca şi când ar fi fost încălţat cu cei mai fini pantofi italieneşti; apoi cu toată energia de care mai dispunea alergă până aproape de capătul pasajului, unde doi luptători kung-fu coborau scările în viteză, blocându-i drumul. Era încolţit, nu mai avea ce face.

Pedeapsa chineză tradiţională justifica gestul ucigaşilor. Moartea era pedeapsa pentru trădarea unuia mai vârstnic.

Modul de execuţie varia în funcţie de criminal. Acesta se servea de lame ascuţite care sclipeau în lumina fosforescentă. Steven fusese jucător de tenis şi îi puteau tăia tendoanele de la picioare. Se apropiau încet, savurând momentul. Puteau să-i taie mâinile sau… Când i se adresară îşi dădu seama că ceea ce va urma va fi infinit mai rău…

— Hei, gagiule!

Spionul lui Două-Cărări Wong în interiorul clădirii Mackintosh-Farquhar tremura în faţa Tai-Pan-ului dezlănţuit. Moartea fiului său îi distrusese ultima rămăşiţă de omenie. Mulţumea cerului şi tuturor zeilor că exista cineva pe care putea da vina. Faţa Tai-Pan-ului devenise aspră, rigidă, ochii opaci, iar buzele erau pecetluite de un rictus ce părea că va dăinui dincolo de moarte. Chiar şi glasul i se schimbase; acum era mult mai grav, chiar cavernos. Mâinile lungi şi subţiri se agitau fără încetare, învârtind între degete un cuţit rudimentar, cu lamă ascuţită şi mâner împletit, pe care-l ţinea în permanenţă pe birou. Spionul auzise că acesta era cuţitul cu care Două-Cărări Wong îl spintecase pe cerşetorul ce-l schilodise când era copil.

— Vreau, spuse el, ceva ce i-a lăsat tatăl ei.

— Dar noi încă nu ştim dacă i-a dat ceva, Tai-Pan.

— Cel puţin unul din seifurile sale de la o bancă nu conţine numai nimicuri. Doar nu se gândea să mă tragă pe sfoară dacă n-avea nimic de ascuns.

— Da, Tai-Pan!

Spionul nu avea să afle niciodată felul în care bătrânul reuşise să forţeze un seif, chiar şi într-o singură bancă.

O bruscă inspiraţie îi aprinse o licărire în ochi. Expresia sălbatică de satisfacţie se accentuă.

— Ceea ce vreau eu să faci – şi vei face – este s-o convingi că o poţi duce la liderul de partid Tang.

— Iartă-mă, Lao Yeh, dar nu pot.

— Victoria Mackintosh nu va şti asta.

Începuse ultima lună de guvernare britanică a Hong Kong-ului, deşi cuvântul guvernare fusese de mult înlocuit în minţile oamenilor cu termenul, la fel de nepotrivit, de protectorat. Se ridicau voci din rândul expatriaţilor care avansau ideea că cei de pe Continent ar putea folosi atmosfera de haos drept scuză pentru cantonarea în oraş a Armatei Populare de Eliberare, ca măsură preventivă.

Allen Wei fusese asigurat în repetate rânduri de Beijing că nu va avea loc nici o ocupaţie, însă Colonia abunda în zvonuri conform cărora premierul Chen va ordona lui Wei să demisioneze. Numele cel mai des rostit ca succesor prezumtiv al acestuia era sir John Wong Li. Pe la cluburi se glumea că în noile condiţii el va renunţa la apelativul „Sir”.

— Cum mai stai cu durerea de cap?

Mary intrase în vârful picioarelor în dormitorul ei întunecat. Vicky stătea ghemuită, cu mâinile între genunchi; se ridică şi se feri de lumină.

— Mi-e mai bine, n-am nimic. Trebuie să mă duc la lucru.

Era pe la jumătatea după-amiezii. Stătuse întinsă în pat, trează timp de o oră încercând să scape de durerea de cap. Oh, Doamne! E chiar mai rău decât înainte. Ce ai în mână?

Mary îi arătă cutia ei cu comori – un set de ace antice de acupunctură.

— M-am gândit că poate ai nevoie de masaj sau de altceva. Dar tu ce ai în mână?

Vicky îşi încleşta degetele pe bucăţica de hârtie de care nu se despărţise de când Steven fusese asasinat. Conţinea câteva cuvinte scrise în grabă de secretara ei cantoneză de pe etaj: STEVEN WONG SPUNE CĂ OK ŞI SPUNE CA EL NU NEBUN.

— Nimic!

— Şi gâtul te doare, ştiu eu, nu-i aşa? Insistă Mary.

— Da, doctore.

Medicul ei de la spitalul „Matilda” îi făcuse o vizită la Peak House. Gordon o examinase atent. Reţeta lui suna astfel: „Pleacă pentru un timp departe de Hong Kong, draga mea;

încearcă Bali, Londra sau Polul Nord”. Sugera că diagnosticase starea ei în urma titlurilor apărute în ziarele de senzaţie: PLAY-BOY ASASINAT A PRODUS PANICĂ ÎN PROPRIETĂŢI – PRĂBUŞIREA ACŢIUNILOR – ULTIMA LUNĂ PÂNĂ LA RĂSTURNARE. Vâlva stârnită de relatările asupra oribilului sfârşit al lui Steven a durat numai trei zile, până la colapsul câtorva întreprinderi mai mari sau mai mici, dar tulburările deosebit de violente din Piaţa Bursei au acaparat întreaga atenţie a mass-media.

Mary îi venise în ajutor. Fiona şi fetele plecaseră, iar Chip era mobilizat la post pentru stăvilirea tulburărilor. Şi astfel logodnica lui Peter se dovedi dintr-o dată singura ei prietenă. Acum înţelegea Vicky ce făcuse Mary pentru Peter; pe lângă capacitatea ei extraordinară de adaptare în funcţie de situaţie, dispunea de o afectivitate aproape maternă, deşi în anumite situaţii era în stare de orice pentru a-şi satisface ambiţiile.

— Îţi spun întruna Vicky, că durerile tale de cap nu se datorează comoţiei ci tensiunii psihice de fiecare zi. Întinde-te. Relaxează-te! Las-o pe Mary să facă ce ştie ea.

— Acele astea ale tale nu vor schimba nimic. Ar fi vrut să mai citească o dată bileţelul. Era singurul ce o lega de imaginea lui Steven în viaţă, imagine care o tortura; şi-l închipuia ieşind din lift asaltând-o pe cantoneza de la recepţie, uzând de tot farmecul său pentru a o convinge să încalce instrucţiunile primite.

— Tu nu ştii ce i s-a întâmplat, nu ştii şi nici n-ai să afli vreodată. Steven Wong era amestecat în afaceri cu Triada de ani de zile. Nimeni nu va şti vreodată care a fost pricina.

— Eu sunt de vină, spuse ea îndurerată. Vivian m-a avertizat, dar eu n-am vrut s-o ascult.

Mary, care de zile întregi ciulea bine urechile la tot ce se rostea în jur, o privea fix.

— Glumeşti! Era mai bine să fi dat lui Fiona amănunte asupra locului unde se aflau fetele ei?

— Nu, şopti Vicky.

— Ai făcut exact ce trebuia. Uneori îmi vine să cred că eşti chinezoaică. Uită-l, Vicky. S-a terminat. Fetele sunt în siguranţă la Londra, iar tu ai o afacere pe care trebuie s-o conduci. Scoase un ac din trusă. Întoarce-te. Vreau să încerc o nouă metodă pe gâtul tău. Am studiat-o, dar n-am mai aplicat-o nimănui.

— E foarte încurajator.

Acul de nouă inci – înfricoşător de lung – îi reaminti de ceva. Mary îşi ridică fusta strâmtă şi îngenunche aplecându-se peste ea.

— Întoarce-te şi stai foarte liniştită.

Vicky privi spre ac. Deodată îşi aduse aminte şi strigă:

— Picadorul!

— Ce?

— Tatăl meu m-a dus la lupte cu tauri în Spania; aveam optsprezece ani. Mama era la un ceai la Ritz, iar noi, la luptele cu tauri. Ea se opri. Mary o privea nedumerită. Madrid! Explică Vicky. Eram la Madrid. De fapt, noi stăteam la Wellington, hotelul toreadorilor care era proprietatea crescătorilor de tauri. Am plecat deci spre arenă, unde se desfăşurau luptele. Tati cunoştea pe cineva, aşa că ne-a dat nişte locuri nici prea aproape, dar nici prea departe. Nu e bine să stai prea aproape: vezi prea multe.

— Nu te-am auzit niciodată numindu-l „tati”.

— Eu aşa obişnuiam să-i spun, mai ales când eram mai tânără. Tu cum îi spuneai?

— Al meu a fost omorât când eram copil.

— A fost omorât? Îmi pare rău… Peter nu mi-a spus niciodată ceva clar în legătură cu… Vezi, picadorii au rolul lor, acela de a-l obosi şi slăbi pe bietul taur, implantându-i în spinare nişte suliţe lungi, aşa ca acul tău, desigur mult mai lungi şi mai groase. Este într-adevăr monstruos şi sălbatic, e atât de nedrept… şi matadorul care face toate gesturile acelea extravagante şi bizare în faţa unui animal rănit, orbit de durere…! Vicky se opri la jumătatea ideii, cu gândurile împărţite între trecut şi prezent, aşa cum i se întâmpla

adesea după uciderea lui Steven. Îşi aduse apoi aminte şi retrăi scena scufundării iahtului care-i luase tatăl în adâncurile mării... Ne oprisem la Wellington, acolo unde stăteau luptătorii de tauri. Chiar în după-amiaza luptelor, în timp ce mami şi tati erau la un cocktail în salon El şi-a făcut apariţia. Strălucea din cap până în picioare; era înalt, subţire, şi avea o alură măreaţă, parcă era turnat în bronz; am simţit că sunt în stare să fug cu el în orice colţişor de lume. Tati a observat imediat; l-a rugat pe proprietarul hotelului să-mi facă cunoştinţă cu matadorul şi... Ei bine, tipul mi-a strâns mâna, dar o secundă mai târziu, privea în altă parte, zâmbea unei fete care tocmai intrase în holul hotelului. Apoi se duse spre ea să-i vorbească lăsându-mă mască. Tati a fost martor la întreaga scenă... Era o situaţie atât de jenantă încât tati nu mai ştia ce să spună. Iar eu, nici atât...

— Întoarce-te, spuse Mary.

— Nu, mă simt bine, vreau să merg la birou. Ce ciudat! Nu m-am mai gândit de ani de zile... Ba nu, mi-am amintit atunci împreună cu tati când... murea. A fost o situaţie îngrozitoare... mai cu seamă că tati era martor la felul în care am fost respinsă. Dacă n-ar fi fost el prezent, m-aş fi descurcat mai bine în faţa acestui afront...

— Lasă-mă să-ţi umblu puţin la gât.

— Întotdeauna ai fost atât de drăguţă, Mary!

— Nu, nu exagera, vreau doar să-ţi fie bine.

Vicky sări din pat, se duse la fereastră şi dădu la o parte draperiile. Era o zi înceţoşată şi mohorâtă. O podidiră lacrimile, dar nu voia ca Mary s-o vadă plângând. Simţea şi o ciudată uşurare. „Putea fi şi mai rău”, îşi zise ea şi râse încet; „cred că ar fi fost mai umilitor dacă s-ar fi aflat şi Hugo de faţă. Oh, Doamne! Cât îmi lipseşte Hugo!” Îşi şterse lacrimile şi se întinse din nou pe pat. „Dacă Peter nu s-ar fi dus înainte, el ar fi rămas agăţat de frânghia de siguranţă...”

— Dar n-a fost greşeala lui Peter, spuse Mary hotărâtă.

— Sigur că nu, numai că există un milion de alţi „dacă”. Dacă tati n-ar fi organizat croaziera aceea, dacă nu ne-am fi dus, dacă am fi ajuns cu şaizeci de secunde mai devreme sau mai târziu, am fi scăpat de acel val năprasnic…

Acum totul i se învălmăşea în creier cu o viteză ce-i scăpa de sub control. „Oare unde se afla Vivian?” Vicky nu era pe deplin convinsă că tatăl ei avusese dreptate când spunea că Două-Cărări Wong şi premierul Chen pot şi trebuie răsturnaţi pe baza dovezilor de corupţie. Şi Vivian – singura ei legătură cu liderul de partid Tang – ridicase un nou semn de întrebare prin dispariţia ei. Nu mai trecuse pe la birou de la răpirea fetelor şi nici nu mai răspundea la apelurile ei repetate. Disperată, Vicky se dusese de trei ori la ea, fără succes. Dar dacă Vivian se ascundea şi nu-i răspundea când suna la uşă?

— Ştii, Mary, îmi amintesc că Peter vorbea des despre tatăl tău de parcă ar mai fi în viaţă.

— Am un tată vitreg, răspunse Mary.

— În Sydney?

— Nu, la Los Angeles.

— Cum îi spui?

— Lao Yeh.

— Asta nu înseamnă „bunic”?

— Sau „stăpân”. Este mult mai în vârstă, iar noi suntem o familie mare.

— Exact, spuse Vicky, gândindu-se la ce spunea Peter despre felul fantezist de viaţă al lui Mary. Îşi aminti de prezervativul pe care-l găsise Peter la ea; mai târziu se pare că se împăcase cu ideea şi că ajunseseră la un „modus vivendi”. Vicky însă nu accepta compromisul.

— Mai sunt şi alţi membri ai familiei la Sydney?

— Hai să ne gândim acum la Singapore. Sydney este atât de departe.

— Departe de ce?

— De comerţul cu China.

— N-am înţeles niciodată prea bine cum face familia ta negoţ cu China, de vreme ce bunicul tău a fost general komintangist şi pe capul lui s-a pus un premiu? Mary o privi atent.

— Există posibilităţi… La urma urmei, noi toţi suntem chinezi. De fapt, dacă tot ai adus vorba, mă întrebam dacă n-ai vrea să te ajutăm să iei legătura cu liderul de partid Tang.

— Poftim? Ce-ai spus?

— Avem oameni în provincia Fukien care ne-ar putea ajuta.

— Am să ţin seama de asta, mulţumesc. Acum mă scol.

— Nu vrei să-ţi fac acupunctură?

— Nu!

Mary agita acul în aer.

— Doar un minut. O să-ţi revii imediat şi după aceea te poţi întoarce la lucru.

— Aşa deci, tu ai posibilitatea să-mi asculţi convorbirile din biroul lui Peter?

— Asta ce vrea să însemne? Izbucni Mary.

— Mă spionezi, pur şi simplu. Îl foloseşti pe Peter drept paravan.

— Să spionez? Mary Lee păru sincer surprinsă. Pentru cine să spionez?

— Pentru familia ta. De unde ştii că încerc să-l întâlnesc pe Tang?

— Îţi jur că nu te spionez pentru familia mea.

— Atunci cum de ştiai?

— Peter mi-a spus de ideea ta trăsnită de a-l implica pe Tang în obţinerea apei potabile la „Golden Expo”.

— Peter vorbeşte prea mult, spuse Vicky iritată, dându-şi seama că fusese nepermis de naivă să creadă că el îşi va ţine gura. Slavă Domnului că născocise pretextul cu apa potabilă.

— Am să-ţi mai spun ceva: am terminat cu tine, nu mai avem ce discuta. Mary puse acul în trusă şi o închise

nervoasă. L-am susţinut pe fratele tău timp de aproape un an, l-am determinat să se comporte ca un bărbat capabil să-ţi dea o mână de ajutor la conducerea întreprinderii, iar tu mă insulţi? Îmi dau seama că eşti supusă unor presiuni şi stresuri, dar să ştii că şi eu sunt şi regret al naibii că nu reuşeşti să te descurci şi că suferi pentru puţinul care a mai rămas din familia ta… Să-l fi lăsat pe fratele tău în grija ta afectuoasă? Să mă retrag la Sydney? Asta ţi-ar fi plăcut?

— Îmi pare rău.

— Până data viitoare. Eşti chiar mai rea decât tatăl tău. Te foloseşti de orice prilej să înţepi şi să jigneşti.

— Regret profund, mă simt foarte jenată faţă de tine. Mă ierţi, Mary?

Femeile fukineze erau recunoscute atât pentru sensibilitatea, cât şi pentru mândria lor, iar Mary nu făcea excepţie.

— Ai luat-o razna, spuse ea şi ieşi ca o furtună. Tocurile ei răsunară strident pe scări; se auzi uşa de la intrare trântindu-se. Mercedes-ul ei porni în trombă printre porţile grilajului de la Peak House.

Vicky se scula şi începu să se îmbrace. Se simţea vinovată. Fusese atât de sigură că cineva din cercul lor îl trădase pe tatăl ei lui Două-Cărări Wong. Şi totuşi cineva trebuie să-i fi spus de întâlnirea cu Jonca Roşie.

Vecinii lui Vivian Loh, nişte chinezi de la 17F, se mutaseră luni. Familia Li, de sub ea, căuta să subînchirieze. Domnul Tong, de deasupra, afişase un anunţ la lift că avea mobilă de vânzare. Dacă judeca după locatarii blocului ei, fiecare persoană care putea să plece undeva, o făcea fără nici o ezitare.

Auzi un zgomot prin perete; era Nancy, fata de la bar care aprindea lumina de la baie. Nancy stabilise relaţii „speciale” cu oficialii ministeriali din China şi asta o făcuse să rămână în Hong Kong.

Vivian lipsea. Nu putea să înţeleagă – copilul încă nenăscut îi zdruncinase hotărârea de a nu pleca din Hong Kong.

Vivian se simţea sfâşiată de simţăminte contradictorii. Punea teama pe seama instinctului, dar pragmatismul ei îşi spunea, de asemenea, cuvântul. Era incapabilă să facă cei câţiva paşi până la maşină şi să plece.

Apartamentul lui Vivian fusese un colţişor sigur până la prăbuşirea afacerii Ching-Cathay. Acum devenise o povară pentru ea. Chiar vânzarea lui în pierdere nu mai era posibilă neexistând cumpărători. Pur şi simplu, trebuia să-l părăsească cu speranţa că vreun „cadru" din China îi va face o ofertă decentă în următorii ani. Se hotărâse să lase tot mobilierul. Paravanele contra spiritelor rele şi uşa cu oglinzi de la intrare vor fi împrăştiate, desperecheate, dezmembrate. Poate statuetele şi altarul ei vor ispiti pe vreun cumpărător comunist, reconvertit la valorile tradiţionale. Îi va lăsa şi statueta Tin Hanu, dar va lua cu ea mica statuie de porţelan a zeiţei Milostiveniei primită de la mătuşa Chen. O va lăsa fiicei pe care o purta în pântecele ei. Tocmai împacheta Kuan Yin în plastic când auzi soneria din hol. O uşoară nelinişte o cuprinse.

De obicei nu ţinea seama de apeluri, dar acum aştepta oamenii care urmau să-i transporte îmbrăcămintea, echipamentul ei electronic de birou şi tapiseria de mătase cu „Portul înmiresmat". Poate venise chiar maşina s-o ducă mai devreme la aeroport. Presupunerile ei nu se adeveriră.

— Gweipo cea cu părul blond a venit din nou, o informă în cantonează portarul. Să-i spun să plece?

— Nu sunt acasă.

După câteva momente, portarul sună din nou.

— Mii de scuze, dar gweipo cu părul blond mi-a dat o sută de dolari să vă mai întreb o dată.

— Spune-i…

Prin telefon auzea vocea lui Vicky.

— Te rog, Vivian, lasă-mă să-ţi spun două vorbe. Te rog, răspunde-mi. Vivian şi-o imagina în hol, asaltându-l pe portarul înnebunit de lumea care intra şi ieşea. Te rog! Apoi

urmă minunea minunilor: Vreau să-mi cer scuze. Vivian era uluită.

— Ce să-i spun? Acasă sau nu acasă?

— Acasă, spuse Vivian oftând obosită. Trimite-o sus. Slavă Domnului că nu împachetase bucătăria; îi putea oferi ceai. Umplu ceainicul şi îl puse pe plită, apoi dădu la o parte draperiile. Dacă o lăsa pe Vicky Mackintosh să intre, însemna că oricine altcineva putea intra. În direcţia lui North Point se zărea fum; lupte de stradă, îşi spuse ea.

Când auzi liftul de pe etaj oprindu-se, deschise uşa.

— Pe aici, o întâmpină Vivian.

Fiica lui Duncan Mackintosh părea tristă şi obosită. Privind-o de aproape, la lumina becului, observă că obrajii îi erau supţi iar ochii ei albaştri păreau adânciţi în orbite. Se vedea că plânsese.

Îşi zâmbiră reciproc.

— Intră!

În ciuda circumstanţelor, Vicky intră cu eleganţa şi siguranţa pentru care Vivian o admirase întotdeauna. De o lună ea se bălăbănea ca o gâscă. Privirea mirată a lui Vicky se opri pe mobilier, apoi pe stiva de cutii împachetate.

— Pleci?

— Da, în Canada.

— Sper că nu vorbeşti serios. Când?

— În această după-amiază. Vrei un ceai verde?

Vicky era consternată.

— Da, mulţumesc.

Vivian se îndreptă spre bucătărie legănându-se şi Vicky o urmă.

— Vivian, am venit să te ajut.

— Credeam că ai venit să-ţi ceri scuze.

Vicky se simţea pustiită sufleteşte şi descurajată. Dacă chinezi mândri, talentaţi şi ambiţioşi asemenea lui Vivian Loh părăseau Hong Kong-ul, atunci colonia Coroanei Britanice se va transforma într-un oraş asiatic oarecare, suprapopulat. Îşi aminti de diferendul avut cu Mary şi îşi

dădu seama că greşise enorm. Va trece multă vreme până când prietena lui Peter o va ierta.

O privi din nou pe Vivian. Sub aparenţa de calm, de resemnare, femeia suferea; şi dacă o gweipo era şocată de hotărârea de a renunţa la tot şi a emigra, ea nu trebuia să ignore cât de mult o costase această decizie!

— Îmi pare rău că pleci; trebuie să fie o hotărâre foarte dureroasă.

— Iartă-mă, dar mi-e greu să cred în sinceritatea regretelor tale.

Vicky inspiră adânc, conştientă că renunţarea la un obicei de o viaţă necesita o atenţie şi încordare sporite, în momente decisive. Învăţase de la tatăl ei cum să lupte. Acum trebuia să înveţe să se stăpânească şi să asculte.

— Îmi pare sincer rău. Hong Kong-ul are nevoie de oameni ca tine. Vicky îşi mobiliză tot curajul de care avea nevoie pentru a se apropia de adevăratul scop al vizitei sale… Trebuie să ştii, deşi ţi se va părea ciudat, că-mi vei lipsi. Vreau să spun că ai un fel de… claritate în gândire, zâmbi satisfăcută că găsise cuvântul potrivit, o claritate pe care eu o invidiez. Sper ca ceea ce am făcut… ceea ce i-am făcut lui Steven să nu fi influenţat hotărârea ta.

— Poate ceea ce i-ai făcut lui Steven a izvorât dântr-un fel de stare de spirit actuală a Hong Kong-ului. Toţi suntem înfricoşaţi şi dezorientaţi. Nici chiar o fiică de Tai-Pan britanic nu rămâne nepăsătoare la haos.

— Dar tu ai luptat mereu împotriva haosului. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea? De ce pleci?

Vivian nu răspunse imediat. Presără frunze de ceai verde în cele două ceşti, închise cutia şi o puse în frigider.

— De la semnarea Declaraţiei Comune am avut discuţii cu tinere cupluri care îmi spuneau că văd altfel situaţia de când au copii. Nu-ţi poţi permite să contezi pe amabilitatea Beijing-ului şi, ca atare, e mai bine să emigrezi. Copiii se pot întoarce oricând dacă lucrurile merg bine. De câte ori auzeam asemenea păreri, le spuneam că erau doar o scuză,

dar mă înşelam; acum văd altfel situaţia şi ştii de ce? Vicky dădea din cap descurajată. Iată, asta, şi îşi plimbă degetele pe pântec; gândeşti diferit când eşti însărcinată, Vicky. Nu-i vorba de obsedanta teamă pentru siguranţa ta, ci pentru ce va spune ea când va avea douăzeci şi unu de ani şi vom trăi într-o mahala a Shanghai-ului, unde şcolile vor fi o batjocură, iar băieţii cu care va intra în contact vor fi sortiţi unui trai de mizerie cotidiană, într-un sistem în agonie şi va întreba: „Mamă, de ce n-ai plecat când puteai?”

Vivian avea ochii scăldaţi în lacrimi. Vicky încercă un gest de consolare, dar ea se eschivă.

— Cât urăsc toate astea. Sufăr că trebuie să-mi părăsesc căminul, dar vremurile tulburi sunt pentru adulţi, nu pentru copii. Îi poţi cere surorii tale să suporte acest preţ?

— Dar ea va fi sora mea. Tatăl ei era britanic. O poţi lua oricând dacă situaţia o va cere!

— Văd că mai contezi pe atitudinea binevoitoare, raţională a Beijing-ului.

— Dar sora mea – fiica ta – poate fi supus britanic dacă tu vrei.

— Protecţia britanică nu mai este ceea ce era odată.

Vivian mai avea şi alte motive să-şi abandoneze căminul.

— Nu e numai teama de Beijing. Copilul meu are aici în Hong Kong un duşman mult mai crunt.

— Nu înţeleg.

— Două-Cărări Wong.

— Ce tot vorbeşti? Ce vrei să spui?

— El îl ura pe tatăl tău şi acum – iartă-mă că spun asta – dar cel puţin în mintea lui, tu eşti aceea care i-a ucis fiul. Două-Cărări Wong va face tot ce-i va sta în putinţă să distrugă fetele lui Duncan Mackintosh. Pe amândouă. Acum înţelegi de ce nu mai pot sta în Hong Kong?

Vicky clătină din cap.

— Cu tot ce se întâmplă şi cu acest vis obsesiv, demenţial de a deveni guvernator, chiar crezi că se mai gândeşte să rişte uciderea unui copil?

— Nu-l va ucide, îl va distruge printr-o moarte lentă. Va avea grijă ca fiica lui Duncan Mackintosh să crească în mizerie. Eu nu pot permite să se întâmple aşa ceva.

Vivian puse ceştile pe o tavă lăcuită şi se duse în salon. Vivian îngenunche pe podea şi reluă împachetarea statuetei Kuan Yin.

— Iartă-mă, Vivian, spuse Vicky, dar de la întâmplarea cu Steven – şi martor mi-e Dumnezeu că aş fi vrut să te ascult – ai devenit de-a dreptul paranoică.

— Chinezoaică, vrei să spui?

— Ei bine, am s-o spun într-o formă mai elegantă: ai o imaginaţie prea bogată.

— Uiţi însă că şi Două-Cărări Wong este teribil de chinez.

Privirea lui Vicky alunecă pe pântecul ei rotunjit. Vulnerabilitatea femeii chineze o deruta pentru că intuise că şi fără povara sarcinii ea şi-ar fi încercat norocul pe Continent.

Vivian privi în tavan încercând să-şi înăbuşe plânsul, dar lacrimile i se înnodau în bărbie.

— Mă simt atât de dezorientată. Am renunţat pentru că ştiu că totul e pierdut. Nu mai pot lupta. Mâinile sale se odihneau pentru moment pe statuetă. Vicky se aşează lângă ea, întrebându-se cum naiba ar putea ajunge la Tang fără ajutorul lui Vivian.

— Te duc eu la aeroport.

— Am comandat deja o maşină.

— Te rog, lasă-mă să te duc eu. Vom pleca cu noua şalupă. Hai, te rog; pe apă e un mod mai agreabil de a părăsi Hong Kong-ul. Vei rămâne cu amintiri mai plăcute. Te rog, lasă-mă să te duc. Să-i spui surorii mele că eram împreună când ai părăsit Hong Kong-ul.

Vivian nu-şi putea desprinde privirea de pe turnurile argintii care mărgineau ţărmul. Clădirile străluceau în lumina irizată a soarelui ce pătrundea cu greu prin ceaţa groasă a acelui iunie fierbinte. Îşi aminti că le văzuse

pentru prima oară de pe feribotul „Star”, în timp ce mama ei trăncănea cu un marinar american.

Brusc, Vivian înţelese clar ce o îndepărta de Hong Kong. Fiecare cuvânt spus lui Vicky era adevărat, dar nu-i spusese totul şi asta pentru că unica legătură cu copilul ei, ce o depăşea pe cea biologică, consta în promisiunea făcută cu mult timp înainte de existenţa copilului, aceea că fetiţa ei nu se va trezi niciodată întrebându-se dacă o va mai vedea pe mama vreodată. Nu se va lăsa dominată de fanatism în urmărirea ţelului vieţii sale, acela de a lupta pentru un Hong Kong liber, într-o Chină nouă, traumatizând prin aceasta viaţa copilului ei, aşa cum făcuse mama ei, evident, urmărind altceva.

Vicky stătea alături de ea, aplecată peste balustradă.

— Nu-i aşa că e minunat? Nici nu-ţi vine să crezi că lucrurile au luat o întorsătură atât de dramatică.

Vivian clipea căci lacrimile o stânjeneau. Oraşele mari sunt întotdeauna frumoase, privite de la distanţă. Chiar şi Shanghai-ul privit de pe fluviu părea încântător. Oameni ca tatăl ei, bunicul, Binyan şi ea însăşi, care încercau să schimbe lucrurile în bine, erau blestemaţi să sufere de o ciudată miopie. Se simţea de parcă ar fi comis un act de trădare.

— Vivian, crezi că odată ajunsă în Canada vei putea să mă pui în legătură cu Ma Binyan? Poate el mă va ajuta să ajung la Tang.

— Eu nu pot, şi nici el nu mai poate. Ma Binyan e acum în afara cercului lui Tang. El şi-a pierdut încrederea în Ma, pentru că nu a reuşit să-i aducă dovezile de corupţie aflate în posesia tatălui tău. Tang şi-a schimbat tactica, se pare.

Ultima rază de speranţă se spulberase.

— Asta înseamnă că tu… şi glasul ei se stinse.

— Ma Binyan era prima mea legătură cu Tang. Tang începuse într-un fel să mă aprecieze. Mă numea „Femeia Shanghai-ului”.

— Acesta este un compliment cu totul deosebit.

— În mod obişnuit, da. Dar nu când e vorba de Tang. El începuse să-şi piardă încrederea în suporterii lui. De altfel, nici eu nu mai cred în lideri, Vicky. Mai importante sunt sistemele prin care ne putem apăra împotriva lor.

— Dar cum crezi că pot fi schimbate lucrurile fără lideri?

— Nu ştiu, nu mai ştiu nimic!

Vicky o conduse pe Vivian prin culoarul cu covor roşu care ducea în luxosul hol al aeroportului de la parter, acum pustiu. Un Rolls-Royce aştepta pasageri. Cele două femei se apropiară şi îşi strânseră mâinile. Deşi nu-i oferise posibilitatea de a-l contacta pe Tang, Vivian se simţea totuşi datoare să facă ceva pentru ea. Îi înmână o serie de scrisori de recomandare mai multor „vechi prieteni” ai ei din fabricile din Shanghai şi îi propuse să rămână în continuare la MacF, în calitate de consultant, ori de câte ori va fi nevoie.

În timp ce şalupa hotelului MacF Golden Airport traversa portul spre insula Hong Kong, Vicky, tristă şi însingurată, încerca din răsputeri să se concentreze asupra problemelor ei curente.

Masivul iaht Inverness arborând culorile roşu-auriu ale vechilor linii Farquhar era gata de plecare. Fusese construit după modelul vaselor chinezeşti Dragon – o siluetă zveltă şi lunguiaţă, cu bompresul decorat în formă de cap de dragon.

Ah Chi, pe care Vicky îl angajase în calitate de prim căpitan, afişa suficiente fireturi aurii pentru a-l face pe colegul lui de pe pachebotul QE2 să pălească de invidie. Ceilalţi doi membri ai echipajului, precum şi cele patru graţioase hostese îmbrăcate în cheongsam roşu-auriu păreau nerăbdătoare să se apuce de lucru.

Vicky era singurul pasager. Guvernul nu-i eliberase încă licenţa de funcţionare pentru serviciul de feribot Lantau-Central. În spate, pe chei, Dundee cu echipaj complet, aştepta şi el, gata de ieşire în larg, momentul în care Vicky va reuşi să spargă gheaţa birocraţiei, în schimbul unei dureroase cedări către China a hotelului Expo Golden.

Avansarea lucrărilor pe care ea spera să o obţină prin ameninţarea celor de pe Continent că-i va lăsa baltă cu clădirile în chiar ziua Răsturnării, se oprise cu ocazia prăbuşirii proprietăţilor, întrucât MacF – asemenea multor altor întreprinderi – se extinsese exagerat cu creditele, astfel încât băncile controlate sau influenţate de China puteau exercita presiune asupra MacF, ca acesta să accepte orice condiţii de mituire pe care tovarăşul Wu avea să le impună.

În cel mai bun caz, Vicky putea spera să încheie o tranzacţie cu totul neconvenabilă, prin cedarea lui Expo, în schimbul autorizaţiei pentru feribot. Între timp, Lewiston şi Loch Inver erau supuse ultimelor retuşuri pe şantierul joncilor Apleichau; când celor patru şalupe aveau să li se alăture şi Fort William, Invermoriston, Milton şi Glen Affric, MacF va putea oferi un serviciu de transport navetă între hotelul aeroportului şi Central sau Kowloon, la fiecare sfert de oră.

Singurul punct luminos în tabloul destul de descurajant al lui MacF erau avioanele Andropov-250 pentru care obţinuse şi drepturile de aterizare şi încărcare în Statele Unite, astfel încât Golden Air începuse să transporte enormele încărcături din Shanghai, deşi era copleşit de datorii. Vicky îşi amintea de temerile lui Hugo – China le-ar putea închide linia printr-un singur telefon.

Una dintre tinerele dispecere aflate în jurul panoului de comunicaţii al vasului, unde erau puse la dispoziţia pasagerilor telefoane şi ultimii indici de creştere a acţiunilor, rupse o foaie din fax şi i-o înmână lui Vicky. Fetele o priveau înmărmurite pe Vicky care citea cu atenţie faxul; sub antetul oficial al lui Allen Wei apăreau rânduri în caractere chinezeşti, foarte artistic elaborate.

— Ce este asta? Strict secret? Dar e o tâmpenie!

— Se spune că britanicii retrag aurul din Hong Kong, Tai-Pan.

— Care aurul Hong Kong-ului?

Sună îndată la biroul ei. Îi răspunse Peter.

— Unde eşti?

— În port, pe Inverness.

— Ai văzut faxul?

— Este un fel de înşelătorie; faxul ăsta nu are nici un sens.

— Ar fi mai bine să te duci la aeroport; e prea târziu să mai treci pe acasă la Peak.

Vicky simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Tulburări! Trebuia să gândească şi să acţioneze rapid. Şalupa era tot atât de bine echipată cu mijloace de comunicaţie ca orice clădire din oraş.

— Trimite-i pe chinezi acasă, ordonă ea, şi adu-i pe britanicii noştri la Yacht Club. Ne vom întâlni acolo. Nu mai eşti în siguranţă la MacF House.

CARTEA A CINCEA.

FEMEIA HONG KONG-ULUI

23 Iunie 1997

Noaptea măcelului se dezlănţui simultan pe ambele maluri ale portului Victoria. Faxul „scurs” fraudulos fusese programat cu măiestrie după ora de închidere a băncilor, promiţând tuturor celor care se temeau pentru economiile lor o noapte de coşmar. Tâlharii atacau magazinele Golden Mile ce se întindeau de-a lungul lui Nathan Road, în timp ce gloata furioasă de pe partea Hong Kong-ului dădea năvală spre sediul guvernamental, unde Allen Wei tocmai oferea un cocktail pentru treizeci-patruzeci şefi de corporaţii şi soţiile acestora.

Printre vechile clădiri, în grădinile publice şi în jurul bisericilor răsunau cântece şi scandări, în timp ce o populaţie exaltată, compusă în majoritate din muncitori, vânzători, ajutori de bucătari urcau străzile înguste, din districtul Central, cerând guvernatorului să redeschidă băncile pentru a-şi putea retrage banii de pe certificatele de aur şi a-şi goli seifurile.

De la prăbuşirea afacerii Cathay Tower, care încă mai provoca nelinişte, securitatea sediului guvernamental

fusese întărită. Porţile erau baricadate şi un număr impresionant de trupe britanice Gurkha4 erau cantonate la vedere, pe peluza din faţă conform planului de urgenţă pentru o evacuare cu elicopterul a şefului executiv, a personalului său şi a apărătorilor acestora. Un elicopter mai vechi al Marinei Regale dădea discret târcoale la orizontul Mării Chinei de Sud, cu echipe de salvare şi alte cadre Gurkha. Cei care elaboraseră planul nu contau pe sinceritatea lui Allen Wei.

Şeful executiv se opri la jumătatea unui briefing, reamintindu-le oaspeţilor săi din corporaţii că Expoziţia internaţională a Hong Kong-ului, programată să-şi deschidă porţile la 1 iulie, la Kai Tak, sub deviza: „Hong Kong-ul se prezintă lumii" – ar putea beneficia de anumite contribuţii băneşti suplimentare. Cântecele şi scandările creşteau în intensitate şi devenise evident că mai multe mii de oameni se strânseseră deja în jurul sediului.

— Scuzaţi-mă un minut!

Wei trecu pe lângă oamenii săi de pază şi se îndreptă spre poartă, traversând peluza, pentru a înfrunta mulţimea prin deschizătura grilajului. Înşfăcă un megafon din mâna unui ofiţer britanic consternat şi se adresă oamenilor într-o cantonează gâjâită ce suna dispreţuitor: „Aceste zvonuri sunt curate porcării. Faxul este un şiretlic, a fost trucat! Britanicii nu vor pârliţii voştri de bani şi dacă-i vor, eu n-am să-i las. Aurul vostru şi al meu este aici în Hong Kong, în siguranţă şi tot atât de bine păzit ca târfa împăratului".

Prin zăbrelele grilajului cineva îi trimise drept în faţă un jet de sifon; dându-se înapoi se prăbuşi cu tâmpla de patul puştii de asalt a unei gărzi Gurkha. Toată lumea îngheţă văzând trupul său prăvălit pe iarbă cu jacheta desfăcută şi cravata sa roşie într-o parte, sugerând o pată de sânge pe cămaşa albă.

Debby, secretara, alergă şi îngenunche aplecându-se complet peste el, puţin stânjenită de cheongsamul ei galben strâmt. Gloata interpretă greşit neclintirea ei, cu umerii

căzuţi în semn de neputinţă şi crezu că Wei murise. Câteva secunde trecură astfel şi Debby îl sărută bucuroasă că nu i se întâmplase nimic grav. Cei aflaţi la distanţă interpretară sărutarea ei ca încercarea de a-l reanima, cu respiraţie gură-la-gură. Şocată, mulţimea începu să se retragă, scurgându-se spre colină, în jos, lăsând în urma ei atacatorul, un adolescent rămas singur, împietrit de spaimă. Poliţia îl arestă imediat, iar pe Allen Wei îl transportară cu ambulanţa la spital, în ciuda protestelor sale vehemente.

Pe Nathan Road însă, lucrurile erau mult mai grave.

Când Chip văzu primul exemplar al faxului, prevăzu urgia care avea să se abată asupra lui Golden Mile, unde erau concentrate toate magazinele de lux cu bijuterii. Indiferent de rasă, există tentaţia ciudată manifestată de unii indivizi de a-şi fura propriii bani. Majoritatea celor din Colonie care nu dispuneau de bani erau pregătiţi să prindă o ocazie nesperată.

Trei brute capturară un autobuz şi se năpustiră cu toată furia asupra vitrinelor celui mai luxos magazin al străzii, pe care le făcură ţăndări. Tâlharii se strecurară în interiorul magazinului prin geamurile sparte, agresându-i pe oamenii de pază şi încăierându-se între ei pentru lanţuri, inele, brăţări şi alte bijuterii. În câteva minute apărură alţii, sute, apoi mii, năvălind din toate părţile pe străzile largi, smulgând şi sfărâmând geamurile pentru a ajunge în interior şi a-şi însuşi ce era mai de preţ. Prin gurile de metrou ieşeau alte mii, sosind din noile cartiere şi oraşe-satelit. Un fluviu de tineri şi de oameni nevoiaşi începuse să aflueze din staţiile Tsim Sha Tsui, aduşi din depărtări de iuţeala cu care se răspândesc zvonurile.

Îndată după primirea faxului referitor la „aur” poliţia se mobiliză pentru „starea de alertă” – ceea ce însemna ameninţarea încălcării grave a legilor şi ordinei publice. Curând ea se va transforma, la cererea împuternicitului guvernului, în „stare excepţională”. Chip şi colegii lui din Unitatea Tactică a Poliţiei Regale din Hong Kong se găseau

deja mobilizaţi pentru „starea de alertă”. El era comandant secund al plutonului alcătuit din patruzeci de oameni, primul din Kowloon. Pe neaşteptate, în toiul instructajului efectuat de comandantul companiei se petrecu ceva incredibil: în timp ce radioul transmitea primele rapoarte despre vandalisme, tâlhării şi incendieri, un grup de indivizi de la ICAC – Comisia Independentă Contra Corupţiei – dădu buzna în sală şi-l arestă pe primul comandant al plutonului sub învinuirea de a fi pus la cale un plan de extorcare a fondurilor unui club de noapte.

Cei prezenţi rămaseră cu gurile căscate, dar niciunul, şi nici chiar comandantul companiei nu protestă când celui acuzat i se puseră cătuşele. Comandantul companiei – un comisar chinez recent avansat, cu şase ani mai tânăr decât Chip – îl „întrebă” pe acesta din urmă dacă n-ar „vrea” să ia locul comandantului de pluton. Chip acceptă, deşi comanda a patruzeci de oameni într-o bătălie de stradă nu-i mai surâdea ca în tinereţe când accepta cu entuziasm asemenea misiuni. Existau prea puţini inspectori şefi chinezi pentru a satisface cerinţele comisarului şi Chip se felicită încă o dată pentru hotărârea luată de a-şi cumpăra o ambarcaţiune proprie.

Trei fluierături răsunară în văzduh însoţite de ordinul sergentului de pluton: „Fiţi gata”. Din capul scării ce ducea spre sala de instructaj, Chip urmărea ritmul în care oamenii lui îşi ocupau posturile. Purtau căşti, bastoane, centuri-cartuşiere, revolvere şi măşti de gaze. Cei opt oameni din prima sa formaţiune îşi puseseră jos scuturile şi se îndreptau în pas alergător spre arsenal. Urmară formaţiunile doi, trei şi patru care se întoarseră cu pistoale federale de un inci şi jumătate, gaze lacrimogene, gloanţe oarbe, puşti Remington şi trei AR-155. Oamenii din prima formaţiune, sumar echipaţi – doar cu câte un revolver şi muniţia respectivă cu câte douăsprezece încărcătoare – încărcau muniţia de rezervă în două camioane şi un Land Rover.

Când totul se termină, Chip coborî şi dădu ordinul de îmbarcare. Oamenii alergară spre locurile fixate – câte două formaţiuni de camion. Chip luă loc alături de şofer în Land Rover împreună cu sergentul de pluton. Mica coloană se puse în mişcare parcurgând strada de la Nathan Road în cinci minute. Celelalte camioane ale companiei dispărură pe alte artere şi de aici pe străzi lăturalnice, înguste.

Chip întoarse capul spre sergent, un cantonez cu o constituţie atletică. Acesta era omul de care poate ar depinde soarta lui dacă lucrurile s-ar încinge, cugetă Chip cu îngrijorare.

— Ce te frământă, domnule Lee?

— Afurisiţii ăia de la NYPF mi-au respins viza şi n-am unde să emigrez.

— Nu te necăji. În Hong Kong vei putea ajunge departe.

— Nu vreau să rămân în Hong Kong, domnule inspector şef. Prietena mea a primit o slujbă de traducătoare la Naţiunile Unite.

— Hmm! Am văzut-o, mormăi sergentul.

— Viaţa e mai uşoară cu o femeie urâtă, nu-i aşa, domnule inspector?

— Da, aşa-i, dar atunci trebuie să trudeşti tu din greu, zise Chip.

Nefericirea îl făcea grosolan; i se adresă lui Chip cu sarcasm:

— Nu vă e dor de văduva englezoaică, sir?

Lui Chip îi veni să-i ardă un pumn în falcă, să-i sară câteva măsele, totuşi zâmbi. Încearcă să ascunzi un secret de chinezi…!

— Da, îmi lipseşte.

— Ei bine, acelaşi lucru simt şi eu în legătură cu prietena mea, ca să nu mai vorbesc de ce se întâmplă acum în Hong Kong.

Un timp nu-şi mai vorbiră. Chip ştia ce gândeau ei. Lee atinsese un subiect care-l măcina pe fiecare chinez din forţele poliţieneşti. Poliţia era deja proscrisă în rândul

propriului ei popor; acum aceasta se regrupase împrejurul sediilor. Ce se va întâmpla cu ei dacă cei de pe continent vor trece la primenirea cadrelor de poliţie, aşa cum se zvonea tot mai des şi cu insistenţă? Vor rămâne pe drumuri, doar cu amintirile, fără nici o carte de credit sau alte avantaje.

Un şir compact de taxiuri se retrăgeau din zonă pe măsură ce coloana se apropia de Nathan Road. Cu sirenele şi semnalele lor luminoase aceştia dădeau ultimul colţ. Doamne, Christoase, îşi spuse Chip, probabil sunt vreo zece mii. De la distanţă masa de oameni părea că se împrăştie ca grăunţele purtate de un vânt puternic.

— Opreşte aici, îi spuse el şoferului, indicând o intersecţie la vreo două sute de metri de mulţime. Celelalte plutoane se apropiau şi ele din străzile lăturalnice. „Aici!”

Domnul Lee sări din maşină, luându-şi postul în primire, lângă portieră, cu faţa spre mulţime, cercetând în acelaşi timp cu privirea străzile şi acoperişurile. Valul de oameni se revărsa blocând strada de la un trotuar la altul. Zgomot de geamuri sparte, fluierături şi urlete răsunau din mijlocul gloatei.

Când Lee îi confirmă că poziţia lor era sigură, Chip coborî în urma lui, cu faţa la camion, conform regulamentului.

— Lok che! Sergentul plutonului alergă în spate repetând ordinul în cantoneză, păzind cu arma spatele maşinii. Oamenii se împrăştiau aliniindu-se în faţa coloanei pe patru rânduri a câte opt oameni. Formaţiunea a patra, cea cu armament greu, îşi încărca puştile, cu faţa la camion, păzind spatele, în timp ce primele trei formaţiuni stăteau cu faţa la mulţime.

Formaţiunea unu din faţă era garnitura de arestări. Chip stătea imediat în spatele celor opt oameni. Înălţimea îi permitea să aibă o vizibilitate clară şi putea repera imediat căpeteniile chinezilor răzvrătiţi. Era flancat de comandantul secund şi de nefericitul Lee, amândoi înarmaţi cu puşti, scrutând acoperişurile – o încâlceală de creneluri pe jumătate mascate, în spatele unei păduri de tuburi de neon.

În urma lor erau formaţiunile doi şi trei, dotate cu gaze lacrimogene şi gloanţe oarbe, iar după ei formaţiunea patru, cu arme de foc care păzea singurele lor mijloace de salvare.

Mulţimea îi observase. Plutonului îi trebui o jumătate de minut pentru a coborî din camioane şi a-şi ocupa posturile, interval în care un alt val de urlete izbucni din mijlocul masei.

Lumina începu să scadă din cauza cerului înnorat al după-amiezii. Firmele luminoase nu se mai zăreau din cauza burniţei şi a fumului. Chip observă o ciudată absenţă a maşinilor şi taxiurilor. Mult în urmă, în mulţime se auzi zgomotul produs de impactul unui autobuz cu zidul unei clădiri. De altfel, nu erau decât oameni, o masă compactă de vreo sută de picioare, care înainta spre pluton ca un tăvălug. Chip apucă amplificatorul său portabil şi vocea lui răsună peste clădiri. „Împrăştiaţi-vă!” „Împrăştiaţi-vă în linişte”.

Lee ridică o pancartă care reda ordinul înscris cu caractere mari chinezeşti şi tradus în engleză prin amplificator, la fel cum se proceda cu toate ordinele lui Chip. „Chin hin van kwan wo! Ping saan hoi!”.

Antrenamentul lui Chip fusese riguros şi la zi, dar nu se confruntase niciodată cu o mulţime de zece mii de oameni care înaintau spre el urlând. El repetă ordinele de dispersare şi subordonatul său traduse din nou „… Ping saan hoi!” („Prin mijloc, fuga marş!”).

Plutonul cu puştile ridicate înainta în forţă, tropotul cizmelor răsunând pe pavaj părea că acoperă o zonă mai mare decât în realitate. Chip îi lăsă să înainteze cincisprezece metri şi strigă: „Opriţi!”

Mulţimea, care iniţial se retrăsese, ţâşni îndată ce poliţia se opri; ajunsese foarte aproape, fluierând, azvârlind cu cărămizi, stăpâniţi de o furie în continuă creştere. Agresivitatea gloatei era înspăimântătoare. Nu se puteau

uita evenimentele de acum opt ani, când la Beijing se confruntase cu tancurile cu mâinile goale.

„… Ping saan hoi!”

Când Chip sosise la Hong Kong cunoscuse un sergent de poliţie, nu mai vârstnic de patruzeci şi cinci de ani, care servise în armata M. S. în Rodezia, Aden şi Singapore, care instruia cursanţii de la Şcoala de pregătire antirebeliune. Era un tip masiv, înalt, cu un accent strident de Yorkshire, avea obrajii bine coloraţi de gin şi purta o uniformă scorţoasă ce părea să nu cedeze niciodată la căldura umedă. Ţinea permanent un baston pe care-l bătea în palmă în timp ce spunea cu emfază: „Când vă confruntaţi cu mulţimea, tuna vocea lui în clasă, aceasta se distinge de gloata obişnuită, păstrătoare de lege, prin aceea că membrii săi îşi pierd simţul valorilor, şi atunci… arde-i cu bastonul; dacă nu respectă legea, arde-i, dacă nu se tem de urmările legii – arde-i. Când se află împreună, membri gloatei devin pentru un timp nebuni”. El făcea pauze, privea pe deasupra feţelor bronzate ale tinerilor şi continua pe un ton cu nuanţe conspirative: „… Izolaţi-i pe oamenii voştri – fie ei britanici sau chinezi. Pot fi printre ei şi indivizi cultivaţi, însă în mulţime devin barbari. Meseria de poliţist – menirea voastră flăcăi – este să reamintiţi acestor creaturi demente că sunt indivizi. Indivizii ştiu ce este durerea, sângerarea şi nu le surâde o noapte după zăbrele. Într-un cuvânt, băieţi, dispersaţi-i, ardeţi-i! Împrăştiaţi gândirea colectivă a mulţimii şi trupurile o vor urma”. Se oprea, îşi mângâia bastonul cu degetele lui ca nişte cârnăciori şi chicotea: „Desigur flăcăi, uneori împrejurările vă obligă să împrăştiaţi în primul rând trupurile, în care caz, minţile lor le vor urma, eventual…”.

— Puneţi-vă măştile de gaz, ordonă Chip.

— Daaifong kuk min gui!

În fiecare formaţiune poliţiştii purtau câte un număr: de la unu la opt. Cei cu numerele fără soţ rămâneau de pază, iar ceilalţi îşi puneau măştile şi îi apărau pe primii. Lee îl

acoperea pe Chip, chiar înainte ca acesta să-şi pună masca. Chip dădu acelaşi ordin pentru formaţiunea a doua. La comanda sergentului îşi încărcară pistoalele pentru lansarea gazelor lacrimogene şi înaintară patru paşi în faţa plutonului.

— Împrăştiaţi-vă sau folosim gazul!

O grindină de cărămizi şi sticle întâmpinară avertismentul lui Lee. Tirul fu scurt şi rachetele căzură aproape.

— Formaţiunea a doua! În dispozitiv!

Întrucât plutonul avea vântul din faţă, Chip intenţiona să surprindă mulţimea cu gaze lacrimogene din spate. Era, de asemenea, importantă împrăştierea ariergărzii mulţimii, astfel încât cei din faţă să fie oarecum obligaţi să se retragă. Împreună cu secundul verifică înălţimea cu care oamenii din formaţiunea a doua ţinteau cu pistoalele lor.

— Trageţi de sus, numărul şapte… Bine… Foc!

Armele se descărcau cu pocnituri puternice, iar capsulele de gaz lacrimogen înscriau traiectorii albicioase deasupra oamenilor, căzând alene chiar în mijlocul mulţimii.

Poliţiştii reîncărcau armele. Un camion de pază înaintă pentru a aduna într-un sac capsulele consumate. Coloane de fum se ridicau din masa compactă. Vântul iute le împrăştia imediat, dar în centru, fumul de gaz persista ca nişte nori cumulus, ceea ce obligă mulţimea să se retragă cu aproape o sută de metri.

— Înaintaţi!

Plutonul porni în dezordine pentru a acoperi distanţa creată; cei mai rapizi şi mai uşori echipaţi, o luară înaintea celor mai lenţi, dar se constituiră din nou în formaţiuni disciplinate.

— Opriţi!

Poliţiştii se opriră şi refăcură rândurile în perfectă ordine. Din nou Chip ordonă împrăştierea mulţimii şi din nou Lee flutură pancarta şi traduse în chineză. Urmă o nouă grindină de obiecte ce cădeau cu zgomot pe stradă.

— Priviţi acolo, domnule!

— Da, văd.

Din ploaia de cărămizi şi pietre se desprinse ca un proiectil, o cutie vopsită, umplută cu ciment întărit, prevăzută cu o prelungire de ţeavă scurtă, în formă de mâner. Nu era greu de confecţionat însă întărirea cimentului necesita cel puţin o noapte, ceea ce denota că atacul fusese gândit dinainte. Mulţimea câştigă teren din nou.

— Formaţiunea a doua! Unghi înalt! În dispozitiv!

Foc!

Fumul se ridica acoperind neonul, apoi cobora deasupra mulţimii, însă prea departe deoarece vântul se intensificase.

— Foc!

— Împrăştiaţi-vă!

— Chin bin yan kwan wo! Ping saan hoi!

Un vuiet sfidător se ridică din masa dezlănţuită.

— Foc! Înaintaţi! Opriţi!

Doar cincizeci de iarzi reuşiră să înainteze. Observând situaţia pe deasupra formaţiunii sale cu gaze lacrimogene şi a celei de arest, încă nefolosită în confruntare, Chip realiză că gloata devenise şi mai compactă. Celelalte plutoane ar fi trebuit să ajungă în Nathan Road; întârzierea lor sugera că întâmpinau rezistenţă, astfel încât fiecare avea să lupte pe cont propriu.

— Să chemăm întăriri, domnule? Întrebă comandantul secund.

— Pentru moment nu e cazul, răspunse Chip, liniştindu-l. Formaţiunea gaze, unghi înalt! În dispozitiv! Foc!

Nathan Road, cufundat în fum arăta ca şi cum un val de ceaţă se rostogolise dinspre mare peste oraş. Gazul care stagna deasupra mulţimii se revărsa în faţa acesteia, astfel că plutonul lui Chip nu o mai văzu. Când vântul împrăştia gazul, gloata se retrăgea, scurgându-se pe străzi lăturalnice şi alei.

— Înaintaţi!

Oamenii avansau în formaţiuni de centură, iar Chip alerga împreună cu ei, cu megafonul de gât; sudoarea îi picura pe sub masca încinsă prin care se strecura suficient gaz ca să-i provoace usturimi de ochi, nas şi gâtlej.

— Opriţi!

Chip ordonă formaţiunii cu gaz să se alinieze în spatele lui, permiţând celei de arest să se replieze în faţă, astfel încât să-i poată înhăţa pe cei mai recalcitranţi, care refuzau să se retragă, eliberând astfel zona. Mulţimea continua să bată în retragere.

Era gata să ordone o altă avansare scurtă, sperând să bage groaza în ei fără a mai folosi alte gaze lacrimogene, când pe străzi se răspândi zvonul că guvernatorul chinez Allen Wei fusese ucis de trupele britanice. Povestea se propagă, înfrumuseţată de provocatori, amplificând astfel profundul sentiment de trădare pe care-l trăiau oamenii. Se spune că britanicii trimiseseră trupe pentru paza unui convoi cu aur, ce trebuia încărcat la bordul unui distrugător, la cheiul „Old Queens”. Allen Wei prinsese de veste de această pungăşie şi ordonase oprirea lui: „Este aurul chinezesc, nu britanic, daţi-l înapoi poporului chinez din Hong Kong”. Un ofiţer gweilo înalt şi blond îl lovise doborându-l, iar o brută cu o statură îndesată din gărzile Gurkha îl bătuse cu patul puştii până ce Allen Wei îşi dăduse sufletul pentru fraţii săi chinezi.

— Ce cântă ăştia?

— Britanicii l-au omorât pe guvernatorul Wei”.

— Spune-le că guvernatorul Wei trăieşte şi e la spital. Lee traduse fără să ia în seamă urletele mulţimii. Vântul stârni o ploaie repede cu stropi mari şi grei care potoli arsura gazului lacrimogen şi curând mulţimea reocupă o poziţie avantajoasă.

— Împrăştiaţi-vă!

— Chin hin yan kwan wo!

— Formaţiunea cu gaze, înainte! Unghi jos! În dispozitiv! Foc…!

— Asta nu-i opreşte, domnule.

— La naiba, văd şi eu! Tună Chip, iar comandantul secund care-l cunoştea de zece ani era nevoit să constate că şi glacialul englez avea sânge în vine. Formaţiunea trei! Sus!

— Daai saam! Strigă sergentul formaţiunii trei. „Daai saam section yap daan!” Ei încărcară gloanţele oarbe şi se plasară în faţa celor ce trăgeau cu gaz. Urmară apoi Chip, secundul şi subordonatul lui, menţinându-şi poziţiile chiar în spatele noii linii de front. Chip ridică megafonul.

— Împrăştiaţi-vă sau folosim forţe sporite!

Lee traduse.

O tăcere se aşternu peste mulţime, o tăcere rău prevestitoare.

— Spune-le încă o dată să se împrăştie sau aducem forţe noi.

— Saan hoi fau…

— Uite-i că vin!

Un tăvălug de oameni ce se îngroşa mereu, înainta în forţă spre poliţişti.

— Dumnezeule mare, murmură Chip înfricoşat mai degrabă de curajul nesăbuit al oamenilor decât de soarta lui. Bătrânul-sergent avusese dreptate. Zece mii de oameni înnebuniseră, lăsând frica la o parte.

— Numărul trei, unghi jos! În dispozitiv!

— Daai saam section, daai kok do, miu jun! Vocea lui Lee era isterică. Opt poliţişti îşi îndreptară armele spre gloata care înainta.

— Foc!

Întrucât focul fusese simultan, se auzi o singură şi groaznică detunătură ce provocă un urlet prelung al mulţimii. În zidul viu ce avansa apărură opt goluri făcute parcă de un pumn uriaş. Trupuri începură să cadă, alţii căzdeau peste ele, dar uriaşul val continua să înainteze. Cărămizi şi pietre, proiectile din cutii cu ciment se abăteau peste linia plutonului. Poliţia reîncărca.

— Foc! Ordonă Chip.

O altă detunătură, de data aceasta mai puţin sincronizată, şi un nou vuiet de groază străbătu mulţimea, rândul din faţă absorbind gloanţele de plumb asemenea unui burete viu.

O rafală de sticle şi pietre se abătu peste rândurile poliţiei. Un poliţist din formaţiunea trei fu doborât. Paznicul camionului se repezi să-l tragă la o parte. Chip făcu un pas înainte pentru o mai bună vizibilitate.

— Domnule, acoperişul!

El privi în sus! Deasupra unei clădiri de şase etaje, chiar în dreptul plutonului, o umbră stătea aplecată încercând să aprindă fitilul unui cocteil Molotov.

— Trageţi în omul ăla! Subordonatul Lee îşi duse imediat arma la umăr. Chip aştepta detunătura armei şi căderea celui de pe acoperiş. Haide odată Lee, trage în el!

Ceva se petrecea în mintea lui Lee şi Chip ghici. Într-o săptămână, China avea să procedeze la o epurare în fostele cadre ale Poliţiei Regale din Hong Kong şi poliţistul Lee n-ar fi vrut ca moartea unui răzvrătit chinez să fie legată direct de arma lui AR-15. Una era să tragă la ordin, cu gloanţe oarbe, într-o masă de oameni şi cu totul alta să ocheşti deliberat cu arma de foc.

— Numărul doi! Trage în el!

Comandantul secund care scruta acoperişurile de pe partea opusă, făcu o piruetă şi trase cu putere. El rată şi bomba cu petrol înscrise pe cer cu fitilul în flăcări, o linie arcuită asemenea unei comete.

Bomba – o sticlă incendiară prevăzută cu un fitil aprins, explodă la picioarele lui Chip împrăştiind lichidul arzând peste el şi peste cei şapte oameni rămaşi din formaţiunea cu gloanţe oarbe. Paznicii camionului se repeziră cu extinctoarele dar flăcările cuprinseseră deja uniforma lui Chip, orbindu-l. Oamenii lui urlau. Nu putea vedea, dar putea auzi şi, sfâşiat de usturimi, aproape că simţi apropierea mulţimii.

— Formaţiunea patru! Atacaţi! Strigă el, vocea lui însă abia de se mai auzea. Flăcările îi devorau tot aerul din

plămâni; îi simţi pe oamenii formaţiunii cu arme de foc trecând pe lângă el. Cineva încercă să-l ducă în spatele liniei; se lupta să se ridice şi să rămână pe poziţie. Foc!

Armele se descărcară cu un zgomot asurzitor. El nu mai vedea nimic şi nu mai respira. Armele se descărcară încă o dată în direcţia clădirilor devastate şi distruse ale lui Golden Mile.

— Retragerea! Îşi mai auzi el al doilea ordin… Prea târziu! Mulţimea se năpustise deja asupra lui.

Două-Cărări Wong privea oraşul mistuit de flăcări. Coloane de fum se ridicau din Tsim Sha Tsui, North Point şi Mong Kok, întunecând cerul, purtate apoi spre nord, către China. Hotelurile care se bucuraseră de înviorarea turismului, călătorii fiind atraşi de curiozitatea atmosferei premergătoare Răsturnării se goleau. Turiştii erau primii care plecau. Făcând o statistică printre multiplele hoteluri deţinute, Două-Cărări Wong estima exodul la patru sute de mii, fără a mai pune la socoteală vasele sale de croazieră care aveau să se abată de la cursa lor obişnuită, dacă situaţia se va degrada. Ocean Terminal era pustiu. Conform rapoartelor directorilor de hoteluri, rezervările de camere făcute cu mult timp înainte pentru ultima săptămână a lui iunie – 1 iulie – Răsturnarea nu vor fi onorate în ciuda depunerii anticipate a 50% din costul camerelor.

Mass-media internaţională se concentra asupra oraşului sfâşiat de rebeliune; orice om care privea la un televizor nu putea ignora dimensiunea ferocităţii gloatei sau a resemnării oamenilor legii. Locuitorii Hong Kong-ului aflaţi în călătorie prin China cu trenul, avionul sau cu vaporul doreau să scape cât mai grabnic de acolo, iar cei ce nu puteau pleca, preferau să moară. Fiecare reportaj se termina cu imagini ale cozilor nesfârşite din faţa consulatelor americane, canadiene şi australiene. O imagine care avea să rămână probabil în amintirea tuturor era aceea a unei femei cu copii îngenuncheată în faţa

Consulatului britanic fortificat, rugându-se cu ochii ridicaţi spre cer, în mijlocul mulţimii care arunca cu pietre.

Două-Cărări Wong simţea o plăcere sadică la gândul că renumita „Noon Day Gun” a Hong Kong-ului, simbolul culturii britanice era flancată de armament automat greu, montat pe trepiede şi mânuit de ofiţeri expatriaţi, îmbrăcaţi cu veste anti-glonţ. Peluza din faţa Clubului ofiţerilor de poliţie era împânzită de spirale din sârmă ghimpată.

Totul îi reuşise prea uşor, gândea Două-Cărări Wong. Era tentat să creadă că intervenţia lui cu faxul trucat, faptul că apelase la Triadă, aţâţarea urii nu erau neapărat necesare, că această furie oricum s-ar fi declanşat. Ar fi putut evita necazurile. Acum lucrul cel mai important era să controleze desfăşurarea evenimentelor în timp, acţiune pe care o şi începuse.

În cea de-a treia zi, în Hong Kong se răspândise zvonul că trupele chineze erau masate la graniţă. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Armata de eliberare confirmă acest zvon. Regimente nordice – nu cantoneze – aşteptau să invadeze Colonia dacă tulburările nu vor înceta. În această fază, expatriaţii care trăiseră şi munciseră în Hong Kong timp de o viaţă, începură să-şi facă în grabă bagajele. În definitiv, de la masacrul din Beijing nu trecuseră decât opt ani. Două-Cărări Wong era informat că locurile la avioane se vindeau la preţ triplu, provocând un adevărat „boom” în materie de falsificare a biletelor.

Făcând naveta între fereastra biroului, clopoţelul Chou şi pupitrul său de comandă, Două-Cărări Wong aşteptă până aprecie că a sosit momentul prielnic. Era o treabă asemănătoare cu gătitul, cugetă el; cel mai important lucru este pregătirea ingredientelor pentru momentul când uleiul se încinge suficient.

— Adu-l pe domnul Wu de la Comitetul muncii pentru străinătate! Cu paşi mărunţi, sprijinindu-se în baston, se întoarse iar la fereastră. Din turnul său, putea vedea cele două adăposturi contra taifunului Yau Ma Tei din Kowloon şi

oraşul plutitor Tanka, folosit în comun cu Clubul Regal de Iahting din Causeway Bay. I se spusese că fiecare joncă şi sampană făcuseră provizii pentru o călătorie transoceanică.

Întrucât străzile nu mai ofereau siguranţă pentru deplasarea la slujbele de la biserică, iar cele două cluburi ale lui John Chipwood-Chipworth se aflau unul lângă altul, pe o mică peninsulă straşnic păzită, numită Kellet, prietenii lui Chip de la Yacht Club traversară parcajul pentru a se reuni la un serviciu divin în memoria lui, oficiat la Clubul ofiţerilor de poliţie. Poliţia mai suferise pierderi în ultimele trei zile şi nu garanta că nu vor mai fi şi altele. Toţi cei prezenţi la această comemorare erau profund marcaţi de aceste pierderi. Şi marinarii erau şocaţi. Mulţi tremurau pentru căminele şi familiile lor, neputând ajunge acasă de la izbucnirea luptelor de stradă; puţini erau cei care intuiau dimensiunea haosului care stăpânea oraşul. Nimeni nu era capabil să spună ceva despre Chip. Vicky se ridică să vorbească. Sublinie calităţile care-i permiseseră lui Chip să fie un marinar şi un poliţist desăvârşit şi, în final, îl cită pe tatăl ei care spusese că e un „timonier dat naibii de bun”. Era, desigur, o apreciere sumară, ţinând cont de împrejurările în care murise.

Dintre toţi, lui Mary îi reveni sarcina ca după ceremonie să pronunţe un epitaf de profundă simţire, când aveau să se întoarcă pe terasa clubului. „Chip era” spuse Mary, „cel mai amabil şi mai curtenitor gweilo pe care l-am cunoscut vreodată”.

O privire de gheaţă în direcţia lui Vicky indica locul pe care o situa Mary – Tai-Pan-ul MacF. Ea nu reacţionă, ci aprobă cu o uşoară înclinare a capului. „În ciuda profesiunii sale, Chip părea atât de nevinovat. Eleganţa şi farmecul trebuia să constituie însuşirea unui om care face ceea ce este obligat să facă, fără a se lăsa înăsprit de natura profesiunii sale”. Ar fi vrut ca ea să fi spus acest lucru la comemorare.

— Pentru Chip! Peter ridică paharul cu coca-cola.

De la începutul tulburărilor nu-l mai văzuse bând, ceea ce o făcu să-şi amintească că o judecase greşit pe Mary. Vicky ridică şi ea paharul în amintirea lui Chip, dar băutura era caldă deoarece frigiderul şi aerul condiţionat nu mai funcţionau, iar meseriaşii erau foarte rari în Causeway Bay. Aici, în Adăpostul contra taifunului îşi găsiseră refugiu o adunătură patetică de femei, bărbaţi şi copii care se târguiau cu pescarii Tanka pentru a-i scoate din Hong Kong.

Ei ofereau aur, jad, secrete de computer software, fete, băieţi, neveste. Nimeni nu ştia încotro s-o ia, singura lor dorinţă era să plece cât mai departe înainte ca Armata Roşie chineză să ocupe străzile. Potrivit zvonurilor care circulau în Hong Kong, Vietnamul îi va refuza pe refugiaţi, drept represalii pentru felul cu care fuseseră trataţi propriii lor refugiaţi în Hong Kong, la sfârşitul anilor '80. Singapore nu va prelua decât muncitori calificaţi, sub treizeci de ani decişi să renunţe la cantoneză în favoarea mandarinei, limba oficială guvernamentală, iar oamenii mai în vârstă vor fi returnaţi. Australia trimitea vase dar acestea nu mai ajungeau niciodată. De fapt, doar puţini pescari Tanka erau interesaţi în transportul refugiaţilor contra plată pentru că şi ei aveau propriile lor familii pentru care se temeau.

În ziua în care Chip fusese ucis, Vicky, încă zdruncinată de moartea lui Steven, se gândi să renunţe şi să plece. Peter, stimulat de Mary, reuşise să obţină permisiunea guvernului pentru echiparea cu scaune pentru pasageri a avioanelor MacF, iar munca febrilă ce a urmat îi abătu gândul de la plecare. Toată lumea la MacF lucra câte douăzeci de ore pe zi pentru transportul expatriaţilor şi al oamenilor de afaceri străini în afara oraşului asediat.

Toată această agitaţie continuă până în ziua în care o sumedenie de familii chineze înfricoşate, cu boccelele în spinare, dar fără bilete şi viză, blocară complet podul care ducea spre aeroport. Atunci Vicky află direct cât de serios era alarmată China de situaţia dezastruoasă în care se afla Hong Kong-ul din cauza Răsturnării. Domnul Wu de la

Comitetul muncii pentru străinătate îi telefonase personal anunţând-o că, mulţumită intervenţiilor lui, feribotul MacF Lantau-Central a primit autorizaţia de funcţionare şi astfel că într-o oră putea începe transportul.

Vicky primea comunicările de pe Inverness, într-o magazie rechiziţionată de la club. Începuse transportul pasagerilor de la Central şi Kowloon la aeroport, bineînţeles doar a celor care îşi procuraseră bilete şi vize. Populaţia Tanka şi din Causeway Bay profita şi ea de această înlesnire. Joncile şi sampanele lor treceau prin faţa terasei Clubului de Iahting, făcând naveta între adăpost şi insula Lantau. HONG KONG'S DUNKIRK insera anunţul în ediţia internaţională a ziarului London Sun, care se afla pe una din mesele barului; Vicky îl împături şi începu să-şi facă vânt cu el. Înaintea apariţiei aerului condiţionat şi a medicinii moderne, gweilos din vechiul Hong Kong îşi construiau locuinţele la înălţime, pe Victoria Peak, în căutarea brizei răcoroase şi pentru a se depărta de terenurile mlăştinoase nesănătoase. În situaţia creată în aceste ultime zile ale lui iunie 1997 era mult mai confortabil şi sigur să te afli la nivelul mării, în apropierea unui vas. Îl trimise pe Peter în căutarea cheii de la cabina goeletei lui Chip Tasmanian Devil. Chip nu mai avea rude apropiate la Hong Kong, pe când ea, Peter şi Mary puteau folosi oricând mica, dar robusta sa ambarcaţiune. Mama ei cu care comunicase prin radio de două ori de când plecase, se afla în siguranţă în mijlocul Oceanului Pacific.

Soarele începuse să apună şi cerul se acoperi cu un văl vineţiu, cu excepţia zonelor în care coloanele de fum mai pluteau încă în atmosferă. La club se bea, însă Vicky se rezumase la cola. Ea nu se îndoia că Două-Cărări Wong se afla în spatele tulburărilor şi îşi scormonea mintea în speranţa găsirii unei căi de a ajunge în cercul intim al lui Tang.

O joncă Hakka din Adăpostul contra Taifunului Yau Ma Tei din Kowloon venind spre Causeway Bay se opri la docul

sampanelor. „Iisuse Christoase!” strigă un bancher beat care se refugiase la club, „ticălosul ăla a pornit tot tărăboiul”.

Oaspetele său, un jurist la pensie la fel de beat şi pus pe gâlceavă îi ripostă: „Dacă vă referiţi la acel domn, sir, trebuie să vă informez că din întâmplare este câştigătorul cursei În jurul Insulei şi membru al acestui club. Bună seara!”

— Aici, Alfred! Vino să bei ceva!

Alfred Ching, îmbrăcat într-un costum răcoros se apropie de terasă cu un aer degajat.

— Mulţumesc, dar sunt grăbit. Ai văzut-o cumva pe Victoria Mackintosh?

— Tinerii ăştia prea se spetesc cu munca, bodogăni bancherul.

Vicky se ridică şi văzându-l pe Alfred, îl strigă.

— Ai făcut rost de un fax ca lumea?

— Mi-am înjghebat biroul în pivniţă.

— Eu lucram la restaurantul părinţilor mei; ne-au tăiat curentul. Mi-am închipuit că pot încerca la club. Privi împrejur, se apropie de ea şi o sărută pe obraz şoptindu-i:

— Ştii, cumpăr Cathay Tower?

— Din nou?

— Aveam investitori serioşi care vor să-l cumpere la preţul de două miliarde; azi pot să-l iau cu opt sute de milioane, când el valorează cel puţin un miliard şase sute.

— Alfred, dar azi mor oameni pe stradă.

— Excelente vremuri pentru afaceri.

— Şi cine te mai susţine acum?

— Bănci canadiene şi din New York. S-a dovedit că Două-Cărări Wong a încercat să-mi dea peste cap şi alte câteva afaceri.

— Cum naiba i-ai convins, când n-au decât să deschidă televizorul şi să ne vadă în ce hal am luat foc?

— I-am făcut să înţeleagă că au să-şi dubleze banii.

— Şi dacă greşeşti iar?

— Dacă am dreptate înseamnă că sunt un om făcut. Lasă-mă să folosesc aparatul tău.

Vicky îl conduse prin bar, apoi coborâră nişte trepte spre o încăpere unde erau depozitate lăzi cu whisky şi gin.

— Te deranjează dacă asist şi eu?

— Te rog! Sper ca nenorocitele astea de linii să funcţioneze.

Vicky se postă în spatele lui în timp ce el forma numărul direct cu New York-ul; acolo era opt dimineaţa. Spre surprinderea ei cineva răspunse imediat şi Alfred începu să turuie ca o mitralieră; convorbirea se întrerupse însă brusc; ea era mai puţin atentă la cuvinte, cât la tonul lui. La cel de al treilea apel, constată că Alfred nu era nici ţicnit şi nici nu se prefăcea, dar mai avea o cale lungă până la încheierea afacerii.

Formând numărul pentru a patra oară, Alfred îşi întoarse capul să-i sărute vârfurile degetelor care se odihneau pe umărul lui. Ea se retrase puţin surprinsă, dar îşi strecură degetele celeilalte mâini prin părul lui.

— Nu ţi se întâmplă să cunoşti pe cineva din cercul lui Tang?

— Nu… imediat.

— Vorbesc serios, Alfred.

— Da, şi eu sunt serios, nu cunosc pe nimeni, regret.

— Să-i spun chelnerului să-ţi aducă o gustare?

— Da, ceai, mulţumesc. Alfred o sărută brusc.

Apoi, Vicky urcă pe terasă. Peter se întorsese şi era cu o altă coca-cola în faţă; îi strecură cheia lui Chip.

— I-am spus administratorului că vrei să faci un inventar pentru familia lui Chip. Nu părea prea convins, dar mi le-a dat în cele din urmă.

— Mulţumesc! Vicky se aşează pe un scaun. Deşi Alfred îi mai ridicase moralul, se simţea tot apăsată de griji şi temeri. Avea impresia că stătea pe un butoi cu pulbere datorită dovezilor de şantaj ale tatălui său. Din păcate nu-i foloseau la nimic atâta timp cât nu le putea înmâna lui Tang.

— Unde vom fi oare în ziua Răsturnării? Întrebă Peter retoric, pentru a nu ştiu câta oară.

Wally Hearst ieşea din bar pe terasa luminată de câteva lampioane portocalii şi privea în jurul său.

— Hei, Wally! Vicky îi făcu semn negustorului. Ce faci aici? Credeam că eşti la Beijing.

Americanul mai privi o dată în dreapta şi în stânga, îngenunche lângă scaunul ei şi îi şopti pe un ton conspirativ:

— Am crezut că e cazul să ştii, Tai-Pan, că Tang vine în oraş.

— Ce?

— Are intenţia să intervină personal în potolirea tulburărilor şi va organiza o mare adunare anti-rebeliune, pentru sindicate, în Mong Kok.

— Cum îţi imaginezi că va reuşi?

— Acest om din popor a promis tovarăşilor lui cantonezi că viaţa post '97 în Hong Kong va fi cu totul alta dacă va veni el la putere. Oamenii îl iubesc şi au încredere în el. Ştii că este fiu de pescar, un nume autentic din cele „100 de Vechi Nume”.

— Peter, ia ascultă aici ce spune Wally.

Obsedat de a nu se deconspira, Wally mai privi o dată în jur să se asigure că informaţia lui nu va fi auzită de Mary şi repetă ce-i spusese lui Vicky.

— Îndată ce Tang aterizează va încerca să-i urnească pe ticăloşii ăia care au blocat podul către aeroport. Dacă reuşeşte să-i trimită acasă şi să deschidă aeroportul, cel puţin vom intra în normalitate; urmează apoi adunarea de la Mong Kok.

Peter şi Mary schimbară priviri nedumerite.

— Doar dacă Chen nu l-a trimis pe Tang într-o ultimă încercare de a salva Răsturnarea – ceea ce mă îndoiesc. E de presupus că Chen nu-l va putea debarca pe Tang dacă China va constata că el a adus liniştea în Hong Kong.

Întrebarea este cât de bine şi-a acoperit el spatele la Beijing, spuse Peter.

— Ce crezi că l-ar putea opri pe Chen să se descotorosească de Tang? Doar ştii că, în ultimii şase ani, ei au debarcat trei lideri de partid.

— Într-adevăr, l-ar putea suprima şi probabil că ar fi trecut la fapte dacă Tang nu ar mai fi avut şi alţi aşi în mânecă, răspunse Hearst privind semnificativ spre Vicky, care se întreba cum şi unde să-l abordeze pe Tang în Hong Kong.

Wally părea că-i citise gândurile şi-i şopti foarte încet la ureche. Mi-ai cerut mai de mult să te pun în legătură cu Tang, însă atunci n-am putut; acum pot.

— Poţi? Cum?

— Am legături cu oamenii care-l păzesc. În Mong Kok te pot ajuta să ajungi aproape de el.

— Cât de aproape? Întrebă ea, imaginându-şi mulţimea care-l asalta.

— Chiar lângă el. Garantez. Wally dădu uşor din cap în direcţia barului unde frumoasa lui soţie se afla în centrul atenţiei unui grup de bărbaţi. Ea îi răspunse cu un zâmbet cu licăriri de satisfacţie în ochii ei albaştri datoraţi lentilelor de contact. Ling-Ling, soţia mea, spuse Wally cu mândrie, are un văr în personalul de pază a lui Tang.

— De ce nu mi-ai spus asta mai de mult, explodă Vicky.

— Nu ştiam, în general nu discut afaceri acasă şi ea nu e decât un copil.

— Poate ar trebui s-o faci, ea pare să aibă legături mai strânse cu cei din anturajul lui. Bine! Când soseşte Tang?

— Mâine. Te duc eu la el, restul te priveşte.

— Paşaportul!

Vivian avea pregătit paşaportul ei britanic de Hong Kong şi documentele de călătorie care-i dădeau dreptul să locuiască doar în Hong Kong.

— Unde v-aţi născut?

— În China, în provincia Guangdong.

— Aici spune că în Hong Kong.

— Sunt refugiată.
— Luaţi loc.
— E vreo problemă?
— Veţi fi chemată când vă va veni rândul.
— Viza mea este valabilă. Îmi vizitez mama care este rezidentă în Toronto.
— Aşteptaţi-vă rândul.

Era încă ameţită după călătoria cu avionul, ce i se păruse interminabilă. Dormise puţin, nevrând să prejudicieze sănătatea copilului cu pilulele de dormit pentru călătorii transoceanice. Sperând că aşteptarea ei nu avea să fie prea lungă, intră în sala de tranzit puţin primitoare a aeroportului din Vancouver. Unei bătrâne cu un aer plictisit şi resemnat i se făcu milă de ea şi îi cedă locul.

— Când aştepţi copilul?
— În două săptămâni.

Vivian îl convinsese pe un vechi prieten de la Compania Cathay Air să intervină pentru a fi scutită de restricţiile de zbor pe distanţe lungi impuse femeilor în stadiu avansat de sarcină.

— De când aştepţi?
— De trei zile.
— Au început să fie mai severi şi nu se poartă deloc amabil; sunt numeroşi aceia care încearcă să obţină intrarea şi mulţi îşi falsifică documentele.

Vivian aştepta deprimată în scaunul ei de plastic. În afaceri, administraţia MacF îşi propusese să menţină anumite plafoane şi se gândea că de câţiva ani avusese parte de condiţii de călătorie destul de vitrege. Nu se putea plânge că fusese tratată cu asprime pentru statutul ei de imigrantă, nici chiar pe aeroportul Heathrow, care era renumit pentru ostilitatea sa faţă de călătorii asiatici. Privirea ei o întâlni pe cea a bătrânei cocoţată pe un geamantan şi îşi zâmbiră uşor, un zâmbet golit de orice speranţă. Dintr-o dată se simţi atât de chinezoaică şi atât de departe de casă. Una era să pleci peste graniţă pentru

afaceri şi cu totul alta când o sală de tranzit devenea casa ta, iar Dumnezeul tău – oficialul cu ştampila.

După douăsprezece ore de şedere îşi dădu seama că, de fapt devenise o apatridă. Aparatele de televiziune împrăştiate prin sala mohorâtă, iniţial nu funcţionau, apoi, brusc, toate începură să meargă. Urmărea ştirile din Hong Kong şi era şocată să constate felul în care degeneraseră tulburările. Toate unităţile de poliţie fuseseră înfrânte şi numărul morţilor era în creştere. Îşi petrecu noaptea privind imaginile tulburătoare transmise prin satelit de CNN. Dar ceea ce devenea mai alarmant decât tulburările, era tăcerea oficială de pe Continent.

În decursul anilor, ea învăţase că în perioadele de criză, atunci când Beijingul tăcea, China se confrunta în interior cu probleme grave. Acum însemna că linia dură a lui Chen şi reformatorii lui Tang se confruntau aprig în culise, ducând o bătălie acerbă pentru obţinerea controlului armatei şi al partidului. Doar Dumnezeu şi Cerul puteau să ocrotească lumea până ce una din facţiuni avea să triumfe.

Epuizată, adormi pe o pătură ce îi fusese dată împreună cu o cărticică de rugăciune, de o voluntară din Armata Salvării. În dimineaţa următoare, aceeaşi tânără fată îi aduse o cană cu cafea pe care nu o putu înghiţi.

Când Vivian auzi vocea plictisită a funcţionarului care-şi croia drum spre sala unde erau reţinuţi tovarăşii ei de suferinţă, îşi dădu seama că situaţia nu se va îmbunătăţi cu nimic dacă nu-şi va lua soarta în propriile sale mâini. Observă un singur telefon în funcţiune şi se aşează la rând căutând fise şi agenda ei cu telefoane.

În aceeaşi după-amiază îşi angajase un avocat care credea că va putea urgenta lucrurile, având în vedere iminenta naştere a copilului. Noaptea, la circa treizeci şi şase de ore după aterizarea ei la Vancouver, avocatul sosi fluturând o hârtie. „Ai aprobare de intrare de cel puţin o lună. Orice s-ar întâmpla, copilul tău se va naşte canadian”.

— Canadian! Orice s-ar întâmpla, copilul ei va avea un cămin, acum când se despărţise de China ei şi de Marea Britanie a lui Duncan.

Împingând căruciorul cu bagaje ieşi în noaptea rece; se opri şi inhală aerul proaspăt. O siluetă uriaşă se ivi din întuneric şi ea se dădu înapoi, înainte să-l recunoască pe Ma Binyan. Vechiul ei prieten părea secătuit de puteri, în contrast cu eleganţa îmbrăcămintei oamenilor ce se grăbeau spre terminal, hainele lui erau ponosite; ochii însă încă îi scăpărau de înflăcărare. Oricare ar fi fost necazurile lui, ea se gândea, cu oarecare compasiune, că el nu va renunţa niciodată să lupte.

— Ce faci aici?

— Trebuie să ne întoarcem.

— Dar eu nu mă pot întoarce.

— Tang vine la Hong Kong să pună capăt tulburărilor.

Era luată prin surprindere de veştile cu adevărat electrizante, dar după un moment de reflecţie îi spuse:

— O manevră fără de speranţe, nu crezi?

— El e disperat.

Uriaşul nordic se aplecă peste un stâlp blocându-i calea.

— Două-Cărări Wong şi-a făcut mişcarea.

— Ce mişcare?

— Două-Cărări i-a trimis vorbă lui Chen prin Wu, de la Comitetul muncii pentru străinătate, că va opri tulburările dacă Chen îl numeşte guvernatorul unui stat-oraş autonom – Hong Kong.

— Vipera!

— Ce ironie, încercă Ma Binyan un zâmbet. Noi speram într-un stat – oraş de ani de zile, iar el se va plimba prin Hong Kong ca pe propria lui moşie.

— Cum crezi că poate opri tulburările?

— Două-Cărări are o tactică mai bună decât Tang pentru asemenea situaţii pentru că poate mobiliza Societăţile. Câţi răzvrătiţi ar îndrăzni să se opună Triadelor?

— Ai dreptate.

— Ascultă, Vivian, dacă nu-l oprim pe Două-Cărări Wong, el va transforma Hong Kong-ul într-o tablă de şah pe care va juca cum va dori, la fel ca Banda Verde în Shanghai. Asta se va întâmpla.

Vivian privi în jur. Un aeroport obişnuit, al unui oraş mic, asemenea multora din lume, însă liniştit. Tot ce trebuia să facă era ca pruncul ei să se nască în Canada şi să aibă o viaţă sigură, să nu depindă de speculaţiile politicienilor.

— Tu n-ai nevoie de mine. Ia-o pe Victoria Mackintosh şi du-o la Tang.

— Chiar crezi că băteam atâta drum să te caut în Canada, dacă puteam să fac de unul singur treaba asta? Tang a renunţat la mine, dar pe tine ar vrea să te vadă, sunt sigur.

— Eu nu sunt atât de sigură.

— Tu ai mijloacele tale de a-l aborda.

Da, îi avusese pe vânătorul din piaţa de animale sălbatice din Mong Kok şi pe femeia din Shanghai.

— Nu, spuse ea, simţindu-se responsabilă faţă de copil şi de jurământul pe care-l făcuse. Măcar de-ar fi fost singură, fără alte obligaţii. Nu, nu mă întorc. În câteva zile voi naşte. Nu vreau să risc. Îmi pare rău. Încercă să plece, dar Ma îi bară din nou drumul. Lasă-mă să plec, vei găsi tu o altă cale.

— Nu există alta.

Palmele îi alunecară pe burtă într-un gest protector. Se întreba dacă nu cumva în încercarea de a fi o mamă mai bună decât fusese mama ei, repeta aceeaşi greşeală, în altă variantă? Tatăl ei fugise din China ca să-i asigure o viaţă mai bună; acum ea fugea pentru a-i asigura copilului securitate. Oare nu dezertaseră amândoi de la îndatorirea faţă de China părăsind-o când ea avea cea mai mare nevoie de ei?

Se simţi datoare să apere memoria tatălui ei. El nu avusese de ales. Nu avea cum să lupte contra Gărzilor Roşii, dar ea… ea deţinea o oarecare putere undeva în lumea

asta. Ea părăsise un avion turboreactor şi nu apa mării împânzită de rechini. Şi asta însemna ceva.

Simţi copilul mişcând. Copleşită de sentimentul vinovăţiei, sfâşiată, ea îi repetă hotărârea. Apoi, cu un aer de neputinţă, îi spuse:

— La revedere, bătrâne prieten. Nu te pot ajuta.

Vivian încercă să se depărteze, dar Ma Binyan reţinu cu fermitate căruciorul şi îi spuse cu blândeţe controlată:

— Ştii, Tang te-ar putea numi pe tine guvernatorul Hong Kong-ului, dacă-l ajuţi să-l înlăture pe Chen.

— Te-ai scrântit? Cuvintele îi ţâşniră involuntar în engleză.

— Tang mi-a vorbit despre acest lucru când ne-am văzut ultima oară la Shanghai, pe Jonca Roşie, chiar după ce ai coborât pe ţărm. Spunea că opţiunea sa pentru următorul şef executiv al Hong Kong-ului va fi senzaţională, o alegere care să transpună în fapt intenţia Chinei de a întoarce spatele vechilor promisiuni pe care le-am făcut prea adesea Vestului. Numirea unei femei de afaceri prospere, cu legături comerciale chineze în Beijing şi Shanghai, care să servească drept ureche noului premier, ar avea darul să convingă Vestul că poate investi în deplină siguranţă în Hong Kong.

— Prostii! Ideea e absurdă. El nu va alege niciodată o femeie. Şi chiar dacă o va face, nu va fi atât de tânără ca mine. Poate vreo figură impunătoare ca Dame Lydia sau Selina Chow, spuse ea la întâmplare, amintind numele a două femei care marcaseră viaţa politică şi de afaceri a Hong Kong-ului, nu o femeie însărcinată, necăsătorită, de numai treizeci de ani…

— Dar Tang însuşi este tânăr, adu-ţi aminte. Şi Hong Kong-ul este un oraş tânăr. Acolo, după patruzeci de ani eşti bătrân. Tang spunea că guvernatorul său va trebui să fie un om de afaceri, care să fi locuit de multă vreme în Hong Kong, ca tine, tânără, inteligentă şi tenace, ceea ce…

— Nu te hazarda în aprecieri numai pentru a mă determina să ajut China.

— Eu nu spun decât ceea ce am auzit.

— Dintre toţi, tu ar trebui să mă cunoşti cel mai bine.

Se simţea trădată de Ma. Era ca şi cum el îi nega toată lupta ei pentru o nouă Chină, toate riscurile pe care şi le asumase.

— Tu ştii prea bine ce greu mi-a fost să abandonez şi mă doare aluzia ta că sunt o ambiţioasă.

— Eu nu-ţi spun decât cuvintele lui Tang. În ce priveşte ambiţia ta, niciodată nu m-am îndoit de ea – pentru China, vreau să spun.

— Tatăl meu nu a deţinut o funcţie înaltă în Partid, cum e cazul tatălui tău, Binyan, îi replică Vivian, cu aceeaşi maliţiozitate. Tu nu ai dreptul să-mi aduci aminte de îndatoririle mele faţă de China. Pentru tine, toate astea au constituit o joacă.

— Tatăl meu nu a fost un om cu principii ca al tău. Eu însumi a trebuit să descopăr care-mi sunt îndatoririle. Am preluat drept bune valori pe care, în majoritate, nu le-am agreat niciodată.

— Îmi pare rău, nu pot şi în afară de asta nu sunt făcută să fiu guvernator. N-am calificarea necesară, n-am îndemânarea şi capacitatea administrativă şi nici aptitudini politice. Comunitatea afaceristă va vedea în opţiunea Chinei pentru persoana mea un semn de rău augur.

— Tang te-a verificat, insistă Ma. El a fost impresionat de felul cum i-ai condus campania lui Allen Wei în Legco.

— Ei bine, spune-i lui Tang că menţinerea lui Allen Wei este cel mai bun pariu pentru asigurarea Comunităţii internaţionale afaceriste. În ce priveşte discuţia referitoare la numirea guvernatorului, asta este o născocire de-a ta. Tang ar putea desemna o femeie ca mine în Consiliul legislativ, dar nu ca guvernator, nu ca şeful executivului.

Ma Binyan se agăţă de şansa pe care i-o oferise Vivian.

— Atunci de ce nu-i ceri un loc în Consiliul legislativ?

Vivian ştia că acest student întârziat ar spune orice ca s-o convingă să se întoarcă. Era isteţ şi în plus, un mincinos

înveterat, ceea ce îl şi ajutase să supravieţuiască. Acum ea reprezenta ultima lui şansă de a recâştiga încrederea lui Tang. Ştia prea bine toate acestea. Dificultatea consta în aceea că nu-şi dădea seama cât adevăr exista în ce-i spunea.

— Redă-mi exact cuvintele lui Tang!

— Tang spunea, şi îl citez: „voi da Hong Kong-ului o femeie din Shanghai…”

Inima ei începu să-i bată mai tare. O răspundere pe care ea şi-ar putea-o asuma… puternic ancorată în guvern, sprijinită de legături directe, personale… până la cele mai înalte consilii din Beijing… lucruri pe care ei toţi le-ar putea înfăptui… lucruri care vor aduce schimbări benefice în noua eră ce se deschide în faţa Chinei…

— Desigur, spuse Ma Binyan, în primul rând Tang va trebui să-l înlăture pe Chen din funcţia de premier, dar pentru a face acest lucru are nevoie de tot sprijinul nostru.

— Desigur!

Wally Hearst transpira abundent din cauza zăpuşelii, dar şi de frică, în timp ce se străduia să distingă Inverness MacF printre şirurile de jonci şi sampane care ieşeau şi intrau în Adăpostul din Causeway Bay.

— Ai materialul?

— Ce material?

— Ceea ce vrei să-i predai lui Tang, se bâlbâi el. Spuneai că ai de gând să inaugurezi hotelul Expo şi îmi închipuiam că vrei să-i dai ceva în schimb, nu-i aşa? El fixă sacoşa de pe umărul ei.

Vicky sesiză acest lucru şi instinctiv îşi puse mâna pe pandantivul ei cu dragon. Neastâmpărul şi nervozitatea negustorului american îi inducea o stare de încordare.

— Potoleşte-te, Wally, nu vom părăsi vasul dacă situaţia nu e sigură.

— Îmi pare rău, dar gloata mă înnebuneşte. Uneori mă întreb cum de m-am băgat în afacerea asta.

Ochii alunecoşi ai soţiei lui o iscodeau într-un mod supărător. Vicky îşi zise că aprecierea tatălui ei cu privire la mintea lui Ling-Ling fusese mult prea generoasă. Se întreba dacă Hearst îşi dă seama cu cât dispreţ îl trata fata.

Pe Vicky o scosese din sărite cu trăncăneala ei despre vitejia lui Tang, manevra iahturilor în adăpost, zvonurile despre invazia Armatei Populare de Eliberare şi laşitatea rebelilor care meritau să fie împuşcaţi, cu excepţia liderilor, care mai întâi trebuiau torturaţi. Toate acestea erau debitate cu o oarecare naivitate şi exuberanţă care ar fi fost aproape încântătoare într-o zi oarecare. Dar acum când fumul se înălţa în jurul portului, Inverness întârzia şi manevrele vaselor la gurile adăpostului erau îngrijorătoare, Vicky i-ar fi dat bucuroasă un brânci peste docul sampanelor, dacă n-ar fi existat vărul ei din garda lui Tang.

— Iată-l pe Inverness! Strigă Ling-Ling şi-l sărută plină de efuziune pe Wally, aplecându-se la urechea lui, ceea ce avu darul să-i înmoaie genunchii negustorului între două vârste.

Vicky îl deviase pe Inverness din naveta lui către aeroport pentru a-i traversa dincolo, la Kowloon, la Adăpostul contra taifunului Yau Ma Tei, unde avea să-l intercepteze pe Tang Shade, în drumul lui către adunarea preconizată. Lungul vas dragon alunecă printre jonci şi intră în adăpost unde se opri, săltând, la docul sampanelor. Manevra lui Ah Chi era demnă de toată lauda, întrucât culoarul era foarte strâmt, iar oamenii echipajului preocupaţi să schimbe ultimele noutăţi cu conducătorii de sampane.

— Nu-l lega încă, strigă Vicky, în timp ce el apropia vasul, pentru că observase ceea ce lor le scăpase: o bruscă mişcare în masă a joncilor către gurile adăpostului. Nu existau decât două deschideri prin dig şi acelea înguste, câte una la extremităţi, ceea ce nu permitea în nici un caz ieşirea rapidă în larg a tuturor vaselor, dacă un zvon ar fi băgat groaza în proprietarii lor.

— Hai, sus, Wally! Să mergem! Oamenii echipajului îi ajutară să urce la bord: întâi urcă supraponderalul Wally,

urmat de Ling-Ling care se avântă în braţele întinse, apoi Vicky care strigă: Haide, Ah Chi! Cu toată viteza! Iute, iute!

Ah Chi acţionă motoarele în plin îndreptând pupa spre gurile adăpostului, împroşcând joncile învecinate. Apariţia siluetei lui Inverness care plonjă între două jonci masive băgă spaima într-o a treia ce tocmai ieşea şi o făcu să ţâşnească prin deschizătura digului. Ah Chi mânuia atât de repede roata cârmei încât nu i se mai distingeau spiţele. După o uşoară înclinare pe o parte, vasul porni cu toată viteza înainte. În secunda următoare apăru o şalupă-turbină care se îndrepta spre Kowloon cu puternice şuierături de sirenă.

— Hei, Vickyyy!

Se întoarse şi rămase un moment mută de uimire.

— Vivian!

În spatele amantei tatălui ei se afla Ma Binyan.

— Ce-ţi face capul? O întrebă el rânjind.

Vicky nu-l băgă în seamă.

— Vivian, ce faci aici?

— Vin direct de la aeroport, speram să-ţi văd vasul la Club.

— De ce?

— Am venit să te duc la Tang.

— Mă duce Wally Hearst.

— Wally?

— Exact, spuse Hearst. Mergem să-l interceptăm la Adăpostul Yau Ma Tei. Ling-Ling cunoaşte pe cineva din garda lui.

Vivian o privi cu suspiciune pe Ling-Ling, apoi i se adresă lui Vicky:

— Vreau să-ţi fiu de folos.

— Înţeleg, dar s-au luat deja măsurile cuvenite. În afară de asta, pe Tang îl urmează o gloată imensă şi în nici un caz n-ar trebui să ajungi în mijlocul ei în situaţia ta.

— Mulţimea l-a oprit încă de la pod, explică Wally; urmează să le vorbească oamenilor şi apoi uniunilor sindicale.

— Îmi asum riscul, spuse Vivian cu răceală.

Vicky încercă să-i prindă privirea, dar nu reuşi; amândouă se gândeau la acelaşi lucru. Dacă Vivian o va duce la Tang, ea va câştiga încrederea şi aprecierea lui; dacă Vicky îi va înmâna personal dovezile tatălui ei, Tang o va privi ca pe un instrument al prăbuşirii lui Chen şi al salvării sale. Pentru Vicky ar fi fost şansa vieţii sale să devină „vechi prieten" al noului premier, situaţie ce avea să netezească calea sutelor de negocieri ale lui MacF şi ştergerea stigmatului cu care era marcată orice gweipo britanică.

Wally Hearst îşi dădea foarte bine seama că şi el avea de câştigat şi îi arunca priviri ostile lui Ma Binyan.

— Totul este stabilit, Viv. Liderul de partid mă aşteaptă pe mine şi pe Ling-Ling să i-o prezentăm şi să garantăm pentru Tai-Pan-ul nostru.

— Iartă-mă, dar îndrăznesc să spun că liderul de partid Tang doar mie mi-ar îngădui să garantez pentru Tai-Pan, întrucât în repetate rânduri mi-a cerut să o introduc la el.

— Necazul este, spuse Hearst, că pentru a ajunge la Tang trebuie să treci printre gărzile sale şi Ling-Ling este singura care poate străbate.

— Noi nu vom avea nici o problemă să pătrundem de îndată ce Tang ne va vedea, insistă Vivian.

— Dar cum crezi că te va vedea, ripostă Hearst, în mulţimea uriaşă de lucrători? Crede-mă, Viv, noi avem mijloace mai sigure să pătrundem.

— Vicky, pot veni şi eu cu tine? Întrebă Vivian.

— De ce te-ai întors? O întrebă Vicky.

Vivian îi privi pe Hearst, apoi pe Ling-Ling care urmăreau înfriguraţi schimbul lor de cuvinte.

— Două-Cărări Wong şi-a făcut mutarea şi acum cel mai important lucru este să-l împiedicăm să mai întreprindă ceva.

Vivian nu-i scăpă din priviri pe Hearst şi pe soţia acestuia. Când îi deveni clar că ei nu vor ceda şi Vicky nu le va

ordona să părăsească vasul, i se adresă lui Vicky cu o duritate pe care n-o mai etalase niciodată.

— Două-Cărări Wong i-a cerut vechiului nostru prieten, domnul Wu şi altor câţiva să-i contacteze pe unii din „adevăraţii vechi prieteni” ai premierului Chen în vederea încheierii unui târg.

— Ce târg?

Vasul se apropia de Kowloon ocolind terminalul pustiu de la World Oceans, îndreptându-se apoi spre ţărmul de vest al peninsulei.

— Missy! Strigă Ah Chi de la timonă. Tai-Pan! Cu cealaltă mână el ţinea un walkie-talkie. Tang nu duce la Yau Ma Tei.

— Pe toţi dracii, atunci unde?

— La adunarea de la Mong Kok.

— Comunică maşinii să ne aştepte la chei.

— Ce târg? O întrebă ea pe Vivian.

— Două-Cărări Wong s-a oferit să oprească tulburările.

— Cum poate el opri tot tămbălăul ăsta? Nimeni nu ştie cum, nici chiar Tang.

— Probabil că el a pus la cale majoritatea lor, interveni Ma Binyan şi cine ar îndrăzni în Hong Kong să i se opună dacă Triadele lansează vestea că îl sprijină? Societăţile secrete sunt bucuroase să-l sprijine pentru că şi ele vor înflori sub Două-Cărări Wong.

— Ce înţelegi prin sub Două-Cărări Wong?

— În schimbul opririi tulburărilor, răspunse Vivian, va cere să fie numit guvernator al Hong Kong-ului ca stat-oraş independent.

Vivian folosise termenul de stat-oraş în ziua primei lor întâlniri, pe Whirlwind, îşi aminti Vicky. În iulie, exact cu un an în urmă.

— Un Hong Kong cu totul autonom, cu excepţia politicii externe, explică Vivian. Două-Cărări Wong va fi singurul conducător; cuvântul lui va deveni lege, poliţia – propria sa armată, întreg oraşul îi va aparţine.

— Chen nu va accepta niciodată aşa ceva, interveni Wally. Chen nu va renunţa la Hong Kong.

— China şi-a închis porţile încă din ziua masacrului din Beijing, pledă Vivian cu patos. Toate porţile, cu excepţia Hong Kong-ului. Chen şi linia lui dură nu vor accepta o schimbare reală, dar ei ştiu că au nevoie de Hong Kong, ca acesta să continue să fie poarta deschisă către Vest. Două-Cărări Wong a convins Linia Dură că îi va aduce înapoi pe oamenii de afaceri gweilos de care China are nevoie pentru investiţiile Vestului.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Istoria se repetă, aşa a fost şi cu Shanghai-ul. În Shanghai, bandele corupeau poliţia şi intimidau muncitorii în favoarea oamenilor de afaceri străini. Acelaşi lucru se va petrece şi aici. Hong Kong va fi un oraş larg deschis şi fiecare îi va plăti pentru a-şi asigura protecţia, iar gweilos vor permite toate acestea atâta timp cât pot face afaceri nestingheriţi.

— Beijingul a promis o singură Chină de la Eliberare. Cum poate lăsa Chen să-i scape Hong Kong-ul?

— Vor învălui totul în limbajul lor clasic. Adu-ţi aminte, Vicky, când îţi spuneam că Vietnamul şi Coreea erau state vasale ale Imperiului Mijlociu? Vor să facă la fel şi cu Hong Kong-ul. Două-Cărări Wong se va „prosterna” în faţa „împăratului”; el se va închina în faţa partidului şi a guvernului din Beijing, dar în realitate va conduce acest oraş ca pe propriul său domeniu.

Vicky aprobă din cap, amintindu-şi că tatăl ei era convins că Două-Cărări Wong făcuse parte din Banda Verde care terorizase Shanghai-ul.

— Îmi închipui cât de atractivă poate părea această situaţie corporaţiilor vestice.

— Înainte să ţi se pară şi ţie atrăgătoare, spuse Vivian cu maliţiozitate, să nu uiţi ce loc deţii în inima lui. MacF poate la fel de bine să-şi închidă porţile şi să-i lase cheia în uşă. Sper să ai o vreme bună în Anglia, oricum mai bună decât am avut-o eu.

— N-am să uit, însă mă tem că dacă tot ce spui e adevărat, atunci pentru noi toţi este prea târziu şi ceea ce am pentru Tang nu-i mai poate folosi. Două-Cărări Wong ne-a luat-o înainte. Tang nu va mai avea timp să facă cunoscute dovezile tatălui meu unui număr suficient de oficiali chinezi care să-l oblige pe Chen să demisioneze şi astfel în momentul în care vor înceta tulburările Două-Cărări Wong va deveni guvernator.

— Chen nu va putea evita tulburările.

— Dar spuneai că Două-Cărări Wong ar fi în stare.

— Nu va putea opri tulburările din Hong Kong, din Beijing, din Canton, din Shanghai, din Chongquing, din Chengdu. Tot ce trebuie să facă Tang este să transmită prin telex dovezile tale celor mai vârstnici din partid, din Biroul Politic al celor Cinci, dovezi conform cărora Chen şi banda sa au făcut să sângereze China ani de zile. Asta îl va distruge şi-l va da în seama tribunalului străzii. Cei mai vârstnici membri ai partidului îşi vor da pe loc seama că Chen trebuie să plece, în caz contrar China va exploda.

Nu uita că răzvrătirea studenţilor din Piaţa Tien-An-men în 1989 s-a transformat într-o mişcare democratică naţională când poporul a aflat că clica guvernamentală a obţinut profituri de pe urma cedării drepturilor comerciale ale insulei Hainan japonezilor. Erau atât de furioşi, încât au uitat ce e frica. Astăzi situaţia este şi mai rea. Se vor ridica împotriva oricărei ţinte care va deveni cu adevărat clară. Seniorii partidului vor fi îngroziţi să constate cum îşi vor ieşi chinezii din minţi văzând Hong Kong-ul mistuit de flăcări.

— Chen îi va măcelări.

— Noi nu credem asta, răspunse Vivian. Armata încă nu şi-a revenit de la ultima confruntare. Comitetului celor Cinci îi va fi mai greu decât i-a fost lui Deng şi Li Peng să-i convingă pe generali că „stabilitatea” este mai mult în interesul lor, decât în sprijinul poporului chinez.

— Poporul chinez va sângera din nou, dacă greşeşti, spuse Wally grav.

— Hong Kong-ul sângerează deja. Atunci hai să-i punem garoul… Te mai întreb o dată, Vicky, pot veni şi eu cu tine? Poate vei avea nevoie de ajutorul meu.

— Tai-Pan-ul este în siguranţă cu noi, spuse Wally. Nu-i aşa Ling-Ling?

— Prea multă lume poate să-l sperie pe Tang, spuse Ling-Ling. O doamnă însărcinată e mai în siguranţă acasă.

Viteza lui Inverness le permise să ajungă repede la adăpostul Yau Ma Tei. Aici joncile se învălmăşeau haotic la fel ca în Causeway Bay. Vicky îl îndrumă pe Ah Chi să acosteze în dreptul unui Land Rover parcat pe chei. Acesta purta steguleţe şi însemnele specifice presei. Fusese sustras de la Allen Wei împreună cu toate permisele de liberă trecere prin cordoanele poliţiei. Asta pentru orice eventualitate. Wally ar fi vrut să aranjeze el transportul, dar ea preferase să ia singură măsurile pe care le credea de cuviinţă.

— Tang sau e curajos, sau e nebun, spuse ea, apropiindu-se din nou de Vivian, în timp ce şalupa făcea manevrele de

apropiere de chei. Dacă Două-Cărări Wong va încerca să transforme adunarea lui Tang într-o altă rebeliune?

— Hong Kong-ul este ultima şansă a lui Tang, spuse Vivian; el ştie că nu are nimic de pierdut.

— Dar de propria lui securitate ce ai de spus? Întrebă Vicky gândindu-se şi la securitatea lor în cazul în care mulţimea nu va mai putea fi controlată.

— Oricâte defecte ar avea Tang, nu gândeşte astfel. În plus, poliţia a avut timp să se pregătească. Şi pentru ea ar putea fi ultima şansă. Te-ai hotărât, Vicky? Pot veni şi eu?

— Prea multă lume, protestă Ling-Ling.

— Nu ştiu cum va reacţiona mulţimea, spuse Wally; eu unul aş sta deoparte.

Vicky nu era în stare să se gândească la ce-ar câştiga dacă ar lua-o, însă Wally şi Ling-Ling erau prea nerăbdători s-o înlăture pe Vivian şi asta îi dădea de bănuit. În China, în special, nu era bine să te coalizezi cu străinii împotriva familiei, iar Vivian Loh, în curând avea să devină o membră a familiei ei. În privinţa câştigării încrederii lui Tang, poate că ar fi fost mai bine să apară însoţită de amândoi – Vivian şi Wally – şi să-l lase pe Tang să decidă când ea, numai ea singură, îi va înmâna discheta optică a tatălui ei.

— Vivian vine cu noi.

Ling-Ling alergă îndată să telefoneze şi se întoarse cu vestea că Tang renunţase la vizita la Yau Ma Tei din motive de securitate. Liderul de partid urma să vorbească în faţa unei adunări a muncitorilor din construcţii, pe şantierul noilor cvartale de locuinţe, în apropierea căii ferate Kowloon-Canton.

— Vă veţi întâlni într-o maşină a poliţiei, după ce-şi termină cuvântul.

Se urcară în Land Rover.

— Sugerez ca gweilos să stea între noi, spuse Ma Binyan.

Vicky se plasă între el şi Vivian, iar Wally se aşează în faţă, între şoferul chinez, un nepot al bătrânului Ping şi Ling-Ling. În timp ce Land Rover-ul ieşea din Adăpostul contra

taifunului, reflectând asupra situaţiei, Vicky încerca să-şi mobilizeze toată energia pentru a acţiona corespunzător momentului. I se părea imposibil să ajungă atât de aproape de Tang, aşa cum îi promisese Ling-Ling. Vivian o ajută să-şi ascundă părul blond şi strălucitor sub o eşarfă.

— Nu e cazul să-i provocăm pe băştinaşi, spuse Vicky iritată, ignorând zâmbetul lui Vivian.

Zeci de mii de muncitori chinezi se îndreptau spre Waterloo Road care intersecta districtele Mong Kok şi Yau Ma Tei. Largul bulevard devenise un fluviu de maiouri şi cămăşi albe. Exista un culoar liber pentru poliţie, pentru vehiculele de urgenţă şi presă, deoarece întregul guvern al Hong Kong-ului dorea o bună publicitate. Cu toate acestea trecu o jumătate de oră până când Land Rover-ul, după îndelungi tratative, putu să răzbată prin cele şapte sau opt cordoane de pază. După un colţ le apăru în faţă un vast teren de construcţie de pe care vechile locuinţe fuseseră demolate. Terenul era nivelat în vederea construirii noilor blocuri în vecinătatea spitalului Kwong Wah.

Vicky aprecie că puteau fi uşor o sută de mii de oameni adunaţi în acea albie uriaşă.

Atmosfera era încinsă. Te puteai aştepta la orice. Poliţia era pretutindeni, utilată cu echipament greu, în companii de câte patruzeci de oameni, la fel cu cele conduse de Chip. Starea de tensiune era prezentă şi în rândurile poliţiştilor care erau prinşi între mulţime şi armata chineză pregătită să acţioneze în cazul în care poliţia ar pierde controlul situaţiei.

Lunetiştii scrutau acoperişurile, iar elicopterele se roteau în permanenţă deasupra zonei fierbinţi. Ca şi pe Waterloo Road, pe Nathan Road exista un culoar liber pentru ambulanţe şi poliţie. Se aştepta ca Tang să vină pe Nathan Road, sau cu elicopterul, dar el sosi pe neaşteptate cu trenul de Kowloon-Canton. În consecinţă, coloana poliţiei începu să aflueze dinspre est, în jos către Waterloo Road. De pe locul său mai înalt decât Land Rover-ul care se oprise

la câţiva metri de Nathan Road, Vicky zări o dubă albă a poliţiei din Hong Kong care arbora steagul chinez. Tang coborî şi refuză ajutorul ce i se oferi pentru a urca pe acoperişul dubei. Luă microfonul şi privi îndelung mulţimea care-l aclama. Liderul de partid purta o jachetă cu marca fabricii lui, o cămaşă deschisă la gât, iar pe cap o pălărie sub care transpira abundent din cauza zăpuşelii. Ridică ambele mâini pentru a saluta mulţimea, agitând-o în aer pe cea cu un deget lipsă şi rosti o singură frază urmată de un ropot de aplauze.

— Ce-a spus? O întrebă Vicky pe Vivian.

— Se adresează mulţimii cu cuvintele: „Salut vouă celor O sută de vechi nume”. Aclamaţiile creşteau în intensitate şi, timp de câteva minute, Tang fu nevoit să aştepte.

— Strălucit! Spuse Ma Binyan cu răsuflarea întretăiată şi cu faţa radiind de fericire.

— Cum naiba am putea ajunge la el!

— Uite maşina poliţiei, îi spuse Ling-Ling lui Wally.

Un autobuz mare, albastru, cu inscripţia POLICE COMMAND pe portiere, aştepta chiar lângă culoarul de urgenţă de pe Nathan Road, la mai puţin de cincizeci de metri. Iată-i pe băieţii noştri. Hai să mergem. Ei îl vor aduce pe Tang la noi când îşi va termina discursul.

— Merg eu primul, spuse Ma Binyan.

— Bună idee, spuse Wally făcându-i loc.

Ling-Ling îl urma îndeaproape. Foarte bine, mergem cu toţii. Vicky zări, preţ de câteva secunde, o faţă latră, dură, cu un nas turtit, cu sclipiri sălbatice în ochi, o figură vag cunoscută, care se pierdu însă imediat în mulţime.

— Aşteptaţi!

— Tai-Pan, trebuie să ajungem acolo înainte ca Tang să-şi termine cuvântarea.

Apariţia neaşteptată a insolitei figuri o făcu să se întoarcă cu gândul la Canton Club, când gangsterul Triadei o privise cu impertinenţă şi îi ceruse cu insistenţă lui Steven să i-o prezinte. Era acelaşi gangster pe care Steven îl tratase cu

răceală. Încercă să mai privească o dată în direcţia aceea, dar omul se amestecase deja în mulţime. Apariţia lui o tulburase.

— Hai, vino! Spuse Hearst, doar n-o să-l lăsăm pe Tang să ne aştepte.

— Trebuie să plecăm imediat, interveni Ling-Ling.

Vicky ezita încă frământată de îndoieli. I se părea ciudat că în discuţia purtată cu Vivian şi Ma Binyan, nici Wally şi nici Ling-Ling nu o întrebaseră ce legătură aveau dovezile tatălui ei cu obţinerea apei potabile pentru hotel. Or fi ştiind ceva?

— Acum! Insistă soţia lui Hearst.

Wally strânse atât de tare clanţa portierei, încât degetele i se învineţiră. Era imposibil ca ei să ştie ce anume îi ducea ea lui Tang; doar dacă Wally îl trădase pe tatăl ei lui Două-Cărări Wong.

Vicky ezita în continuare, amintindu-şi cât de stupid o tratase pe Mary Lee; mai privi o dată în jur, nici urmă de gangster.

— Tang îşi încheie discursul, spuse Vivian şi îi roagă să se împrăştie în linişte.

Mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze.

Dacă Wally Hearst îl trădase pe tatăl ei, atunci această întâlnire fusese stabilită dinainte cu intenţia de a i se lua dovezile spre a fi predate lui Două-Cărări Wong. Acesta era motivul pentru care Triada mişuna prin preajmă. Prezenţa lui Ma Binyan şi a lui Vivian şi faptul că îşi organizase singură transportul o salvaseră până acum. Odată coborâtă din Land Rover, trebuia să hotărască singură ce avea de făcut. Chiar dacă, printr-un miracol ar ajunge să-i predea lui Tang dovezile, Triadele aveau probabil o sută de oameni gata să însceneze un atac sinucigaş pentru a-l opri să le folosească.

— Să mergem, strigă Wally.

— Aşteaptă!

Trebuia să-l apere atât pe Tang, cât şi dovezile. Asta presupune să-i dea probele lui Tang dar fără ca ei să observe şi astfel să îndepărteze Triada de el. Pentru asta trebuia să renunţe la şansa de a i le înmâna personal. Din nou o cuprinseră incertitudinile. Dacă Mary Lee n-ar fi fost chinezoaică ar fi provocat-o aşa cum o făcuse? Oare după o viaţă petrecută în Orient mai făcea diferenţieri între chinezi şi occidentali? Respinse ideea cu fermitate.

Ma Binyan ajunse şi el la uşă. Vicky se opri.

— Vivian, şi tu Ma Binyan, rămâneţi în maşină. E prea mare balamucul. Eu merg cu Wally şi Ling-Ling.

Vivian părea uluită.

— Dar ai promis…

Vicky îi strecură pandantivul cu dragon.

— În cazul în care voi fi ucisă dă-i asta copilului tău.

— Ai promis…

— Numai dacă este fată; dacă ai băiat, poartă-l tu…

Vivian o privea stupefiată.

Ma Binyan încercă să protesteze, dar Vicky îi spuse:

— Ai grijă de Vivian, are pântecul atât de mare, încât s-ar putea să zămislească pe loc o pereche de gemeni.

Vivian strânse între degete pandantivul cu un surâs abia schiţat. Era copleşită de rapiditatea derulării evenimentelor, dar şi amărâtă pentru neputinţa ei. Vicky Mackintosh ştia că fusese inclusă în testamentul lui Duncan, că toate testele medicale moderne atestau paternitatea lui Duncan şi garantau că pruncul e fată. Oare ce secret închidea pandantivul preferat al lui Vicky?

— Citează-l pe poet copilului, spuse Vicky îndemnându-l pe Wally să deschidă portiera maşinii.

— Care poet?

— Pe Lao-tzu: „… clar-văzătorul… este, totodată nemuritor”.

Vicky o urmări pe Vivian plimbându-şi degetele pe dragonul cu ochi verde, discul optic căruia bijutierul îi

înlocuise jadul. Ea aprobă din cap cu un gest prudent. Ling-Ling pufăi de furie simţind că între ele se petrece ceva.

— De ce? Întrebă Vivian, doar ţineai la el.

— Trebuie să rămână în familie, răspunse Vicky. Hai, Wally să mergem. Hearst forţă clanţa şi uşa se deschise. Coborâră, Vicky păşi în urma lor prin mulţime.

Ling-Ling o aşteptă pe Vicky, apoi merse în urma ei, împreună cu Wally, care „închidea plutonul". Străbăteau grupurile de cantonezi mărunţi ce năvăleau spre Tang. Le trebuiră cinci minute să parcurgă cei cincizeci de metri până la autobuzul poliţiei.

Vicky căuta în zadar prin mulţime chipul acela oribil. În schimb remarcă alte figuri care erau asemănătoare celor de la barul Canton.

— Cam pe aici, spuse Wally, îndreptându-se spre grupul de poliţişti care păzeau autobuzul. Bătu în portieră şi aceasta se deschise imediat. Vicky şi Ling-Ling îl urmară. Când uşa se închise, zgomotul mulţimii se estompă; aerul condiţionat din interior era o adevărată binefacere.

— Pe aici! Auzi o voce britanică iritată.

Dumnezeule mare! Dacă greşise şi avea să se trezească în faţa lui Tang incapabilă să-i dea ceea ce-şi propusese? Înaintară printre şirurile de scaune. Ajunsă la jumătatea autobuzului, Vicky îşi dădu seama că banchetele din spate fuseseră scoase şi pe locul lor se găseau stivuite arme, măşti de gaz şi butoaie cu apă. Sirena începu să ţiuie şi maşina porni; câteva secunde mai târziu rulau pe culoarul liber de pe Nathan Road.

— Unde ne ducem?

— La World Oceans House.

— Poftim?

— Stai jos, Vicky, spuse Hearst; îmi pare rău pentru toate astea, dar viaţa nu e chiar atât de simplă.

— Mă duceţi la Două-Cărări Wong?

— Stai jos, spuse şi Ling-Ling şi ceva din glasul ei o sperie suficient pentru a o face să se conformeze.

— Şi ce-i cu poliţiştii?

— Nu văd nici un poliţist.

Ajunseră destul de repede la tunelul aglomerat care traversa portul, apoi o luară spre vest către districtul Central.

Oare cum se exprima Chip la adresa poliţiei? „Coruptă din cap până în picioare. Aparent, era o treabă simplă – procurarea unui autobuz şi a câtorva uniforme de poliţişti. Renunţă la orice protest, constatând cât de bine era flancată de Hearst, Ling-Ling, şofer şi de ceilalţi…” Maşina intră în garajul întunecat al lui World Oceans; încadrată de cei doi, urcă în lift. Acelaşi lift pe care îl folosise în noaptea când îl înfruntase pe Două-Cărări Wong în legătură cu răpirea lui Steven. O trecură fiori reci. Îl privi pe Hearst şi pentru un moment teama îi dispăru.

— Tu l-ai ucis pe tata.

Hearst îşi umezi buzele.

— Tatăl tău s-a omorât singur. Eu n-am fost decât o piesă dântr-un angrenaj.

— Tacă-ţi fleanca, îl repezi Ling-Ling.

Hearst se înroşi, îşi umezi din nou buzele şi o privi încurcat pe Vicky.

— E chiar aşa de bună la pat sau oi fi tu grozav?

Ling-Ling o apucă de păr şi o lipi cu capul de pereţii din jad ai liftului. Când îi dădu drumul, Vicky era complet buimăcită şi cu lacrimi în ochi. Inima îi bătea cu putere şi se luptă să-şi regăsească echilibrul înainte ca liftul să se oprească la ultimul etaj. Când uşa se deschise, îşi dădu jos eşarfa lui Vivian, îşi trecu degetele prin păr simţind că o durea pielea capului. Trebuia cu orice preţ să câştige timp pentru ca Vivian să poată ajunge la Tang.

Vocea profundă a lui Două-Cărări Wong răsună în vasta încăpere a biroului, voce în care Vicky percepu o undă de satisfacţie.

— Ce inimă îmi mai aduci de data asta, Fiică a Dragonului?

Tăcerea grea, covoarele nepreţuite în care se afundau paşii, obiectele de artă strânse cu avariţia colecţionarului, toată această ambianţă nu făcea decât să-i sporească temerile, presimţind că tot ce avea să se petreacă în acest bârlog ferecat, deasupra oraşului, nu va fi cunoscut niciodată. Ling-Ling o înghiontea, iar Wally o apucă strâns de braţ. Vicky se smuci şi reuşi să-şi privească ceasul. Trecuse mai puţin de o oră de când îi strecurase lui Vivian pandantivul cu dragon. O îmbrânciră spre biroul masiv din lemn de tek unde o aştepta Două-Cărări Wong. Bătrânul o urmărea cu atenţie, cu ochi vicleni şi nu-i fu greu să ghicească teama sub masca ei de calm aparent. Ea vorbi prima, adresându-se translatorului care stătea lângă Tai-Pan.

— Întreabă-l pe Tai-Pan-ul tău dacă l-a cunoscut pe tatăl meu în Shanghai.

Două-Cărări Wong nu aşteptă traducerea şi îi răspunse direct în engleză.

— Stăpânii coloniali nu aveau relaţii cu băieţii străzii în vechiul Shanghai.

— Tatăl meu a fost funcţionar, nu stăpân.

— Nu iei un taxi ca să ajungi pe lună pentru că este mai aproape decât soarele.

— Eraţi de aceeaşi vârstă, proveneaţi din acelaşi oraş şi vă uraţi făţiş!

Două-Cărări Wong o privi îndelung.

— Dacă l-aş fi cunoscut pe Duncan Mackintosh în Shanghai aşa cum era el în realitate, n-ar mai fi ajuns viu în Hong Kong.

— Cum?

— Dă-mi materialul lăsat de tatăl tău, o întrerupse el cu duritate.

— Ce material?

— Te voi controla până la piele. Lui Ling-Ling îi va face multă plăcere treaba asta.

Vicky o simţi pe Ling-Ling fremătând alături de ea.

— Tatăl tău strânsese dovezi contra mea şi eu le vreau.
— N-am nici o dovadă, protestă ea, gândindu-se cum să readucă discuţia la Shanghai.
— Ling-Ling!
— Da, Lao Yeh!
— Controleaz-o!
— Ce-ai vrut să spui cu afirmaţia aceea despre tatăl meu? Ce relaţii existau între voi, ce ţi-a făcut?
— Era un hoţ.
— Un hoţ? Duncan Mackintosh? Nu cred.
— Întreab-o pe mama ta.
— Poftim? S-o întreb pe mama?
Ling-Ling se apropie de ea. Două-Cărări Wong îi făcu semn să aştepte. Părea intrigat de confuzia ei.
— Ea ştia.
— De ce hoţ? Ce furase? Eu n-o mai pot întreba pe mama; tu trebuie să-mi spui.
Era uluită, dar în acelaşi timp se simţea uşurată că reuşise să-i devieze pe moment atenţia de la subiect.
Două-Cărări Wong o privi cu un surâs glacial.
— Astea sunt lucruri ce aparţin trecutului şi pentru tine nu înseamnă nimic. Bătălia noastră este de domeniul prezentului. Ling-Ling, dezbrac-o şi percheziţioneaz-o.
— Ce speri să găsească?
— De curând am aflat că s-ar putea ca tatăl tău să fi imprimat documentele, dovezile pe care le avea, pe o dischetă de computer cu stocaj optic. Am auzit că aceste dischete sunt foarte mici. Pot fi ascunse uşor în tine.
Picioarele începură să-i tremure, observând că Două-Cărări Wong începuse deja să o dezbrace cu privirea. Un ceas ticăia undeva în spatele ei. Ling-Ling o înşfăcă de braţ şi degetele ei i se înfipseră în carne.
Wally Hearst, stingherit, îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt.
Ochii lui Două-Cărări Wong îl săgetară pe negustorul american şi acesta rămase pironit locului; Vicky ştia că aici

nu-i va veni nimeni în ajutor. Negustorul era robul tinerei sale soţii, iar aceasta sclava lui Două-Cărări Wong.

— Am dovezile.

— Dă-mi-le!

— Îţi voi dezvălui locul unde se află dacă-mi spui de ce l-ai făcut pe tatăl meu hoţ?

Faţă de aparenta ei capitulare îndârjirea lui Două-Cărări Wong păru că dispare, o privea pe tânăra Tai-Pan al întreprinderii Mackintosh-Farquhar fără s-o vadă. Oferta ei de negociere îl făcu s-o dispreţuiască profund.

— Am s-o urmăresc totuşi pe Ling-Ling cum le caută.

— Nu le am asupra mea.

— Trebuia să le duci şi să i le dai lui Tang.

— Şi nici nu sunt în mine, ca să folosesc expresia ta dezgustătoare.

— Ah… pe Marea Doamnă Britanică a deranjat-o expresia… Te-au supărat cumva băştinaşii, Fiică a Dragonului? A fost necuviincios cu tine „omul chinez”? Ar fi trebuit să-l biciuieşti şi să-i mai furi ceva din glia lui…

În sfârşit, Vicky reuşise să-l aibă la mână într-un mod neaşteptat pe omul care în numele Reginei Angliei se intitula „Sir John Wong Li, CBE”. Trebuia să-şi mobilizeze toată priceperea pentru a câştiga cât mai mult timp folosind această unică ocazie.

— Am spus „dezgustător” şi îmi menţin aprecierea.

Ling-Ling îi răsuci braţul şi Vicky scoase un ţipăt de durere.

— Pe canapea, Fiică a Tai-Pan-ului! Ling-Ling încerca să o târască cu forţa, dar Două-Cărări Wong mai pocni o dată din degete şi ea îi dădu drumul, congestionată de furie că fusese întreruptă. Faţa îi deveni inexpresivă observând că stăpânul ei continua s-o privească furios pe Vicky.

Vicky rupse tăcerea.

— Eşti o ruşine pentru rasa ta.

— Ruşine? Cum îndrăzneşti? Ţie ar trebui să-ţi fie ruşine. Voi aţi părăsit Hong Kong-ul. L-aţi aruncat după ce v-aţi

făcut treaba cu el. Ne-aţi vândut ca să puteţi face afaceri cu comuniştii.

Vicky îşi plecă vinovată capul.

— Mi-e ruşine de comportamentul Marii Britanii, admise ea, dar eu nu sunt Marea Britanie, eu sunt Victoria Mackintosh şi tu ştii mai bine ca oricare altul că Mackintosh-Farquhar a riscat falimentul, dar nu a părăsit Hong Kong-ul. De altfel nu suntem singurii expatriaţi care am rămas pe pământul nostru.

— Ar suna mai bine: furat pământul nostru. Voi aţi jefuit China. V-aţi croit drum călcându-ne în picioare.

Două-Cărări Wong cu faţa schimonosită de furie începu să bată câmpii despre jefuirea comorilor de artă chinezească de către gweilos. Glasul i se înăspri şi toată înfăţişarea lui îi amintea lui Vicky de aceea a oficialilor chinezi gata să-şi îngenuncheze supuşii neascultători.

— Aţi prădat, încheie Două-Cărări Wong diatriba sa. Aţi oprimat, aţi distrus.

— Ajutaţi, timp de o sută de ani, de oameni ca tine, Wong Li. Voi aţi vândut opiu; noi doar l-am livrat. Voi aţi creat coolie. Voi aţi umplut bordelurile. Şi-ar fi dat un an din viaţă să-şi mai poată privi o dată ceasul.

— Îndrăzneşti să mă faci vinovat pentru colonialismul britanic?

— Oameni ca tine au făcut treaba murdară.

— Tu nu cunoşti, Fiică a Tai-Pan-ului, răul care s-a făcut Chinei.

— Dar ştiu cine l-a făcut: mandarinii corupţi şi gangsterii chinezi.

— Şi britanicii n-au avut nici un amestec?

— Noi am reformat, îi răspunse Vicky imediat. Voi n-aţi făcut nimic. Noi am interzis opiul, am desfiinţat sclavia, i-am suprimat pe piraţii voştri, v-am trasat hărţi pentru apele voastre, v-am construit căi ferate, companii maritime, v-am dat posibilitatea să faceţi comerţ, să transportaţi hrană în regiunile înfometate, să vă modernizaţi în mod paşnic. Au

existat întotdeauna chinezi ca tine care s-au ridicat punându-şi tovarăşii de drum cu botul pe labe.

— Şi faptul că eraţi britanici – replică Două-Cărări Wong plin de sarcasm – însemna că aveţi dreptate?

Vicky reuşi să-şi mai privească o dată ceasul. Bănuia că n-o va mai lăsa prea mult să mai divagheze pe această temă.

— În 1880, spuse ea, stră-stră-bunicul meu a pledat pentru drepturile companiei asupra unei secerători mecanice; a îmbarcat-o pe un vas cu aburi şi a dus-o până la Pearl River s-o vândă. Ştii ce i-au spus mandarinii care guvernau în provincia Guangdong?

— I-au spus să-şi ia blestemata aia de invenţie şi să o ducă acasă.

— Şi ştii de ce?

— E uşor de ghicit? Maşina reducea munca manuală şi mandarinii se întrebau, pe bună dreptate, ce vor face ţăranii cu timpul lor liber dacă nu vor mai trebui să secere cu mâna.

— Ar fi folosit timpul lor liber să-şi educe copiii, să producă mai multă hrană, să-şi repare stăvilarele, să-şi reconstruiască locuinţele.

— Dar mandarinii gândeau altfel, spuse Două-Cărări Wong. Ei ştiau că ţăranii vor folosi timpul liber pentru acţiuni de protest.

— Este un mod de gândire propriu britanicilor, dar şi occidentalilor, în general, şi în mod cert, Marea Britanie avea dreptate. Nimeni nu se îndoieşte că a fost bucuroasă să contribuie şi ea la occidentalizarea Hong Kong-ului.

— Hong Kong-ul, repetă el parcă savurând numele oraşului – ultima voastră renunţare, ultimul eşec al colonialismului britanic…

— Eşec? Hong Kong-ul nu este un eşec, spuse Vicky cu mândrie, încercând să câştige timp. Vorbea fără să spună nimic concret. Apoi îi veni în minte un adevăr rostit de mama ei chiar în dimineaţa întoarcerii de la New York, cu un an în urmă, un adevăr pe care Vicky îl accepta în

întregime: „timp de mai bine de 150 de ani, în toată China a existat doar o mică părticică – numai una – unde poporul chinez s-a închinat zeilor lui, şi-a hrănit copiii, a dormit în siguranţă în patul său, şi-a venerat strămoşii fără teama că viaţa lui se află la discreţia unui tiran, a unui şef de bandă, a unui revoluţionar fanatic sau a unui birocrat comunist, şi aceasta a fost Hong Kong-ul britanic.

Cuprins: de o furie oarbă, cum Vicky nu mai întâlnise în viaţa ei, Două-Cărări Wong îşi încleştă mâinile pe marginea biroului său şi buzele lui începură să rostească ceva nedesluşit, ştiut numai de el. Lui Vicky nu-i venea să creadă că putuse stârni atâta emoţie în cel mai puternic Tai-Pan al oraşului. Două-Cărări Wong i se adresă cu un glas în care clocotea furia, dar şi durerea.

— Tatăl tău mi-a furat soţia.

— Cum?

Mimă uimirea, deşi înţelese imediat despre ce era vorba. Prima aventură a tatălui ei – o englezoaică simplă, mama lui Steven. „O dragoste ce a durat treizeci de ani”, îi spusese Steven. Nu e de mirare că acest monstru îşi iubise fiul.

— Mama fiului meu Steven, pe care am iubit-o; tatăl tău mi-a furat-o, a folosit-o şi când şi-a atins scopul, a părăsit-o. Am încercat s-o aduc înapoi, dar ea nu m-a mai vrut, n-a mai avut nevoie de nimeni. El i-a distrus inima, de asta a şi murit.

Dacă în acel moment Vicky putea să simtă o plăcere, atunci aceasta era. Două-Cărări Wong nu avea să ştie niciodată cât de mult o plânsese tatăl ei pe acea femeie „părăsită”.

— Ştia tatăl meu că tu erai la curent cu toată povestea asta?

— Ei ştiau că până la urmă se va descoperi adevărul.

— Şi te-ai răzbunat, nu-i aşa?

— Treptat şi într-un mod profitabil, spuse el cu un zâmbet sardonic. Schimbarea inevitabilă a curentului din Vest către

Est a lucrat în favoarea mea. Era o treabă simplă să găsesc noi modalităţi de a-l face pe Duncan Mackintosh să sufere.

— Dar ai greşit folosindu-te de şantaj la construcţia iahtului tău.

— Am respectat târgul. Eu ţi-am dezvăluit hoţia lui Duncan Mackintosh şi tu îmi vei spune unde ai ascuns discheta.

— Tang o are, afirmă Vicky, ştiind că a tărăgănat discuţia suficient pentru a-i permite lui Vivian să ajungă la el.

Două-Cărări Wong râse uşor.

— Te-am supraapreciat Fiică a Tai-Pan-ului. Eşti mincinoasă şi proastă pe deasupra. Ling-Ling!

— I-am dat-o lui Vivian Loh în maşină şi ea i-a înmânat-o lui Tang în timp ce veneam aici cu Wally şi cu „admirabila” lui soţie.

— Nu-i adevărat, izbucni Wally Hearst.

— Ling-Ling, ţipă Două-Cărări Wong.

Ling-Ling înşfăcă poşeta lui Vicky şi începu să cotrobăie cu înfrigurare.

— Nu, spuse Wally din nou. Nu i-a dat-o... şi se opri brusc.

— Da, negustorule, ce este?

— Oh, Doamne! I-a dat lui Vivian pandantivul ei.

— Un dragon cu ochi din jad, adăugă Vicky, numai că ochiul nu mai este din jad.

Două-Cărări Wong se făcu alb ca varul.

— Minţi!

— Nu mint. E o treabă simplă să afli că nu mint. De ce nu vrei să afli dacă Tang l-a primit?

Două-Cărări Wong smulse receptorul şi vorbi scurt. Aşteptă câteva momente, aruncând priviri ucigătoare spre Hearst şi Ling-Ling. Telefoanele începură să sune. El le ridică pe rând, asculta rostind doar câte un cuvânt sau două şi le trânti cu furie. După circa douăzeci de minute de conversaţii misterioase, atitudinea lui deveni înfricoşătoare. Îl ţintui cu privirea pe Wally Hearst.

— Tang locuieşte la hotelul Peninsula şi este înconjurat de poliţia regală din Hong Kong şi de ofiţeri ai Securităţii

publice din China care-i sunt loiali. Se află în legătură permanentă cu Beijingul prin telefon, telegraf şi fax. Se aşteaptă publicarea unui comunicat în organul de presă al partidului, în această după-amiază.

— Ce comunicat? Întrebă Wally cu un tremur în glas.

— Premierul Chen va demisiona imediat din motive de sănătate; la anul se va pensiona. Comitetul Biroului Politic al celor Cinci l-a convins că aceasta este voinţa poporului chinez.

— Cum poate renunţa atât de uşor?

— Uşor? Spuse Două-Cărări Wong cu sarcasm. Poate că nu are chef să apară cu cătuşe la o judecată televizată.

— Dar prietenii lui… întreaga sa reţea?

— Chen a fost izolat. În prezent, clica lui de „vechi prieteni" îşi face noi prieteni. Membrii „clubului" se repliază. Puterea nu este decât o iluzie, domnule Hearst, un american ar trebui să înţeleagă asta.

— Şi Tang ce va deveni?

— Premier, desigur.

— Şi Hong Kong-ul?

— Se aşteaptă un comunicat.

— Ce se va spune în comunicat?

Două-Cărări Wong deschise biroul şi scoase un cuţit primitiv cu mâner împletit a cărui lamă, cel puţin aşa i se păru lui Vicky, fusese ascuţită de curând. Se ridică din scaunul lui sprijinindu-se de birou şi apoi de baston. Ajuns în picioare, răsuflă greu, se aplecă şi apucă cuţitul. Traducătorul îl urmă îndeaproape, în timp ce se târa cu paşi mărunţi în jurul biroului.

— Vino aici, domnule Hearst. Am achiziţionat un minunat paravan care te-ar putea interesa.

— Ce comunicat va fi dat în legătură cu Hong Kong-ul, Tai-Pan?

Două-Cărări Wong îl privi cu ochi sticloşi.

— De unde vrei să ştiu eu ce va comunica premierul Tang, domnule Hearst? Toţi vechii mei prieteni s-au dus, doar nu

crezi că puteam să-mi fac alţii peste noapte?

El traversă încăperea, îndreptându-se către peretele din mijloc unde, alături de lift, se afla un paravan pictat reprezentând corabia împăratului navigând pe Marele Canal.

— Ling-Ling adu-o pe Fiica Tai-Pan-ului; îi va plăcea şi ei.

Ling-Ling o apucă pe Vicky de braţ, dar de data aceasta cu mai puţină putere şi duritate. Îşi dădu seama că Ling-Ling tremura. Toţi cei prezenţi se aflau în faţa paravanului pictat, ca nişte oaspeţi invitaţi la un cocktail, în aşteptarea explicaţiilor gazdei asupra felului în care acesta fusese achiziţionat sau asupra renumelui autorului.

Două-Cărări şopti ceva translatorului său care dădu la o parte paravanul; în spatele lui apăru o uşă placată, probabil uşa unui lift. Două-Cărări ridică bastonul şi apăsă cu îndemânare cu vârful acestuia pe un buton; uşa se deschise peste un spaţiu gol şi întunecos, asemenea unui puţ. Din adâncurile acestui abis se ridica o duhoare de gunoi încins. Wally Hearst încercă să se întoarcă cu spatele, dar Două-Cărări Wong îl opri cu vârful cuţitului, îndreptat spre faţa lui.

— Ling-Ling!

Chinezoaica făcu o jumătate de piruetă şi îi „cosi” picioarele lui Wally Hearst. Acesta fu proiectat în deschizătura liftului, unde dispăru cu un urlet de groază al cărui ecou se estompa treptat de-a lungul celor optzeci de etaje.

— Următorul, ordonă Două-Cărări Wong cu o voce calmă, rău prevestitoare.

Vicky privea înmărmurită spaţiul gol prin care dispăruse Wally Hearst. Ling-Ling se năpusti asupra lui Vicky, dar Două-Cărări ridică bastonul şi, cu o rapiditate nebănuită o lovi pe chinezoaică drept în faţă. O lentilă de contact zbură din ochi scânteind în lumină. Ling-Ling se rostogoli căzând pe spate, dar nu mai apucă să spună decât „Lao Yeh” şi dispăru şi ea prin gura întunecată a liftului.

Vicky se sufocă. Totul se petrecuse atât de rapid, mai rapid chiar decât valul care-l înghiţise pe Hugo. Închise ochii îngrozită şi pe ecranul minţii apăru imaginea absurdă a mamei ei conducând Whirlwind care despica apele către est. Se străduí să-i menţină imaginea şi se agăţă de ea pentru a-şi extrage tăria necesară.

Două-Cărări Wong vorbi din nou. Îl auzea ca din depărtări.

— Atât pentru nişte proşti care ştiau prea multe. Dar tu, Fiică a Tai-Pan-ului, tu ce ştii?

Ea deschise ochii şi îi spuse cu un ton categoric:

— Ştiu că pe mine n-ai să mă ucizi niciodată.

— În cazul acesta nu ştii nimic.

— Rectific ce-am spus: ştiu că n-ai să mă ucizi cel puţin în următoarele şase luni.

Două-Cărări Wong păru descumpănit şi o privi precaut.

— Ce vrei să spui?

— Port în pântece primul copil al primului tău născut.

— Minţi!

— Spuneai că mint în legătură cu discheta optică, dar ai văzut că n-am minţit. Tu vei fi guvernator în iad, înainte de a fi al Hong Kong-ului. Iar acum de ce-aş minţi?

— Ai spune orice ca să te salvezi.

Două-Cărări Wong agita din nou bastonul în aer şi Vicky constată că vârful lui era din oţel. În spatele ei simţea încă mirosurile pestilenţiale care urcau din subsolurile lui World Oceans House. Privindu-l pe translator îşi dădu seama că nu poate spera într-un ajutor din partea acestuia; pe faţa lui nu se citea nimic, de parcă ea venise la Două-Cărări Wong să negocieze un împrumut, nu viaţa ei. Simţi că devenise mai stăpână pe propriile picioare, dar nu avea unde să fugă. Trebuia să insiste cu minciuna spusă, într-o inspiraţie de moment.

— N-am zis nimic pentru a-mi salva trupul şi nu mă aştept să înţelegi acest lucru, dar la o femeie însărcinată devine preponderent instinctul de protejare a pruncului. Aş spune orice să-mi salvezi copilul – nepotul tău.

— Există teste.

— Cheamă un doctor să te convingi, îi replică ea prompt şi convingător. Spera ca timpul să lucreze în favoarea ei. În timp ce premierul Chen îşi făcea bagajele la Beijing, preşedintele lui World Oceans trebuia să-şi pună la adăpost propria-i piele. Era necesar să-şi pregătească apărarea, să-şi găsească noi prieteni şi să-şi şteargă urmele, înainte ca noilor reformatori să le treacă prin cap să-l judece pe capitalistul numărul unu al Hong Kong-ului. Vicky îi căuta privirea. Fără succes.

— Am mulţi nepoţi.

— Şi mulţi copii, spuse Vicky, dar pe unul singur l-ai iubit.

— Nu fi atât de sigură. Nu mă aştept ca o gweipo britanică să înţeleagă o familie chineză.

Vicky mai privi o dată la gura care se căsca alături de ea, apoi la translator. Precis că era unul dintre ei.

— Chiar dacă eşti însărcinată, cum aş putea şti că este al lui?

Gura lui Două-Cărări Wong schiţă un zâmbet sarcastic care îi urâţi obrazul.

— Mă îndoiesc că Wally Hearst era singurul tău spion. Ştiai fiecare mişcare, fiecare secundă a vieţii mele, şi asta din ziua în care mi-ai ucis tatăl; ştiai al naibii de bine că nu a existat un altul.

Două-Cărări Wong o sfredeli cu privirea. Ea rămăsese lângă translator asemenea unei statui, temându-se chiar să mai respire. Bastonul lui continua să se agite în aer ca limba unui şarpe. Vicky îl urmărea ca hipnotizată cu genunchii tremurând. Două-Cărări Wong apăsă cu vârful bastonului pe butonul din perete, dar nu-l nimeri; la a doua încercare uşa alunecă şi se închise ca o cortină peste cea mai oribilă dramă la care îi fusese dat să asiste.

El se întoarse şi se îndreptă cu paşi târşâiţi spre fereastră, timp ce i se păru lui Vicky o eternitate. În sfârşit se propti în bastonul lui şi pe picioarele-i schiloade ce formau un jalnic trepied profilat deasupra portului şi peninsulei Kowloon. Se

lăsase întunericul şi luminile oraşului începuseră să licărească. În nordul îndepărtat, colinele Chinei îşi pierdeau treptat conturul.

— Acum lasă-mă.

Vicky se îndreptă rapid spre uşă înainte ca el să se răzgândească. Translatorul o însoţi până la lift. Vocea lui domoală era insinuantă. Putea fi chiar el acela care îi telefonase în legătură cu răpirea nepoatelor ei.

— Zvonuri nefondate despre un negustor care emigrează cu tânăra lui soţie, pe neaşteptate, pot produce confuzie în domeniul afacerilor transporturilor aeriene.

— Spune-i Tai-Pan-ului tău că nu dau doi bani pe Hearst sau pe acea copilă bolnavă; oricum erau ai lui. Eu am pierdut deja mulţi dintre ei mei. Mai spune-i că singurul meu regret este că tata nu a trăit să-l vadă distrus.

Pentru prima oară translatorul era stăpânit de o vie emoţie. Îi era oarecum milă.

— Distrus? Iertaţi-mă, miss, dar mă tem că greşiţi. Două-Cărări Wong va găsi întotdeauna un loc pe Coasta Chinei.

— Poate pe sub poduri laolaltă cu şobolanii, dar nu în sediul guvernului.

Una din maşinile hotelului „Peninsula”, un Rolls Royce verde, era parcată la uşa principală a lui World Oceans House, lipită de o alta a poliţiei în care se aflau trei inspectori de poliţie chinezi. Ascultau discuţia dintre superiorul lor, Ma Binyan şi Vivian Loh care se aflau pe trotuar.

— Vă repet, madam, că poliţia regală din Hong Kong nu va forţa uşi fără un permis legal de percheziţie. Am primit tot felul de telefoane de la prieteni suspuşi, dar fără un mandat valabil nu pot încălca legea. Acesta este încă Hong Kong-ul britanic şi aşa va fi – se uită la ceas – încă şaizeci şi opt de ore. Ah! Iat-o pe tânăra doamnă, şi nu pare deloc speriată sau molestată. Îşi duse mâna la chipiu.

— Bună seara, Tai-Pan!

— Seara... inspectore.

— Vicky? Eşti bine?

— Daţi-mi să beau ceva. Mai avu puterea să urce în maşină şi se prăbuşi pe bancheta din spate. Vivian urcă lângă ea şi Ma Binyan o urmă.

— E un bar aici, poate îţi găsesc un pahar cu vin.

— Nu, whisky!

— Am chemat poliţia de îndată ce am putut. Cum de-ai scăpat?

— I-am spus că sunt însărcinată cu Steven.

— Şi chiar eşti?

— Am minţit ca o lady. Ma Binyan, te rog dă-mi nişte whisky, fără gheaţă. Mulţumesc! Duse paharul la buze. Oh… Doamne, l-a omorât pe Wally Hearst. A făcut-o pe Ling-Ling să-l arunce în casa liftului şi apoi a împins-o şi pe ea în gol. Trase o înghiţitură bună şi întinse paharul spre Ma Binyan. Mai vreau. Învârtea paharul în palme, absentă, incapabilă să se concentreze. Vivian o urmărea cu atenţie.

— Cum te simţi?

— Trăiesc, abia acum, în momentul ăsta, îmi dau seama că trăiesc… Ce se mai întâmplă, ce-i cu tulburările?

— S-au terminat. Tang a dat o lovitură în adevăratul sens al cuvântului. Zvonurile conform cărora Comitetul celor Cinci îl va numi premier se răspândiseră deja.

— E adevărat? Chen a fost înlăturat?

Îşi împărtăşeau informaţiile pe care le deţineau. Vicky le relată ce aflase de la Două-Cărări Wong, iar Vivian şi Ma Binyan, pe cele prinse la hotelul „Peninsula” în preajma apartamentului lui Tang.

— Chen şi-a pierdut armata.

— Eşti sigur?

— Tang e la cârmă. Va fi o noapte lungă.

— Dă-mi telefonul.

— Pe cine vrei să chemi?

— Vreau să fiu eu prima care-l felicită pe Allen Wei. Formă numărul lui privat. Debby? Vicky Mackintosh. Pot vorbi cu el? Allen, sunt foarte fericită şi vreau să ştii că tatăl meu ar

fi fost… Exact. E timpul să privim înainte… Ce spui? Vivian? Glumeşti… Bine… Vorbim… pe curând. Puse telefonul jos, trăgând cu ochiul spre femeia chineză.

— Vivian, Allen spune că Tang i-a ordonat să te numească în Comitetul Legislativ.

Vivian se îmbujoră şi păru stingherită.

— A fost ideea lui Tang în întregime şi eu sunt încă uluită de această decizie.

— Deci tu ştiai, Dumnezeule mare! Ei bine, felicitări! Sunt sigură că vei corespunde. Trebuie să-ţi spun că nici lui MacF nu-i va strica să aibă în guvern o mămică deţinătoare a unei jumătăţi din companie. Vicky râse. Felicitări Vivian! E minunat… Ce e? Ce se întâmplă? Nu pari prea fericită.

— Vicky!

— Cee?

— Nu ştiu cum să-ţi spun.

— Despre ce este vorba?

— Tang intenţionează să mă pregătească spre a sluji Hong Kong-ul în viitor. El mă vrea într-un post proeminent în comunitatea afaceristă, şi în guvern, pentru a le demonstra oamenilor de afaceri că China încurajează libera întreprindere şi iniţiativa în Hong Kong.

— Aşa cum ar trebui să fie. Îţi vom găsi nou un titlu la MacF care să sune mai pompos, precum şi în alte companii britanice. Îi voi spune lui Alfred Ching – dacă va cumpăra Cathay Tower – să te numească şi în Consiliul lui de administraţie. Tang are absolută dreptate. Eşti tânără, ai fler în afaceri şi, în plus, eşti femeie. Tu simbolizezi cel mai bine Răsturnarea.

— El vrea să fiu directorul lui MacF.

— Cum? Dar asta este o nebunie. El nu te poate numi director al MacF. El poate propune un titlu care să sune bine pentru afaceri. Noi suntem o companie care s-a menţinut în familie, cu un consiliu alcătuit din membrii săi. Vei avea deja un vot pentru copilul tău. Postul de director îţi va da prea multă putere, dacă vrei să ţi-o spun direct. Voi

lucra cu tine, voi ţine seama de sfatul tău, dar eu sunt Tai-Pan-ul şi am intenţia să rămân. Tatăl meu nu discuta calitatea lui de Tai-Pan cu directorii lui şi nici eu nu voi proceda altfel.

— Dar Tang insistă.

— Tang poate insista până îi vine rău. Şi cu mine ce va face? Mă va trimite poate în Mongolia? Asta ar ridica cu siguranţă semne de întrebare cu privire la noua imagine a Chinei. Liderul chinez bagă după gratii o femeie de afaceri britanică pentru că se opune jefuirii companiei ei. Grozav! Tang ăsta al tău a luat-o razna.

— Nu e chiar atât de simplu.

— Ba e foarte simplu, MacF este o întreprindere de familie – Mackintosh-Farquhar. Surioara mea, copilul tău, va fi membru al familiei. Tang nu este şi nici tu nu eşti. Tu ai doar jumătate din ea şi tata pe mine m-a desemnat Tai-Pan şi rămân Tai-Pan până când voi demisiona, dar asta evident n-am s-o fac.

— Vicky, îmi pare rău; nu eu i-am cerut asta lui Tang. A fost ideea lui.

— De unde i-a venit ideea să te instaleze în această întreprindere scoţiană specială? Nimeni nu mi-o va putea lua, Vivian. Se pare că nu înţelegi. Nici chiar premierul Chinei nu are acest drept. Poate doreşte să vadă cum vor părăsi Hong Kong-ul toţi oamenii de afaceri.

— Dacă vrei să-ţi păstrezi MacF Expo Golden Hotel vei avea nevoie de apă potabilă. Pentru ca hotelul de la aeroport să funcţioneze e necesară o licenţă permanentă pentru transportul cu feribotul.

— Desigur, fără toate acestea, suntem ca şi morţi. Dar acum că Chen s-a dus, nu vor mai fi probleme şi atunci ce necazuri crezi că vom mai avea?

— Ai nevoie de acces la mâna de lucru chinezească?

— Dar ştii că am nevoie.

— MacF va primi apa potabilă şi permisul pentru feribot în momentul în care voi fi numită director, abia atunci domnul

Wu va pune capăt dificultăţilor pe care le întâmpinăm în prezent.

— Domnul Wu? Domnul Wu ar trebui să înfunde puşcăria, nu crezi? El va fi cel mai răsunător exemplu de corupţie în rândul adepţilor lui Tang.

— Nu, Wu şi Tang urmăresc aceleaşi obiective.

— Cum aşa? Vicky îl privi pe Ma Binyan care i se păru dintr-o dată plictisit şi străin de discuţia lor.

— Tang a trebuit să facă anumite concesii pentru a primi sprijinul Comitetului celor Cinci. Ca şi ţie, nici mie nu-mi convine şi sper ca într-o zi să-şi ia şi el „răsplata”, dar acum lucrul cel mai important este stabilitatea.

Vicky dădu din cap cu dezgust şi amărăciune.

— Nu s-a schimbat nimic.

— Nimic nu se schimbă complet şi dintr-o dată, spuse Vivian, dar cel puţin am ieşit din întuneric.

— Şi dacă refuz, întrebă Vicky, deşi ştia prea bine care avea să fie situaţia hotelurilor. Băncile vor intra în panică şi-i vor retrage împrumuturile, iar MacF va da faliment.

— În felul acesta, continuă Vivian, îţi vei proteja cotele părţi.

— La fel şi Fiona şi mama…

Chiar şi Peter şi Mary vor pierde dacă voi spune nu, gândi Vicky cu voce tare.

— Regret, încă o dată, nu a fost ideea mea.

— Da, văd că lucrurile sunt în favoarea ta, încercă Vicky să dea glas gândurilor ei, însă vocea i se stinse înainte de a-şi termina ideea.

— Iartă-mă, şopti Vivian, dar situaţia nu e chiar aşa de neagră cum ţi se pare ţie. Eşti încă Tai-Pan.

— Atâta timp cât tu, Peter şi Mary mă lăsaţi.

Vivian privi peste ea. Adevărul era că întreprinderea avea să meargă mult mai bine dacă Vicky renunţa. Ea nu-şi făcea iluzii în privinţa înfrângerii lui Două-Cărări Wong. El va rămâne duşmanul ei puternic, de temut şi lui Vicky i se datora spulberarea visurilor lui.

— Trebuia să-mi închipui, spuse Vicky căindu-se amarnic. Vechiul prieten Tang şi vechea prietenă Vivian…! Ce nesăbuită fusese. Ar fi trebuit să întrevadă acest sfârşit. Tang recursese la aceleaşi escrocherii ca şi domnul Wu, iar ea nu putea să-l oprească. Era ca şi cum s-ar fi războit cu întreaga Chină. Lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe faţă, dar era prea obosită să le mai poată ascunde.

Pierduse totul.

— Două lucruri trebuie să ştii, Vivian… două lucruri pe care mi le-a spus tatăl meu. El îmi povestea că tu l-ai făcut să simtă că trăieşte şi m-a rugat să am grijă de tine, în sensul să fiu cu ochii pe tine. Aş fi vrut să-l ascult în ambele cazuri. Când se simţi în stare să continue, spuse: acum sunt obosită, mă duc acasă.

— Te ducem noi, spuse Ma Binyan întorcându-se să-i dea dispoziţii şoferului.

— La New York?

— Nu, nu, spuse Vivian. Rămâi, avem nevoie ca gweilos să rămână aici.

— Această gweipo are nevoie de o lungă vacanţă. Îmi iau un concediu de un an sau chiar mai mult. Plec acasă.

— Dar casa ta e aici.

— Eu nu mai simt aşa. La revedere, Vivian şi succes cu copilul.

— Dar nu poţi pleca acum, primul an e crucial.

— Mă laşi la club? Trebuie să-mi pregătesc vasul de drum.

— Vasul? Vivian şi Ma Binyan schimbară priviri perplexe ca şi când Vicky s-ar fi resimţit de pe urma şocurilor suferite.

— Dacă mama poate naviga spre Anglia, presupun că şi eu pot face acelaşi lucru spre New York.

— Ai înnebunit, Vicky? Tu eşti şocată de ceea ce ai văzut acolo sus.

— De fapt, mă simt minunat, liberă, descătuşată.

Ea rămase tăcută şi calmă în timp ce maşina străbătea drumul între Central şi Wanchai. În apropiere de Causeway Bay se zărea clădirea aurie a lui MacF. Ochii i se umeziră şi

dacă nu s-ar fi abţinut, ar fi putut plânge mult şi bine pentru a se descătuşa de suferinţele îndurate în ultimul timp.

EPILOG.

PRIETENI VECHI

1 Iulie 1997

În vreme ce soarele scăpata pentru ultima oară pe un cer britanic, Vicky Mackintosh se afla încă în Causeway Bay împachetând provizii de alimente şi apă. Mica goeletă a lui Chip – jumătate cât Whirlwind şi cu o cincime din tonajul acestuia – reacţionă satisfăcător la distribuirea greutăţii. Când tancul se umplu cu motorină, vasul se înclină uşor din tribord.

În sfârşit, ridică ancora şi ieşind din Adăpostul contra taifunului, făcu semn de bun rămas lui Ah Chi şi Hua, precum şi câtorva băutori plictisiţi de pe terasa Clubului. Toţi ceilalţi erau la Kai Tak, la ceremonia de predare. Discursurile se transmiteau la radio. Nu-şi dorea nimic altceva decât să fie cât mai departe când se va efectua transferul. Căută un post cantonez cu muzică country şi ridică pânza catargului principal în acordurile melodiei lui Patsy Cline „Faded Love”.

Dinspre răsărit începu să bată un vânt capricios, care o obligă să navigheze aproape de Kai Tak. Câteva minute mai avea cel mai bun loc în întreprindere. Surprinse un grup de ofiţeri britanici împreună cu o echipă de soldaţi Gurkha. O clipă se gândi că poate chiar ei îl forţaseră pe Allen Wei să-şi pună o pălărie cu panaş pentru paradă. Din fericire însă ea luă o altă direcţie, în timp ce flamura britanică încă mai flutura semeaţă în adierea brizei.

La 15:07 fix, oră pe care astrologii o considerau de bun augur, drapelul britanic cobora în sunetele jalnice ale cimpoierilor scoţieni. Steagul chinezesc, fluturat puternic de un vânt iute din est, se blocase la jumătatea catargului. Un murmur se ridică din rândurile asistenţei care vedea în acest incident un semn rău, deşi pricina nu era alta decât

catargul vechi de lemn, împrumutat în ultima clipă de la Clubul Regal de Iahting.

Premierul Tang şi Allen Wei, şeful executiv al Regiunii administrative speciale Hong Kong se precipitară pe podium, dând ordine care adunară în jurul catargului un număr prea mare de oameni din Hong Kong şi de pe Continent. Aceştia îl ridicară pe cel mai uşor dintre ei care deblocă frânghia şi eliberă drapelul. Scârţâind, steagul roşu începu să urce pe catarg, la picioarele căruia se afla o piramidă umană. Şi toate astea sub camerele canalului de televiziune CNN, care transmitea ceremonia în toată lumea.

— O să ajungem de râsul lumii, se tânguia un continental, dar fu redus imediat la tăcere printr-un mormăit de premierul Tang.

— Calmează-te, tovarăşe; nu-i nimic, vor râde împreună cu noi.

Vivian Loh stătea alături de ceilalţi membri ai Consiliului Legislativ, în spatele premierului Tang şi al lui Allen Wei. Era atât de copleşită de amintiri şi de vise, încât de-abia mai asculta discursurile. În aceste momente, îi răsunară în urechi cuvintele tatălui ei: „Hong Kong-ul este China – China ta”.

Când ceremonia luă sfârşit, şoferul o duse la templul zeiţei ei preferate – Tin Hau – din Piaţa Publică. Templul gemea de omenirea venită să-i aducă închinăciuni şi dacă femeia care aprindea beţişoare parfumate sau bătrânul pescar ce se apropia de altar constituiau un etalon, atunci toţi concetăţenii ei din Hong Kong se vor apuca de treburile lor, aşa cum au făcut-o întotdeauna.

— Cum a fost Răsturnarea, auzi ea o femeie întrebând-o pe o alta care avea un aparat de radio portabil.

— Ca un vas de război japonez, veni răspunsul. Un calambur obişnuit, folosit pentru Yamamoto, ceea ce putea fi pus sub semnul egalităţii cu expresia cantoneză de „plictiseală”.

Vivian aprinse şi ea beţişoare şi-şi lăsă gândurile să se împletească cu fumul aromat. Tatăl ei se minuna de mersul rapid al evenimentelor în China. Cine ştie cât timp avea să domnească noul ei mentor sau cât timp se va bucura de numirea ei în Legco? Reformele durabile sunt produsul opoziţiei, nu rezultatul unei supuneri totale, aşa încât făcu un legământ: să fie pragmatică, dar nu fricoasă sau laşă; un jurământ uşor de respectat, acum când pentru prima oară în viaţa ei, mulţumită copilului lui Duncan şi patronajului lui Tang, deţinea puterea ce avea la bază o întreprindere solidă.

Într-o lume în permanentă schimbare, triumful trebuie savurat atât timp cât există. Savoarea o simţise deja, însă gândurile o mai frământau. Plecarea lui Vicky era o ruşine. Ea, Peter şi Mary la un loc nu puteau egala puterea nebunească a unui om ca Duncan Mackintosh sau a unei femei ca Vicky. Întreprinderea MacF slăbise simţitor prin plecarea ei.

Ar fi trebuit să se poarte mai chibzuit cu Vicky, să nu o lase să plece cu sentimentul că fusese jefuită de către China. Ce-ar gândi Duncan urmărind-o de acolo de sus, din ceruri? Îl dezamăgise oare pe minunatul ei amant? Aprinse mai multe beţişoare şi îşi puse toate îndoielile într-o rugă pe care o înălţă zeiţei mării. Ar fi putut prezice răspunsul. Mereu practică, Tin Hau îi spunea să nu fie îngrijorată. Vivian, asemenea oricărui muritor, va învăţa să descifreze tainele cerului. Între timp însă erau multe probleme presante de rezolvat aici pe pământ…!

Vântul din est o urmări toată după-amiaza. Încă mai avea dificultăţi de navigaţie, nefiind perfect acomodată cu manevrarea vasului, ceea ce o ţinuse în jurul insulei mai multe ore. În cele din urmă, reuşi să treacă de Shek-O. Pe când traversa canalul Lamma, cerul deveni crepuscular şi un vânt prielnic o împinse în largul mării. Privea din când în când în urmă. Vântul îşi schimbă direcţia din sud, era un

vânt normal de iulie, care aducea cu el o căldură umedă şi o ceaţă de nepătruns.

Orizontul se întuneca văzând cu ochii. Lăsase în urma ei Hong Kong-ul învăluit într-o lumină roşiatică. Aprinse luminile de cursă. Lampa compasului era prea puternică, stânjenindu-i vederea. Deschise cutia compasului, luă becul încins şi îl acoperi cu lac de unghii.

Perfect! Se instală în spatele cârmei şi se gândi că nu i-ar strica o bere. Norii alergau pe cer ca o herghelie acoperind treptat stelele. Lumina roşie de la pupa se estompa devenind o linie subţire ce se profila slab pe spuma valurilor. Restul coastei Chinei era întunecat ca întotdeauna, în timp ce în faţa ei se înălţa ca un zid noaptea neagră a Mării Chinei de Sud.

— Vicky!

Ea crezu că îşi auzise numele purtat de vânt, o voce care străbătea spre ea de undeva din întuneric. Se ridică pe jumătate din cockpit, înainte de a-şi da seama că vocile nu puteau fi decât un produs al închipuirii, al teribilei ei singurătăţi… Deja? Avea înaintea ei o lungă, o foarte lungă călătorie şi faţa i se crispă uşor. Era timpul pentru o introspecţie, să-şi facă puţină ordine în feng shui – creierul ei. Începu să ajusteze velele în funcţie de înaintarea vasului.

— Vicky!

Sări ca arsă. Acum nu mai putea fi vorba de o închipuire. Era ceva real. Îşi auzise numele cu claritate şi începu să scruteze întunericul încercând să dea de urma unui vas. Nu văzu nici o lumină, nu auzi nici un zgomot de motor.

— Vickyyyyy! Veni din nou chemarea, despicând tăcerea nopţii. Aprinse farurile şi pânzele se luminară aproape orbind-o; continuă să le rotească, lansând semnale luminoase pentru oricine s-ar fi aflat în pericol. Se străduia să desluşească zgomotul unui motor, dar nu auzi decât clipocitul valurilor înspumate lăsate în urmă. După alte căutări, la capătul unei dâre de lumină lăsată pe întinsul apei de faruri, zări o pânză minusculă pe coama unui val.

Era o planşă care cobora şi se ridica pe creasta valului – o apariţie fantomatică. Insolita apariţie ce urmărea dâra de lumină a farului nu era altul decât Alfred Ching, îmbrăcat cu o vestă de salvare portocalie.

Planşa cu mica pânză se lovi zgomotos de corpul goeletei şi Alfred se strecură printre frânghiile de salvare. Vicky apucă de pânză, o trase lângă ea şi priponi mica ambarcaţiune cu o frânghie înfăşurată în jurul unui vinci; apoi îl trase şi pe Alfred care se prăvăli sleit de puteri, respirând greu.

— Trebuie să vorbim, spuse el gâfâind, gata parcă să-şi dea duhul.

— Alfred! Vicky privi cercul întunecos de dincolo de lumina reflectorului, se uită la ceas şi calculă cât de departe ajunsese. Alfred tu eşti nebun? Eşti la distanţă de câteva mile de ţărm. Te-ai fi înecat în mod sigur dacă nu dădeai de mine.

— Dar te-am găsit, şi asta este important, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

— Şi dacă nu m-ai fi găsit? Nu te-ai mai fi întors niciodată.

— Ai o bere din întâmplare? Mi-e tare sete.

— De când eşti pe mare?

— De câteva ore… Cred că te-am depăşit chiar, deşi după aprecierea mea, puteai să realizezi un timp mai bun. Ce faci cu berea aia?

— O bere? Repetă Vicky uluită de escapada lui nebunească. Desigur. Coborî şi îi scoase un Mig din frigider; se gândi o clipă, apoi o desfăcu. Sus pe punte, Alfred, prăvălit în cockpit, încerca să se ridice.

— Mulţumesc! Noroc!

— Noroc!

Câteva momente rămaseră tăcuţi.

— Ei bine, Alfred, ce ai de gând?

— Vreau să te întorci acasă cu mine.

— Acasă?

Alfred puse berea jos şi o privi drept în ochi.

— Vicky, de-ai şti cât de mult te doresc.

— Mă doreşti? Constată că îl imita ca un papagal, dar era de-a dreptul consternată. Nu-i venea să creadă că se expusese la riscul acesta nebunesc pornind în căutarea ei.

— Te iubesc, spuse Alfred cu hotărâre. Eşti cea mai frumoasă femeie din câte am întâlnit vreodată şi aş vrea să te pot privi în fiecare dimineaţă. Prima oară ai spus nu; de data asta va fi da.

— Da? De ce să fie da?

— Pentru că te iubesc şi acum îţi pot oferi un cămin.

Vicky îl privea buimăcită; clătină din cap.

— Vorbesc serios. Vreau o viaţă alături de tine. Avem multe de împlinit împreună, Vicky, şi tu ştii asta foarte bine.

Nu putea tăgădui vechea lor prietenie şi nici atracţia unuia faţă de celălalt. Doi oameni nu ar putea rămâne prieteni timp atât de îndelungat dacă nu ar avea puncte comune şi nu s-ar aprecia reciproc. Dar ea ştia tot atât de bine că nu era făcută pentru căsătorie.

— Am mai ratat o căsătorie, am nenorocit câţiva prieteni şi n-aş mai suporta un alt divorţ.

— Dar cu mine nu se va întâmpla aşa, Vicky.

— Poate că nu, admise ea.

— Categoric nu, ripostă Alfred cu fermitate.

Deşi se simţea puternic atrasă de el, îl evitase adesea din teama instinctivă că el va încerca s-o domine, aşa cum făcuse şi tatăl ei. Desigur o teamă astăzi nejustificată. Devenise destul de puternică pentru a nu permite aşa ceva şi, la nevoie, ştia să ţină piept oricărui Alfred, indiferent cât de puternic ar fi.

În momentul de faţă, relaţia cu Alfred prezenta complicaţii de cu totul altă natură. El o urcase pe un piedestal, în acelaşi fel cum procedase Duncan cu Sally atunci când îi conferise un statut special. Se părea că aceşti bărbaţi cu temperament năvalnic îşi aleseseră în mod deliberat ţeluri inaccesibile. Dacă experienţa tatălui ei era un exemplu în acest sens, atunci un anumit rol în pierderea bătăliei l-a

avut şi blestemata aceea de dragoste. Dragostea era ceva de care n-avea nevoie acum, la jumătatea drumului. În orice caz, nu după Steven. Nu mai dorea în viaţa ei păsări rănite, aripi frânte sau bărbaţi cu care să se ia la întrecere în numele dragostei, dar nici o adoraţie fără măsură. Se putea lipsi foarte bine de toate acestea.

— Tata a stat în umbra mamei mai tot timpul căsniciei lor, căutând s-o ajungă din urmă şi nu vreau ca un bărbat să se simtă astfel faţă de mine…

— Dar mie nu-mi pasă cine este în frunte. Goana după supremaţie este o pierdere de timp. N-am nevoie să fiu eu numărul unu. Dacă tu vrei să fii Tai-Pan acasă, n-ai decât. Altfel spus, mi se pare că ţi-e teamă că eu te voi iubi mai mult decât tu pe mine, nu-i aşa?

— Eu nu vreau decât o relaţie bazată pe egalitate.

— Asta ţi-a oferit Steven Wong?

Vicky se gândi la Steven; cât îi dăruise el şi cât fusese ea pregătită să accepte?

— Da, printre altele, însă căsătoria cu Steven Wong nu a intrat niciodată în calculele mele, Alfred. Dacă-mi voi găsi vreodată pe cineva, acesta va fi un bărbat care să-mi semene, un bărbat care să muncească la fel ca mine, căruia să-i placă să realizeze ceva. De ce zâmbeşti, Alfred? Sunt femeia Hong Kong-ului de astăzi. Îmi place acţiunea.

Alfred începu să se bată cu mâinile pe piept.

— Atunci eu sunt omul tău şi, arătând cu degetul spre pupa: acolo este Hong Kong-ul, acea lumină roşiatică la orizont. Hai să ne întoarcem acasă.

— Acea lumină este tot ce a mai rămas…!

— Da, la naiba, aşa este, dar a ajuns astfel pentru că oameni ca tine şi ca mine îl părăsesc, Vicky, nu putem face asta.

— Nu putem? Nu cred că cineva mai poate salva Hong Kong-ul.

— Cunoşti un cuplu mai calificat care să încerce?

Vicky se apropie de el, dar se retrase imediat de frică să nu se contamineze cu speranţe deşarte.

— Întotdeauna ai fost un optimist. Aş spune chiar prea mult optimism pentru unul singur.

— Care este alternativa ta?

— În felul acesta l-ai lăsat şi pe Două-Cărări să te păcălească.

— Nu mă deranjează faptul că am şi eu o greşeală la activ.

— Da, bine, pe tine nu, dar pe mine da, spuse ea morocănoasă.

— Ascultă Vicky, bătălia ta cu Vivian Loh e inutilă. Îţi aduci aminte că un vechi prieten mi-a spus nu de mult să mă urc din nou pe calul meu şi să pornesc la luptă.

Vicky îşi amintea, însă i-ar fi fost mai uşor să-i spună lui Alfred ce să facă decât să se implice ea însăşi.

Era ostenită, poate chiar fericită să renunţe la toate acestea.

— Ţi-am spus, o întrebă Alfred cu voită indiferenţă că am încheiat afacerea cu Cathay Tower?

— Da?

Alfred zâmbi cu mândrie.

— Am obţinut bani pentru cumpărarea Turnului şi a câtorva terenuri auxiliare. Toate astea pentru suma de 780 de milioane.

Vicky îl privi cu admiraţie şi chiar cu puţină invidie. Ce lovitură! Ce afacere fantastică în plin haos, chiar dacă avea să fie ultima mare afacere pe care a cunoscut-o Hong Kong-ul.

— Felicitări, Alfred, sunt profund impresionată.

— Tu mi-ai dat imboldul în noaptea aceea, la părinţii mei.

— Sunt mişcată că-mi spui asta, dar meritul îţi aparţine.

— Vicky, nu-ţi cer să te căsătoreşti cu mine pentru ceea ce sunt şi nici pentru ceea ce am fost. Tu m-ai ajutat; suntem o echipă şi asta contează pentru viitor. Pe terenurile achiziţionate am de gând să construiesc sedii. Vom avea nişte privelişti de basm asupra Adăpostului contra

taifunului şi a altor clădiri ca MacF. Le vom privi acoperişurile scăldate în soare… Parcă le şi văd cu ochii minţii…

— Sedii pentru ce?

— Pentru o companie-umbrelă pe care o vom înfiinţa şi care va cuprinde întreaga noastră reţea: Compania imobiliară emigranţi-expatriati CHING-MACKINTOSH şi Compania Imobiliară CHING-CATHAY. Poate şi un campus pentru Universitatea CHING – îţi aduci aminteşti de Universitatea Asiatică despre care îţi vorbeam? Mi-a venit o idee pe care vreau să o discut cu tine. Dacă treburile merg bine, Hong Kong-ul va avea nevoie de un aeroport comercial separat, pentru transportul mărfurilor. Ce crezi?

— Alfred, tu nu-ţi dai seama că puteai să mori în noaptea asta dacă nu mă găseai?

— Dar te-am găsit şi de-ar fi să trăiesc 112 ani, n-am să înţeleg niciodată această înclinaţie de gweipo pentru speculaţii. „Şi dacă? Dar dacă?” E ca şi cum ai pune răul înainte şi ai naviga în întuneric.

Vicky urmărea cârma rotindu-se în mâna fantomă a pilotului automat: o deviaţie spre babord, o deviaţie spre tribord. Nu-şi putea reveni gândindu-se la felul în care Alfred îşi riscase viaţa. Riscase să se înece doar ca să-i ceară să se întoarcă. Se întreba cum ar fi reacţionat mama ei faţă de un asemenea act: „bărbăţie” sau pur şi simplu „inconştienţă”? Lui Alfred îi plăcea prea mult viaţa ca să comită un act nesăbuit. Era curajos. Îşi riscase viaţa pentru ea. Asta n-o putea lăsa rece. Îi atinse uşor faţa, plimbându-şi degetele pe conturul chipului său. Era atât de obosit, iar ochii îi scăpărau de speranţă.

— La anul mă voi întoarce la Hong Kong dacă treburile vor merge bine. Mă voi întoarce şi voi lupta pentru întreprinderea mea. Atunci vom mai discuta.

— Ţi-ai ales cel mai nepotrivit moment pentru vacanţă, Vicky. Orice schimbare în acest oraş se va petrece în următoarele douăsprezece luni, timp în care nu-ţi este

îngăduit să rămâi pe margine. Acum e momentul potrivit pentru acţiune.

Vicky stinse farurile. Nu se mai auzea decât zgomotul micului windsurfer care se lovea de pereţii vasului.

Exasperat, Alfred apelă la tot curajul şi puterea sa de convingere.

— Am să-ţi spun de ce pleci. Vrei să ştii de ce? Pleci pentru că eşti exact ca tatăl tău: refuzi să împărţi MacF, aşa cum refuzi să te împărţi cu mine. Piesa asta blestemată vrei s-o joci doar tu, de una singură.

— Şi ce e rău în asta?

— Chiar vrei să aştepţi până când vei avea vârsta tatălui tău ca să te dăruieşti cu adevărat cuiva? Meriţi mai mult. De fapt, tu eşti o femeie generoasă.

— Tu nu mă cunoşti, Alfred.

— Odată, de mult, am împărţit patul cu tine; amintirile dăinuie.

— Patul nu înseamnă viaţa, Alfred; oricum îţi mulţumesc că ai spus asta. Ea se înfioră şi privi în urmă la orizontul însângerat. De fapt, eşti adorabil şi ţin foarte mult la tine. Chiar ai vorbit serios?

— Femei ca tine nu se nasc în fiecare zi.

Chiar de-ar trăi şi ea 112 ani nu va uita niciodată imaginea lui pe creasta valului înspumat. Până în noaptea aceasta nu se gândise niciodată la Alfred ca la un romantic. Dar Alfred era un romantic şi în plus avea acea virilitate pe care mama ei o aprecia la un bărbat. Un entuziast plin de speranţă şi ce-i mai romantic decât speranţa?

— Ştii, Alfred, toate acele proiecte la care visezi îţi vor înghiţi o groază de bani.

— Mulţi bani, aprobă el răbdător, ca şi când trecerea de la problemele de inimă la cele financiare nu-i solicitau nici un efort.

— Pentru următorii câţiva ani, cetăţenii Hong Kong-ului vor fi foarte prudenţi cu investiţiile locale.

— Extrem de precauţi.

— Iar China e falită.
— La pământ; nici gând de împrumuturi din China.
— Deci nu putem vorbi decât de investiţiile străine.
— Bani gweilos, aprobă Alfred. Singurele investiţii la care sperăm în următorii cinci ani vor veni din Marea Britanie, Europa şi Statele Unite.
— Şi nu vor veni uşor.
— Foarte greu; dar se poate, Vicky, vei vedea.
— Va trebui să pui totul la bătaie pentru a-i convinge pe oameni şi, în special, tot ce ai reuşit să salvezi din Cathay Tower.
— CHING-CATHAY TOWER!
— Nu e de glumă, Alfred. Se pune problema să risc totul pentru a salva un oraş care nu ştiu dacă mai poate fi salvat.
— Dar merită încercarea.
Ea îşi întinse picioarele, sprijinindu-se cu vârfurile de banca cockpitului. Alfred i le atinse. Degetele lui boante ştiau întotdeauna locul precis în care o durea şi care trebuia masat.
— Ah, ce bine e!
— Dă-mi-l şi pe celălalt.
Vicky privea înapoi la lumina roşiatică, care devenise incandescentă pe cerul întunecat. Alfred observă că zâmbeşte.
— Ce te amuză?
— Vremuri palpitante…, spuse ea visătoare, gândindu-se că ar putea obţine banii necesari din Londra şi New York pentru proiectul aeroportului comercial, dacă l-ar putea convinge pe Tang ca guvernul chinez să garanteze antrepozitele de mărfuri. Tang îi datora cel puţin atât. Ştii că te-aş putea ajuta cu banii gweilos.
— Aş aprecia mult dacă ai vorbi cu cei din New York.
— Nu, nu vreau să mă transform în agent de bursă.
— Poate vreo companie de investiţii? Se hazardă Alfred.
— Asta ar putea fi un punct de pornire.
— Aici în Hong Kong.

— Normal, Alfred, aici în Hong Kong, aici unde este acţiune. Cu piciorul liber începu să bată în podeaua cockpitului... Atâta timp cât este solid acest bătrân ţărm Hong Kong... înţelegi ce vreau să spun.

— Asemenea unei întreprinderi comerciale scoţiene?

— O vom numi MACKINTOSH-CHING INVESTMENT. Îi vom instrui pe cei de la recepţie să pronunţe în aşa fel Ching încât să semene cu China.

— CHING-MACKINTOSH s-ar potrivi mai bine semnificaţiei noii ordini a lucrurilor.

— Nu subestima valorile trecutului, Alfred. Hong Kong-ul este singura bucăţică din China unde lucrurile au stat întotdeauna mai bine. Ai risca bani pentru o lovitură grandioasă spre binele Chinei?

Fiona şi fetele s-ar putea întoarce acasă, gândea Vicky în timp ce ea se va lupta să recâştige controlul asupra lui Mackintosh-Farquhar.

— E un nume grozav, deşi Ching-Mackintosh are o oarecare...

Îşi retrase piciorul, Alfred îl apucă pe celălalt, dar Vicky şi-l trase.

— La naiba, Alfred, familia mea s-a stabilit în Hong Kong pe când ai tăi încă mai frigeau creier de maimuţă la Canton. Doar tu ai ajuns aici. Trebuie să fie MACKINTOSH-CHING. Aşa rămâne.

— Asta înseamnă că e DA?

— Vreau să construiesc o cale ferată.

— Ce-ai spus?

— Ideea cu aeroportul pentru mărfuri este bună, dar eu am una şi mai bună: un tren rapid care să lege Hong Kong-ul de Beijing. Acesta va aduna China laolaltă şi va conferi Hong Kong-ului un loc de invidiat.

— Vicky, asta înseamnă DA?

Vicky scoase cârma automată şi eliberă roata.

— Ne întoarcem!

În culmea fericirii Alfred o ajută la manevra velelor şi întoarseră vasul cu faţa spre lumina purpurie.

— Îl fac pe Tang să ne sprijine la Beijing, iar pe Vivian în Comitetul legislativ. Îmi este datoare. Te rog, ţine cârma o secundă.

Aprinse din nou farurile şi alergă jos în cabină la telefonul-satelit, apoi reveni în cockpit şi formă numărul lui Vivian Loh. Observă că Alfred se întristase brusc, întinse un braţ şi îl trase spre ea în timp ce îşi lipea urechea de receptor. Urează-mi succes…!

— Vivian? Vicky Mackintosh! Mi-a venit o idee…

SFÂRŞIT

1 Populaţie autohtonă din India şi China folosită pentru muncile grele, necalificate.

2 Joc de origine chineză, jucat în patru persoane, asemănător dominoului.

3 Bani murdari, n. tr.

4 Populaţie războinică provenită din munţii Nepalului.